

Tiểu Hoàng Không Phải Tiên

Contents

Tiểu Hoàng Không Phải Tiên	1
1. Chương 1: Gà Gáy Biển Trời	2
2. Chương 2: Bí Mật Thiên Đình	8
3. Chương 3: Thân Đế Bệ Hạ	14
4. Chương 4	31
5. Chương 5: Tu Hành Ở Thiên Cung	38
6. Chương 6: Đôi Cánh Thiên Sứ	42
7. Chương 7	48
8. Chương 8	55
9. Chương 9	61
10. Chương 10	68
11. Chương 11: Mặt Mũi Ma Thần	75
12. Chương 12: Bí Mật Ma Cung	82
13. Chương 13: Ma -yêu Bàn Chuyện	89
14. Chương 14: Con Của Ma Thần	95
15. Chương 15: Lựa Chọn Giữa Thần- Ma	101
16. Chương 16: Lai Lịch Con Ma Thần	108
17. Chương 17: Bạn Tiên Trên Thần Giới	115
18. Chương 18: Chỗ Ở Cũ Của Thần	121
19. Chương 19: Thần Cùng Phượng Hoàng	127
20. Chương 20: Chủ Nhân Của Rắn Thần	134
21. Chương 21: Thần Cũng Nuốt Lửa	141
22. Chương 22: Đế Vương Nơi Tiên Giới	147
23. Chương 23: Phượng Hoàng Đen Đùi	154
24. Chương 24: Thần Long Xuất Hiện	165
25. Chương 25: Trí Tuệ Của Ma Thần	184
26. Chương 26: Ngoại Truyện	197

Tiểu Hoàng Không Phải Tiên

Giới thiệu

Converter: Ruby_0411 (tangthuvien) Edit: bttran Từ thừa khai thiên lập địa cho đến nay, làm sao chỉ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hoang-khong-phai-tien>

1. Chương 1: Gà Gáy Biển Trời

Biển trời mờ mịt, ở giữa có một hòn đảo đơn độc, trên đó chỉ có một gốc cây phù tang.

Bốn phía yên tĩnh, vạn nơi tịch mịch

Đột nhiên, trên đảo một tiếng gà cất tiếng gáy, xuyên qua những đám mây, to rõ, cao vút, vang vọng cả Lục giới.

Phía đông hừng lên, trời dần hừng sáng

Trên cây Phù tang, một đám gà trời uy phong lẫm liệt đứng ở trên cành, trên đỉnh đầu lờ lờ ánh sáng hồng, bộ lông kinh diêm mà lóa mắt, không con gà phàm nào có thể sánh bằng, theo con gà đầu lĩnh bắt đầu gáy, từng con tiếp theo thay phiên gáy theo, một tiếng lại một tiếng, làm cho vạn con gà khắp nhân gian gáy theo.

Trong khoảnh khắc này, một vòng mặt trời đỏ đã hiện lên trên mặt biển, ánh sáng chiếu rộng vạn trượng.

Đàn gà trời được ủng hộ, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đắc trí dạt dào, càng gáy càng hăng duy chỉ có một con gà nhỏ đứng ở một góc sáng sủa là cúi đầu, buồn bã ỉu xìu ngồi xồm ở trên một cành nhỏ.

Khác với đàn gà trời kia, con gà trời nhỏ này có bộ dạng thật sự không đẹp lắm, cái đầu nhỏ không nói làm gì, ngay cả lông cũng là màu nâu xỉn, ảm đạm không có chút lấp lánh, ở giữa một đám gà trời màu sắc sặc sỡ nên tự nhiên lại càng nổi bật và càng bị chú ý.

Đúng vậy, nhân vật chính của chuyện này chính là nó.

Đây chỉ là thân thể là con gà trời nhỏ, còn linh hồn thật sự chính là nữ nhân vật chính của chúng ta, Điền Chân.

Người ta nói hạc trong bầy gà, nàng thì tính là cái gì đây?

Điền Chân yên lặng lấy móng vuốt vò đầu.

Trong lòng tràn đầy cảm thán, muốn than thở là xuyên không mà chẳng có gì là may mắn cả, bắt đắc dĩ trên đảo chỉ có một bầy gà, vẫn là hàng thật gà thật, có linh hồn nhưng lại không phù hợp, rất khó trao đổi, cho dù kỳ thật nếu có người phỏng chừng cũng nghe không hiểu lời của nàng.

Điền Chân bi thương, không thể biết tiếng gà, suốt cả đêm mà chấp nhận sự thật này.

Được rồi, gà trời thì là gà trời, tốt xấu gì cũng là gà của thần tiên, không cần lo lắng bị người ta cắt cổ.

Phiền toái rất nhanh liền tới rồi.

Cảm nhận được đàn gà trời bên cạnh nhìn mình bằng ánh mắt bất mãn, Điền Chân khóc không ra nước mắt – biết bọn chúng gánh vác nhiệm vụ trọng đại là báo sáng lục giới, nhưng là, chẳng lẽ bọn chúng không nhận ra nàng không phải là gà? Báo sáng cũng là việc của nàng sao?!

Điền Chân cúi đầu nhìn lông mình mà thở dài, chợt thấy phía sau lưng đau nhức, xoay mặt xem, thấy đàn gà trời xung quanh đều dựng thẳng lông cổ, không có thiện ý mà trừng mắt nhìn mình, nhất thời thấy da đầu run lên.

Hồng rồi, có phải nàng muốn nhàn hạ đâu!

Thấy nàng không nhúc nhích, con gà đứng bên cạnh lại hung hăng huých nàng một cái, lúc này lại tiếp tục xoa cánh ra.

Người lạc giữa đàn gà, Điền Chân vừa đau lại vừa bất đắc dĩ, biết đây là bản tính chủ yếu của gia cầm, không phải là cố ý, nhưng lại không giải thích được, lo lắng thực có khả năng bị vây đánh hội đồng nên nàng vội vàng nâng cổ cổ kêu ra hai tiếng.

Biển trời mờ mịt, một mảnh yên lặng.

Âm thanh kỳ lạ, rõ ràng, cao vút mà không bén nhọn, du dương dễ nghe, mang theo dư âm kéo dài, vang vang, đủ để làm vạn vật say mê.

Cả đàn gà trời đều ngây người.

Đây là... tiếng của nàng? Điền Chân cũng không tin tưởng, lại kêu một tiếng.

Đàn gà say mê, mặt trời đỏ rực đang lên dần cũng hơi dừng lại.

Ở Thiên giới, gà mái gáy hay hơn gà trống? Điền Chân cuối cùng phát hiện ra thiên lý này, chính còn đang đắc chí, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói khác

“Tiểu phượng hoàng?”

Tiếng nói cực kỳ êm tai, trong suốt? Uyển chuyển? Tao nhã? Những từ đó không đủ để tả hết, mềm mại mà không mất đi khí phách, vừa đúng, trong đó ẩn ẩn xuất hiện lực hấp dẫn kỳ lạ, nghĩ kỹ lại tiếng gáy của nàng vừa rồi cũng được mấy phần giống.

Điền Chân chính là cố gắng thích ứng thân phận mới là con gà trời, đột nhiên lại nghe được tiếng người lại cảm thấy không chút không quen – ngày hôm qua xuyên không đến không được gặp người ở trên đảo này đi?

“Ta nói nghe giống, quả nhiên ở trong này, ” tiếng nói lại có thêm tiếng thở dài, mơ hồ có chút ý cười.

Xác định là tiếng người, Điền Chân cảm thấy thật vui, ngửa đầu nhìn lên.

Đó là... Phượng hoàng!

Một con phượng hoàng lửa thật lớn đứng ở giữa không trung, hai mắt trong suốt, hiện rõ khí phách cao ngạo, cánh mở ra chừng hai trượng, màu sắc sáng lạn, lông dài mà lờ lờ kim quang, đàn gà trời ngũ quang thập sắc kia so với nó quả thực tựa như lũ quạ đen.

Nhà giàu mới nổi cùng quý tộc trời sinh khác nhau! Ánh mắt Điền Chân cũng không chớp, nhìn phượng hoàng...khôn mặt người đàn ông...chảy nước miếng

Áo trắng viền vàng, đai lưng màu vàng, tóc dài qua vai, đôi mắt phượng trong suốt ôn nhu chết người, về tuổi của hắn? nếu nói còn trẻ, trông vừa trang trọng lại ngăm có ý uy nghiêm, nếu nói già thì nhìn khuôn mặt không gì đẹp bằng lại thấy đầy ắp này.

Quanh thân được một vầng ánh sáng vờn quanh, xinh đẹp, bình thản.

Thánh phụ? Trong đầu Điền Chân nghĩ ra từ này.

Vị thánh phụ áo trắng ngồi ổn định trên lưng phượng, tươi cười ấm áp như ánh mặt trời lúc mới lên: “Tiểu phượng hoàng, sao lại phải ở chỗ này?”

Tiểu phượng hoàng? Hắn cười phượng hoàng lớn tìm đến phượng hoàng nhỏ? Điền Chân theo bản năng nhìn sang hai bên, không đợi nàng tìm được phượng hoàng đã có một cánh tay thon dài mạnh mẽ nâng lên, đưa nàng ôm vào lòng.

Vòng tay rộng thùng thình, mùi thơm lạ lùng lướt qua mũi, cuộc đời Điền Chân lần đầu cùng mỹ nam tuyệt thế tiếp xúc thân mật, huyết áp chao đảo, chỉ muốn ngất đi.

“Chúng ta là bộ tộc Thần vũ, tiểu phượng hoàng sao lại lưu lạc vào đàn gà?” hắn hơi yêu thương, nhẹ nhàng sửa sang lại bộ lông của nàng, giọng điệu mang theo vài phần trêu tức “Dám học cất tiếng gáy?”

Phượng hoàng? Tiểu phượng hoàng?

Điền Chân quay đầu nhìn một đám gà trời trên cây phù tang, đột nhiên có cảm giác “Ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa”— ai nói chỉ có vịt biến thành thiên nga, nàng là gà biến thành phượng hoàng đây!

Thánh phụ áo trắng mỉm cười: “Phượng hoàng sao có thể lưu lại bầy gà, ta mang ngươi đi đến địa phương nên đi, được không?”

Điền Chân gật đầu không ngừng.

Thánh phụ áo trắng thấy có tiếng nói chuyện, bỗng dừng lại, xoay mặt nhìn sang bên kia.

Trông xa phía biển trời, vô số điểm đen dày đặc từ từ chạy đến gần, chỉnh tề đi về phía bên này, khi còn cách một trăm trượng thì dừng lại, nhìn thì thấy rất là nhiều chim chóc.

Trong nháy mắt, một đoàn bóng đen đi tới trước mắt.

Đó là một con đại bàng uy vũ, nháy mắt thu cánh lại, hóa thành hình người, cũng là một người khoảng bốn mươi tuổi, có bộ dáng tướng quân, chậm rãi rút xuống, cung kính làm lễ với thánh phụ áo trắng: “Xá Thiên tham kiến Triều Hoa Quân .”

Triều Hoa Quân ? Điền Chân âm thầm ghi nhớ tên này.

Triều Hoa Quân bình thân nhận lễ, thân thiết gọi hắn “Đại Bằng Vương”, lại hỏi: “Bệ hạ điều tướng?”

Đại bằng vương Xá Thiên trả lời: “Đúng vậy, Ma Thần phạm Thiên giới, Xá Thiên phụng chỉ quay về Bắc Hải điều binh, nghe thấy Triều Hoa Quân đi ngang qua Đông Hải, cố ở đây chờ.”

Triều Hoa Quân nói: “Tiến cử người hiền tài như ngươi vào triều, mấy năm nay ngươi lập công nhiều, làm ta thấy vui mừng, tộc Thần Vũ ta cũng thấy vinh dự lắm.”

Xá Thiên vội nói: “Xá Thiên tự nhiên đem hết toàn lực, vì bệ hạ, vì Vương công hiến.”

Triều Hoa Quân gật đầu: “Trở về đi.”

Xá Thiên cáo lui.

Triều Hoa Quân nhớ tới một chuyện, gọi lại hắn: “Nơi này có một con phượng hoàng nhỏ trùng sinh, ta xem nàng kiếp độ may mắn, tính mạng bảo toàn nhưng lại bị thương màu lông cho nên lạc bản tính mà vào làm đàn gà, người vừa vặn đến thì thuận tiện đem nàng về tộc phượng ở Bắc Hải đi.”

Xá Thiên lên tiếng “Tuân mệnh”, tiến lên đón Điền Chân.

Điền Chân nhìn sang cặp mắt tam giác lợi hại kia, râu cằm lởm chởm, lại nhìn sang khuôn mặt tuần mi của Triều Hoa Quân, quyết đoán dựng thẳng lông cổ, vẩy cánh, hai móng vuốt gắt gao ôm lấy vạt áo trước của Triều Hoa Quân không rời.

Triều Hoa Quân nhin không được nở nụ cười: “Ngươi là không muốn đi Bắc Hải?”

Điền Chân liên tục gật đầu.

Đại khái là nghe được con dân bản tộc học gáy, theo tiếng mà đến, gặp nàng hồ đồ lưu lạc vào đàn gà mới có tâm mang nàng đi, ai ngờ tiểu phượng hoàng không có lấy chút điểm tu vi lại thông linh như vậy, Triều Hoa Quân càng thấy thêm đôi phần yêu thích, đưa tay nâng cằm nàng lên: “Tiểu hoàng nhi rất nhu thuận, nếu không muốn đi, thì theo ta về Vũ Mạc Thiên Cung tu luyện đi.”

Thần a! Nụ cười kia rất chói mắt, Điền Chân thấy choáng váng, lại thấy trận xuyên không này thật phần mỹ mãn.

Kỳ thật làm chim cũng không tệ...

Triều Hoa Quân chấp chưởng bộ tộc Thần Vũ mấy vạn năm, hết sức trân trọng, thương yêu con dân, nào biết rằng trong thân thể của tiểu phượng hoàng kỳ thật là linh hồn khác, hần vẫy tay cho Xá Thiên lui ra, cho phượng hoàng lửa bay lên.

Cánh phượng dâng cao, ngay lập tức vút lên, thẳng hướng thiên đình mà đi..

Biển trời, đó là nơi toàn đất hoang, vây quanh bởi mây mù, có một ngọn núi tên là Ưu Bà, cao ngất đứng trong mây, nhìn không thấy đỉnh, chỉ thấy những vách đá hình thù dữ tợn cao chót vót.

Đêm lạnh, gió thổi vù vù.

Chân núi, dạ minh châu lóe ra hào quang, làm sáng lên một góc.

Đất hoang không có nơi nghỉ ngơi, nếu chạy ban đêm sẽ không tiện. Triều Hoa Quân ra lệnh cho phượng hoàng lửa đáp xuống ngọn núi Ưu Bà, tạm thời tá túc qua một đêm.

Phượng hoàng lửa bay cả ngày trời cũng mệt mỏi, ngồi xổm trên một tảng đá phía xa nhắm mắt nghỉ tạm. Dạ minh châu màu sắc xanh lam, trông cực kì đẹp mắt nhưng Điền Chân lại cảm thấy không bằng đèn đuốc ở dưới nhân gian, thiếu độ ấm, làm cho bốn phía chỉ là một mảnh vắng lặng.

Triều Hoa Quân ôm nàng ngồi dưới đất, khuôn mặt tuấn mĩ được chiếu dưới ánh sáng của viên dạ minh châu làm có chút ấm đạm, chỉ lẳng lặng nhìn về phía ngọn núi Ưu Bà trước mặt, có chút xuất thần.

Trong bụng đói khát, Điền Chân vội vàng xao cánh.

Lãnh đạo có biết nuôi chim hay không? Chim là nên ăn cái gì!

Phát hiện sự bất an của nàng, Triều Hoa Quân hoàn hồn, khẽ vuốt lên bộ lông của nàng gọi: “Tiểu hoàng nhi?”

Điền Chân không chút khí lực hừ một tiếng, tự hỏi nên làm thế nào để biểu đạt sự đói khát.

“Đói bụng không?” Triều Hoa Quân mỉm cười, buông nàng ra “Đi kiếm ăn đi.”

Điền Chân nhẹ nhàng thở ra, nhảy từ trong lòng hần xuống, đi thông thả vài bước bắt đầu thấy khó khăn — vùng này hoang dã có thể tìm được cái gì mà ăn, chẳng lẽ... Nhìn xuống con giun tự nhiên thấy dạ dày nhộn nhạo, toàn thân Điền Chân run run, cuối cùng quay trở lại trước mặt Triều Hoa Quân, lắc đầu nhìn hần — tôi không ăn côn trùng, tôi muốn ăn cơm...

Triều Hoa Quân đã sớm để ý mà bật cười: “May mắn là không ăn sâu, nếu không ăn uống cũng giống gà.”

Nếu thực là gà cũng ăn không nổi, Điền Chân hừ nhẹ.

Triều Hoa Quân lấy từ trong tay áo ra một nắm nắm trong suốt: “Bên người ta cũng không có thức ăn, nếu ngươi không muốn đi tìm thì ở đây có ít cỏ linh chi hôm trước bộ Hạc đưa cho ta, ngươi chấp nhận ăn cổ đi?”

“Chấp nhận” ăn cỏ linh chi? Chính mắt chứng kiến sự đái ngộ chim chóc của Thiên giới, Điền Chân hốc mắt tràn đầy lệ nóng.

Bàn tay xinh đẹp vừa đưa ngọn cỏ linh chi ra, nàng đã há miệng ăn liền.

Điền Chân quả thật rất đói, cúi đầu mà mổ từng miếng, từng miếng, thuận tiện hôn tay lãnh đạo vô số lần một cách kính ngưỡng.

Triều Hoa Quân thấy nàng ăn xong, lại lấy từ trong tay áo ra một ít nước cũng một cái chén vàng nhỏ: “Còn đây là rượu ngô đồng cùng trúc điệp tuyền, tạm thời làm nước suối mà uống đi.”

Điền Chân uống lên hai hớp, chỉ cảm thấy hương thơm vô cùng, vì thế cảm thấy mĩ mãn mà gật đầu với hần tỏ vẻ cảm tạ.

Phàm là khi loại chim chóc nào gặp Vương đều thấy cúi đầu thần phục, nay con phượng hoàng nhỏ này một chút cũng không sợ, Triều Hoa Quân cũng thấy ngạc nhiên, ôm lấy nàng ôn nhu nói: “Ngủ đi, ngày mai còn muốn chạy tiếp.”

Sa vào sự ôn nhu của mỹ nam, Điền Chân mơ mơ màng màng ngủ.

Bị gió thổi tỉnh, đã là nửa đêm.

Dạ minh châu vẫn tỏa ra ánh sáng lạnh như trước, cách đó không xa vẫn thấy con phượng hoàng lửa ngủ say trên tảng đá, duy chỉ có chỗ bên cạnh nàng là trống trơn, không thấy có người.

Bóng đêm phía xa xa làm cho cảm giác lạnh lẽo khôn cùng.

Điền Chân đứng nhìn xung quanh, vẫn tìm không thấy Triều Hoa Quân, vội vàng chạy tới gọi phượng hoàng lửa.

Con phượng hoàng lửa bị đánh thức, vô cùng hờn giận, lại thấy chủ nhân không có, hất cánh làm nàng ngã bổ nhào.

Không hiểu phương thức trao đổi với phượng hoàng, Điền Chân bất đắc dĩ, lại không dám lại trêu chọc nó, đành phải thử vỗ vỗ cánh, bởi vì bộ lông bị hao tổn nên tuy rằng miễn cưỡng có thể bay lên nhưng lại thật tốn sức.

Cùng là chim thì so đo cái gì, nàng chính mình đi tìm!

Núi Ưu Bà rất lớn, phía chân núi có rừng cây cũng có vách đá, gió thổi hiu quạnh, cây cối lay động như bóng quỷ.

Ngậm viên dạ minh châu ở miệng, sợ bị lạc đường, Điền Chân chỉ bay thấp theo một đường cố định vòng quanh chân núi Ưu Bà, trong lòng đầy sợ hãi, đã thấy bắt đầu hối hận – có thể làm cấp trên của Đại Bàng Vương Xá Thiên, địa vị của Triều Hoa Quân sẽ không thấp, thì làm gì có chuyện gì, không chừng là đi ra ngoài tản bộ mà thôi.

Tìm được lý do mà quay về, dũng khí của Điền Chân quả thực xụi lơ, quyết định quay trở lại.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu chợt lóe lên một vết ánh sáng hồng chói mắt.

Cái gì vậy? Điền Chân bị dọa nhảy dựng lên, suýt nữa ngã từ trên không trung xuống.

Trong chớp mắt, ánh sáng hồng tắt đi, trên một thân cây khô trước mắt ngồi một bóng người nho nhỏ.

Đó là một thiếu niên độ mười tuổi, áo choàng nhỏ màu đỏ hết sức bắt mắt trong không trung, áo chèn, găng tay và dây lưng thì bằng vải trắng hoa văn hình hoa hồng, chân đi một đôi giày màu nâu, khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, mày thanh mắt sáng, mái tóc màu hồng rối tung xòa xuống trước ngực, đeo một viên đá khảm tinh xảo, trông vừa quý khí, vừa đáng yêu.

Tiểu hài tử nhà ai lại xinh đẹp như vậy? Điền Chân trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu hài tử nhìn nàng cười ngọt ngào: “Ha, tiểu phượng hoàng!”

Thấy hắn có bộ dáng đầy ngây thơ, Điền Chân mềm lòng, kìm không được mà gật đầu tỏ vẻ rất nhiệt liệt chào mừng

“Tiểu phượng hoàng thật khá!” Tiểu hài tử vỗ tay khen ngợi.

Xuất phát từ lời ca ngợi của đứa nhỏ làm cho con người ta khoái trá, Điền Chân quay đầu nhìn bộ lông của mình, ách, có vẻ cũng không khó coi lắm, thực sự nhìn cũng có chút xinh đẹp...

Tiểu hài tử gật gù, xòe tay ra: “Lại đây, ta cho ngươi ăn quả trúc được không?”

Nàng không ăn quả trúc, nhưng nàng không ngại để cho tiểu hài nhi xinh đẹp này ôm một cái, Điền Chân được khen thấy lâng lâng, bay qua đứng lên đầu vai hắn, lấy cánh sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia.

Tiểu hài tử cười tủm tỉm ôm lấy nàng, không biết từ nơi nào lấy ra một cái chủy thủ lờ lờ ánh sáng lạnh: “Máu của phượng hoàng tộc Thần vũ, là thuốc tiên chữa thương đầu, cuối cùng cũng gặp được.”

Trời ơi, làm cái gì vậy! Điền Chân thất kinh.

Nụ cười ngậy thơ rực rỡ trở nên tà ác, tiểu hài tử không chút khách khí giữ chặt cổ nàng, vung chủy thủ lên một cái, máu lập tức chảy xuống nhỏ vào một bình nhỏ, một loạt động tác nhanh nhẹn lưu loát.

Điền Chân đau trợn trắng mắt, phịch.

Chết mất, chết mất! Tiểu nam hài này rất phúc hắc, tà ác, đáng sợ!

“Phượng hoàng xấu xí, thật đáng thương, ” tiểu hài tử thở dài, nắm lấy cánh nàng, ngăn không cho nàng giãy dụa, “Yên tâm, ta chỉ muốn máu của ngươi.”

Điền Chân thiếu chút nữa tức đến choáng váng.

Tiểu tử xấu xa, miệng đầy những lời dối trá, dám lấy máu của lão nương!

Tiểu hài tử thật sự hứng nửa bình máu, xử lý tốt miệng vết thương cho nàng, tâm trạng mỹ mãn sờ sờ đầu nàng: “Lấy nữa ngươi sẽ chết, để lần tới tìm ngươi lấy tiếp đi.”

Điền Chân đã thấy choáng váng, nghe được từ “Lần tới”, càng thêm run rẩy, thiếu chút nữa khóc không ra.

Tiểu ma đầu, nàng không có trêu chọc gì nó nhé?

“Lộ tiểu Tàn, ngươi lại làm gì thế?!”

Nghe thấy tiếng nói này, Điền Chân thấy thật vui mừng, cố hết sức chụp cánh cầu cứu.

Lộ tiểu Tàn lập tức thả nàng ra: “Chào Bá bá!”

Triều Hoa Quân phát tay áo đón Điền Chân vào lòng, nhìn kỹ liền hiểu được đã có chuyện gì xảy ra, nửa bất đắc dĩ nửa giận dữ nói: “Đã nhận ra ta, như thế nào còn tổn thương loại tộc của ta!”

Lộ Tiểu Tàn nhảy xuống, quỳ một gối xuống làm lễ: “Tiểu Tàn muốn xin chút máu của phượng hoàng, chưa kịp bẩm báo bá bá, giờ cùng bá bá bồi tội.”

Triều Hoa Quân nhẫn nhịn sự giận dữ hỏi: “Tìm ta có chuyện gì?”

“Phụ hoàng ra lệnh cho ta chuyển cáo với bá bá, đừng để cho con chim đại bàng kia đi tìm chỗ chết” Lộ Tiểu Tàn đứng lên, vỗ vỗ chỗ đất bám vào đầu gối “Lần này là phụ hoàng thân chinh nói là nể mặt bá bá, không muốn giết người của tộc Thần vũ”

Sự tình có vẻ nghiêm trọng, Triều Hoa Quân nhẹ nhàng thở dài: “Ngươi đã nói bệ hạ tự mình đến thì nói hẳn lưu tình.”

Lộ Tiểu Tàn cười hì hì vâng dạ: “Xin bá bá tặng con phượng hoàng xấu xí này cho ta đi.”

Muốn dưỡng nàng lấy máu? Điền Chân bị kích thích, lập tức nhìn về phía Triều Hoa Quân .

Triều Hoa Quân nhú mày.

“Thôi, bá bá luôn nhỏ nhen, không cần!” Lộ Tiểu Tàn thấy tình thế không ổn, lập tức hóa thành một luồng ánh sáng hồng đào tẩu.

Nghĩ đến thân phận mình, Triều Hoa Quân rốt cuộc không tiện so đo cùng hắn, cúi đầu gọi: “Tiểu hoàng nhi?”

Điền Chân cúi đầu không lên tiếng.

Người ta là thân thích của lãnh đạo, sao lại có thể so đo.

Triều Hoa Quân nâng mặt nhìn về ngọn núi cao trước mắt, nhẹ giọng trách cứ: “Sao lại chạy loạn! Núi Ưu Bà này rất hiểm trở, rất nhiều thần tiên yêu ma đều ở trong này... đã xảy ra chuyện.”

Vậy mà ngươi còn chọn chỗ này mà ở qua đêm? Điền Chân âm thầm kinh ngạc, thế nhưng mất máu quá nhiều mà đi vào giấc ngủ say.

2. Chương 2: Bí Mật Thiên Đình

Âm thanh dễ nghe, ánh sáng chiếu khắp nơi, xa xa là bức tường trang hoàng xa hoa, ở giữa không trung nhìn lại thấy một cung điện khổng lồ nhìn không thấy tường vây, trong đó vô số ban công cao ngất, nóc nhà toàn một màu ngói lưu ly, nguy nga, đồ sộ.

Bức tường bao quanh cung sáng lấp lánh, bốn bề rộng lớn, bề rộng chừng hai dặm, một cây cầu dài màu trắng bay qua sông, kéo thẳng đến đối diện cửa cung, như một bước sóng hồng nằm ngang, khí thế hoành tráng. Đường lớn hai bên có thủ vệ mặc áo giáp sắt đứng yên, cứ mười bước lại có một người, uy phong凛凛 liệt.

Phượng hoàng lửa vừng vàng đáp xuống đầu cầu, ở dưới đã có hai người hầu đứng chờ ở hai bên, vừa trông thấy Triều Hoa Quân ở phía xa đã khom người làm lễ vái chào.

Triều Hoa Quân ôm Diên Chân đi xuống từ lưng phượng, mỉm cười: “Để hai vị thiên quan chờ lâu.”

Một kẻ có vẻ có thân phận cao hơn cười nói: “Bệ hạ dẫn tiểu thần chờ ở đây, để Triều Hoa Quân không cần phải đi đến chính điện, bệ hạ hiện tại đang ở đài Tinh Tú.”

Khi nói chuyện, người kia đi lên dẫn phượng hoàng lửa đi, còn một người mời Triều Hoa Quân đi trước, bản thân thì đi sau nửa bước, thỉnh thoảng chỉ dẫn phương hướng.

Đi hết đường lớn tiến tới cửa cung, hai người một chim đi xuyên qua giàn cổng cung điện khổng lồ.

Người biến thành chim, mọi vật hiện ở trong ánh mắt tự nhiên là phóng đại lên vài lần, bậc thang cao lớn, trụ cột cao lớn, quảng trường rộng lớn, đất trên thiên đình hiển nhiên không quý, nhìn qua khoảng hơn trăm tòa, hùng vĩ trang nghiêm.

Không biết đi qua bao nhiêu tòa nhà, di chuyển qua bao nhiêu hành lang gấp khúc, cuối cùng người hầu dẫn đường thế nhưng lại dẫn Triều Hoa Quân đi qua một cửa cung khác ra ngoài.

Phía bên kia sông, có một đài cao ẩn hiện trong mây.

“Tự đi chơi đi” Triều Hoa Quân buông Diên Chân, phân phó, “Không được đi xa.”

Chắc không thể làm cho hán mang con chim đi gặp vị “Bệ hạ” kia, Diên Chân bất đắc dĩ, đi thông thả từng bước nhỏ dạo vòng quanh, tỏ vẻ hiểu được.

Người hầu bên cạnh thấy thế khen: “Con quạ đen nhỏ này thật nhu thuận!”

Quạ đen? Diên Chân dựng thẳng lông.

Triều Hoa Quân không nhịn được cười nói: “Đó là một con phượng hoàng nhỏ, khi độ kiếp tái sinh ra ngoài ý muốn, màu lông bị thương.”

Người hầu xấu hổ, vội thanh minh: “Tiểu thần đang nghĩ còn nhỏ đã có quý khí như vậy, hóa ra là dòng tộc Phượng vương.”

Quý khí? Diên Chân quay đầu nhìn lại cả một thân lông xỉn của mình.

Triều Hoa Quân nhìn nàng khẽ hé miệng cười, xoay người bước lên bậc thang đá.

Thánh phụ cười, tỏa sáng vạn trượng, Diên Chân trở về đứng lại ở chỗ cũ, đúng lúc này, bên tai bỗng nhiên nghe thấy vang lên một loạt bước chân ồn ào.

Tiếng vó ngựa từ xa vươn tới gần, đỉnh tai nhúc nhích, nàng tập trung nhìn ra thì thấy bên bờ sông đối diện thấy khói bốc cao cuộn cuộn, vô số thiên binh đang xếp hàng chỉnh tề, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi qua, hoặc là đi bộ, hoặc là cưỡi thiên mã, có cầm cờ, đeo đao, cầm cung...

Diên Chân bị khí thế này trấn trụ, vội bay nhanh chạy vội về bờ bên kia, đứng ở lan can phía đầu cầu làm người xem.

“Văn Tê, tiểu tử nhà ngươi liệu đánh giặc được sao?”

“Không thể nói như vậy, nếu nữ tướng của Ma giới đến đây, không có hấn thì không ai đánh được.”

...

Vài thiên binh cười ngựa thiên binh ha ha cười, đùa cợt một gã tiểu binh, kia tiểu binh giống như không có nghe thấy, chỉ cúi đầu không nói.

Thiên giới cũng có loại sự tình này, Điền Chân đồng tình.

Thiên mã vấp ngã, ngay sau đó một tiếng “Bùm” vang lên, tiểu binh kia đang cười ngựa bỗng nhiên chấn kinh, nhảy vọt xuống sông, đội ngũ bỗng nhiên bị hỗn loạn.

May mắn thiên binh đều thực có chút pháp lực, tiểu binh kia ứng biến cực nhanh, mũi chân điểm xuống nước rồi phi thân nhảy lên, trở lại trên bờ.

“Tiểu tử này cười ngựa cũng cười trong lòng sông!”

“Sinh ra giống như nữ nhân, đánh trận thế nào đây!”

...

Bởi vì đứng khá gần, chuyện trải qua Điền Chân thấy rất rõ ràng, đó là do mấy người bên cạnh dùng kế trên cột tiểu binh kia.

Phát hiện đội ngũ tán loạn, một tướng lĩnh thúc ngựa đi tới, lớn tiếng quát: “Ai gây ồn ào vậy?!”

Vài thiên binh lúc trước vừa cười nhạo đều im bật, ai cũng không dám nhiều lời.

Nước bên bờ sông không sâu, chỉ lấp mé bụng ngựa, con ngựa kia bởi vì tức giận mà vẫn giãy dụa không ngừng, hai tay tiểu binh gắt gao túm chặt dây cương, để ngựa nó giãy, thế nhưng vô luận kéo như thế nào cũng không được, lại không thể buông tay, đành phải xấu hổ trả lời: “Là Văn Tê vô ý làm cho ngựa hoảng sợ, nhảy vào dòng sông.”

“Lại là ngươi, đồ phế vật!” Vị tướng lạnh lùng đánh cho hấn một roi, “Việc được không làm, toàn làm việc hỏng!”

Văn Tê im lặng, cũng không giải thích.

“Đi đều lại cho ta!” Vị tướng lĩnh lớn tiếng ra lệnh, một lần nữa sắp xếp lại đội ngũ, sửa lại đội, sau đó xoay người về phía hấn mắng, “Đồ vô dụng, còn không kéo trở về cho ta, đại quân lập tức lên đường, đi làm đội, bắt người vãn tội!”

Văn Tê thừa dịp trả lời, dùng sức kéo con ngựa kia.

Sự tình phát triển có chút bất ngờ, không thể tưởng được hấn có thể chịu đựng được như vậy, Điền Chân vô tình từ lòng thương hại chuyển sang lòng kính trọng, lưu ý nhìn kỹ hấn, phát hiện ra người này cực đẹp, mặt trắng môi đỏ, hai hàng lông mày xé, điều ngạc nhiên là mặc dù bị tập kích, mọi người nhạo báng nhưng hấn không có lấy chút oán hận nào, ánh mắt trước sau đều thể hiện vẻ điềm đạm.

Nhìn thấy đại quân đã đi xa, con ngựa kia còn ở trong nước kéo lên không được, Điền Chân cũng sốt ruột thay, vì thể giương cánh bay đến bên cạnh con ngựa, muốn trợ giúp hấn một tay.

Văn Tê ngạc nhiên: “Tiểu phượng hoàng?”

Cuối cùng cũng không coi ta làm quạ đen, soái ca, để ta giúp ngươi! Điền Chân ra sức vẩy mạnh hai cánh vào con ngựa, đuổi về phía bờ sông.

Bỗng nhiên, con ngựa kêu lên một tiếng hừ, thoát cái không thấy bóng, chỉ thấy một cổ lực lớn kéo từ trong nước vào.

Điền Chân khó hiểu ngẩn đầu.

Con ngựa đã trở xuống trên bờ, Văn Tê nhàn nhã lôi kéo dây cương, mỉm cười nhìn nàng.

Hóa ra tiểu thiên binh này đúng là cao thủ thâm tàng bất lộ! Điền Chân khiếp sợ, rõ ràng có bản lĩnh, lại chịu nhục như vậy, trong đó tất có nội tình...

Mắt sâu thăm thẳm, sâu không lường được, Văn Tê thấp giọng nói: “Đa tạ người, tiểu phượng hoàng.”

Đã bị Lộ tiểu Tàn lấy máu dạy cho một lần, Điền Chân để ý đầu tiên là bản thân phải an toàn, vị soái ca này coi nàng là chim đi, nếu phát hiện nàng cái gì đều hiểu thì có thể giết người diệt khẩu hay không? Vì thế đối với lòng biết ơn không đáng đáp lại, vẫy cánh trở về đầu cầu.

Nhìn ra nàng không có chút khí lực, chỉ là một con linh cầm bình thường, Văn Tê quả nhiên không có phòng bị, nhìn kỹ nàng một lát, không biết suy nghĩ chút cái gì, lại xoay người lên ngựa đuổi theo đại quân.

Điền Chân nhìn theo hắn cho đến khi biến mất, nhảy xuống lan can cầu, tùy tiện đi bộ vài vòng xung quanh, thế nhưng thu hoạch không nhỏ, ví dụ như: một vị thần cùng một thần nữ khác có gian tình, một người coi kho tham ô một ít lễ vật, thậm chí còn có một phi tử muốn dùng thuốc hại một phi tử khác đang có thai...

Thế giới này không yên ổn nha, rất nhiều bí mật chỉ có chim mới có thể phát hiện! Điền Chân lấy móng vuốt gãi tai.

Vì mạng nhỏ, nàng phải làm, một con chim không được nhiều lời.

“Cứ định như thế nhé, trầm sau đó sẽ hạ chỉ.” Từ bên cầu trở lại, chợt nghe phía trước có người nói chuyện, Điền Chân vội giương mắt nhìn, thấy Triều Hoa Quân cùng một nam tử nữa đứng ở dưới đài Tinh Tú, vài tiểu quan đứng cung kính cách xa mấy thước.

Nam tử kia mặc áo bào màu vàng, dáng người cao to, bởi vì quay lưng về phía nàng nên nhìn không rõ tướng mạo, lời nói vừa rồi chính là do hắn nói ra, nghe tiếng thì tuổi còn trẻ, nghe rõ vẻ kiên nghị, thân thiết mà không giấu chút uy nghiêm, nghe hắn tự xưng là “Trầm” thì có thể đã đoán ra thân phận.

Triều Hoa Quân nói: “Bệ hạ cứ cân nhắc.”

“Biểu huynh đến từ nơi xa, nghỉ sớm chút đi, ngày mai hãy tính” Thần Đế ngắt lời hắn, vỗ vai hắn cười nói “Trước mắt, ngoại trừ biểu huynh, không ai có thể thay trầm suy nghĩ việc loại đi phế vật này, biểu huynh không thể lại từ chối, về sau đệ muội còn muốn đến bái phỏng”

Nói xong, nam tử kia dẫn theo vài tiểu quan đi về phía cửa cung, chỉ để lại Triều Hoa Quân cùng với người dẫn đường lúc trước.

Kẻ hầu này cười nói: “Bệ hạ đã có chủ ý, xin mời Triều Hoa Quân.”

Triều Hoa Quân bắt đầu dĩ, nghiêng người kêu: “Tiểu hoàng nhi?”

Nghe thấy tiếng gọi ôn nhu, Điền Chân kêu một tiếng, bước nhanh đi qua.

Nhìn thấy hai chân chim nhỏ của nàng chạy như bay trên mặt đất, Triều Hoa Quân buồn cười, ôm nàng lên: “Để cho người ở lại cùng đàn gà trời, sợ là ngay cả bay như thế nào người cũng quên.”

Điền Chân coi như không thèm để ý, nàng là người, càng có thói quen đi.

Người hầu dẫn hần tiến vào phía cửa cung, vừa đi vừa nói: “Triều Hoa Quân đi đốc chiến ở thung lũng Đông Nguyên Âm, tất nhiên có thể hiểu suy nghĩ của bệ hạ.”

Triều Hoa Quân nói: “Có chiến thần trông coi, bệ hạ không cần lo lắng, thế nhưng muốn ta đến quan sát tình hình chiến đấu, chỉ để trấn an quân sĩ mà thôi.”

Người này thở dài, hạ giọng nói: “Không dối gạt Triều Hoa Quân, khí thế của Ma Thần không phải là nhỏ, các chiến thần cũng chỉ có thể lập trận vây khốn hần, nếu muốn thắng trận này, vẫn phải nhờ Triều Hoa Quân ra mặt.”

Triều Hoa Quân nhíu mày: “Thần thánh không nói dối, liệu có thể là thật sao?..”

Người này nói tiếp: “Có loạn cũng nói loạn, không loạn cũng sinh loạn, hai câu nói này sớm ứng nghiệm, hần làm phản đi Ma giới là ý trời đã định, việc này lại ảnh hưởng đến tộc Thần Vũ, vài lần trước có mặt Triều Hoa Quân, hầu như đều thắng.”

Triều Hoa Quân cười khở.

Người khác tới địa bàn của mình, giết mấy vạn thiên binh, sau đó không chút thương tích thu binh trở về, cái này mà gọi là đánh thắng sao? Hầu hết đều là lừa mình dối người mà thôi.

Ma Thần gây loạn? Điền Chân nghe được qua loa.

Cũng đúng, có thần nhất định phải có ma, bằng không thì lấy cái gì giúp thiên binh đi luyện trình độ đây!

Thiên đình bố trí sẵn một khu vườn chuyên môn tiếp đón thần vương, đã có sẵn vài thị nữ chờ ở cửa, đều cúi người làm lễ, dẫn Triều Hoa Quân tới phòng, người dẫn đường kia nói thêm mấy câu liễn cáo lui trở về.

Thị nữ lấy thức ăn lại, Triều Hoa Quân để Điền Chân ngồi ở trên bàn, ý bảo nàng ăn, Điền Chân nhìn một khay trúc nhỏ, thấy không thêm ăn, đem dầu vùi vào cánh.

Triều Hoa Quân vỗ đầu nàng: “Sao không ăn cái này?”

Cảm nhận được sự quan tâm, Điền Chân ngẩng đầu gật hai cái, tỏ vẻ không sao

Tưởng nàng lúc trước đã ăn chút ngọc cỏ linh chi, Triều Hoa Quân cũng không khuyên nữa, đúng lúc này có hai mỹ nhân đi vào làm lễ, dịu dàng nói: “Trúc tuyền đã chuẩn bị, mời Triều Hoa Quân đi tắm rửa.”

Triều Hoa Quân dặn dò Điền Chân: “Ở phòng chơi đùa, không được chạy loạn.”

Tắm rửa? Điền Chân bị hai từ này làm cho nhộn nhạo, bỗng nhiên nghe được tiếng cười, chính là hai mỹ nhân kia dùng tay đẩy đẩy đối phương, lại lưu ý nhìn lên thì thấy mặc dù hai người này có áo khoác bên ngoài rộng thùng thình nhưng bên trong chỉ mặc có chút nội y, Điền Chân bỗng chốc sáng tỏ — tỷ tỷ, mặc đồ như vậy, rõ ràng là các ngươi muốn trong lúc tắm rửa, đem kéo mỹ nam kia bồi tình đi!

Để cho các nàng hầu hạ, sự trong sạch của lãnh đạo rất khó giữ đây!

Tuy nhiên, có lẽ người kia lại phi thường vui...

Điền Chân thề rằng đối với việc tắm rửa của lãnh đạo mỹ mạo kia tuyệt đối là không có hứng thú, chỉ có điều trong nội tâm nàng đột nhiên phát lên một loại chính nghĩa mãnh liệt, cảm thấy nên điều tra lại vấn đề tác phong cuộc sống của vị lãnh đạo này, thế nên nàng nhảy xuống, nghiêng ngã chuồn theo cửa đi theo.

Phía sau vườn có một rừng trúc lớn, trong rừng có khói nhẹ màu trắng bay lên, có mấy tấm bình phong cao cao màu tối che ở bốn phía, hai nàng mỹ nhân vừa rồi đang cầm xiêm y sạch sẽ ở trong tay nhìn nhau cười rồi đi vào.

“Để đó đi.”

“Bệ hạ phân phó, để chúng thiếp hầu hạ Triều Hoa Quân tắm rửa.”

Điền Chân lấy cánh che miệng.

Ôi, thật là, vị bệ hạ này thật biết chăm sóc hạ cấp, trước khi lên chiến trường phải đưa mỹ nhân tới thăm hỏi, rồi lại mới an bài vài việc khó khăn.

Sau một lúc lâu, bên trong truyền đến tiếng của Triều Hoa Quân: “Không cần, đều đi ra đi.”

Hai mỹ nhân đi ra, vẻ mặt đầy sự thất vọng.

Được rồi, sự thật đã chứng minh lãnh đạo của nàng chính “thần” quân tử, Điền Chân nghiêm nghị suy nghĩ.

Đường đường là vua của tộc Thần Vũ, tính tình dù thế nào cũng không phải trước mặt hèn có thể làm càn, hai nữ tử này dù không cam lòng, cũng không có can đảm tự tiện đi vào bên trong, đành phải nghe lời, lưu luyến không muốn rời bước bỗng nhiên thấy thoáng qua dưới chân một bóng xám lướt qua.

“Con phượng hoàng xấu xí này chạy đến!” Một nữ tử hô nhỏ.

Nữ tử còn lại nhìn chăm chú cười trộm nói: “Ta còn cho rằng tộc phượng hoàng đều giống như Triều Hoa Quân và Nghê phi đâu, hóa ra cũng có người xấu!”

Xấu thì đã làm sao, dù xấu thì ta cũng là phượng hoàng! Điền Chân tự mình an ủi, thật không phát hiện ra lãnh đạo của ta là phượng hoàng lớn sao? Đợi chút, Nghê phi? Vừa mới nghe thấy ở bên ngoài đó chính là một phi tử muốn dùng thuốc để hại một phi tử khác đang mang thai, kia phi tử đang mang thai không phải tên gọi là Nghê phi hay sao? Mọi người đều gọi là phượng hoàng, có nên nói cho Triều Hoa Quân hay không để còn cứu nàng...

“Đừng để cho nó chạy loạn, để xảy ra chuyện khó giải quyết.” Một người muốn chạy lại bắt nàng.

“Thôi, ” người bên cạnh ngăn nàng ta lại, bấu môi, “Xấu như vậy, ai thêm bắt nó.”

Hai nữ tử cười cười rời đi.

Điền Chân dùng miệng mổ xuống đám lông xỉn xỉn, bộ dạng này của nàng được dùng để bảo đảm an toàn mà...

Phía sau bình phong thoáng có tiếng nước.

Nhìn bình phong, Điền Chân thực sự ngứa ngáy, cuối cùng vẫn cố gắng xoay người trở về – một thước đậu hũ, sắc tức là không, nàng phải làm một con chim thuần khiết cao thượng thôi...

Phía trước đi tới một phu nhân kéo theo một nữ tử đi tới, phía sau có vài thị nữ.

Phu nhân này mày thanh mắt sáng, sắc sỡ lóa mắt, quần áo đẹp dễ quý giá, khoác thêm khăn quàng hoa văn màu vàng, bảy phần xinh đẹp, ba phần uy nghi. Nữ tử bị nàng kéo theo nhìn thực trẻ, xinh đẹp tuyệt trần, vẻ mặt thẹn thùng, ánh mắt lạng lẽ nhìn vào phía bên này.

Điền Chân trong đầu vang lên một tiếng cảnh báo, ưỡn ngực uy nghiêm, trước sói sau hổ, vị lãnh đạo nhà nàng quả thật thật như Đường Tăng đây.

Phu nhân cười đẩy nữ tử đi vào, sau đó dẫn thị nữ đi luôn.

Bốn phía không có người, nữ tử trong trang phục màu đỏ thu hồi vẻ ngượng ngùng, bên môi nổi lên chút ý cười không dễ phát hiện, nàng ta cúi đầu ngấm lại chính mình cam đoan ở tình trạng đẹp nhất rồi mới tiến bước về phía mấy tấm bình phong.

Mỹ nhân này đóng phim quá chuyên nghiệp đi? Điền Chân bắt đầu tưởng tượng tình tiết phía sau.

Một tiếng thét kinh hãi vang lên, mỹ nữ hai tay che mặt, eo nhỏ uốn éo, chạy vội ra kêu gọi mọi người đều biết, sau đó vị phu nhân vừa nãy sẽ lập tức nhảy ra nói, ai gia sẽ thay các người làm chủ...âm mưu, âm mưu! Chỉ cần có quân tử là mỹ nữ hảo cầu, vấn đề là vị phượng hoàng lãnh đạo của nàng chưa xong xuôi việc lớn, lại là một con chim uy nghiêm tắm rửa, cũng không biết ra sao nhưng có thể thấy được chưa chắc đã thích nàng ta, nếu lập bày đối với hần có phải là rất không công bằng ?

Điền Chân vọt vào bình phong.

Vì lãnh đạo, đành phải hy sinh phẩm chất của chim là nàng đây.

Hơi nước ẩm áp như thủy triều vây xung quanh, trước mặt là một ao đá nhỏ, hơi nước bốc lên, trong ao có một người, mũi cao, nhìn nghiêng thấy đường cong càng thêm tuyệt đẹp, mắt phượng khép hờ, thần sắc an nhàn, tóc dài ướt sũng xỏa xuống phía sau lưng, nước suối gần như bao phủ gần hết ngực, tấm ngực kia...

Phát hiện thấy động tĩnh, hần nâng mặt lên.

Thấy nóng mũi, Điền Chân lập tức ngửa đầu nhìn trời, không thể xem thêm, phải tỉnh táo, nàng thật vất vả mới bổ được chút máu...

“Tiểu hoàng nhi?” Mỹ nam kinh ngạc.

Điền Chân bị gọi hoàn hồn, nhớ tới việc chính, vội vàng chỉ về phía ngoài bình phong, lắc lắc đầu muốn nói.

Thân là vua của tộc chim, Triều Hoa Quân vốn là quen thuộc hết các loại tiếng nói của chim do đó phán đoán xem ý muốn của người trong tộc khá dễ dàng, đáng tiếc là Điền Chân chỉ là một con phượng hoàng giả mạo, căn bản không biết nói tiếng chim, may mà khi tắm lửa niết bàn chính là kiếp nạn lớn nhất, cái gì ngoài ý muốn đều phát sinh, Triều Hoa Quân cũng không hoài nghi.

Coi nàng như một linh cầm bình thường đối đãi, Triều Hoa Quân không coi trọng chuyện bản thân đang tắm rửa, ôn nhu an ủi: “Đừng vội, người muốn nói cái gì?”

Điền Chân nhất thời không nghĩ ra nên biểu đạt từ “Đứng lên” như thế nào, bèn đơn giản ngã người nằm xuống đất, sau đó nhảy lên, liên tiếp lặp lại vài lần ra ý bảo.

Triều Hoa Quân nhú mày: “Đứng thẳng không được, hay là bị bệnh?”

Thấy hắn muốn đứng dậy ở theo trong nước, tới ôm mình để tiến hành kiểm tra, Điền Chân sợ bản thân không chịu được kích thích, vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, ôi, tấm đậu hũ, nàng tuyệt đối không phải cố ý, là người không nên để cho ta nhìn thấy, ta đành phải...

“Tiểu hoàng nhi, làm sao vậy?”

Ta không sao cả, là có người muốn vào! Cái khó ló cái khôn, Điền Chân lấy bộ xiêm y quăng về phía hắn, sau đó bay lên đỉnh bình phong, vừa lúc nữ tử áo đỏ kia đang muốn tiến vào, nàng không chút nghĩ ngợi liền giương cánh lao xuống.

Thấy đối diện đi tới một bóng đen, nữ tử áo đỏ thành linh bị dọa nhảy dựng, mặt hoa biến sắc, kêu một tiếng sợ hãi rồi lui về phía sau.

Điều nàng muốn chính là kết quả này, nàng hiện tại là chim, làm cái gì cũng đều bình thường, thực xin lỗi mỹ nữ nhé! Điền Chân hoàn thành động tác bay đầy yêu cầu cao xong, vừa lòng quay trở lại ngồi trên đỉnh bình phong, không lại tiếp tục trêu chọc nàng ta, dù sao trên thiên giới, mỗi người đều có pháp lực, muốn giải quyết một con chim nhỏ thì không phải là vấn đề.

Quả nhiên, Triều Hoa Quân quần áo chỉnh tề đi ra từ trong bình phong, vẻ mặt thể hiện đầy sự nghiêm khắc: “Không phải đã bảo các người lui xuống sao!”

Hắn mặc một áo bào trắng viền vàng như trước, tóc trên đầu đã thay đổi thành một búi tóc cài trâm, thoát nhìn càng thêm tao nhã quý khí.

Điền Chân bội phục.

Lãnh đạo không hổ là lãnh đạo, tốc độ mặc quần áo so với tốc độ bay của nàng không thể so sánh.

Chuyện tốt bị chim làm hỏng, nữ tử áo đỏ nhanh nhẹn trấn định, dấu đi thần sắc xấu hổ, ra vẻ giật mình: “Triều Hoa Quân?”

Triều Hoa Quân nhận ra nàng ta: “Hằng Nguyệt thần nữ?”

Nữ tử áo đỏ cúi đầu chào: “Hằng Nguyệt Cơ thỉnh an Triều Hoa Quân.”

Triều Hoa Quân sắc mặt hòa hoãn chút: “Người làm sao lại tới nơi này?”

“Mới vừa tới cùng thần hậu nương nương” Hằng Nguyệt Cơ cười đến phong tình vạn chủng, nhìn Điền Chân đang ở trên đỉnh bình phong một cách ôn nhu vô hạn “đang tùy tiện đi lại, gặp được con phượng hoàng nhỏ này thật là nhu thuận, ta thực thích, sợ nó lạc đường, cho nên đi theo đến nơi này, không thể tưởng được là hóa ra có Triều Hoa Quân.”

Mỹ nữ thật yêu chim sao! Điền Chân thiếu chút nữa hộc máu bỏ mình.

Triều Hoa Quân giống như tin lời nàng ta, trách cứ Điền Chân: “Dặn người ở lại phòng, sao còn đi ra chạy loạn, làm thần nữ kinh sợ!”

Tự tiện xen vào, chần hoa đào của người khác, gieo gió gặt bão, xứng đáng bị mắng! Điền Chân lấy cánh hung hăng bạt chính mình một bạt tai, xám xịt nhảy xuống, cúi đầu bồi tội.

Hằng Nguyệt Cơ cúi người, thân thiết sờ đầu nàng, mỉm cười như thánh mẫu: “Chỉ là vô tình, Triều Hoa Quân cũng đừng mắng nó.”

Đúng đúng, nàng thừa nhận là nàng vô tình, nhưng mỹ nữ người đừng có ấn đầu ta a! Điền Chân nhìn cái móng tay thật dài của nàng ta, lòng tơ dựng thẳng lên, chạy thẳng ra phía sau trốn.

Triều Hoa Quân hơi nghiêng người trên, ý bảo: “Hoàng nhi.”

Nghe được lời triệu hồi, Điền Chân lập tức bay bổ nhào vào trong lòng hắn.

Triều Hoa Quân vỗ vỗ của lưng nàng, hỏi: “Thần hậu nương nương ở đâu?”

Hằng Nguyệt Cơ vội đáp: “Nương nương ở trong đại sảnh chờ Triều Hoa Quân .”

3. Chương 3: Thần Đế Bệ Hạ

Thần hậu quả nhiên đang ngồi ở trong sảnh, Triều Hoa Quân vừa mới tiến vào cửa, còn chưa tới kịp làm lễ, nàng đã vội đứng lên, trước tiên lấy một cái chào đón: “Nghe bệ hạ nói biểu ca đến đây, chưa kịp nghênh đón, thật lễ.”

Triều Hoa Quân thả Điền Chân, vừa làm lễ vừa đáp: “Vừa mới chậm trễ, nương nương thứ tội.”

“Ôi, phượng hoàng nhỏ sao xấu thế!” Thần hậu kinh ngạc.

Điền Chân chảy nước mắt, lặng lẽ đi về phía góc tường.

Thần ơi, không phải người nói vẻ đẹp tâm linh mới là quan trọng nhất sao.

Triều Hoa Quân đem chuyện nàng tắm lửa niết bàn xảy ra chuyện ngoài ý muốn giải thích lại lần nữa xong, mời Thần Hậu ngồi, Thần Hậu lại mời hắn ngồi sau đó mới bằng lòng ngồi xuống, cười nhìn Hằng Nguyệt Cơ: “Mới vừa rồi Hằng Nguyệt muội muội muốn đi ra ngoài đi một chút, sao khéo như vậy, thế nhưng lại trở về cùng biểu ca?”

Hằng Nguyệt Cơ cười không tự nhiên: “Vừa mới ở rừng trúc gặp Triều Hoa Quân “

Thấy Triều Hoa Quân sắc mặt như thường, Thần Hậu biết ra ngoài ý muốn, vì thế chuyển đề tài, thân thiết nói: “Biểu ca đã có tin tức của long nữ Đức Âm?”

Triều Hoa Quân lắc đầu.

Thấy rõ trong mắt phượng có chút thần sắc ảm đạm, Điền Chân kinh ngạc, Long nữ Đức Âm là ai vậy?

“Bệ hạ vẫn phái người tìm bốn phía núi Ưu Bà” Thần Hậu thở dài, thấp giọng khuyên nhủ, “Từ lúc muội muội Đức Âm mất tích, đã trải qua hai mươi năm, biểu ca không thể cứ sống như vậy.”

Triều Hoa Quân hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này bèn hỏi: “Nghe nói Nghê phi nương nương bên kia có thai?”

Nghe được hai chữ Nghê phi, Điền Chân lập tức tập trung tinh thần.

“Đúng là đến nói cho biểu ca việc vui này” sống mắt Thần hậu lưu động, trên mặt vẫn mỉm cười hoàn mỹ như trước, nàng đưa tay phân phó thị nữ, “Đều lui ra đi.”

Chờ Hằng Nguyệt Cơ cùng bọn thị nữ đều lui ra ngoài, vẻ tươi cười của Thần hậu nhanh chóng biến mất trở nên lạnh lùng, khẽ hừ một tiếng: “Hà phi nay gấp đến cuồng lên, biến đổi biện pháp lấy lòng bệ hạ, bệ hạ gần đây thường đi về phía nàng, bản cung chỉ lo lắng nàng thừa dịp Nghê phi không thể đến phụng dưỡng được, thừa dịp ở trước mặt bệ hạ mà sinh sự...”

Triều Hoa Quân tao nhã như trước, cắt đứt lời nàng: “Thái tử chăm chỉ đầy hứa hẹn, tộc Thần Vũ tự nhiên toàn lực giúp đỡ, bệ hạ chắc sẽ hiểu được, nương nương lo lắng nhiều quá.”

“Có Triều Hoa Quân ở đây, quả thật là bản cung không cần lo” mặt Thần hậu giãn ra, trước sau đều là vì những lời này, việc tác hợp hắn cùng với Hằng Nguyệt Cơ cũng là muốn cho quan hệ thêm sâu sắc thôi, khi nhắc tới con của chính mình, giọng nói của nàng có thêm vài phần đặc ý, “Huyết thống phượng hoàng chúng ta tiện dân kia sao có thể so sánh, nay bệ hạ cực kỳ coi trọng thái tử, cũng thường đến chỗ bản cung.”

Dừng một chút, nàng lại vội hỏi: “Thái tử nguyên bản muốn tới gặp Triều Hoa Quân, nhưng đã bị bệ hạ vừa gọi đi.”

Triều Hoa Quân nói: “Nương nương xuất thân là tộc thần vũ, bệ hạ đều để ý, tuy chưa biểu lộ cái gì, nhưng nương nương cũng chớ động thủ gây thêm tị hiềm, cứ giữ nguyên vị trí của mình.”

“Bản cung hiểu được” thần hậu gật đầu, “Lần này tới gặp người là có chút chuyện quan trọng, nay Nghê phi có thai, các tộc đều nghe được tin tức, tranh nhau tặng người đến, chúng ta có phải hay không cũng...”

Triều Hoa Quân không có trả lời, đứng lên khoanh tay đi thông thả vài bước, bỗng nhiên nói: “Nghê phi có thai, tất sẽ chọc người kiêng kị, vô luận như thế nào nàng cũng là con dân của tộc phượng hoàng, lại là con gái của Nghê tướng quân, ta lúc trước chủ trương đưa nàng đến thiên đình là để nếu xảy ra chuyện gì, chỉ sợ con dân trong tộc thiệt thòi.”

“Triều Hoa Quân yên tâm, ta không phải ăn đến dấm chua này, chỉ là có mỗi thái tử để trông cậy vào” thần hậu bất đắc dĩ cười cười, “Không phải nàng, chỉ lo người khác, dù sao cũng là người một nhà coi như có thêm trợ thủ đắc lực, cũng may nàng đối bản cung và thái tử như trung tâm, nhiều lần ở trước mặt bệ hạ vì thái tử nói ngọt, chỉ cần nàng an thủ bổn phận, bản cung tất nhiên bảo hộ các nàng mẫu tử chu toàn, nếu không còn có ai sẽ thay chúng ta làm việc.”

Triều Hoa Quân gật đầu: “Nương nương vì đại cục suy nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Về chuyện Nghê phi khả năng bị hại, Điền Chân nguyên bản ở không yên, không biết có nên nói cho hắn hay không, giờ nghe đến phiên đối thoại này nhất thời chịu đả kích lớn – Hừ, cứ cho rằng ở góc tường nghe được tin tức độc nhất vô nhị, hóa ra hắn đã biết trước, bộ dạng tao nhã như vậy chắc là muốn thể hiện một vị cực phẩm phúc hắc! Đại thần một đám kia sao so với khi thành tinh, cần gì phải chờ đến sự quan tâm của một con chim nhỏ như nàng đây.

“Chọn người mới...”

“Ta đều có an bài.”

Lời này của hắn, Thần hậu thoải mái hẳn, đứng dậy ra lệnh cho thị nữ tiến vào: “Thời gian không còn sớm, bản cung trở về đây.”

Triều Hoa Quân làm lễ: “Cung tiễn nương nương.”

Thần hậu nói: “Biểu ca thật đa lễ, miễn đi.”

Hằng Nguyệt Cơ thản nhiên nói: “Nghe bệ hạ nói Triều Hoa Quân sáng mai sẽ đến thung lũng Đông Nguyên Âm đốc chiến, mong ngài để ý.”

Triều Hoa Quân cảm ơn.

Buổi chiều, bọn thị nữ mang đến một đồng vật phẩm, chất đầy trên bàn, đủ mọi màu sắc.

Trần nhà khảm một viên dạ minh châu lớn, mọi âm thanh biến mất, bóng đêm trên Thiên giới lạnh lùng, Triều Hoa Quân đơn độc đứng ở phía trước cửa sổ, ánh sáng tỏa ra không thấy rõ khuôn mặt ôn nhuận, chỉ có bóng dáng là lộ ra một vẻ cô độc tiêu điều.

Hồi lâu, hắn xoay người.

Trên bàn có một bóng đen, cũng chính là Điền Chân, đang đứng một chỗ lặng yên không một tiếng động, chớp chớp mắt.

“Tiểu hoàng nhi thật hiểu ý người, cũng thấy thương tâm sao?” Triều Hoa Quân nhẹ giọng thở dài, nụ cười trên môi có chút chua xót, “Mất tích ở núi Ưu Bà sơn, ta đã tìm nhiều năm như vậy, lại vẫn không có chút tin tức nào, nàng đến tột cùng...đã xảy ra chuyện gì?”

May mắn trên phượng hoàng đều là lông, nếu không hắn nhất định sẽ nhìn thấy mặt Điền Chân đang đỏ ửng.

Ta không thương tâm, thực tế là ta đang chờ người ăn cơm.

Đồ ăn trên Thiên giới không giống như ngũ cốc dưới Thế gian, cũng không trọc khí, mùi thơm ngát bay ngào ngạt.

Bị lương tâm khiển trách, Điền Chân cuối cùng vẫn gật đầu — được rồi, nếu lãnh đạo đang thương tâm, nàng nguyện ý cùng thương tâm một chút, trách không được hắc đêm đó ở dưới chân núi Ưu Bà hắc đã nói, người gặp chuyện không may chắc bao gồm cả bạn gái hắc là nữ long Đức Âm, thật sự là đáng thương, đủ để thương tâm một trận .

Kỳ thật từ nhỏ đến lớn hai chữ “thương tâm” đối Điền Chân mà nói chính là thế, mặc dù cố bụng tha nhưng nàng theo bản năng là suy từ bụng ta ra bụng người, thương tâm cùng ăn cơm là hai chuyện khác nhau, thương tâm vốn là thống khổ, lại hại dạ dày, vậy lại càng không có lợi, cho nên người hãy mau bỏ qua thương tâm mà đến ăn cơm đi, bằng không ta ăn cơm trước rồi lại tiếp tục thương tâm?

“Ta sớm nên nghĩ đến tính tình nàng cường ngạnh, chỉ lo đối tất nhiên sẽ gặp chuyện không may, ” Triều Hoa Quân ôm lấy nàng, “Hai mươi năm, hai mươi năm, tiểu hoàng nhi nói xem, ta có phải là nên chết tâm, có lẽ nàng muốn...”

Đôi mắt thâm sâu thăm thẳm, giống như bầu trời đêm.

Điền Chân thật tình động lòng, nhắm chặt mắt lại.

Phim truyền hình cùng tạp chí đều nói cho phụ nữ rằng, không cần phải đi an ủi một người đàn ông đang bị thương, nếu không phải là đức mẹ thì sẽ yêu thương người đó.

Thế nhưng nếu không nhờ có hắc, nàng còn đang ở lại giữa đám gà trời đầu! Điền Chân rốt cuộc bản khoắn, vì thế gắt gao nhắm mắt lại, vươn cánh bên phải vỗ vỗ lung tung lên mặt hắc — có thể tìm kiếm một nữ tử hai mươi năm, so với vị bệ hạ Thần đế kia, người cũng đã đầy vẻ thâm tình...

Thấy nàng có ý tứ an ủi, Triều Hoa Quân nửa kinh ngạc nửa thích trí: “Hoàng nhi, người nghe hiểu được đúng không?”

Ta biết so với người tưởng tượng còn hơn, Điền Chân gật đầu.

Trong lòng, cảm giác sâu muộn tiêu thất hơn một nửa, Triều Hoa Quân bắt đầu lấy thức ăn chuyên dụng ra mớm cho nàng.

Lãnh đạo không phải muốn đối đãi đặc biệt sao, người ăn cơm sao lại đưa cho nàng cái này? Điền Chân quay đầu, giãy dụa nhảy ra từ trong lòng hắc, đi quanh bàn ăn.

Có phải là nàng muốn ăn cơm? Triều Hoa Quân sau một lúc sững sốt, muốn thăm dò, đơn giản lấy cơm canh của mình để ra trước mặt nàng.

Được phép, Điền Chân vội tốc mỗ xuống.

Tộc Phượng hoàng thường thường có thức ăn riêng, bỗng nhiên thấy một ngoại lệ, Triều Hoa Quân âm thầm lấy làm lạ, đưa tay vuốt ve bộ lông của nàng.: “Hóa ra tiểu hoàng nhi muốn ăn cơm .”

Điền Chân bị cái ôm ôn nhu này kích thích, vội vàng lấy móng vuốt đưa một mâm đồ ăn để lên trước mắt hắc, sau đó chuyển sang bên kia, quay lưng về phía hắc tiếp tục ăn.

Triều Hoa Quân cho rằng nàng then thùng, tưởng nàng nhiều năm không ăn cơm cùng người, hôm nay đối diện chỉ là một thân phượng hoàng nhỏ nhỏ chưa biến hình, không khỏi cười nói: “Có linh khí như vậy, tương lai cần phải chăm chỉ tu hành, tất nhiên có thể biến thành hình người.”

Điền Chân xem nhẹ những lời này.

Làm người lâu lắm cũng thật chán, làm chim có mỹ nam ôm, có chuyện xấu muốn nghe, có gì không tốt ?.

Ý chỉ của Thần đế đêm đó tuyên xuống, lệnh cho Triều Hoa Quân ra mặt đi đốc chiến ở Đông Nguyên Âm, sáng hôm sau, trời còn chưa hửng, Triều Hoa Quân đã ôm Điền Chân còn đang ngủ mơ màng, cùng tướng quân tộc Trắng mang năm nghìn nhân mã hộ tống lên đường.

Làm chim thật tốt, không cần phải đi làm, ngủ thoải mái đến lúc tự nhiên tỉnh, Điền Chân ở trong mộng vui sướng mà ôm cánh quay cuồng, tu luyện mấy trăm năm mới có được hạnh phúc này đây.

Tiếng chân nhỏ vun, dưới thân phiêu diêu... Hình như là đang ngồi trên xe?

“Người mang con quạ đen này làm chi?” tiếng nói trong trẻo.

Vì sao những người này đầu tiên khi nhìn thấy nàng chưa có câu nào có chút đổi mới! Điền Chân bị kích thích mà tỉnh ngủ hẳn, cho dù không để ý nhưng cũng không chịu nổi đả kích liên tiếp, nàng nhanh chóng mở mắt ra, phần nộ tìm kiếm nơi phát ra tiếng nói, quạ đen cái gì, là phượng hoàng! Ta là phượng hoàng!

Ngồi đối diện là một vị Thiên quan, cho rằng đó chỉ là một thị vệ tầm thường, thế nhưng nhìn vào tư thế dựa vách tường từ xa đã nhận thấy rõ đó là tư thế của lãnh đạo, nhìn kỹ diện mạo lại thấy trông không tầm thường, ánh mắt hiên ngang, mũi cao thẳng, trông mười phần khí thế, môi bạc mỉm cười, ánh mắt lại giấu đi chút lợi hại, quần áo phụ kiện đi kèm càng thể hiện ra vẻ phú quý.

“Chỉ là một con phượng hoàng nhỏ bị thương màu lông.” Triều Hoa Quân mỉm cười, bất động thanh sắc nâng tay lên, vuốt lông mao đang dựng đứng trên cổ Điền Chân xuống.

Thị vệ kia lại chăm chú quan sát “A”, lại hứng thú đánh giá nàng: “Nó cũng biết giận!”

“Có chút linh khí mà thôi, làm sao hiểu được cái gì, huống chi trước mặt bệ hạ nó sao dám để ý” Triều Hoa Quân cúi đầu nhìn Điền Chân, nén cười an ủi “Màu lông không cần để ý, tiểu hoàng nhi cũng chỉ là tiểu hoàng nhi, tương lai chắc có chút tiền đồ.”

Bệ hạ? Điền Chân lập tức hạ lông mao đang dựng thẳng xuống, ra vẻ dễ bảo.

Hóa ra là Thần đế bệ hạ, đóng giả thành thị vệ thân cận của hắn, cùng đi thị sát cấp dưới, trách không được cả người tràn ngập phong vị đế vương.

“Biểu huynh thật yêu dân như con.” Thần đế khẽ nhếch khóe miệng.

“Con dân của tộc Thần vũ, cũng là con dân bệ hạ, thần là tuân mệnh thôi.”

“Nếu thế” thần đế đứng thẳng dậy, lấy Điền Chân ôm vào lòng “Ta cũng trân trọng con dân.”

Bị hơi thở của đại thần vây quanh, Điền Chân bắt đầu phát run — có mỹ nam ôm tất nhiên là ốt, nhưng vị thần đế này ngàn vạn không thể trêu vào, mấu chốt là nếu hiện tại hắn muốn bóp chết nàng, Triều Hoa Quân khẳng định sẽ không báo thù.

“Nó đang sợ hãi” ánh mắt Thần đế khẽ lóe lên tia nguy hiểm, thần nhiên nói: “Không hiểu tại sao, ta thấy nó có vẻ hiểu được rất nhiều, vừa rồi mới định phản đối ta Triều Hoa Quân?”

Điền Chân khóc không ra nước mắt.

Nàng làm sao giám giận, bệ hạ nói nàng là quạ đen thì nàng chính là quạ đen.

Triều Hoa Quân bật cười: “Ngay cả hình người cũng không biến được, chỉ là có nhiều linh khí, bệ hạ làm gì phải hù dọa nó.”

Phát hiện ra thân chim cứng ngắc, Thần đế cười to: “Thú vị! Thú vị!”

Quả nhiên tiểu thuyết nói không sai, tất cả đế vương không phải là bậc thiện lương, Điền Chân đem đầu vùi vào cánh, thú vị cái rắm, chơi cho đã đi, còn không đem ta trả trở về!

Thần đế chung quy là thần đế, không dễ vì việc nhỏ mà lãng phí tính lực, như nguyện đem nàng quăng trả lại lòng Triều Hoa Quân, giọng điệu chuyển sang lạnh lùng “Lúc trước, khi Ma giới xuống dốc, ai có thể nghĩ rằng sẽ có ngày trở mạnh như hôm nay, không chỉ ngoài hắn còn có hai đứa con lợi hại, lần trước đánh tới sông Yên Ngựa, lần này là núi Đông Nguyên Âm, chỉ sợ lần sau sẽ đánh lên tới Thiên đình.”

Triều Hoa Quân nói: “Chiến thần đã vậy khốn hắn lại, bệ hạ chớ buồn.”

“Chiến thần không công làm sao vậy khốn được hắn, chủ yếu là do hắn nhất thời cao hứng dừng tay thôi!” Thần đế cũng không hồ đồ, tự mình nói toạc ra sự thật, trong tiếng cười lạnh lộ ra chút bất đắc dĩ, “Năm đó, nếu không phải do bộ tứ tác loạn, báo nguy thiên đình, Tiên đế chắc sẽ không lưu lại hắn, ngày nay quả nhiên thành họa lớn.”

Triều Hoa Quân nói: “Chẳng lẽ không có biện pháp phong ấn hắn thêm lần nữa?”

Thần đế không đáp lại.

Triều Hoa Quân trầm ngâm nói: “Có lẽ bệ hạ có thể liên hợp tiên giới...”

“Thủ Nguyệt Vô là đồ bỏ đi, soán vị mấy năm nay, mỗi người trên tiên giới đều mang tham vọng riêng, ốc còn không mang nổi mình ốc thì hần có thể dùng làm sao” Thần đế hừ nhẹ, tiếng nói đột nhiên chậm lại “Nghe nói thái tử cũ Thủ Nguyệt Vi lưu lạc đến dị giới, các nhóm trên tiên giới đều đang âm thầm tìm kiếm...”

Triều Hoa Quân hiểu ý: “Thần sẽ phái người điều tra.”

Thần đế gật đầu thờ dãi: “Trước mắt chỉ có người có thể suy nghĩ thay trẫm”

Thái tử Tiên giới cũ Thủ Nguyệt Vi năm đó rất nổi tiếng hiền lành, thế lực ngoại tộc quá lớn cuối cùng soán vị, Thủ Nguyệt Vi bất đắc dĩ trốn đi bên ngoài, tuy nhiên vẫn có vài nhóm cự thần có tâm ủng hộ. Thủ Nguyệt Vô phái binh lính canh gác khắp cửa Tiên giới, trên người Thủ Nguyệt Vi, thế lực Tiên đế lại bị phong ấn, khó có thể trở về, nếu hần đạt được thành tựu, giúp hần trở lại đoạt quyền trên Tiên giới, đến lúc đó hai giới liên thủ chống lại Ma giới sẽ có khả năng kiềm chế.

Sự chịu đựng của Thiên mã là hết sức phi phàm, đội ngũ đi đến buổi trưa, phía trước có tin truyền đến, hôm qua Thạch tướng quân vãng mệnh đi Núi Đông Nguyên Âm trợ giúp trước, khi đại quân đi ngang qua Thanh Phong lĩnh bị một đội ma quân nhỏ tập kích, tuy rằng thương vong không lớn, nhưng việc đội quân ma giới tự do khiêu khích ở Thần giới, làm cho Thần đế tức giận, ra lệnh cho Triều Hoa Quân tối nay hạ trại ngay tại Thanh Phong Lĩnh.

Khi nghe kể lại nội dung chuyện này, Điền Chân coi như không nghe thấy, cũng không dám tỏ vẻ hứng thú nào để tránh cho tâm huyết Thần đế dâng trào mà giết người diệt khẩu. Sau khi xuống xe, Triều Hoa Quân liền buông nàng ra, để cho nàng tự đi chơi, đùa giỡn, Điền Chân cũng biết bọn họ muốn bàn luận chuyện quan trọng cho nên bước thong thả đi loạn xung quanh.

Bóng trắng ẩn hiện, màn đêm mông lung.

Xuất phát từ bản năng của phượng hoàng, Điền Chân chụp cánh bay lên, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng khắp cả người.

Vùng Thanh Phong lĩnh hoang vắng, bốn phía đều là những ngọn núi nhỏ, thấp, cỏ cây thưa thớt, khó trách Thạch tướng quân bị trúng kế, tại địa phương này ai có thể nghĩ rằng sẽ có mai phục, đương nhiên, nếu theo năng lực của đối phương thì đội quân Ma giới sẽ không ngóc đến lần thứ hai.

Người biến thành chim, thị lực lại tốt hơn, dưới gốc cây phía chân núi hình như có ánh sáng.

Địa phương này có người? Điền Chân thấy lạ, rớt xuống không một tiếng động.

Một viên dạ minh châu nhỏ chiếu ra chút ánh sáng mỏng manh, chiếu rõ một người bị thương dựa vào một gốc cây già, người này mặc quần áo của Thiên binh, vạt áo hơi mở, trước ngực đầy máu tươi, rõ ràng bị thương không nhẹ, lúc này hần chính là đang cúi đầu, vừa nhìn đau vừa bôi thuốc, bên người có cắm một thanh đao.

Người này...cảm thấy có chút quen quen.

Điền Chân còn đang cố gắng nhớ lại, thành linh tiểu binh kia ngẩng mặt lên, nhìn thẳng về phía nàng, chút ánh lạnh trong mắt vừa lóe rồi chợt biến mất, ngay sau đó chuyển sang biểu tình kinh ngạc; “Tiểu phượng hoàng?”

Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần có chút tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng, khí chất cũng không thay đổi.

Là hần! Điền Chân lúc trước hoảng sợ sau lại vui vẻ, nghĩ lại chuyện hần ẩn nhẫn chịu đựng người khác coi thường lại không chịu lộ rõ năng lực bản thân lại có chút cảnh giác – tuy rằng mỹ nam này nhìn không giống người xấu nhưng sự thật nói cho nàng, vẫn là nên tiếp tục làm một con chim không biết gì là an toàn hơn.

Vì thế nàng đứng ở trên tảng đá cách xa, ngẩng đầu nhìn hần, tỏ vẻ kỳ quái.

Vấn Tê quả nhiên bỏ đi về mặt phòng bị, không khí lực dựa vào thân cây, nhắm mắt.

Vốn hần là đi đến núi Đông Nguyên Âm theo đại quân, ai ngờ đi qua Thanh Phong lĩnh thì gặp phải tiểu Thiên vương Ma giới mai phục, bản thân lại gặp phải một người ngoài ý muốn phải trốn tránh cho nên lạc đàn bị thủ hạ của tiểu Thiên Vương đánh trọng thương. Lại mới nghe được tranh cãi phía bên kia, gặp cả con phượng hoàng này có nghĩa là có Vua của tộc Thần vũ Triều Hoa Quân phụng chỉ đốc chiến đi ngang qua nơi này.

Sau một lúc lâu, hần một lần nữa trợn mắt, nhìn về phía Điền Chân mỉm cười: “Tiểu phượng hoàng, ta và người hai lần gặp nhau, chắc rất có duyên.”

Có duyên, có duyên, Điền Chân phiến cánh.

“Nhân gian cho rằng phượng hoàng mang vận may, còn người mang đến cho ta vận khí gì đây?” Văn Tê nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, nhẹ giọng nói, “Quả thực như thế, người đến gần chỗ ta.”

Điền Chân âm thầm thở dài, hóa ra khi bản thân gặp lúc nguy nan, đến cả Thần cũng mê tín, nàng chỉ là một người xuyên qua vào kiếp chim, ngay cả vận khí của chính mình là gì còn không rõ đâu.

Sau nhiều năm kiên trì, rốt cục khi bị thương nên tinh thần sinh ra chút sa sút, Văn Tê nói xong nhin không được cười khổ, một con phượng hoàng không có chút tu vi làm sao hiểu được là nói cái gì, vì thế hần chậm rãi dời tầm mắt, ngửa mặt lên nhìn trời đêm.

Gặp phải tình huống này, nên có chút cổ vũ tinh thần là hợp lý, Điền Chân bay đến hạ xuống cạnh chỗ hần ngồi.

Văn Tê phút chốc cúi đầu.

Đôi mắt thâm thúy dần dần hiện lên vẻ sáng rọi, càng ngày càng sáng ngời cho đến khi tỏa ra bốn phía, ngoài sự kinh ngạc, vui sướng, không thể tin, kiên định, còn có thêm chút... Tự phụ?

Biến hóa này chỉ trong nháy mắt, đến lúc Điền Chân lấy lại tinh thần nhìn kỹ khi lại thì ánh mắt kia đã khôi phục lại vẻ ôn hòa lạnh nhạt, tựa hồ như mọi sự nàng vừa thấy chỉ là ảo giác.

Văn Tê đưa tay ra ôm nàng, nhìn thẳng hỏi: “Người... Quả thực nghe hiểu được lời ta sao?”

Không xong! Khuôn mặt tuần tú đột nhiên phóng đại, Điền Chân thoáng chốc choáng váng, cái mũi nóng lên, trong lòng không khỏi gào thét.

“Ta không phải đạo đức tốt cũng vẫn háo sắc” đã chứng minh câu danh ngôn của Khổng tử, Nàng Điền Chân rốt cục có chút cố gắng vì sự nghiệp nghiên cứu văn học, nàng bị chảy máu mũi, trào ra cả miệng và mũi.

“Tiểu phượng hoàng, người...” Khuôn mặt tuần tú thể hiện vẻ mặt vui mừng, giống như không thể tin được.

Điền Chân không hiểu cúi đầu nhìn, bỗng chốc bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người – giọt máu phượng hoàng rơi xuống ngực hần, miệng vết thương dự tợn mấp máy, thịt mới sinh ra, miệng vết thương dần dần khép lại...

Chỉ một lát sau, vết thương giảm đi rất nhiều, xem ra đã đỡ hơn một nửa.

Tộc phượng hoàng Thần vũ vốn là linh được chữa thương, Văn Tê cũng không thấy lạ, chậm rãi đứng dậy sửa sang lại y bào, đứng lên, nâng nân mỉm cười “Tiểu phượng hoàng khá lắm, về sau ta tất sẽ không bạc đãi người.”

Nàng...nàng coi như hiến máu vì nghĩa vụ đi, chảy mất mấy trăm cc? Điền Chân đau lòng vội vàng nhìn trời cầm máu, được rồi, tương lai nên ăn nhiều thuốc bổ máu là được, nàng thiếu máu mất thôi.

Đúng lúc này—

“Hắc, người còn chưa chết!”

Nghe được tiếng kêu, sắc mặt Văn Tê chợt thay đổi, ôm vội Điền Chân hóa thành một làn gió thơm, chạy về phía doanh trại của Triều Hoa Quân, đáng tiếc pháp lực của hần rõ ràng không cao, vừa chạy một đoạn đã bị một luồng ánh sáng hồng đánh rớt.

“Phượng hoàng xấu xí!”

Nghe thấy tiếng cười vang rộ quen thuộc, lòng tơ Điền Chân dựng thẳng lên, toi rồi!

Vị tiểu Thiên vương

Áo bào màu đỏ, tóc đỏ búi cao gắn một viên dạ minh châu lóe sáng phía trên, Lộ Tiểu Tàn đứng phía trên ngọn cây cao, chỉ tay về phía Điền Chân ngoắc: “Lại gặp mặt, còn nhớ ta không, phượng hoàng xấu xí!”

Bị kẻ khác chú ý không phải là chuyện tốt, Điền Chật muốn khóc, ta không biết người, tiểu ma đầu.

“Người chính là tiểu binh đào tẩu gặp thủ hạ của ta?” Lộ tiểu tàn lại nhận ra Văn Tê, trong mắt thể hiện đầy vẻ ngạc nhiên “Tiếp mười chiêu của ta mà còn chưa chết?”

Hắn rất nhanh lại cười thoải mái, nhìn Điền Chân: “phượng hoàng xấu xí, là người trị thương hắn sao?”

Điền Chật toàn thân run rẩy.

Kẻ thâm tàng bất lộ Văn Tê đúng là bị thương dưới tay hắn, mà chỉ mới có mười chiêu! Tiểu ma đầu rốt cuộc trình độ lợi hại đến mức nào? Nàng hôm nay có nắm chắc việc chạy trốn?

Lộ tiểu tàn không chút khách khí chỉ vào Văn Tê ra lệnh: “Bản thiên vương ban thưởng người tự sát đi!”

Văn Tê đã khôi phục lại vẻ trấn định, mỉm cười: “Ta còn không có gốc như vậy.”

Buông nàng ra, nàng nguyện ý tự sát, Điền Chân giãy dụa muốn thoát khỏi lòng hắn, ngu là cái gì, làm cho tên tiểu ma đầu này tự mình động thủ mới là ngu

Hai tay Lộ tiểu Tàn đưa ra phía sau, đi ngông nghênh thong thả trên ngọn cây hai bước: “Đừng nghĩ đùa giỡn ta, các người không chạy thoát được đâu.”

Không ngoài dự liệu, cành cây dưới thân hắn đột nhiên trĩu xuống, hắn đột nhiên tung người bay lên lao thẳng về hướng hai người, nhanh thoăn thoắt, rất giống như một con thỏ, trong lòng bàn tay nhỏ lóe ra ánh sáng ma quái, lòng bàn tay đưa thẳng về tay của Văn Tê.

Văn Tê sớm có phòng bị, thấy thế ôm Điền Chân cấp tốc lui về phía sau, thế nhưng năng lực của Lộ tiểu Tàn vượt qua cả dự đoán của Điền Chân, hắn cười khanh khách, xoay người hóa thành một tia chớp màu đỏ, lướt qua hai người, chặn đường lui.

Cuối cùng cũng trốn không lại, Văn Tê âm thầm cười khổ, quả nhiên là thiên ý, mệnh hắn chắc phải chết ở nơi này, không thể nào khác.

Hắn liền buông Điền Chân ra: “Tiểu phượng hoàng, đa tạ người, đi đi!”

Chỉ cần dựa vào đôi cánh của nàng, có thể chạy rất xa? Trước sau cũng chỉ có một cái kết quả, không bằng cứu người để người cứu lại, Điền Chân thở dài, kiên trì bay trở lại, nhằm thẳng về phía Lộ tiểu Tàn, hung hăng muốn mổ vào đầu hắn.

“Tiểu phượng hoàng!” Văn Tê kinh hô xong rất nhanh liền hiểu ý nàng, sau một lúc chần chờ cuối cùng cũng hóa thành một làn gió bỏ chạy.

Lộ Tiểu Tàn quả nhiên bắt lấy Điền Chân, không hề đuổi theo Văn Tê, dù sao để cho tiểu Thiên binh chạy đi cũng không sao, hắn ôm Điền Chân dừng lại ở một khối đá lớn kêu một tiếng “Di”, nâng cánh nàng lên: “Thật không nhận ra, lá gan người thật ghê ghớm nha.”

Tiểu quỷ là con thỏ thành tinh? Điền Chân trừng mắt nhìn cặp mắt tròn tròn kia, dùng đầu của bản thân hết sức mổ, dùng sức mổ...

Đương nhiên là ngoài sức tưởng tượng.

Lá gan của Điền Chân thật sự là rất nhỏ.

Lộ Tiểu Tàn nhe răng trợn mắt thể hiện bộ dáng hung tợn, nắm lấy lông cổ nàng: “Dám mổ ta?”

Nhi đồng này là một ác ma đơn thuần nha. Điền Chân run run.

Thấy nàng sợ hãi, Lộ Tiểu Tàn vừa lòng ngừng tay, lập tức nói: “Giết người, Hoa bá bá sẽ tức giận, phụ hoàng từng nói không được giết người của tộc Thần Vũ.”

Nàng biết, cho nên mới dám xá mình cứu người, Điền Chân nhẹ nhàng thở ra.

Lộ Tiểu Tàn nghiêng đầu nghĩ nghĩ: “Tuy rằng bộ dạng của người xấu, nhưng ta lại thấy thích, hay là người theo ta về Ma giới đi!”

Ma giới, phụ hoàng, hẳn chính là con Ma thần! Điền Chân mắt trợn trắng, thảo nào tuổi còn nhỏ như vậy mà đã âm hiểm phúc hắc, người thích ta hay là máu của ta?

Quả nhiên Lộ Tiểu Tàn lập tức nói tiếp: “Bởi vì máu người rất tốt!”

Ta mà đi với người có mà...! Đối với người bạn nhỏ kiểu này, cuộc đời Điền Chân lần đầu tiên có cảm giác muốn chửi tục, thế nhưng thật đau lòng là một con chim mất cái gì thì kẻ kia cũng nghe không hiểu.

Thực rõ ràng là Lộ Tiểu Tàn không để ý đến cảm xúc của nàng, ý định nuôi chim còn đang ở trong đầu nhưng hắn bắt đầu tính đến những vấn đề sẽ gặp phải, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ vô vùng khó xử

“Mang người trở về, phụ hoàng mà thấy sẽ trách tội đầu.”

Lộ tiểu Tàn phiền não, Điền Chân đắc ý.

“Ta sẽ nói là Hoa bá bá đưa của ta.”

Lộ tiểu Tàn đắc ý, Điền Chân phiền não.

“Nhưng phụ hoàng sẽ không tin ...”

Đúng vậy đúng vậy!

“Ta lại sẽ giấu không cho phụ hoàng biết!”

Ôi!

...

Sau khi nói mấy câu, đầu Điền Chân quả thật đã muốn ngã từ trên cây xuống mà bị chà đạp còn hơn. Cũng may Lộ tiểu Tàn suy nghĩ N loại phương án đều thấy không ổn cuối cùng cũng bắt đầu biểu hiện tính nhân từ: “Thôi, ta sẽ không nuôi chim, mang người trở về thực phiền toái , trả lại cho Hoa bá bá tốt hơn.”

Tiểu Chính thật ngoan! Điền Chân cảm động đến rơi nước mắt.

“Máu phượng hoàng Tthuần khiết rất khó kiếm, đứng yên chút cho ta.” Lộ Tiểu Tàn chợt nảy ra ý tưởng này rất là đặc chí, lấy ra một con dao nhỏ, kéo cổ nàng liền cắt.

Lấy máu của lão nương? Điền Chân khóc không ra nước mắt.

Kỳ thật làm chim cũng không tốt lắm, tốt nhất không nên làm phượng hoàng, nàng vẫn là làm quạ đen thôi...

Ban ngày, buổi tối, lại ban ngày, lại buổi tối...

Xe ngựa lay động, vòng ôm ấm áp thoáng qua mùi thơm quen thuộc, một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên lưng, thỉnh thoảng vuốt ve bộ lông chim của nàng, Điền Chân cúi đầu vẫn không nhúc nhích, ngày ấy khi Văn Tê chạy trở về báo tin, Triều Hoa Quân đi tới tìm thấy nàng thì Lộ tiểu Tàn đã bỏ đi, còn nàng đang nằm trên một tảng đá, gơ hai chân lên trời mà choáng váng.

“Không hổ là xuất thân tộc phượng, nó ra sao?”

“Nhờ hồng phúc của bệ hạ, giờ đã ổn.”

Thần đế đối với hành vi xả mình cứu người thực tán thưởng, gơ tay ý muốn ôm.

Triều Hoa Quân nói: “Lần này nó bị thương nguyên khí nặng...”

Đúng vậy, nàng mất máu quá nhiều, choáng váng đến hốt hoảng, kinh hoàng còn chưa hết, lão nhân gia nhà người còn nói giỡn, Điền Chân tận lực nằm co lại, móng vuốt nắm chặt vạt áo Triều Hoa Quân.

Thần đế nhượng mảy: “Trẫm có tâm muốn thưởng cho nàng, muốn nhìn thương thể nàng một chút, biểu huynh lo lắng cái gì?”

Ngày hôm qua hoàn thân thiết xưng “Ta”, hôm nay liền lộ nguyên hình, mở miệng chính là “Trẫm”, Điền Chân nhắm mắt lại giả vờ không nghe thấy, trong lòng thầm mắng, không phải là lấy thân phận lãnh đạo tối cao ép người sao, người...cái rắm! Không biết đi, vài lão bà của người còn càng đấu càng vui, vị biểu huynh trung thành và tận tâm thực tế đang sử dụng mỹ nhân kế với người đâu.

“Con dân tộc Thần vũ tộc nên vì bệ hạ cống hiến, sao dám cầu thưởng” Triều Hoa Quân mỉm cười, nâng Điền Chân đưa lên, “Thần là lo lắng nó bị thương, thất lễ trước mặt bệ hạ.”

Thần đế bỗng nhiên cũng cười to, nâng tay: “Thôi, chính sự quan trọng hơn, trở về Triều Hoa Quân thay trẫm thưởng cho nó cũng được.”

Triều Hoa Quân đáp ứng, đứng dậy xốc màn xe lên, đem Điền Chân đưa cho Văn Tê đứng bên cạnh, còn mình thì trở lại ngồi vào trong xe bàn chuyện chính sự với Thần đế.

Đi được năm ngày đường, địa thế trước mặt dần dần bằng phẳng, xa xa có thể nhìn thấy những ngọn núi dài mờ ảo, mây mù lượn lờ, trong đó cất giữ sát khí vô bờ, xem ra cách chiến địa núi Đông Nguyên Âm không xa .

Văn Tê mỉm cười hỏi: “Tiểu phượng hoàng, hôm nay khá hơn?”

Vì ân cứu mạng, mấy ngày nay hẳn tất nhiên là quan tâm chăm sóc Điền Chân, giờ càng thêm thân thuộc, Điền Chân cúi đầu kêu một tiếng tỏ vẻ đáp lại.

Ánh mắt Văn Tê lóe ra: “Người là nghe hiểu được lời nói, đúng không?”

Điền Chân trầm mặc.

Người này không đơn giản, thấy nàng cùng Triều Hoa Quân trao đổi làm sao giấu giếm được hẳn.

“Nhưng chuyện của ta, người cũng không có nói cho mấy người Triều Hoa Quân, đúng không?” Văn Tê vỗ vỗ lưng nàng “Người vì sao phải giúp ta?”

Ta cũng không muốn giúp người, Điền Chân liếc hẳn một cái.

Văn Tê không hỏi lại, cười thở dài: “Người, con phượng hoàng này, ngoài việc ăn lại ngủ, bao lâu mới có thể biến thành người? “

Điền Chân không cho là đúng.

Từ chim biến thành người có gì tốt đâu, nàng từ người biến thành chim mới là độc đáo!

Đúng lúc này, xa xa có hơn mười người mặc chiến giáp cưỡi Thiên mã phi như bay mà đến, cách vài bước liền dừng lại, xuống ngựa tiến về phía trước hành lễ với tướng tộc Nguyệt, nói vài câu, vị tướng tộc Nguyệt liền đưa người dẫn đầu tới chỗ đỗ xe.

“Mặt tướng Bạc Hoàn, đợi lệnh của chiến thần, nghênh đón Triều Hoa Quân .”

Lát sau, thị vệ đã vén màn xe, Triều Hoa Quân ngồi ngay ngắn ở bên trong, mỉm cười hỏi: “Chiến sự phía trước thế nào?”

Bạc Hoàn cung kính trả lời: “Ma thần tạm thời còn bị vây ở trong trận, chưa có động tĩnh, chỉ là vừa rồi tiểu Thiên Vương Ma giới lĩnh binh đuổi tới, đấu cùng chiến thần, hiện nay chưa rõ thắng bại.”

Triều Hoa Quân nhìn về phía Thần đế bên cạnh, chờ ý kiến nhân tiện nói: “Vậy người đưa ta đến xem xét.”

Bạc Hoàn đáp dạ.

Đội ngũ một lần nữa di chuyển, Điền Chân hưng phấn vô cùng.

Hai quân đối trận, đại chiến Thần Ma, nàng có thể nhìn Thiên binh luyện cấp.!

Sườn núi gập ghềnh, giống như lưng rồng, nhìn không thấy cuối đường, cỏ cây thưa thớt, đa số là những tảng đá màu đen hình thù kỳ quái, thỉnh thoảng có vài cọng cây phong, lá cây cũng là màu đen, giữa vùng sát khí lạnh thấu xương càng có vẻ tiêu điều.

Cờ lớn tung bay, đỉnh núi rậm rạp vô số Thiên binh, cầm hoành đao xếp thành trận địa sẵn sàng đón quân địch, cờ hạ, một vị Thiên binh phá lệ hấp dẫn ánh mắt người khác, tuổi chừng ba mươi, mũi cao thẳng, hai hàng lông mày xécher ngược, tướng mạo uy nghi, dáng người hung vĩ, áo giáp sắt huy hoàng, thắt lưng giắt bội kiếm Càn Khôn, tay cầm họa kích.

Đội quân đứng ở giữa không trung, làm cho binh lính khác đều ngửa đầu nhìn.

Thiên quan xuống ngựa, cao giọng nói: “Triều Hoa Quân phụng chỉ, tiến đến đốc chiến.”

Cửa xe nhấc lên, Triều Hoa Quân đi ra ngoài xe, áo trắng lấp lánh làm sáng ngời trước mắt.

Vị tướng mặc áo giáp cầm đầu cũng không đi lên nghênh đón, ra tay ôm quyền “Trong quân không tiện hành lễ, Triều Hoa Quân chớ trách.”

“Chiến thần không cần đa lễ,” Triều Hoa Quân dẫn đội ngũ nhảy xuống một đụn mây, trưng ra một vẻ mỉm cười, nói vài câu xưng tụng công đức Thần đế linh tinh sau đó mới hỏi, “Tình hình chiến đấu thế nào?”

Chiến thần chỉ phía xa đối diện: “Huyền tướng quân nghênh chiến tiểu thiên vương Ma giới.”

Chiến đấu thật sự rất kịch liệt, Điền Chân từ lúc ở xe đã bắt đầu lưu ý, ma khí đối diện cuộn cuộn, ở giữa vô số ma binh xếp thành hàng mũi đao hướng về phía trước, hai người đang đánh khó phân thắng bại, quyền cước lỏng lẻo, dòng khí va chạm, cát bay đá chạy, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng va chạm đinh tai nhức óc.

Thấy rõ vị tiểu thiên vương Ma giới kia, Điền Chân bắt đầu choáng váng đầu, không tự chủ được co cổ lại.

Triều Hoa Quân tập trung quan sát trận đấu, dần dần nhíu mi, cũng không nói gì thêm, sau một lúc lâu dời tầm mắt về phía bên kia.

Đỉnh núi cách đó không xa, cứ nhiên có một trận gió xoáy màu đen.

Một trận gió xoáy hình phễu thật lớn, bốc lên liên tiếp, có thể nói là nó vẫn đang động bởi vì nó vẫn đang xoay tròn với tốc độ cực nhanh, cũng có thể nói là nó yên lặng bởi vì nó đứng yên một chỗ không đi, cũng không tiêu tán, trong phạm vi một dặm đều bị nó bao phủ, thấy không rõ bên trong có cái gì.

Triều Hoa Quân nói: “Thần trận Phong thủy hỏa phục, gây khó cho hấn sao?”

“Đúng” Chiến thần hạ giọng, cười khở, “Không đối gạt Triều Hoa Quân, trận này nhiều lắm chỉ vậy khốn hấn một lúc thôi, tiểu thần thật sự không nắm chắc...”

Triều Hoa Quân bỗng nhiên nói: “Kêu Huyền tướng quân trở về đi.”

Chiến thần ngẩn người, rất nhanh giận tái mặt, truyền lệnh kêu hồi.

Điền Chân còn đang thấy kỳ quái, trên đỉnh đầu có tiếng nói nhẹ giải thích “Nếu đánh tiếp, không ngoài hai mươi chiêu nữa Huyền tướng quân tất bại, giờ phút này triệu hồi hấn, chính là giữ chút mặt mũi cho Thần giới.”

Ngửa đầu, Văn Tê mỉm cười nhìn nàng.

Người này đọc được suy nghĩ? Điền Chân trầm mặc, đưa tầm mắt quay lại chiến trường.

Lệnh vừa ban ra, không quá một cái chớp mắt, Huyền tướng quân quả nhiên lui về.

Lộ tiểu Tàn không có đuổi theo, thu chiêu, khoanh tay cười nói: “Đúng như lời phụ hoàng nói, Thiên giới toàn là một đám phế vật, Thần vô công, thủ hạ của ngươi sẽ không khác ngươi thôi?”

Chiến thần Thần vô Công ầm nhần: “Trẻ con vô lễ!”

“Mạt tướng xin lệnh, giáo huấn tiểu bối Ma giới!” Một tướng tới trước mặt chờ lệnh.

Điền Chân ở bên liếc mắt nhìn sang, phát hiện người này rất là quen mặt, không lâu sau đã nghĩ ra – Đây không phải là Đại bàng vương Xá Thiên lúc gặp ở Biển trời sao!

Thần vô Công đang khó xử, sợ rằng sẽ bại dưới tay Lộ Tiểu Tàn tiếp thì mặt mũi Thiên giới mất hết, tuy đối phương là tiểu bối, nhưng cũng không thể chính mình một chiến thần tự mình ra trận, nay thấy Xá Thiên chủ động thỉnh chiến, nhất thời mừng rỡ: “Trận này giao cho tướng quân đi, mới có thể đắc thắng!”

Hắn kích động hạ lệnh: “Đại Bàng vương Xá Thiên nghe lệnh, người đại diện bản tướng, nghênh chiến Lộ tiểu Tàn!”

Xá Thiên ứng dạ, phi thân tới đối diện Lộ tiểu Tàn.

Lộ tiểu Tàn nhìn thấy hắn, ánh mắt trở nên tỉnh táo, trong miệng lại cười hì hì nói: “Chim đại bàng, phụ hoàng ta có tâm tha cho ngươi, Phía Hoa bá bá như thế nào còn muốn ngươi đi tìm cái chết?”

Xá Thiên mắng: “Tiểu bối Ma giới, chưa dứt sữa, cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn!”

Lộ tiểu Tàn kêu “Hắc” “Trước xem Hải Thần sát của ta.”

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay nhỏ bé vung lên, một quầng sáng màu lam giống như thủy triều, ba cái liên tiếp hướng về phía đối diện, rõ ràng chưa dùng hết toàn lực, thế công cũng không thiếu hung mãnh, có thể thấy được hắn tuy nhỏ tuổi, kinh nghiệm đối địch lại phong phú, đây là đầu tiên muốn áp chế đồng thời thử thăm dò đối phương.

Xá thiên cười lạnh, phía sau đột nhiên sinh ra một cánh rộng thùng thình.

Hai cánh khẽ nâng, tạo lên một cơn lốc.

Sóng biển đối diện bị cản trở, dừng đứng lại, cuối cùng bị áp lui, đổ xuống.

Lộ tiểu Tàn sớm di chuyển né tránh phản kích, liên tục phát chiêu, không kém đối thủ ra tay liên tục hòng chiếm thượng phong.

Hai người đánh tới đánh lui hơn mười hiệp, bóng người chớp động tựa như pháp sư trong TV, ánh sáng nhấp nháy, Điền Chân choáng váng, chẳng phân biệt được cao thấp, xoay mặt sang nhìn mặt Triều Hoa Quân bên cạnh, phát hiện thấy vẻ mặt hắn như thường, không khỏi cười thầm, phúc hắc là như vậy, thắng bại đều giả vờ.

“Tiểu phượng hoàng muốn nghe sao?” Văn tê sờ sờ đầu nàng “Ta nói cho ngươi?”

Điền Chân vội gật đầu.

Văn tê quả nhiên thấp giọng nói: “Lộ tiểu Tàn sẽ thua.”

Điền Chân không chút nghi ngờ sức phán đoán của hắn, lông mao trên cổ vì hưng phấn mà dựng thẳng lên, hai mắt đang nhìn Lộ tiểu Tàn sáng lên, vui sướng khi người khác gặp họa, chim đại bàng, đại diện cho tộc Thần vũ hãy mau thu thập tiểu ma đầu đi! Nếu không cũng lấy máu hắn?

Hai người càng đánh càng kịch liệt, chiêu thức đối nhau, nháy mắt đã có ba đỉnh núi bị tiêu diệt.

Lộ tiểu Tàn lui về phía sau mấy trượng rồi mới đứng vững, khóe miệng hình như rỉ máu, hắn cũng không khiếp sợ, đưa bàn tay nhỏ bé lau lung tung trên miệng, song chưởng hợp trước ngực, tạo thành một quả cầu sáng màu lam thật to, đánh về phía Xá Thiên.

A, tuổi nhỏ còn cậy mạnh! Điền Chân không nói gì, thấy hắn bị thương chảy máu lại có chút không đành lòng – hãy học xem, người ta đại thần Thiên giới thật thông minh, mắt thấy thủ hạ sắp thua liền vội ra lệnh lui lại, còn nay tiểu hài tử bị thương, cha mẹ hắn không đau lòng sao?

Chẳng cần quan tâm, hắn lấy không ít máu của ngươi! Điền Chân thầm mắng chính mình.

Đối mặt với tiến công mạnh mẽ, Xá Thiên cũng không dám chậm trễ, hét lớn một tiếng, tay trái giơ lên cao, trong phút chốc đất trời rung chuyển, một dòng khí từ bốn phương tám hướng từ bàn tay hắn phóng ra.

Mượn lực gió, hắn chậm rãi đẩy chưởng về phía trước.

Một ánh sáng trắng bắn ra, sắc như kiếm, nháy mắt xuyên qua quả cầu sáng màu xanh, va chạm mãnh liệt, ánh sáng trắng vẫn như cũ chưa ngừng, đánh về phía Lộ tiểu Tàn.

Miệng Lộ tiểu tàn phun máu tươi, miễn cưỡng xoay người né tránh.

Thấy hấn thương ngày càng nặng, tình mẫu tử trong lòng Điền Chân rốt cục nảy sinh – được rồi, nàng là thánh mẫu, đồ ngu ngốc, đánh không lại sao không bỏ chạy? Đúng rồi, cha hấn bị nhốt trong trận, thật đáng thương, mẹ hấn như thế nào còn không cứu hấn?

Lại nhìn Đại Bàng vương Xá Thiên, một người đánh nhau với tiểu hài tử, không sợ mất mặt ?

Lại nhìn Triều Hoa Quân , vẻ mặt bình thản.

Người khác có lòng tha cho bộ hạ của người, nay người trước mắt thấy bộ hạ của mình làm tổn thương con người khác cũng không ngăn cản, không khỏi không phúc hậu... Điền Chân thở dài, cũng lý giải được, Thần đế bộ hạ lúc này có mặt ở đây, ai dám trước mặt hấn thể hiện quan hệ tốt đẹp với Ma giới?

“Lộ tiểu tàn không dễ dàng chết như vậy” Văn Tê vỗ vỗ đầu nàng, ý bảo nàng an tâm, “Người xem tuy hấn nhỏ như vậy lại không hiểu hấn đã làm cho bao nhiêu người đau đầu.”

Điền Chân nghe vậy nhẹ nhàng thở ra.

Cũng đúng, nhìn tiểu chính xinh đẹp vô hại như vậy, kỳ thật hết sức giáo hoạt, như con thỏ thành tinh.

Đối thủ bị thua, Xá Thiên vui mừng, không lưu tình chút nào đuổi giết, không đoán được hơn mười chiêu sau, chợt thấy một luồng ánh sáng trắng phía trước nghênh đến, tầm mắt trống rỗng, cả kinh vội liên tục lui về phía sau, may mà hấn nhiều lần chiến đấu, kinh nghiệm phong phú, dù chưa kịp phản ứng nhưng tay đã theo bản năng thu chiêu, ngưng lại dòng khí, hình thành một bình phong hình tròn ở trước mặt có ý phòng thủ.

Lộ tiểu Tàn cười khanh khách: “Đồ chim ngu ngốc!”

Tay đau nhức, máu tươi phun tung toé, Xá Thiên biết mình bị trúng kế, trong cơn giận dữ hai tay nắm chặt, không biết từ nơi nào tạo ra một thành đao lửa màu đỏ, đánh về phía tiếng Lộ tiểu Tàn phát ra!

A nha! Điền Chân kinh hô.

Tiếng kêu trong trẻo của phượng hoàng đột nhiên vang ở trên chiến trường, tất cả mọi người nghe được đều sửng sốt, Triều Hoa Quân lắc đầu nhìn nàng, giống như buồn cười, lại giống như trách cứ.

Điền Chân vội vàng lấy cánh che miệng lại, cũng may nàng cũng không tính lại kêu tiếp lần thứ hai .

Lộ tiểu tàn không có chết, an toàn nằm trong lòng một người.

Trường đao của Xá Thiên bị một luồng ánh sáng màu xanh cuốn đi, nổ lớn giữa không trung, tạo thành từng mảnh nhỏ nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, hóa ra là từ gió lửa biến thành.

Điền Chân kinh ngạc đánh giá người nọ, không thể không nói, thị lực phượng hoàng tốt hơn so với điều hâu, ngay cả cách xa trăm trượng cũng có thể nhìn thấy hết rãnh mạch.

Cứu Lộ tiểu Tàn là vị Chiến tướng tuổi còn trẻ, mặc chiến bào màu tím, mái tóc dài màu bạc bay lên trong gió, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao, đôi mắt thâm thúy mà lạnh lùng.

Mái tóc phát ra ánh sáng màu hồng, mọi người ở Ma giới đều muốn làm nghệ sỹ, hay là mê lấp lánh? Điền Chân cảm khái.

Chiến tướng trẻ tuổi này buông Lộ tiểu Tàn, hừ lạnh: “tộc Thần vũ?”

Lộ tiểu tàn đứng vững, cung kính kêu một tiếng “Ca ca” .

“Thiên vương Lộ Băng Hà” Chiến thần bên này cười khổ, đang muốn triệu hồi Xá Thiên, đột nhiên sắc mặt thay đổi, xoay mặt nhìn về phía bên kia “Không tốt!”

“Con ta, lui ra.” Tiếng một nam tử truyền đến.

Trầm thấp, hùng hậu, mang theo chút giọng mũi, kiêu căng, uy nghiêm, vang vọng khắp nơi, lộ ra sát khí, làm cho mọi thiên binh đột nhiên có cảm giác sợ, thấy có chút áp lực.

Tiếng nói vang đến từ trận gió xoáy màu đen phía kia.

Sát thần Thiên giới

Nghe thấy tiếng nói kia, Chiến thần bất chấp mọi việc, giương kích ra lệnh, tiếng to như tiếng sấm “Tam quân nghe lệnh, mau lui!”

Kỳ thật không cần hắn hạ lệnh, nhóm thiên binh đã muốn lui về phía sau.

Văn Tê hiển nhiên cũng hiểu được sự tình có nhiều hung hiểm, ôm Điền Chân lùi lại.

Tựa hồ như bị một cỗ lực thật lớn lay động, trận gió xoáy màu đen trên đỉnh núi bắt đầu lay động kịch liệt, như có cái gì sắp bùng nổ, hình phễu vô hình biến thành một luồng cơn bão.

Chiến thần dù sao cũng không muốn dễ dàng buông tha, tự mình cười mây lên không trung, mượn gió trời hô trận.

Sức gió một lần nữa ngưng tụ, pháp trận khôi phục lại.

Chiến thần nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên lại biến sắc.

Gió xoáy yên lặng, giống như một cốc thủy tinh chân dài màu đen, phía ngoài dần dần xuất hiện ra vết nứt, một vết, hai vết, ba vết...

Cái khe tung hoành, trong đó ánh sáng phát xạ bốn phía!

Không có thời gian tu bổ, Chiến thần kinh hãi, đoán trước sắp phát sinh chuyện, thậm chí không kịp xoay người, thẳng tắp hạ cò rút lui.

Triều Hoa Quân vẫn vững vàng đứng ở đỉnh núi, cũng không có lui, thấy thế biết thế trận tu bổ thất bại, không khỏi thở dài một tiếng, nâng tay phải, lẳng thành một đường cong, vén áo lên, động tác tuy không mạnh nhưng lại có vẻ tao nhã đẹp mắt. Nháy mắt, một đoàn cầu lửa có ánh sáng đỏ vây quanh toàn thân hắn, sau đó dần dần khuếch trương bốn phía, hình thành một kết giới to lớn vững chắc.

Cùng lúc đó, bên cạnh chiến thần cũng huy động họa kích, hướng lên trời, sấm sét kêu vang thành từng tràng, hoa lửa màu trắng chói mắt tạo thành một bình phong màu lam.

Thần vương Vũ tộc, chiến thần thiên giới, thi triển hết bình sinh pháp lực, song trục kết hợp cùng kết giới chống lại lực lượng Ma thần.

Tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, gió xoáy tản ra, trận pháp phá tan, ánh sáng màu lam lóe lên, lạnh như băng, chói mắt, dòng khí vỡ như vỡ đê mang theo khói đá tung bay, kinh thiên động địa.

Tiếng nổ vang lên, hai tầng kết giới dập nát.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Sớm dự đoán được kết quả này, Triều Hoa Quân cùng chiến thần không kiên trì, bất chấp thương thế, đồng thời lui ra phía sau né tránh, hai người nhờ có thần lực hộ thể còn nhóm quân thiên binh thì thương thảm, mấy ngàn người hơi chậm chân đã biến mất không tăm tích.

Chính mắt thấy lực lượng vượt quá tưởng tượng của ma thần, nhóm thiên binh còn lại sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra.

May mắn Văn Tê tránh mau, Điền Chân phát run.

Cuồng phong không ngừng, đất đá nổi lên cuộn cuộn, đầy trời bụi đất, che khuất tầm mắt mọi người, cảm giác áp bách lúc trước càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng nặng, cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

Giữa ánh sáng màu lam, dần dần hiện ra một đạo bóng dáng.

Điền Chân vội vàng lắc đầu lắc cổ, rũ xuống tro bụi tập trung nhìn.

Một nam tử nhìn không phân biệt rõ hai mươi hay là ba mươi tuổi, mà cũng có thể là hơn mấy ngàn, mấy vạn tuổi. Dáng người cao lớn hơn người thường rất nhiều, áo choàng khảm viền vàng, bị gió cuốn lên, mái tóc dài màu đen cũng phất phơ theo gió, trán cao, trước trang trí bằng đồ vật màu vàng cao quý mà đẹp mắt.

Thần tiên phương đông hay là thần linh phương Tây?

Ma Đế phạm tội thiên giới, chuyển thể sát thần, đứng gần như bất động nhưng sát khí cả người làm cho tâm lý xung quanh sợ hãi, không dám nhìn nhiều.

Liếc mắt nhìn một cái, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ.

Khuôn mặt thế nhưng thật bất ngờ là cực kỳ ôn nhu, mũi cao thẳng, môi mỏng, khóe môi khẽ nhếch như cười như không, hai hàng lông mày thanh tú mà hơi xếch. Nếu hỏi Ma thần uy nghiêm ở đâu thì nói ở đôi mắt phượng hẹp dài, lông mi cong vút mà dày che bớt ánh mắt, nếu nói là tự tin thì phải nói chính xác hơn phải là khinh miệt và ngạo mạn. Đó là một loại bề ngễ của kẻ vô địch bất khả chiến bại toàn sáu giới, dù cho có là thần hay người khi ở trước mặt hắn lại đều có vẻ hèn mọn, nhỏ bé.

Hình tượng này...hình tượng này nhìn sao có chút quen mắt

Điền Chân nhắm mắt, trong thâm tâm kinh hoàng.

“Kia, đó là Ma thần.” Văn tê thấp giọng thở dài.

Cái gì? Điền Chân trợn mắt, đầu đầy ruồi bọ.

Hắn hắn hắn... Ma thần! Ma thần đại nhân?

Không kịp chờ nàng xác nhận, mắt Ma thần nhú lại, mi mắt hạ xuống, tay áo vung lên, trong phút chốc thần lực xung quanh bùng nổ, lại có mấy ngàn thiên binh vinh quang biến mất vào cát bụi.

Điền Chân trầm mặc.

Được rồi, nếu thêm khinh công, sáu cánh, hắn có thể sắm vai Lucifer đại nhân...

Văn tê nhìn về phía Triều Hoa Quân cùng chiến thần cách đó không xa, dùng thuật truyền âm nhập mật giải thích cho nàng: “Hắn vốn là huynh đệ ruột thịt của thần đế, trên thiên giới chỉ chấp nhận được một vị Thần vương là nổi danh nhất, người kia không cam lòng ở dưới trướng của Thần đế nên phản đánh Thiên giới, làm Ma đế.”

“Tiên đế Thiên giới có bảy con, trưởng tử Thí Trung Thiên do Thần hậu sinh ra, chính là đương kim Thần đế. Cách đây tám vạn năm, lúc Thần hậu sinh hạ người con thứ bảy có vị Thánh vô danh tiến cung gặp mặt Tiên đế, nói hắn là “Có loạn cũng nói loạn, không loạn cũng sinh loạn, sát thần chuyển thể, không phù hợp quy tắc mà đi”. Mà khi đó có bốn nhóm Thần giới làm phản, thiên đình tình thế nguy cấp, Tiên đế cố ý giữ hắn lại, thưởng danh là Thí Trung Lưu.”

“Nghe nói hắn chính là thượng cổ mà chúng thần hợp lực bao vây ở trong Thái Thượng Kính – Sát thần Cửu Thiên, thần nguyên chuyển thể, ham giết chóc, không ngoài một năm sau khi bình định bốn nhóm tạo phản kia, từ đó không người nào dám gây gỗ tới Thần giới. Về sau Tiên đế ứng kiếp chết đi, Thí Trung Thiên lên ngôi, hắn liền không phục, làm phản đi Ma giới làm Ma đế, cái tên cũng không cần, chỉ lấy danh là Lucifer, vừa vặn ứng với lời nói của Thánh vô danh.”

Ở phía đối diện, Ma thần sau khi làm cho vạn vật hi sinh đã rút cục ngừng tay.

“Bệ hạ” Ma quân nhất tề quỳ xuống thỉnh an.

Lộ Băng Hà cùng Lộ tiểu Tàn tiến lên, quì một gối: “Phụ hoàng.”

Nghe thế hai chữ, Điền Chân thiếu chút nữa bị chết vì giật mình, toàn thân run rẩy, lông mao dựng thẳng hết cả lên – Lộ Thiên Vương, người xác định? Vị đại ca mỹ mạo bạo lực kia thật sự là cha người, không phải huynh đệ người?

Văn Tê không dấu vết lại khẽ nhấp hé miệng, nói: “Ma thần tính tình trời sanh đã ngạo mạn, đến thời khắc này mới hiện thân, chắc là do chịu kích tướng của Chiến thần mới cam nguyện để vậy trong trận.”

Quả nhiên, Ma thần ngửa mặt, sợi tóc bị gió thổi bay phất phơ trên má, tiếng nói lộ ra vẻ khinh miệt: “Thần Vô Công, ta ở trong trận mười lăm ngày, ngươi cũng không thể đánh thắng được con ta, giờ còn nói gì?”

Chiến thần không chút nào yếu thế: “Việc đã đến nước này, nói gì vô nghĩa.”

Lời này rõ ràng là gián tiếp nhận thua, Ma thần có chút vừa lòng, nói “Được”, không so đo với hắn nữa mà nói tiếp: “Thí Trung Thiên, đến đây cần gì phải trốn?”

Lời vừa nói ra, chiến thần sắc mặt hoảng sợ, vội vàng quay đầu xem.

“Thất đệ muốn gặp trẫm, có phải nên gọi một tiếng hoàng huynh mới đúng?” Lúc này trong xe ngựa, một người chậm rãi nhấc lên màn xe đi ra, cả người đạo mạo, mặt mang vẻ mỉm cười, giọng điệu lại không chút nào lép vế.

Lãnh đạo thay quần áo đều nhanh như thế? Điền Chân bội phục sát đất.

Chiến thần thiếu chút nữa đánh mất hồn: “Bệ hạ!”

Triều Hoa Quân cùng ba quân làm lễ.

Áo choàng màu đen phấp phơ, Ma thần khoanh tay: “Đối trá, không xứng cho ta cống hiến.”

Lời này nếu nói không khách khí, quả thực là cuồng vọng đến cực điểm, đối mặt với lời nói xỉ nhục như thế, Thần đế rốt cục không nhẫn được lửa giận, giọng điệu cùng ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo: “Thí Trung Lưu, ngươi không phải khinh Thiên giới ta quá đáng!”

“Vậy dùng lực lượng của ngươi, làm cho ta thần phục đi.”

Con người đen nháu lại, mấy ngàn thiên binh lại thành vật hi sinh.

Văn Tê sớm dự đoán được kết quả, trước tiên lui rất xa, Điền Chân ở trong lòng hẩn thốn thức không thôi. Ôi Thần đế bệ hạ, hiện tại có cái người không đùa được nổi đây, đáng tiếc thiên binh của ngươi nha...

Nhìn xem thiên binh còn thừa chung quanh — Ma thần đại nhân nháu mắt, không muốn làm vật hi sinh thì phải tránh, không phát hiện quy luật sao?

Lại nhìn Triều Hoa Quân — có phải lắm hay không, kỳ thật chúng ta là tới xem Ma thần luyện cấp đi?

Cuối cùng ngẩng đầu nhìn Văn Tê – đó cũng là một kẻ nguy hiểm, nàng phải trốn xa một chút?

Thần đế đứng ở đỉnh núi, nhìn chuyện xảy ra trước mắt, khuôn mặt tuần tú lạnh đến nỗi có thể đóng thành băng, hai nắm tay cơ hồ xiết chặt, thực lực quả thực là chênh lệch rất lớn, căn bản không thể nào phát tác, bởi vì hoàn cảnh trước mắt dù cho hẩn liên thủ cùng Triều Hoa Quân và chiến thần cũng không nắm chắc phần thắng, lại động vào sát tính của hẩn, nếu hẩn đánh lên Thiên đình thì càng phiền toái.

Triều Hoa Quân thở dài trong lòng, tiến lên: “Biểu đệ, ngươi đây là làm gì, Thần giới đã nhiều năm chưa từng vi phạm Ma giới, kể cả nếu biến mất thì có ưu việt gì cho ngươi đâu? Huống chi trừ bỏ thần giới, còn có tiên, yêu, quỷ và nhân gian. Biểu đệ cũng là tộc thần, như thế là chúng ta tự giết lẫn nhau, chẳng phải là tiện nghi cho kẻ còn lại?”

Điền Chân nghe được bật cười.

Lãnh đạo, người quả thật là muốn làm thuyết khách, lời hay toàn của người nói, cái gì là Thần giới không phạm Ma giới, nghe như là ban ơn, thực sự là có vị Ma thần Lucifer ngồi đó các người có dám gây chuyện?

Sát thần chuyển thế, bản tính hiếu chiến, lo rằng việc suy vong của Thần giới sẽ mất đi khá nhiều vui vẻ cho nên cười to “Ngươi có thể nói lời thiện lương như vậy, tạm thời nể chút mặt mũi cho ngươi.”

Hẩn nghiêng người hạ lệnh: “Con ta, thu binh.”

Vừa dứt lời, người đã không thấy.

Tiếng Lộ Băng Hà vừa hô “Lui”, đã cùng đệ đệ Lộ Tiểu Tàn và mấy vạn ma binh đều trong chớp mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Điền Chân không nói gì.

Vị Ma thần đại nhân thực là... tùy tính, oanh oanh liệt liệt đánh tới đây làm cho gà bay chó sủa, chỉ cần vài câu nói nhẹ của lãnh đạo nhà nàng hẳn liền trở về.

Đến đây, Điền Chân rốt cục hiểu được tác dụng chính của hơn mười vạn thiên binh, – là làm vật hi sinh cho Ma thần luyện cấp đi..

Gió lặng, bốn phía một mảnh yên lặng.

Chiến thần thu họa kích, cúi đầu quì một gối: “Thần vô năng, cầu bệ hạ trị tội.”

Thân là người đứng đầu Thần giới, chịu nhục nhã trước mặt hơn mười vạn thiên binh, lại nghĩ tới sự tồn vong của Thần giới lại chỉ phụ thuộc vào chút ý niệm của đối phương, Thần đế làm sao mà nuốt được nỗi nhục này, cười lạnh “Thần giới biến mất cũng không ưu việt cho hần, hừ, biến mất, biến mất...khá lắm!”

Lời này nhằm vào ai, thực rõ ràng, Điền Chân lo lắng nhìn về phía Triều Hoa Quân, lãnh đạo ơi, người vì Thiên giới trừ khử một hồi đại họa, thế nhưng người khác có cảm kích đâu.

Triều Hoa Quân nghiêng người: “Thần nói lỡ, xin thỉnh tội.”

“Ma giới lui binh, chính là nể mặt Triều Hoa Quân, mặt mũi Triều Hoa Quân quả nhiên không nhỏ.”

...

Khi nói chuyện, vài thiên binh nâng một người đứng dậy, chính là Đại bàng vương Xá Thiên, hẳn hai mắt nhắm nghiền, mặt vàng ệch, có một vết thương to chảy máu đầm đìa trước ngực, cực kỳ đáng sợ, chắc là vừa rồi tránh né không kịp, bị lực sát thương của Ma thần ảnh hưởng.

“Theo vị biểu đệ kia, ta nể chút mặt mũi của người ” Thần đế liếc mắt một cái, phất tay áo rời đi.

Chiến thần hơi lộ ra vẻ mặt lo lắng, nhìn Triều Hoa Quân, Triều Hoa Quân ngược lại mỉm cười, ý bảo hần đi trước — giao thiệp cùng vị biểu đệ này mấy vạn năm, sao lại không biết tính tình của hần, nếu mặt hần trước mặt thể hiện tức giận chính là hần không để trong lòng, còn nếu hòa hòa khí khí giống như không có gì phát sinh thì mới là không tốt.

Triều Hoa Quân nhìn Xá Thiên đang hôn mê, hỏi: “Có thể cứu được không?”

Thần Y vội trả lời: “Thương thế của Tướng quân nghiêm trọng, e khó hồi phục.”

Điền Chân sớm thoát ra khỏi lòng Văn Tê, đi thông thả từng bước nhỏ, âm thầm thở dài. Mấy vạn thiên binh thành vật hi sinh, chỉ duy nhất Đại bàng vương Xá Thiên không chết, hiển nhiên là Ma thần đối tộc Thần vũ ra tay lưu tình, quân Thần cùng địch nhân có giao tình, làm sao Thần đế bệ hạ không tức giận .

Phát hiện tầm mắt lãnh đạo nhìn về phía mình, nàng vội vàng coi như không nhìn thấy đi thông thả về một chỗ.

“Tiểu hoàng nhi...” Tiếng nói ôn nhu rốt cục vang lên.

Điền Chân muốn khóc, lãnh đạo, nghĩa vụ hiển máu cũng phải có thời kỳ tĩnh dưỡng, không đầy một tháng nàng đã bị lấy máu mấy lần rồi, nàng còn muốn làm một con chim khỏe mạnh nữa...

Thấy nàng có vẻ không vui, Triều Hoa Quân hơi khom người đưa tay vuốt ve đầu nàng: “Tướng quân Xá Thiên chính là trọng tướng của Thiên giới, trung thành và tận tâm, lại là thần dân tộc ta, người...”

Điền Chân cúi đầu không hé răng.

Trung thần tướng giỏi ảnh hưởng gì đến chuyện của nàng, hẳn là vì Thần đế bệ hạ mà bị thương, cũng không phải vì nàng, vì sao không kêu Thần đế bệ hạ hiến máu, thân thể nàng cũng rất trọng yếu nha.!

Văn Tê nói: “Ngày hôm trước nàng vừa mới bị thương, chỉ sợ...”

Máu phượng hoàng thuần khiết cực hiếm, máu Phượng vương không phải là ít, lại không thể tùy ý lấy dùng, Triều Hoa Quân bất đắc dĩ nâng đầu nàng: “Tiểu hoàng nhi, người nhân tâm muốn nhìn hần chết?”

Mỉm cười, giống như hoa xuân sáng lạn.

Thần a! Mũi Điền Chân nóng lên, vâng mệnh đi về phía Xá Thiên, xem ra máu nàng hôm nay thể nào cũng phải dùng, không nên lãng phí .

Chính mắt nhìn thấy miệng vết thương liền một cách nhanh chóng, Thần y liên tục kêu tốt

Khá lắm, các người tương lai muốn sử dụng nàng như một kho máu đi? Điền Chân đoán được cuộc sống tương lai đầy bi ai, trong lòng cũng bắt đầu đổ máu.

“Đủ rồi” Triều Hoa Quân tự mình ôm nàng vào lòng, đau lòng khen ngợi, “Hoàng nhi ngoan, sớm biết người thiện lương mà, sao lại thấy chết mà không cứu.”

Là lãnh đạo nhà người ép nàng thiện lương, Trong đầu Điền Chân máu như chảy thành sông.

Thần Y cẩn thận xem xét Xá Thiên, vui vẻ nói: “Tướng quân Xá Thiên tạm thời vẫn không thể tỉnh dậy, nhưng thương thế đã nhẹ rất nhiều, không ảnh hưởng đến tính mạng.”

Triều Hoa Quân nhẹ nhàng thở ra, sai người nâng Xá Thiên đi, lại quay lại nhìn Văn Tề nói: “Văn huynh đệ có tài, ở lại trong quân không khỏi đáng tiếc, ngày hôm trước Chiêm thống lĩnh từng nói muốn lấy một người để làm Ngự tiền thị vệ, tiểu vương có tâm muốn giới thiệu, ý của Văn huynh thế nào?”

Ngay cả hắn cũng nhận ra Văn Tề thâm tàng bất lộ? Điền Chân kinh hãi, Thiên binh xung quanh thì đầy hâm mộ, chỉ là một thiên binh nhỏ có thể được vị Thần vương này coi trọng, quả thật vận khí rất tốt.

Văn Tề nhìn hắn sau một lúc lâu, mỉm cười: “Triều Hoa Quân đề bạt, Văn Tề xin vâng lời.”

Xe Thần để sớm rời đi, bên cạnh không biết khi nào đã xuất hiện thêm hai xe, kéo xe là Tuấn thần Thiên mã màu tuyết trắng, có thể thấy được Triều Hoa Quân sớm có chuẩn bị .

Hai người đi tới bãi đỗ xe, Văn Tề dừng lại nhìn Điền Chân: “Nó...”

Điền Chân bất chấp đầu đang choáng váng, liên tục vẫy cánh với hắn, vẫn là sự an toàn của nàng là trên hết, lãnh đạo tuy rằng tốt, lại quá mức Thánh phụ nói không chừng lại bị dụ dỗ đi hiến máu.

“Mất máu quá nhiều, bốn vương sẽ chăm sóc.” Triều Hoa Quân đề lại cánh của nàng.

Dù sao đối phương cũng là Thần Vương tộc Thần vũ, bản thân không có quyền hỏi đến, Văn Tề gật đầu lên xe .

Mất thấy sự tình thay đổi, Điền Chân lập tức phục tùng lãnh đạo, thu hồi cánh, thân thiết chui vào trong lòng Triều Hoa Quân, lãnh đạo chính quy không thể đắc tội, đi theo hắn sẽ có thịt ăn.

Triều Hoa Quân cười như không cười liếc nàng một cái, ngón tay nặng nề gõ lên đầu nàng.

.

Bên trong đại điện Thiên đình, quần thần đều không dám lên tiếng, một đám người im thin thít, cũng khó trách, Ma thần càng ngày càng không coi Thần giới ra gì, Thần đế triệu tập quần thần, liên tiếp ba ngày bàn tính kế hoạch phòng lần sau Ma Thần tiến đánh, mọi người gồm cả Chiến thần đều cúi đầu như rùa, sắc mặt Thần đế bệ hạ đen như mực, Lão đây bị khinh bỉ như thế nào, các người còn ra vẻ đáng thương.

Phía sau điện, thần đế ngồi ở trước bàn, nhíu mày

Triều Hoa Quân tiến lên phía trước: “Thần tham kiến...”

“Miễn ” Thần đế vẫy tay ý bảo, cười khổ, “Trẫm đã nói không cần nghi thức xã giao này, biểu huynh là trách cứ trẫm ngày hôm trước nói lỡ sao?”

“Thần không dám.”

“Ngồi đi.”

Triều Hoa Quân nghe lời ngồi xuống ghé.

“Mặt Trẫm là bộ mặt Thần giới, lúc ấy trẫm cũng là nóng giận nên hồ đồ ” Thần đế nhìn chằm chằm giá bút, trẫm mặc nửa ngày, nhẹ giọng thở dài: “Nghĩ tới phụ hoàng lúc truyền ngôi bao phen dạy dỗ, lại nhìn cơ nghiệp Thần giới sẽ hủy ở tay trẫm, như thế nào không sốt ruột.”

Hắn cười cười: “Trẫm lại không thể phát giận cùng phé vật kia, trừ ngươi ra, còn có ai hiểu được trẫm .”

Triều Hoa Quân nói: “Bệ hạ nói quá lời, Ma thần thực lợi hại, luôn luôn phải có biện pháp đối phó.”

“Hôm nay tìm người để nói về việc này.” Thần đế nâng tay, một viên minh châu xuất hiện trên bàn.

Viên minh châu sắc lửa đỏ, gần bằng ngón tay út, ánh sáng lấp lánh, trông không khác bình thường.

Triều Hoa Quân kinh ngạc: “Đây là...”

Thần đế nói: “Lúc trước Thánh vô danh vô tình phát hiện thiên cơ, biết hắn là sát thần chuyển thế, lo lắng bồn chồn, suốt đêm tiến cung gặp mặt phụ hoàng, bắt đắ dĩ phụ hoàng phải lưu hắn lại, Thánh vô danh tiết lộ thiên cơ, đương nhiên hóa kiếp bỏ mình, chỉ tới kịp đưa lại viên thuốc này.”

Triều Hoa Quân nói: “Có thể hiểu được dụng ý gì?”

Thần đế vuốt cằm ý bảo hắn cầm: “Phụ hoàng nào hiểu được dụng ý trong đó, đại kiếp nạn đã tới, trước khi đi thì đem nó giao cùng trẫm, bắt đắ dĩ trẫm nghiên cứu nhiều năm, vẫn hoàn toàn không hiểu được, chỉ cảm thấy như là nội đan của tộc Thần Vũ.”

Triều Hoa Quân nhìn kỹ viên thuốc này, nhú mày, cười khổ nói: “Đúng, nhưng cũng không hẳn vậy, bệ hạ bởi vậy liền nghi ngờ là nó có liên quan tới tộc Thần vũ?”

“Trẫm là đoán như vậy?” Thần đế liếc hắn một cái, “Tộc Thần vũ, chính là ba chữ cuối cùng Thánh vô danh nói lúc sắp chết.”

Triều Hoa Quân lắc đầu nói: “Chỉ nhờ ba chữ này, cũng không đại biểu được cái gì, nội đan là con dân thần tộc tu hành nhiều năm luyện được, trước có tu vi sau có nội đan, hoặc là thần đan thiên nhiên, linh khí biến thành, uống vào sẽ đạt được mấy năm tu vi, cũng có thể biến được thành người, nhưng mà này nội đan rõ ràng là nội đan của người chết, không có chút linh khí nào, gần như là đồ bỏ đi.”

“Trẫm cũng biết” thần đế thần nhiên. “Là người ta truyền như vậy là cho họ an tâm thôi.”

“Bệ hạ anh minh.”

Thấy hắn muốn đưa lại viên nội đan, thần đế lại bảo: “Ngươi cứ cầm đi.”

Triều Hoa Quân nói: “Đây là vật trọng yếu, nếu để ở chỗ Thần chỉ sợ không ổn.”

Thần đế nhú mày, đứng lên đi thông thả vài bước: “Nay trẫm đột nhiên nghĩ đến, có lẽ ba chữ Thánh vô danh nói có ý tứ rằng đều không phải chỉ có tộc Thần vũ có thể đối phó hắn, mà là viên nội đan này là do tộc Thần vũ làm.”

Triều Hoa Quân cũng đứng dậy đi theo: “Bệ hạ tài trí thể còn không giải thích được huống chi vô năng như Thần.”

Thần đế nói: “Biểu huynh cũng muốn bắt chước bọn họ nói có lệ với trẫm sao?”

Triều Hoa Quân không hề chối từ, đem viên nội đan thu vào trong tay áo, lại cười nói: “Thần còn có một chuyện đại sự muốn báo cáo bệ hạ, hoặc nhờ bệ hạ giúp đỡ.”

Hai mắt Thần đế sáng ngời: “Nói đi.”

4. Chương 4

Bên kia quân thần hai người ở phía sau điện bàn chuyện đại sự, mà bên này, ở trong vườn. Điền Chân ngồi xổm trên một bàn đá phơi nắng, trước mặt đầy đồ ăn, ánh mặt trời ấm dáo dạt, cây xanh bị gió thổi xào xạc, bọn thị nữ qua lại, thỉnh thoảng cũng sẽ dừng lại nhìn thoáng nàng.

Bị đen đui, người biến thành chim, Điền Chân không buồn để ý, cúi đầu mổ một mạch, nàng muốn nghỉ ngơi, nàng muốn ăn...

Một bóng ma bao phủ phía trên đỉnh đầu.

Thấy rõ là ai, Điền Chân mở cánh ra, gật đầu ân cần thăm hỏi.

Văn Tê ngồi xuống bên cạnh bàn đá, kéo cánh nàng lên hỏi nhẹ: “Tộc Phượng hoàng có thức ăn đặc trưng, sách thế là nói sai sao?”

Điền Chân lười biếng lấy mỏ nhọn mổ vào lông, sách nói là đúng, đáng tiếc nàng chỉ là một con phượng hoàng giả.

Văn Tê buông cánh nàng ra: “Đã nhiều ngày tinh thần cũng khá hơn, còn không lo đi tu hành?”

Tu hành? Điền Chân giả vờ không nghe thấy.

“Pượng hoàng lười biếng” Văn Tê cười nói, “Nghe nói nữ tử tộc pượng tu thành hình người đều cực mỹ mạo, người không phải bị thương màu lông sao, chỉ cần tu thành hình người, bỏ đi bộ lông xấu xí, sẽ không ai dám xem thường người.”

Mỹ nữ? Điền Chân xoay mặt nhìn lại một thân lông nâu xỉn, có điểm suy nghĩ. Người này quả nhiên tinh ý, biết nàng bởi vì bộ lông này mà chịu không ít chế nhạo, cho nên dùng sắc đẹp để dụ hoặc, bất quá nói lại nàng thật đúng là chưa từng là mỹ nữ tuyệt thế bao giờ, có nên thử nghiệm một lần?

“Ngày mai người sẽ cùng Triều Hoa Quân quay về Mạc vũ Thiên cung không có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Việc này Điền Chân thực cảm kích, ở chung đã nhiều ngày, đột nhiên thân thiết nhưng vẫn có chút bình thần, bất quá hấn ở lại thiên đình làm tay sai, muốn gặp mặt cũng không khó, bởi vậy Điền Chân cũng không thấy khó khăn, lấy cánh chụp tay hấn.

Văn Tê chạm vào mỏ nàng, ý cười trên môi như có như không: “Ta ngóng chờ ngày người tu thành hình người, không nên nhàn hạ.”

Ngượng ngùng, Điền Chân lắc lắc đầu, vì thỏa mãn thị giác quần chúng nàng sẽ dễ tâm.

Văn Tê thở dài: “Hiện tại mới bắt đầu, không biết phải đợi mấy trăm năm.”

Mấy trăm năm? Điền Chân nhảy dựng lên, lại càng thêm lo lắng.

“Không được lười” Văn Tê bỗng nhiên giương đôi mắt đẹp lên “Nếu ta... Đến lúc đó nhất định thay người tìm linh đan trong thiên hạ, giúp người sớm biến thành người hình.”

Về mặt tự tin, vừa là hấn lại giống như không còn là hấn, Điền Chân ba phần cảm động, bảy phần hoài nghi.

Đúng lúc này, một tên thiên quan đi tới làm lễ: “Bệ hạ ở phía sau điện, mệnh tiểu thần đến mời Văn thị vệ tới.”

“Bảo trọng, tiểu pượng hoàng.” Văn Tê vỗ xuống lưng nàng, đứng lên.

Ồi chào, Thần đế bệ hạ khi nào thì chiêu hiền đãi sĩ như vậy, còn dùng từ “Mời”? Điền Chân trợn mắt, há hốc mồm nhìn hấn đi xa, hơn nửa ngày mới hoàn hồn, cho là nghe lầm, lại cúi đầu chạm rãnh mỏ vào trái cây.

Giấy lát, một bàn tay cướp lấy trái cây.

Ngón tay thon thả, móng tay dài, trắng sáng dưới ánh mặt trời.

Vị tỷ tỷ nào luyện Cửu Âm Bạch Cốt Trảo! Điền Chân cả kinh vẩy cánh, làm cho toàn bộ đĩa ở trên bàn rơi xuống.

Nữ tử áo đỏ đứng thẳng, tay cầm trái cây, tư thế đoan trang tao nhã, đôi mắt đẹp lại đầy vẻ chán ghét: “Con pượng hoàng xấu xa này, sao hấn còn giữ lại bên người.”

..

Thật hối hận không nên ngăn cản nàng ta nhìn lên lãnh đạo của nàng tắm rửa, giờ kết thêm kẻ thù. Điền Chân yên lặng trước mặt nàng, cúi đầu tỏ vẻ nhận sai, nàng sẽ không bao giờ làm chuyện xấu nữa, lãnh đạo của nàng người cứ tùy tiện mà thôi.

Trên lưng đau xót, hóa ra là bị trái cây ném trúng vào.

“Cút ra xa chút” Hằng Nguyệt Cơ không kiên nhẫn đá nàng, thấp giọng mắng, “Xấu thành như vậy, hóa kiếp lại bất tử.”

Nữ tử này rất độc ác, so đo với cả một con chim! Điền Chân giận lắm nhưng còn đang suy nghĩ đối sách, phía xa xa liền truyền đến tiếng bọn thị nữ làm lễ ân cần thăm hỏi.

Hình dáng quen thuộc chậm rãi đi về phía bên này.

Một thân áo bào, trang nhã hơn hẳn, áo dài viền vàng sáng lấp lánh, có ánh mặt trời chiếu vào được nhuộm thành một tầng sáng, mắt phượng ôn hòa, bên trong che giấu cảm xúc nhưng lại không thể nhìn thấu.

Kiều ngạo nhanh chóng biến thành ôn nhu, Hằng Nguyệt Cơ sửa sang lại tay áo, cúi đầu làm lễ: “Triều Hoa Quân.”

“Hằng Nguyệt thần nữ?” Triều Hoa Quân nhìn một đồng hồ hỗn độn trước mặt ra vẻ hỏi.

Hằng Nguyệt Cơ liếc mắt nhìn về phía Điền Chân, ra vẻ có lỗi: “Mới vừa rồi thấy nó ở trong này, liền thuận tay cho nó hai miếng trái cây, ai ngờ nó tự nhiên lại nóng giận, tưởng là không hợp khẩu vị nó.”

Điền Chân nghe được liền tục cười lạnh.

Thật sự là tốt, tất cả đều là lỗi của nàng.

Triều Hoa Quân quả nhiên trách cứ: “Hoàng nhi thật là thất lễ, còn không bồi tội?”

Bồi tội? Điền Chân nhìn hắn một lúc lâu, chậm quá phẩy phẩy cánh, lắc lắc cổ, đi bước một thông thả đến trước mặt Hằng Nguyệt Cơ.

Hằng Nguyệt Cơ vội vàng cúi người đi về phía nàng, lên tiếng biện hộ: “Nó cũng không biết cái gì, Triều Hoa Quân cũng đừng trách cứ... A! A!”

Nói một nửa, nàng ta liền thét chói tai nhảy dựng lên.

Điền Chân lấy tốc độ cực nhanh hung hăng mổ xuống tay nàng, thừa dịp nàng ta đang che tay lại bay lên đầu tập kích phát nữa.

Hằng Nguyệt Cơ giận dữ, ánh sáng lạnh chợt lóe trên đầu ngón tay, đang muốn phát tác, chợt nghe Triều Hoa Quân lên tiếng kêu “Tiểu hoàng nhi” liền lập tức phản ứng nhanh chóng thu tay lui về phía sau trốn tránh.

Triều Hoa Quân khiển trách: “Không được vô lễ!”

Lão nương xem người còn giả làm người tốt! Người không phải yêu chim sao, có bản lĩnh liền động thủ đi! Điền Chân mấy khi có dịp trên cột, trong lòng mau chuyển, làm sao lại chịu nghe lời. Lão nương đây hiện tại là chim, lão nương chính là vô lễ, người làm gì được ta, nữ tử âm hiểm này, định lừa lãnh đạo nàng, thấy nàng hiền lành sao, hôm nay định lưu lại ấn tượng tốt với hắn?

Nàng thân hình linh hoạt, lại cây có mặt chủ nhân, Hằng Nguyệt Cơ không dám gây thương tổn tới nàng, tóc tai trở nên tán loạn, tư thái phong tình biến mất không còn bóng dáng, thân hình có chút chật vật.

“Ồ nháo!” Triều Hoa Quân phát tay áo cuốn nàng lên “Còn không bồi tội với thần nữ!”

Mất mặt trước mặt hắn, Hằng Nguyệt Cơ khóc lóc mà chạy đi.

Điền Chân nhảy xuống mặt đất ra vẻ xua đuổi, lại thấy ủy khuất, xoay người đứng lên, giương cổ đi ra phía ngoài vườn – cứ cho là nàng sai đi, lãnh đạo nhà người chậm rãi giáo huấn, cùng lắm thì ta đi ra ngoài chơi!

Triều Hoa Quân vừa bực mình vừa buồn cười, Con dân tộc thần vũ ở trước mặt Phượng Vương ai dám vô lễ như thế! Chỉ là một con phượng hoàng nhỏ dám không nghe lời, còn giận dỗi bỏ đi?

Hắn trầm giọng quát: “Đứng lại.”

Người ôn nhu bỗng ra vẻ nghiêm khắc lại càng đáng sợ, chân Điền Chân mềm hẳn, bắt đầu chột dạ.

“Đứng lại cho ta.” Giọng nói tuy chậm nhưng đầy ý cảnh cáo.

Điền Chân ngoan ngoãn đứng lại.

“Quay lại.”

Thực đi nếu ra ngoài, cũng có khả năng bị Hằng Nguyệt Cơ lập tức giải quyết, Điền Chân nào dám đi thật, nay nghe thấy hắn không có ý tức giận, vội vàng thuận thể đi thông thả quay lại trước mặt hắn.

Triều Hoa Quân cúi người ôm lấy nàng, cái gì cũng chưa nói, đi vào phòng, ngồi lên trên ghế.

Điền Chân nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Triều Hoa Quân rốt cục nhìn không được nở nụ cười: “Nàng trêu chọc người?”

Lãnh đạo anh minh! Điền Chân lập tức trợn mắt, gật đầu không ngừng.

Triều Hoa Quân nâng cánh nàng lên: “Đắc tội nàng, còn muốn một mình chạy ra ngoài, để nàng gặp được, tộc thần vũ có phải là lại thiếu một gã tiểu phượng hoàng?”

Cho nên nàng không dám đi đây, Điền Chân ngoe nguẩy cổ.

“Vô lễ đối với bốn vương, đáng tội trục xuất khỏi tộc Thần vũ” Triều Hoa Quân quăng nàng ra chỗ khác “Niệm tình người vi phạm lần đầu, ngoan ngoãn ở trong này nhận tội, bốn vương liền tha cho người.”

Điền Chân lập tức cúi đầu ra vẻ cam chịu.

“Đêm nay nghỉ sớm một chút, ngày mai lên đường trở về Mạc vũ Thiên cung.”

.

Sáng sớm hôm sau, Triều Hoa Quân mang Điền Chân cười phượng hoàng lửa rời Thiên đình, vài tên Thiên quan phụng mệnh Thần đế tiễn đưa tám vạn dặm. Văn Tê không có mặt, Điền Chân cũng có thể giải thích được, hẳn giờ đầu quân là Ngự tiền, làm sao còn có thể tự do giống như trước.

Chiến sự giải quyết xong, Triều Hoa Quân cũng không vội vã, cố ý mang Điền Chân đi lòng vòng cho thêm chút kiến thức, bên người có thêm con chim thông hiểu ý người nên càng thấy thêm vui vẻ.

Núi cao sông dài, Thần hồ Bình Lâm, sa mạc cát vàng...

Lưng phượng hoàng lửa rộng lớn giống như thuyền, Triều Hoa Quân ngồi một cách thoải mái, ngón tay thon dài cầm một con dao đang đeo một ống trúc được thuận tay hái khi đi ngang qua Quỳnh Sơn.

Điền Chân nghĩ đi nghĩ lại, không biết hắn muốn làm gì.

Triều Hoa Quân mỉm cười, vút lên người nàng một mảnh trúc: “Vật này kỳ diệu, về sau người sẽ thấy.”

Động tác kèm theo vài phần trêu đùa, khác xa hẳn so với ngày thường. Điền Chân nhìn thấy sưng sốt, vội vàng cúi đầu, im lặng.

Dao hạ vài lần, ống trúc dần dần trở thành một ống tiêu tinh mỹ.

Áo dài màu trắng bị gió cuốn lên, Triều Hoa Quân không nhanh không chậm đem ống tiêu đưa tới bên môi.

Tiếng tiêu vừa cất lên, trong như tiếng phượng, tuyệt không thể tả, vang vọng trong khắp tầng mây, mang theo sức hút diệu kỳ, Điền Chân chỉ thấy tinh thần chấn động, tâm thần tựa như bị mê hoặc, hồn phách giống như bị nó dắt đi, thân thể vì thế mà trở nên nhẹ nhàng, hai cánh không tự chủ được bắt đầu vỗ đưa nàng bay lên giữa không trung, múa xoay quanh.

Tiếng tiêu nghe có vẻ bình thản, có phong thái vương giả, phượng hoàng lửa cũng dừng lại, ghé cổ kêu theo.

Mắt phượng tuyệt đẹp, nhộn nhạo ý cười nhẹ.

Đây là nơi nào, nàng đang làm cái gì...

Tiếng tiêu chấm dứt, múa dừng, dư âm tiếng tiêu vẫn vang vọng trong không trung. Điền Chân quay lại lưng phượng hoàng lửa, chẳng buồn phản ứng chỉ cảm thấy trong lòng mất mát, buồn bã.

Triều Hoa Quân hạ tiêu xuống: “Trong tộc có phép tu hành giả làm người, lên tới Vũ Mạc Thiên Cung triều bái bốn vương, phượng giả ca, hoàng giả vũ, hôm nay bốn vương sẽ cố gắng để người múa một điệu được không?”

Múa cho lãnh đạo xem? Điền Chân rốt cục bị lời này làm cho hoàn hồn, cùng quân.

Triều Hoa Quân nói: “Ta rất thích, tiểu hoàng nhi có bằng lòng múa một khúc cho ta không?”

Điền Chân lập tức đem đầu vùi dưới cánh vượn lên, nước mắt lưng tròng mà lắc đầu, thấy hấn ra vẻ muốn thối, lập tức đi lên dùng sức túm tay áo hấn.

Triều Hoa Quân buồn cười: “Biết thẹn thùng sao? Tộc Phượng trời sinh giỏi ca múa, có gì mà sợ ...”

Khi nói chuyện, xa xa có cái gì đó hiện lên.

Chỗ nghỉ chân! Bỏ lỡ chỗ nghỉ! Điền Chân vội vàng lên tiếng, kêu to với hấn ra hiệu.

Vẻ tươi cười không thay đổi, chỉ dần dần ảm đạm xuống, Triều Hoa Quân chậm rãi đưa ống tiêu dời khỏi môi, không tỏ vẻ gì.

Phía trước là đất hoang, Điền Chân rất nhanh hiểu được, cảm miệng.

“Một lần cuối cùng” Triều Hoa Quân đưa tay ôm nàng vào lòng, nhìn về phía sương mù trước mắt nhẹ giọng nói, “Một lần cuối cùng có được không? Nếu không thể tìm thấy, cũng liền...thôi”

Điền Chân không lên tiếng.

Bóng đêm bao phủ, cơn trùng kêu vang, thỉnh thoảng có thêm tiếng chim hót, đất hoang mờ mịt một mảnh yên lặng. Giống như lần trước nhìn thấy, núi Ưu Bà nhìn qua cũng không thay đổi gì., dường chừng sững trong gió, màu đen lạnh lẽo, có điểm mơ hồ.

“Núi Ưu Bà là núi thần thời thượng cổ, được tắm bổ bởi linh khí mặt trăng và mặt trời, sau lại bị thần nổi giận, người oán hận sinh ra rất nhiều yêu ma quỷ vật, hung hiểm cực điểm, nhưng bên trên vẫn có nhiều loại linh dược quý hiếm, nàng là vì giận đối với ta, chạy lên núi tìm thuốc...”

Triều Hoa Quân đặt Điền Chân lên cánh phượng hoàng lửa nhẹ giọng dặn: “Không được chạy loạn, nhớ kỹ vào?”

Tìm hai mươi năm còn không có kết quả, rõ ràng là dữ nhiều lành ít, đây là lần cố chấp cuối cùng? Điền Chân không tiện ngăn cản mà cũng không thể ngăn cản, chỉ đành gật đầu.

Phát hiện có người đến, Triều Hoa Quân nghiêng người xem.

Ba luồng ánh sáng rơi xuống đất, hóa thành ba thiên quan hình người, cầm đầu là một ông già tầm năm mươi tuổi, bộ mặt hiền lành, râu tóc bạc phơ, tay cầm phát trần, áo bào màu tuyết trắng khảm hình cửu cung bát quái, cuốn tung theo gió, có cảm giác tiên phong đạo cốt, như là Thái Thượng Lão Quân trong tranh.

“Đây không phải là Triều Hoa Quân sao?”

“Cửu Phát Tất Cung?”

Hai bên nhận ra đối phương, Triều Hoa Quân cùng lão già chấp tay làm lễ.

Triều Hoa Quân xem hai người còn lại, lại cười nói: “Ngọc Trần thiếu cung cũng tới.”

Người kia tóc đen, áo bào màu đỏ vội cười nói: “Hạ tiên cùng Tất Cung phụng phụ hoàng đến Quý cảnh có việc, đi ngang qua nơi đây, không thể tưởng được lại gặp Triều Hoa Quân, thật sự khéo.”

Hấn dừng dừng, lại thử hỏi: “Triều Hoa Quân đến núi Ưu Bà này, hay là vẫn là vì...”

Triều Hoa Quân nói: “Trở về từ thiên đình, đi ngang qua nơi đây.”

Cửu phát Tất Cung lắc đầu.

Ngọc Trần thiếu cung liền biết hắn không muốn tiếp tục chuyện này, vì thế vội cười khách khí vài câu, nói: “Ta có hoàng mệnh trong người, thứ lỗi không thể ở lâu, cáo từ đi trước, Triều Hoa Quân xin đừng trách.”

Triều Hoa Quân gật đầu: “Nguyên cho Tiên đế bệ hạ Phúc Thọ vô cùng, khi nào có chút thời gian sẽ phái sứ giả tiến đến tiên giới.”

Ba người kia cũng khen Thần đế một phen, rồi đi.

Cửu Phát Tất Cung là lão thần tiền triều, ở tiên giới có danh vọng cực cao, Ngọc Trần thiếu cung cũng là biểu huynh bên ngoài của đương kim tiên đế Thủ Nguyệt Vô, Thủ Nguyệt Vô phái cùng với Cửu Phát Tất Cung đi với nhau, thực ra là giám sát, sợ Tất Cung mượn cơ hội tìm kiếm thái tử cũ Thủ Nguyệt Vi thời. Nay cục diện Tiên giới hỗn loạn, ai cũng mong ngóng thái tử cũ trở về, khó trách Thủ Nguyệt Vô kiêng kỵ như vậy.

Triều Hoa Quân cười cười, hóa thành một luồng ánh sáng biến mất.

.

Những người này là đến từ Tiên giới? Điền Chân căn cứ vào tin tức nghe được mấy ngày gần đây đã đại khái biết rõ sang thế cục, dần dần cũng sinh ra hứng thú, Tiên giới Thần giới đều ở tìm Thủ Nguyệt Vi, hắn trốn đi nơi nào ?

Đêm dài, ánh sáng ngọc châu ảm đạm.

Gió đêm mang theo cái lạnh, cũng may cánh phượng hoàng lửa cực rộng, Điền Chân người lại nhỏ, núp ở dưới lông chim cư nhiên cực kỳ ấm áp.

Núi Ưu Bà hiểm ác như vậy, không biết Triều Hoa Quân có gặp nguy hiểm hay không...

Có thể làm cho hắn si tình không quên suốt hai mươi năm, vị long nữ kia nếu có chết thì cũng nên thỏa mãn .

Triều Hoa Quân không có, Điền Chân trước sau ngủ không an ổn, luôn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên bên tai truyền đến một loạt tiếng động kỳ dị, nàng cả kinh vội mở mắt ra.

Xuyên thấu qua khe hở của lông chim, nàng nhìn thấy trước mắt có một đôi giày màu đen.

Giày của Triều Hoa Quân là màu trắng .

Người nào? Điền Chân cảnh giác.

“Triều Hoa Quân là Thần vương Thiên giới, người Thần đế nể trọng nhất, mượn sức hắn sẽ mang lại lợi thế lớn cho chúng ta, bệ hạ vì sao lại tính bỏ hắn, nhưng kì thật ...” Người nọ giống như cũng không hiểu, sau một lúc cất tiếng cười.

Tiếng nói thật quen tai, Điền Chân không mất nhiều khí lực đã nghĩ ra, đây không phải là Ngọc Trần Thiếu cung vừa nãy sao!

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, Tiên đế muốn giết Triều Hoa Quân ? !

Việc này không phải là nhỏ, vô tình nghe lén bí mật như vậy, nếu bị phát hiện, kết cục thế nào khỏi cần nghĩ, Điền Chân vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, trốn ở trong cánh phượng dù gan lớn cũng không dám ra, mãi đến khi cặp giày màu đen kia biến mất, vẫn không dám động dậy.

Hồi lâu, chung quanh lại không chút động tĩnh.

Điền Chân âm thầm dùng miệng mổ phượng hoàng lửa, ai ngờ nó giống như ngủ thật say, không có phản ứng gì, nàng đành lặng lẽ ló ra nhìn xung quanh, xác nhận Ngọc Trần thiếu cung không còn mới từ trên cánh phượng nhảy xuống.

Tìm lung tung mọi nơi, cũng không thấy gì khả nghi, không biết hắn rút cuộc động tay chân vào đâu...

Muốn ám sát Triều Hoa Quân, cách nào là hữu hiệu nhất?

Điền Chân trầm tư một lát, đưa tầm mắt nhìn về phía phượng hoàng lửa.

Không ngoài sở liệu, nó ngủ thật sự rất say, có vẻ là động thủ.

Điền Chân phi lên lưng phượng hoàng lửa, cẩn thận xem xét, mắt của phượng hoàng vốn vô cùng tốt, thật đúng là nàng đã phát hiện ra dị thường — thấy một mảnh không giống với lông chim

Đầu nhọn như mũi châm, nằm lẫn ở trong đám lông của phượng hoàng lửa, màu sắc không phân biệt được, nếu không để tâm tìm kiếm, mắt thường cơ hồ khó có thể nhận biết.

Cũng là công lao của việc xem nhiều phim truyền hình, Điền Chân tích lũy không ít kinh nghiệm ám toán, trong lòng biết có thể là kịch độc, nhờ đầu bị nó đâm vào, hậu quả cũng rất nguy hiểm, vì thế nàng tận lực trấn định, thật cẩn thận đẩy lông chim xung quanh ra, dùng miệng rút nó ra.

“Con quạ đen thế nhưng lại làm hư việc của ta!” Một tiếng nói âm trầm vang lên.

Hắn đã trở lại! Điền Chân bị dọa, theo bản năng vẩy cánh kêu lên sợ hãi, mảnh lông dính độc kia cũng bay ra khỏi miệng rơi xuống, trong lúc bối rối, Điền Chân chợt thấy toàn thân tê rần, ngay sau đó đơ lại, toàn thân đều trở nên cứng ngắc, ngã nhào từ trên lưng phượng.

Mảnh Châm đã phát huy, độc tính xâm nhập vào máu.

Ngọc Trần thiếu cung vốn đã nâng tay, thấy thế lại buông.

Mặc dù đã trúng độc này bị liệt, cũng không đủ để lấy tính mạng Phượng vương, Triều Hoa Quân nếu bị trúng độc sẽ lập tức vận công, hắn chờ ở bên cạnh là muốn nhân cơ hội xuống tay, lúc này gặp chuyện không may, Thần đế tất nhiên không nghi ngờ đến tiên giới, chỉ không dự đoán được ngàn tính vạn tính vẫn không qua, trong cánh phượng hoàng lửa còn trốn một con phượng hoàng nhỏ, hết thấy đều lọt vào mắt nó.

“Chuyện xấu kết cục chính là chết, một con quạ đen, ta bớt phải động thủ.” Ngọc Trần thiếu cung cười lạnh.

Tiếng kêu vừa nãy, không biết Triều Hoa Quân có nghe thấy hay không? Điền Chân âm thầm sốt ruột.

Mảnh châm độc tự nhiên rút ra, tự bay vào tay áo Ngọc Trần thiếu cung, Ngọc Trần thiếu cung còn không có ngốc, con quạ nhỏ này vừa chết, thần khí biến mất, Triều Hoa Quân xưa nay dù có cẩn thận khôn khéo, chắc chắn sẽ mắc mưu, tuyệt không nhận ra là do người của tiên giới đã hạ thủ, tốt nhất vẫn là đem thi thể con quạ đen này đi là tốt nhất.

Này phiên suy nghĩ cố nhiên chu toàn, đáng tiếc, hết thấy đều đã không kịp.

Đột nhiên xuất hiện một cảm giác áp bách mãnh liệt, cùng với sát khí thật mạnh, từ bốn phương tám hướng vây quanh lại, làm cho người ta hít thở không nổi.

.

Đêm nặng nề, ánh sáng ngọc châu vẫn âm đạm, người giống như đang ở trong sơn động tối om không đáy

Cô độc, sợ hãi, dần dần nảy sinh...

Thậm chí, có cả cảm giác của cái chết.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngọc Trần thiếu cung thế nhưng bắt đầu bất an, giống như bị đóng đinh lại, hai hai chân trở nên trầm trọng dị thường, nửa bước cũng không di động nổi, không chỉ có hắn, không khí khủng bố này Điền Chân đứng bên cạnh cũng đã nhận ra.

“Bị ám toán sao?”

Giọng mũi trầm thấp không biết từ chỗ nào truyền đến, quanh quẩn trong không khí, lộ ra vẻ uy nghiêm, còn có phần nộ.

Đây là... là... lông mao toàn thân Điền Chân dựng thẳng lên.

Trong chớp mắt, ngoài hai trượng hiện ra một bóng dáng cao lớn, áo choàng đen viền vàng, vật trang sức màu vàng, mái tóc dài màu đen bị gió thổi bay tán loạn, mũi cao thẳng, khuôn mặt hoàn mỹ mà hắc ám.

Ngọc Trần Thiếu cung hiển nhiên biết thân phận của hắn, hoảng sợ vạn phần, tiếng nói cũng thay đổi: “Người...”

“Tiên giả ti bỉ, người, không nên tồn tại.”

Mắt phượng nhú lại, áo choàng bay lên, một lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, Ngọc Trần Thiếu cung không kịp phản ứng gì, thân thể đã giống như lâu đài cát mà sụp đổ.

Hạt cát theo gió bay tới bên người, lông mao Điền Chân càng dựng ngược, tro cốt, tro cốt!

Trong nháy mắt, bóng dáng cao lớn đã đứng ở trước mặt.

Ma Thần Lộ... Lộ... Lucifer đại nhân! Tâm trạng Điền Chân phát run, gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt phượng hẹp dài uy nghi kia, bắt đầu cầu nguyện, hắn không phải là có thói quen hí mắt đi?

Ma thần hạ mắt nhìn nàng, một lúc sau mở miệng: “Con chim xấu xí.”

Điền Chân lập tức rơi lệ đầy mặt.

Cho dù nàng không giống phượng hoàng, nhưng người cũng có thể gọi là quạ đen a. ...

5. Chương 5: Tu Hành Ở Thiên Cung

Ma thần cao cao tại thượng, bên cạnh là một con chim xấu xí

“Con chim xấu xí trúng độc, trong cả sáu giới, duy có ta có thể cứu người.”

Nghe được chữ “Cứu”, Điền Chân ngừng rơi lệ — được rồi, xấu xí thì xấu xí, hình dung này cũng coi như thích hợp với nàng, Ma thần đại nhân vô địch thần uy, coi rẻ con chim nhỏ nàng cũng có thể hiểu được.

Ma thần lên tiếng nói “Được, trung thành bảo vệ cho chủ, có dũng khí.”

Dũng khí! Điền Chân chờ mong.

“Ta sẽ cứu người một lần.” Ma thần hạ quyết định không nên mất nhiều thời gian, nói liền làm, vén tay áo nhắc nàng lên xem, bàn tay phải xinh đẹp như ẩn như hiện.

Đây là... Tính dùng chưởng lực bức độc? Ý thức được không thích hợp, Điền Chân bắt đầu lo lắng .

Đây là vì Thượng cổ sát thần chuyển thể, trong nháy mắt có thể làm cho ngàn vật hi sinh, thần lực mạnh mẽ nhường này nhờ đâu không chế không tốt nàng thật có khả năng sẽ biến thành tro cốt giống như Ngọc Trần thiếu cung...

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, cả người đau nhức.

“Oa ——” một tiếng kêu lên, Điền Chân bay xa hai trượng, ngã xuống, miệng mũi và tai đồng loạt bị chảy máu.

Chưởng lực dừng lại, tay áo hạ xuống, Ma thần khoanh tay: “Độc đã bức ra.”

Máu đen ra lẫn máu tươi, thật lâu không ngừng, ngũ tạng lực phủ giống như bị nghiền nát, hô hấp càng ngày càng khó khăn, Điền Chân nằm trên mặt đất hấp hối, ngay cả khí lực khóc còn không có, chỉ còn chút ý thức trong đầu.

Độc muốn bức ra xong, nàng cũng muốn tiêu.

Lực đạo nhẹ như vậy mà vẫn tạo nên hậu quả nghiêm trọng. Ma Thần không thấy có gì bất ổn: “Con chim nhỏ xấu xí nhà người có thể chết trong tay ta còn hơn là trúng độc mà chết.”

Miệng Điền Chân vinh hạnh phun ra ngụm máu, thiếu chút nữa thì tuyệt mệnh bỏ mình.

Nàng sớm dự đoán được sát thần không am hiểu cứu người, trị liệu thất bại giống như vậy còn không bằng trúng độc, ít nhất có thể sống lâu trong chốn lạt.

Một luồng ánh sáng không tiếng động bay tới, rơi xuống đất hóa thành hình người, hóa ra Triều Hoa Quân ở trên núi, cũng nghe thấy tiếng phượng kêu. Cho nên vội vàng trở về, quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Thấy rõ tình huống, Triều Hoa Quân vội vàng ôm lấy Điền Chân, vừa kiểm tra tâm liên lạnh lẽo, giờ phút này nàng rõ là lục phủ ngũ tạng vỡ nát, đã mất khả năng sống, chỉ vì phượng hoàng vốn có tác dụng tự chữa thương, cho nên mới chậm chạp chưa tắt thở.

“Đây là ý tứ gì, biểu đệ?”

Ma thần cũng không biện giải, nghiêng người: “Hậu quả đối nghịch cùng ta, như nó là bình thường.”

Triều Hoa Quân cuối cùng cũng không mất đi bình tĩnh, với lực lượng của vị biểu đệ này mà nói, hẳn thật ra muốn giết ai, sẽ không để tình huống trọng thương đến chảy máu “Tộc Thần vũ không có khả năng phản bội Thiên giới.”

“Niệm sự giao tình ngày xưa, ta đã dễ dàng tha thứ cho tộc Thần vũ nhiều năm” Ma Thần phát tay áo, “Nhưng bởi vì ngươi liên tiếp nhúng tay vào chiến sự, sau này ta đối với tộc Thần vũ sẽ không hề lưu tình.”

Triều Hoa Quân thở dài, nói: “Biểu đệ thân là người của thần giới, không cần chờ ta đề cập nhưng ngươi nên bảo vệ Thiên giới mới đúng, làm gì lại cố ý đối nghịch? Nếu quay trở về, bề hạ tất nhiên trọng dụng, trong tương lai sẽ công thành danh toại, lưu danh vạn cổ.”

“Ngươi lừa ta gạt, tranh quyền đoạt lợi, Thiên giới như vậy không xứng ta bảo vệ” Ma Thần ngâm một tiếng thật dài, lại nâng cằm lên “Ta một mình cũng có thể đứng đầu một phương thiên giới.”

Triều Hoa Quân lắc đầu.

Ma Thần nói: “Nghe nói, tộc Thần vũ có người sẽ đánh bại ta.”

Triều Hoa Quân cười khổ: “Đó là do Thánh Vô Danh vọng ngôn.”

“Phượng vương tộc Vũ, ngay cả người có thêm mười vạn năm, người cũng không thể địch lại ta ba chiêu, người nào có thể bại ta!” Tiếng cười nặng nề lộ ra vẻ vô cùng cuồng vọng, “Ta thực chờ mong, chứng minh lời tiên đoán của Thánh Vô danh.”

Gió mạnh cuộn cuộn nổi lên, tay áo đen vung lên, Ma thần biến mất.

.

Phượng hoàng lửa bên cạnh sớm tỉnh lại, tỏ vẻ khó hiểu đối với mọi việc phát sinh ra vẻ nhìn chủ nhân hỏi.

Triều Hoa Quân thở dài, chú ý đến máu đen dưới chân, mơ hồ đoán ra nguyên nhân: “Có người hạ độc?”

Điền Chân ngay cả dùng sức gật đầu cũng không có, cảnh vật trước mắt dần dần mơ hồ.

Ai lại muốn nhắm vào một con phượng hoàng nhỏ không hề có tu vi, việc ám toán này rõ ràng là nhắm vào chính mình nên làm nó bị thương. Ánh mắt Triều Hoa Quân, nâng tay, một vật nhỏ từ trong đất chui lên, phi vào bàn tay hắn.

Đó là một cái ấn của Tiên giới.

Triều Hoa Quân ngạc nhiên nhìn mi lại, sau một lúc lâu lại cúi đầu quan sát Điền Chân, trong mắt phượng hiện ra vẻ phức tạp.

Độc này cơ bản là không có thuốc giải, cho dù chính mình trúng mà muốn vận công ép độc cũng phải mất ít nhất hơn hai canh giờ, chậm trễ thì không thể cứu được. May mắn là độc trong người phượng hoàng nhỏ này được chưởng lực của Ma Thần bức đi ra, nếu không đúng là không thể cứu chữa.

Đáng tiếc, Ma thần nguyên là sát thần chuyển thế, chưởng lực này thân thể bình thường làm sao có thể chịu được, trước mắt rõ ràng là lục phủ ngũ tạng vỡ nát, khó thoát khỏi cái chết.

Dù sao cũng là con dân tộc phượng, làm bạn mấy ngày nay với hân. Triều Hoa Quân cũng vui vì thấy nàng thông minh, am hiểu ý người nên rất có cảm tình, nếu trơ mắt nhìn nàng chết cũng không đành lòng, không cứu thì chắc chắn sẽ chết. Bộ dáng này làm cho hân càng thể hiện vẻ chán chờ.

Muốn cứu, không phải không có cách, máu trong người Phượng vương có tác dụng cải tử hoàn sinh.

Nhưng mà máu của phượng vương là hết sức trọng yếu lại tâm huyết, là vương khí ngưng kết mà thành, quan hệ đến vận số của tộc vũ, mấy vạn năm mới được một giọt. Nếu đại thần nào thế vào chỗ của phượng vương sẽ được kế tục vương khí này, con dân khắp nơi cũng muốn có nó tu luyện, vương khí mà yếu, tu hành của tộc vũ sẽ bị hạn chế. Sinh tử do thiên ý, Thần vương đã chịu qua đau đớn cho dù nếu là ngoại lệ cũng tuyệt không thể vì cứu một con phượng hoàng nhỏ mà hiến máu.

Triều Hoa Quân âm thầm, lại kèm về bất đắc dĩ.

Lại nghĩ nó lúc trước dù không chút tu vi nào cũng hi sinh cứu người mà nay chính mình là Thần vương trong tộc thấy chết mà lại không cứu.

Một giọt máu không chỉ làm giảm vương khí, còn thể hiện cho ngàn năm tu vi, quả thực nếu được máu này, nàng liền có thể tự nhiên có được ngàn năm tu vi, chỉ cần sửa lại nội đan...

Trong lòng Triều Hoa Quân đột nhiên chấn động, lảng lảng nhìn Điền Chân trong lòng.

.

Sau khi tỉnh lại, Điền Chân phát hiện mình đã biến thành một con phượng hoàng to lớn!

Đương nhiên, vẫn là một con phượng hoàng lớn xấu xí.

Từ đầu tới đuôi dài hơn khoảng ba trượng! Nếu tính đầy đủ cả cánh chỉ sợ nàng còn to hơn hai lần so với phượng hoàng lửa kia! Đầu Điền Chân đầy mồ hôi lạnh, lông chim toàn thân tự động lại dựng thẳng đứng lên, đối với sự lớn nhanh này tỏ vẻ không thể chấp nhận được. Thật sự là rất dọa người, cái cảm giác này tựa như một con lợn sau khi ngủ mơ tỉnh lại lại phát hiện mình đột nhiên biến thành một con voi

Tối hôm qua hình như nàng bị trọng thương...

Điền Chân lập tức nhìn về phía Triều Hoa Quân, là lãnh đạo cứu nàng?

Triều Hoa Quân cười ôn hòa như trước, sờ sờ lên đầu nàng tỏ vẻ an ủi: “Đừng sợ, tiểu hoàng nhi rất nhanh là có thể biến thành người.”

Thân nàng đã có ngàn năm tu vi, chỉ thiếu một viên nội đan.

Mạng nhỏ được cứu sống, Điền Chân cảm kích không thôi, đồng thời bản thân cũng thấy cơ thể lớn lên tuy thực là khó hiểu nhưng vẫn cảm thấy khí lực tràn ngập toàn thân, tinh thần sảng khoái..

Nhưng sự biến hóa này ảnh hưởng trực tiếp đến phúc lợi của nàng, tuy phượng hoàng nhỏ khó xem nhưng tốt xấu gì cũng có thể trả vờ đáng yêu để cho mỹ nam ôm một cái. Nay hình thể to lớn thế này nhìn đi nhìn lại khó tìm được chữ đáng yêu, con chim lớn như thế này khẳng định sẽ không có mỹ nam nào sẽ ôm chạy đi khắp nơi, mà nếu có thì trông sẽ hết sự kinh khủng.

.

Triều Hoa Quân đưa mắt nhìn về núi Ưu Bà, nhẹ giọng nói: “Đi thôi.”

Vẫn không tìm được tung tích người yêu, hân tính buông tay? Điền Chân thở dài, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt của phượng hoàng lửa bên cạnh có chút kỳ quái, cảm giác còn mang theo chút thù địch.

Điền Chân hiểu biết rất nhanh, dùng cánh chụp lên nó.

Đại ca, tuy rằng ta lớn hơn, nhưng ngươi yên tâm, ta tuyệt sẽ không lấy đi bát cơm của ngươi.

Cũng không ổn, trở về phải nghĩ biện pháp giảm béo, nhờ đâu có lúc lãnh đạo nhìn bộ dáng nàng lại thấy ngứa mắt...

Điền Chân ho nhẹ hai tiếng, vỗ cánh bay về phía trước, một cái vỗ ước chừng bay xa hơn tám ngàn dặm.

Mạc Vũ Thiên cung đại nổi danh quả thực là nơi hư vô mờ mịt, không thấy trời, mây mờ mịt ngoài cung làm cho cả tòa Thiên cung cứ như lơ lửng giữa không trung.

Tường trong cung đều là những phiến đá lớn, không đồ sộ hùng vĩ giống như Thiên đình nhưng lại thừa vẻ lịch sự tao nhã, thanh lương. Vườn sau cung cây cỏ xum xuê, cũng có cây ngô đồng, còn có rừng trúc, khi thì lá ngô lấp lánh dưới ánh mặt trời, khi thì đọng lại những giọt mưa phòn dưới hoàng hôn, khi thì khóm trúc đón gió lay động, khi thì ánh trăng chiếu sáng vàng vạc.

Chính điện làm bằng đá cẩm thạch, thông thường Triều Hoa Quân đều làm việc ở phía sau điện.

Giống như một bóng đèn nhỏ ở đại điện, Điện Chân di chuyển cũng không khó, đối với một con phượng hoàng ăn cơm, Triều Hoa Quân phá lệ khai ân, cho phép nàng ăn cơm cùng với mình.

Đương nhiên, Điện Chân hiện tại không thể ngồi bàn, nàng yên lặng ngồi xổm ở góc tường, nhìn đồ ăn đặt trên bàn ở trước mặt, có cảm giác sỉ nhục thật sâu sắc.

Triều Hoa Quân an ủi nói: “Có nội đan, có thể hóa thành hình người.”

Điện Chân vẫn là cúi đầu, cả người đầy vẻ suy sút, chán nản.

Lãnh đạo nói qua, cùng với tu vi ngàn năm, thêm nội đan nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng không hiểu sao hai tháng qua nàng vẫn không luyện được, thật sự là phụ lòng kỳ vọng của lãnh đạo, điều duy nhất nàng cũng có thể tự hào là mọi phượng hoàng ở Mạc Vũ Thiên cung cũng không có ai dám khinh dễ nàng, cánh nàng thỉnh thoảng chỉ có thể phất phất vài cái.

“Tiểu hoàng nhi đừng nhụt chí, ” Triều Hoa Quân sờ sờ lên đầu nàng “Người có thể làm được.”

Điện Chân chua xót, nước mắt vòng quanh.

Triều Hoa Quân lấy ra một miếng thịt đưa lên miệng nàng: “Chuyện Tu hành cũng không nên nóng vội, từ từ sẽ được.”

Nhìn lên khuôn mặt tuấn tú kia lại nghĩ đến bộ lông nâu xỉn của mình, Điện Chân lắc đầu đi thông thả ra điện.

Triều Hoa Quân ngồi lại trên ghế.

Ít ngày nữa thái tử sắp xuất hiện Sử Thành của Tiên giới, Quân Sử khổng lồ, đưa người trà trộn vào không phải quá khó khăn, kể này tất nhiên là tốt. Sử Thành thái tử lập công, địa vị càng thêm củng cố nhưng nếu sự việc bại lộ, thái tử cũng có khả năng trở thành con tin, Thần hậu cũng biết chấp nhận thất bại, tình huống trước mắt của tiểu hoàng nhi cũng làm cho người ta khó có thể lý giải...

“Sàn sạt”, Kinh lực quá mạnh, lá ngô rụng đầy đất, vài tên tiểu đồng quét rác nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt quả thực muốn phun lửa, thế nhưng vì Phượng vương đối với con phượng hoàng xấu này lại rất bao dung, bởi vậy tuy giận mà không không dám nói gì.

Tu vi ngàn năm không có nội đan khổng lồ, cho nên mới tạo ra hậu quả thế này. Điện Chân yên lặng nhảy xuống khỏi cây ngô đồng, ủ rũ đi theo tường cung hai vòng, cuối cùng lại quyết định trở về điện tìm Triều Hoa Quân, nghe lại hai lần phương pháp tu luyện.

Trong điện im ắng, Triều Hoa Quân không thấy.

Không có cách nào khác sao! Mặt đất trước mắt Điện Chân quay cuồng, nguyện vọng làm người chưa bao giờ mãnh liệt như vậy. Thần ơi, ban cho nàng một viên nội đan đi!

“Lạch cạch”, có cái gì rơi xuống.

Đó là một cái hộp nhỏ tinh xảo, không biết tại sao từ trên bàn rơi xuống, trong quá trình rơi bị va chạm làm cho nắp hộp bị mở ra, một viên màu đỏ giống như màu hạt minh châu từ từ lăn ra.

Điện đang mờ mờ sáng bỗng nhiên sáng trưng.

Làm cho sáng lên, chắc là cùng loại với dạ minh châu làm bóng đèn đi? Điền Chân ngẩn cổ xác nhận, xoay tròn người đứng lên, rũ rũ lông, đi qua dùng miệng nhấc viên minh châu lên để thả lại vào hộp.

Nhưng trong nháy mắt, minh châu bắt đầu chuyển động.

Giống như là có linh tính, viên minh châu nhỏ không chịu khống chế của nàng mà tự chui vào yết hầu, không chờ nàng phản ứng đã nhanh như chớp đi vào thực quản..

Điền Chân khiếp sợ.

Đúng vậy, nó tự mình di chuyển! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là Tôn Ngộ Không biến thành?

Còn chưa kịp nghĩ ngợi xương cốt toàn thân bắt đầu đau đớn.

Đúng là không thể ăn linh tinh, không bị chết dưới tay Ma Thần mà chết vì ăn thì quả là oan uổng. Điền Chân cảm giác không ổn muốn xoay người chạy đi ra ngoài cầu cứu.

Ở ngoài cửa có một người đang đứng, đôi mắt phượng thể hiện vẻ phức tạp.

6. Chương 6: Đôi Cánh Thiên Sứ

Khung xương toàn thân co rút không theo quy luật, vặn vẹo kèm đau nhức, ánh mắt giống như cũng gặp vấn đề, nhìn thấy mọi vật ngày càng lớn hơn như bàn, ghế dựa, bình hoa...

Tình huống thật sự là Điền Chân bị thu nhỏ lại

Biến hóa diễn ra quá nhanh cho nên sự hoảng sợ của nàng không thắng được sự thống khổ của thân thể, nàng rất nhanh ngã xuống, vừa đau vừa sợ hãi.

Triều Hoa Quân cũng hiểu được đây là do chân khí cùng nội đan đang bài xích lẫn nhau, không nói câu nào, bước nhanh vào giúp nàng vận chân khí.

Chân khí cùng nội đan có thể giải thích tựa như một cái chén đựng nước, nội đan chính là cái chén, nếu không có chén thì nước sẽ không thể khống chế, luyện được nội đan chẳng khác nào tu vi tăng lên một bậc. Nhưng đối với Điền Chân, nội đan này không phải do nàng luyện thành cho nên không hợp với chân khí trong người, do đó xảy ra sự bài xích.

Nhờ hần tương trợ, chân khí ngàn năm cuộn cuộn không ngừng chảy về phía đan điền, giống như được cái gì đó hấp thu làm giảm bớt thống khổ. Điền Chân rất là cảm kích, phát hiện thân thể cũng thu nhỏ lại rất nhiều, thậm chí liệu có phải ăn thêm một viên nữa lại trở về thành con phượng hoàng nhỏ?

“Tiểu hoàng nhi, ” Triều Hoa Quân nhìn nàng, giọng điệu có chút nghi hoặc “Người... thực ra đến từ nơi nào?”

Nàng là phượng hoàng, không hiểu tiếng chim, không ăn thức ăn đặc dụng đã là một chuyện kì lạ.

Lãnh đạo hoài nghi ? Điền Chân cảnh giác.

Triều Hoa Quân không tiếp tục truy vấn, lúc mới gặp ở Biển trời, bị lạc giữa đàn gà nàng cũng sẽ không nhớ rõ. Hần chậm rãi thẳng đứng lên, nhìn vào chiếc hộp trống không, thì thào tự nói: “Là như thế này... Là như thế này sao?”

Không phải nàng ăn vụng, là tự nó đi xuống, Điền Chân đứng lên tính giải thích với lãnh đạo, nhưng vào lúc này, nàng lại phát hiện ra chuyện càng khủng bố hơn.

Một mảnh lông nâu xỉn rơi xuống.

Hai đám, ba đám, bốn đám.....

Cho đến khi lông chim màu nâu phân tán hết, lại thấy nó có xu thế tiếp tục rụng, cuối cùng Điền Chân mới nhớ ra, nàng còn chưa có già tại sao lông lại bị rụng!

Chết thật, viên nội đan kia có tác dụng phụ!

Trong đầu hiện lên hình ảnh một con gà nướng, lông tơ Điền Chân dựng thẳng quên cả cầu cứu — vấn đề này thật nghiêm trọng, bộ dạng có chút xấu thì còn có thể chịu được, ngay cả lông cũng không còn thì sau này sẽ trần truồng sao?

Không được! Nàng nguyện ý làm con chim xấu xí thôi!

Lông chim vẫn không ngừng bong ra, trên người còn có khói nhẹ lượn lờ

Bị nướng! Điền Chân vừa nảy ra ý niệm này trong đầu lại cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy không đúng, trên người không có cảm giác bị thiêu, chỉ thấy tay chân thoải mái vô cùng, muốn đuổi người.

Nàng theo bản năng thể hiện động tác đuổi người vì thế nhìn thấy một bàn tay.

Là tay của một vị cô nương trẻ tuổi, da thịt trong suốt, thon nhỏ, cực kỳ xinh đẹp.

Tuy nhiên, vì một loạt chuyện kỳ dị xảy ra trong giờ phút này Điền Chân lại không thấy nó đẹp, ngược lại cực kỳ hoảng sợ.

Là tay ai! Chẳng lẽ phía sau nàng có một vị cô nương?

Triều Hoa Quân vẫn đứng bên cạnh nàng như trước, lẳng lặng nhìn nàng, cũng không thấy thể hiện chút nào vẻ ngạc nhiên, chỉ có chút suy nghĩ sâu xa, ánh mắt hoang mang, hơi mâu thuẫn.

Chắc không phải nàng đang nằm mơ đi?

Nếu không phải chim, Điền Chân khẳng định sẽ lấy cánh tát cho mình một cái cho tỉnh táo, để thử xem là thật hay mơ...

Trong đầu vừa có ý nghĩ này, cánh tay kia lập tức lộn trở lại, bập nàng một cái!

Một tiếng “Ba”, không chỉ góp phần làm cho Triều Hoa Quân hoàn hồn, chính Điền Chân cũng bị đánh cho đầu óc choáng váng, mắt tròn, há hốc mồm.

Đây là...

Nàng lại một lần nữa làm người !

Xác nhận xong, Điền Chân nhận không được mừng như điên, vội vàng vùng cánh tay lên, khói nhẹ quần quanh thân thể nàng bị xua tan, ngay lập tức quan sát thân thể mới.

Đùi đẹp, có!

Cánh tay đẹp, có!

Eo nhỏ, có!

Ngực đẹp, có!

Cái gì nên có đều có, rốt cục nàng cũng là một mỹ nữ!

Huyết áp tăng cao, Điền Chân toàn lực khống chế cảm giác xúc động muốn chảy máu mũi, khóe miệng muốn cười.

Không tự chủ được, đôi chân dài nâng lên.

Nàng không muốn di chuyển đi? Điền Chân phát hiện có chút ngoài ý muốn, vội sửa lại tư thế, thế nhưng tựa hồ như có một lực lượng mạnh mẽ đã khống chế thân thể của nàng, không chỉ có vươn chân ra không thu trở lại được mà cả cánh tay cũng bắt đầu nâng lên, vòng eo bắt đầu vặn vẹo, tự nhiên nhảy lên.

Thân nhẹ như chim, bước đi có chút kỳ quái, di chuyển giống như múa có tiết tấu.

Chống lại tầm mắt của Triều Hoa Quân, Điền Chân như muốn hôn mê, chút nữa thì chết ngất.

Mẹ ơi, nàng còn chưa mặc quần áo! Còn nhảy cái gì!

.

Cảnh tượng trong điện càng thêm quỷ dị, một cô nương khỏa thân múa xung quanh vị Thần vương áo trắng.

Trong mắt phượng xẹt ra một tia xấu hổ, Triều Hoa Quân cũng không lảng tránh, mà trấn định đánh giá nàng vài lần, giống như thấy một cái gì rất ngạc nhiên, sau một lúc lâu mới di chuyển tầm mắt, mỉm cười: “Tộc Phượng biến thành hình người sẽ tự nhiên bá lộ vương khí, lúc đó mới có thể nhập Thần tịch, lần đầu tiên gặp được vương khí, phượng ca hoàng vũ, cho nên...”

Bình thường, mọi người sau khi biến thân mới tới bá lộ, Điền Chân vừa thành hình người lại có Phượng vương đứng ngay cạnh nên vội triều bái, nàng Điền Chân vừa người hình, vị này phượng vương ngay tại bên cạnh, vương khí rất nhiều, cho nên liền tự động muốn múa.

Điền Chân bị kích thích mà đầy mồ hôi lạnh trên đầu, trừng mắt nhìn Triều Hoa Quân một lúc, mãi mới cất lên được câu nói đầu tiên: “Có thể... làm cho nó dừng lại được không?”

Triều Hoa Quân lắc đầu, mỉm cười đưa tay: “Ta đưa cho hoàng nhi một món quà.”

Đám lông chim dưới đất tự động bay lên, vây tròn xung quanh Điền Chân hóa thành một bộ xiêm y màu xám mặc ở trên người nàng, không lớn không nhỏ, hình như có độ co giãn, quả thực thoải mái.

Điền Chân thoáng trấn định, không hiểu sao vẫn thấy có điểm bất an, đợi cho một vòng xoay tròn cuối cùng dừng lại, nàng tự động quỳ rạp xuống đất, nghe huấn thị của Phượng vương.

Triều Hoa Quân đưa một bàn tay nâng nàng dậy, đồng thời trong lúc đó bất giác nhíu đôi lông mày, trong lòng càng có vẻ hoang mang nhưng trên mặt vẫn không thay đổi chút nào: “Tiểu hoàng nhi ngoan, người đã nhập Thần tịch, sau này phải nhớ cho kỹ Thiên quy, vì thiên đình cống hiến, biết không?”

Về việc cống hiến cho Thiên đình, Điền Chân suy tính sẽ bàn bạc kỹ hơn, chỉ đưa mắt quan sát xung quanh.

Một mặt gương cũng bất ngờ xuất hiện trước mặt.

“Tiểu hoàng nhi rất đẹp.”

Nghe nói như vậy, trong đầu Điền Chân phút chốc lạnh đi, sống cùng với nhau mấy tháng, nàng thế nào không hiểu tác phong của vị lãnh đạo này, nếu thật đẹp thì hẳn sẽ nói ra lời sao? Huống chi còn dùng giọng điệu an ủi diễn hình. Hơn nữa, tộc Phượng Thiên cung thường mặc màu áo trắng thuần khiết, nếu không kỳ quái thì làm sao lại chỉ cho nàng một bộ xiêm y màu xám đơn giản?

Trong gương quả thật hiện lên một mỹ nhân, có mũi có mắt.

Điền Chân đầu tiên là mỉm cười, sau đó sắc mặt trắng bệch, tiếp theo khóe miệng hạ xuống, cuối cùng che khuôn mặt đầy nước mắt chạy đi ra khỏi điện.

Thời tiết hai ngày nay thật đẹp, mặt trời rạng rỡ, gió thổi hiu hiu, cảnh ở Mạc Vũ Thiên cung như trong một bức họa, đáng tiếc là có người nào đó tâm tình cũng không chút vui vẻ.

Nhìn vào cửa phòng khép hờ, nhìn qua vị chủ nhân đang thở ngắn than dài, vẻ mặt sầu khổ. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Triều Hoa Quân không phúc hậu khẽ cong khóe miệng, đẩy cửa đi vào, sau một hồi tìm kiếm, quả nhiên tìm thấy Điền Chân đang gạt nước mắt ở góc nhà.

Chuyện này là ngoài ý muốn, ngay cả hắn cũng không biết giải thích như thế nào, Triều Hoa Quân cho rằng nàng đang bị chịu đả kích, khê ho nhẹ, kéo nàng đứng lên, ôm vào trong lòng: “Người định sau này cứ trốn ở đây, không ra ngoài sao?”

Cái ôm của lãnh đạo giống như đủ trị liệu, Điền Chân cảm thấy có chút tốt hơn

Triều Hoa Quân cũng là theo bản năng coi nằn như chim mà ôm, rất nhanh liền buông ra: “Đi, theo ta trở về điện đi.”

Ở trong mắt Điền Chân, giờ phút này, bàn tay kia quả thực cực kỳ ấm áp, lôi kéo nàng dọc đường đi, không quá lỏng cũng không quá chặt, mãi cho đến cửa đại điện mới buông ra.

“Như vậy, cũng không coi là khó xem.” Triều Hoa Quân vỗ vỗ cánh phượng của nàng.

Điền Chân cúi mặt quan sát, không nói gì.

Đôi cánh này thật sự không vừa mắt, vốn nàng định dùng “dấu hiệu Thiên sứ” để an ủi mình nhưng dù thế nào cũng chỉ thấy trong đầu hiện ra hai chữ “người chim”

Triều Hoa Quân tận lực trấn an nàng: “Cánh thần này chính là do trời ban tặng, kỳ thật hơi lạ nhưng người chỉ cần học cách sử dụng thì sẽ phát hiện nó cũng có chỗ tốt.”

Ưu việt? Điền Chân thử vỗ vỗ cánh.

Trong phút chốc, cuồng phong nổi lên trong điện, bộ sách ở trên bàn bị rơi xuống, ghé dựa đổ kêu “Phanh”, giấy trắng như tuyết bay tán loạn, cả tòa điện kéo kẹt kêu lên, có vẻ như muốn đổ.

“Đi ra ngoài thử lại đi” Triều Hoa Quân kịp giữ đôi cánh lại, cố nhin cười đưa nàng đến bên cạnh bàn, “Ăn no trước đã”

Bị hình ảnh vừa rồi tác động, Điền Chân an tâm ngồi xuống.

Được rồi, nàng thừa nhận là nó cũng có chút ưu việt, nếu trời nóng nàng có thể sử dụng nó làm quạt điện siêu mạnh..

Viên nội đan do Thánh Vô danh chết đi lưu lại phát huy tác dụng như thế làm cho nội tâm của Triều Hoa Quân ngày càng nghi hoặc. Đó là vì hần phát hiện, ngoại trừ biến thành người, các điểm khác của Điền Chân không biến hóa rõ ràng, thể chất lại kém cỏi nhất trong Thần tộc, vấn đề tu hành càng chậm tiến bộ, tuy vậy, hần vẫn nghiêm khắc giục đã Điền Chân tu luyện, nhờ đâu có kỳ tích phát sinh.

Mang trên người một đôi cánh lớn, khóa thân múa trước mặt lãnh đạo, nói không để ý thì là giả, lại bị bộ dạng người chim kích thích, Điền Chân nào có tâm tư tu luyện pháp thuật, thường xuyên ngồi ở bên hồ nước nghĩ mà xót xa cho bản thân, càng ngày càng nhận được nhiều điệu cười nhạo và ánh mắt thương tình.

Lãnh đạo tuy thể hiện không có gì khác thường, Điền Chân cũng không khen là do lãnh đạo biết trấn định tốt, nguyên nhân là lúc đấy hần đang suy nghĩ không phải là việc nàng khóa thân.

Hình ảnh trong nước thể hiện rõ ràng, bất cứ chỗ nào đôi cánh cũng đập vào mắt mọi người. Nói một cách văn hoa hình tượng của Điền Chân nhà ta trong lòng công chúng thì nàng đã đạt tới cảnh giới cao nhất về sự quan tâm của mọi người.

Điền Chân còn đang bị thương, phía sau truyền đến tiếng trách cứ của Triều Hoa Quân: “Tiểu hoàng nhi nhàn hạ!”

“Vương.” Điền Chân vội nghiêm đứng dậy, điều chỉnh tâm tình.

Triều Hoa Quân tự nhiên mà cầm lấy cổ tay nàng.

Tay ấm áp chạm vào bàn tay nàng, Điền Chân ho khan hai tiếng, tư tưởng của lãnh đạo thực phóng khoáng, nếu không chứng kiến tận mắt hần cự tuyệt mỹ nhân muốn cùng tắm rửa nàng sẽ khẳng định là hần đang lợi dụng để ăn đậu hũ của hạ nhân.

Đôi lông mày nhíu lại, nhanh chóng giãn ra, Triều Hoa Quân buông tay nàng: “Pháp thuật luyện ra sao?”

Nhắc tới điều này, mắt Điền Chân liền mơ hồ, lại ho khan hai tiếng.

Triều Hoa Quân nhin không được cười lên một tiếng, dạy dỗ: “Ngoại hình là bên ngoài, tu vi là bên trong, ngoại hình đẹp thì dễ dàng, chỉ là do biến hóa, muốn có tu vi mới là việc khó. Người không duyên có có được nội đan, như thể là cơ duyên tốt, làm sao bởi vì ngoại hình mà coi nhẹ mình?”

Điền Chân lên tiếng “Vâng”.

Thấy nàng như có không phục, Triều Hoa Quân nói: “Làm sao nào, nói ta nghe xem?”

Điền Chân nói: “Vương nói thì dễ dàng, nhưng trên đời này ai lại không thích chưng diện đâu.”

Triều Hoa Quân mỉm cười gật đầu: “Nhưng vẻ đẹp là vô cùng, có đẹp sẽ có cái đẹp hơn, ai có thể được coi là đẹp nhất? Đẹp là trọng yếu, cũng không phải là duy nhất, nếu không thể đẹp thì có thể cầu cái khác, ví dụ như mạnh mẽ, hiền lành, trí tuệ, tuy là bất đồng nhưng lại có ưu việt, không cái đẹp nào có thể thay thế được.”

Không hổ là lãnh đạo, tư tưởng rất có chiều sâu! Điền Chân liên tục gật đầu.

Triều Hoa Quân vừa lòng: “Hiểu được là tốt rồi, người định thế nào?”

Điền Chân suy nghĩ một lát, chỉ vào hai cánh: “Có biện pháp nào... làm cho nó biến thành màu trắng?”

Triều Hoa Quân hoàn toàn không nói gì, sau một lúc lâu mới nói: “Thôi, nhân rồi người không thú vị, để ta phái người một việc, người về hướng bắc ở Mạc Vũ Thiên Cung, thấy hồ Trung Thiên nơi có rất nhiều Chu quả, người hái một ít trở về, dùng làm thức ăn cho mọi người.”

Có cơ hội đi chơi, Điền Chân vui vẻ đồng ý, đi ngay ra ngoài.

“Hoàng nhi” Triều Hoa Quân gọi nàng lại, dặn dò thêm “Địa thế hồ Trung Thiên hiểm trở, có nhiều sát khí, ngàn vạn lần không thể đi vào, hái không được...cũng không sao.”

Điền Chân đáp dạ, vội vàng đi ra cửa điện, nào ngờ vừa mới đi ra hành lang, phía trước đã thấy đi tới một nhóm người, một Thần nữ dẫn theo vài thị nữ đi tới.

Thần nữ này mặc bộ xiêm y màu tím giả dạng thoát tục, vừa đi vừa cười nói: “Lâu ngày chưa đến Mạc Vũ Thiên Cung, cảnh sắc vẫn không thấy thay đổi.”

Thấy rõ khuôn mặt của nàng kia, Điền Chân giật mình, định tính tránh đi nhưng lại nghĩ giờ mình đổi sang hình người thì nàng kia chắc là không nhận ra, vì thế cúi đầu đứng nép vào một bên hành lang, lui cánh lại, ra vẻ mình chỉ là một người qua đường.

Thế nhưng thị nữ đi theo lại để ý, kéo nàng lại hỏi: “Tiểu hoàng nhi, có thấy Vương ở đâu không?”

Vừa hỏi đã thấy ánh mắt không tốt nhanh chóng bắn lên trên người nàng.

Người sẽ không nhận ra ta, người sẽ không nhận ra ta... Điền Chân cố ra vẻ trấn định đáp: “Vương ở phía sau vườn hoa.”

Thị nữ cười nói: “Trách không được không thấy sau điện, hóa ra là ở vườn hoa, mời thần nữ.”

Mắt đẹp của Hằng Nguyệt Cơ lóe ra, đánh giá Điền Chân một lúc lâu, sau đó nở nụ cười: “Người kêu tiểu hoàng nhi?”

Vấn đề này thật miễn cưỡng, Điền Chân thầm nghĩ không ổn, muốn tránh né đi qua nhưng không ngờ thị nữ bên cạnh lại nhanh chóng đáp lời: “Nàng là thị tì bên người Vương, mới biến hình người không lâu, có chút...ngoài ý muốn.”

Hằng Nguyệt Cơ giật mình: “Mới biến người hình sao?”

Tiếng cười khê ra về ý vị thâm trường, vừa nghe thấy da đầu Điền Chân bỗng nhiên thấy run lên.

“Thần nữ?” Thị nữ phát hiện thấy có chút không ổn, nghi hoặc.

“Không có gì, đi thôi.” Hằng Nguyệt Cơ không hề nhìn nàng, bước tiếp về phía trước.

Còn không hết hy vọng đây, theo đuổi lãnh đạo tới tận nơi này, Điền Chân như được đại xá đang không ngừng lắc đầu, chợt thấy Hằng Nguyệt cơ vừa đi vừa che miệng, không biết thì thầm cái gì với người bên cạnh, thị tì kia liền quay đầu lại nhìn nàng.

Không hề nghi ngờ, Hằng Nguyệt Cơ chắc đã nhận ra nàng, Điền Chân bước nhanh về hướng cửa cung.

Ra Thiên cung khoảng mấy dặm Thiên hà, trên đường gặp rất nhiều thiên quan, may mà nhờ có đôi cánh mà nàng không cần giới thiệu lai lịch, thấy thân phận của nàng cũng không có khả nghi, lại phụng mệnh Triều Hoa Quân đi hái thuốc, Thiên binh canh giữ vậy tay cho đi, Điền Chân thuận tiện lên tiếng hỏi đường, rất nhanh đã đi đến nơi.

Từ trên cao rút xuống, Điền Chân sờ sờ cánh tay mình an ủi. Được rồi, tuy rằng nó trông có chút khó coi nhưng lại có nhiều tiện ích, nếu giao thông trên Thiên giới không phát triển, nàng còn có thể suy tính việc xây dựng nghiệp vụ hàng không đâu, lại còn quạt điện, sức gió gì đó, cái gì cũng ổn.

Nơi gọi là hồ Trung Thiên lại là một ngọn đồi to lớn, rộng khoảng vài dặm, trên đó có nhiều loại cây cối, cây tùng chiếm đa số, sau một lúc quan sát nàng nhìn thấy một vùng nước đen trông giống như một cái hồ lô.

Cửa hồ lô mơ hồ phun khí ra, đủ mọi màu sắc, sáng rọi rực rỡ, lững lờ lảng đãng bốc lên cao, tới giữa không trung mới tiêu tán, cảnh tượng cực kỳ mỹ lệ.

Lần đầu nhìn thấy, Điền Chân kinh ngạc, bay lên ngắm từ phía xa, nhưng lại thấy hình như có ánh lửa lóe ra, lúc tối lúc sáng, cảnh sắc thay đổi liên tục, cây rừng bao kín, hoa cỏ đầy bên bờ, dãy núi xa xa ẩn hiện...trông như một khoảng trời riêng.

Tên là hồ Trung Thiên chắc là có ý tứ này đây?

Điền Chân vừa nghĩ thầm nghĩ vừa thấy có chút mê muội.

Nàng đâu có biết rằng, hồ Trung Thiên này chính là nơi cực kỳ hắc ám, sát khí cuộn cuộn bay cao, nếu tích lũy tới cực điểm sẽ bùng nổ, cứ mỗi năm một lần, kéo dài đến mười ngày. Trong lúc thần khí cuộn cuộn được tống ra bên ngoài sẽ hình thành nên khí nhiều màu, chính là lúc này vừa vận bị nàng nhìn thấy. Cho nên khi nàng đứng xa nhìn vẫn bị chút ảnh hưởng.

Theo bản năng cảm nhận thấy có nguy hiểm, Điền Chân cũng đoán rằng khí kia có chứa độc, nhớ tới lời cảnh cáo của Triều Hoa Quân, lập tức lui về phía sau hơn mười trượng.

Nhờ có khí tẩm bổ, ở vùng này sinh ra vô số hoa cỏ kỳ lạ. Chu quả là thực phẩm thông thường của Thần giới, vừa làm thức ăn vừa làm thuốc, có tình bình, vị cam, công hiệu trong việc vận chuyển chân khí. Điền Chân chỉ cần nửa canh giờ liền hái được rất nhiều, thấy thời gian còn sớm liền ngồi dưới mặt đất lấy một quả ăn trước.

Đang ăn ngon, nàng tinh ý chợt nghe thấy tiếng gió, thoáng có hàn quang sượt qua mặt.

Trở thành Thần dân, nàng không chỉ có phản ứng trở nên linh mãnh, động tác cũng linh hoạt hơn rất nhiều, Điền Chân theo bản năng đánh rơi trái cây, quay đầu nhìn lên, chỗ ngồi vừa này đã có vết rách hơn hai trượng, nếu không phải nàng phản ứng mau thì đao kia nhất định chém vào người nàng.

Điền Chân hoảng sợ: “Người... Là ai?”

Người kia có dáng vẻ một thị vệ, một chiêu thất thủ, cũng không trả lời, vung đao chém tiếp, đáng tiếc là hắn chưa kịp xuất chiêu phía sau lưng bỗng nghe một tiếng “Úm” thật dài.

Tiếng nói trầm thấp hùng hậu, có vẻ cổ ý.

Nghe thấy tiếng này, Điền Chân nhảy dựng lên, hai chân chuẩn bị giơ lên nhưng biết giờ phút này không kịp chạy trốn, trừ phi nàng muốn thành vật hi sinh nhanh chóng.

Thị vệ kia cũng khí lực này trấn trụ, ngơ ngác quay đầu nhìn.

Một cơn gió tấp vào mặt, hào quang lóe ra phía mặt hồ, một thân hình cao lớn uy nghiêm.

Tóc dài rối tung, trên cài trang sức màu vàng, một đôi mắt phượng hẹp dài đang bắn ra ánh mắt nguy hiểm, khuôn mặt ôn nhu trở nên cực kỳ âm u, rõ ràng là Ma đế.

Hóa ra hồ Trung Thiên là nơi phóng ra sát khí, tuy đáng sợ nhưng lại có lợi cho yêu ma tu luyện. Hơn nữa nó thật sự quá mạnh mẽ, không người nào của sáu giới dám tới gần, càng không nói đến để tu luyện ngoại trừ sát thần chuyển thể Ma đế. Hắn không sợ bị tiêu diệt linh lực, hàng năm khi có lực bùng nổ đều tới đây hút sát khí tới Ma giới, giúp cho trợ bộ hạ của mình tu luyện.

Thị vệ kia chắc là người mới tới, thấy người này chưa từng gặp qua, không biết sống chết mở miệng: “Người là ai?”

Ồi, Đại ca, người thực sự gặp chuyện rồi, Điền Chân nhìn hắn như người ngoài hành tinh, tử thần ngay trước mặt tuy rằng hồ đồ cũng có chút ưu điểm nhưng ít ra cũng phải có chút ra vẻ “Sợ hãi” chứ.

“Không phải tộc Nguyệt sao?” Ma thần khoanh tay, “Cho người cơ hội, vì ta cố gắng.”

Tộc Nguyệt? Người tộc Nguyệt muốn giết nàng? Điền Chân nghi hoặc, đồng thời tinh thần dần dần buông xuống. Hiếm khi gặp lúc tâm tình của Ma thần đại nhân đang tốt, nàng không vội mà thành vật hi sinh.

Thị vệ kia còn không đoán được thân phận của hắn, tay cầm đao vung lên, ngạo nghễ nói: “Hỗn trưởng! Tộc Nguyệt Vô Giả vâng mệnh thiên giới, chỉ e người chính là yêu ma, đừng có nhiều lời!”

Oa, Điền Chân nhìn hắn một cách sùng kính, đại ca có cốt khí!

Ma thần giận dữ, đôi mắt phượng nhíu lại, sát khí dày đặc bắt đầu thổi quét.

Tiếng nói trầm đục, có cái gì đó trên người thị vệ bay đi.

Có cốt khí... bị chặt! Điền Chân hé mở một con mắt, nơm nớp lo sợ nhìn thi thể không đầu kia, còn đang không ngừng phun ra một vũng chất lỏng màu đỏ.

Tầm mắt chuyển tới trên người nàng, sát ý không giảm.

Ma thần đại nhân không thích có cốt khí! Hai đầu gối Điền Chân mềm nhũn, lập tức quỳ xuống.

“Người, cũng muốn chọc giận ta sao?” Tiếng nói Ma thần chậm rãi vang lên, “Nữ chim?”

Điền Chân rơi lệ.

Nữ chim, trời ơi...

Chú thích: Có lẽ cả nhà thắc mắc nhưng Ma thần là một kẻ kiêu ngạo, tự tin, không coi ai ra gì cho nên cách dùng từ của hắn cũng khá khác người, dùng từ ngắn gọn và đặc trưng, ngôi xưng cũng vậy, thường thì hắn xưng Ngô và người nhưng vì edit cho tiện tố chuyển sang Ta.

7. Chương 7

Thần lữ tình thâm

Kỳ thật chỉ cần không trở thành vật hi sinh, Điền Chân cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận kiểu xưng hô “Nữ chim” này. Ma thần đại nhân tuy giỏi võ nhưng văn học nghệ thuật có thiếu sót chút xíu cũng thật là bình thường, không nên yêu cầu cao.

“Sao?” Không thấy trả lời, Ma thần tỏ vẻ lòng kiên nhẫn có hạn.

Tôn nghiêm của Thần tiên đều là mây bay nước chảy. Điền Chân vừa phát hiện đôi mắt phượng kia đang có xu thế nheo lại, lại nhớ hắn đã từng nói rằng “Đối với tộc Thần vũ sẽ không hề lưu tình”, lại nhìn lại thi thể của vị thị vệ tộc Nguyệt...Thị giác đánh mạnh vào tâm lý, Điền Chân phản ứng cực kì nhanh, từ từ quỳ xuống vái lại, tư thế như một con ếch: “Lộ lộ... Lucifer đại nhân vạn tuế!”

Yên lặng.

Phát hiện thấy không ổn, Điền Chân vội sửa lại: “Ma thần bệ hạ vạn tuế!”

“Nữ chim, dám khinh bỉ ta?” Ma thần nhìn nàng, tiếng nói nặng nề ẩn chứa sự tức giận, sát khí mênh mông, “Ta tuy rằng chuyển thế gần vạn năm, nhưng thân thể vẫn là thần tiên, cho tới nay đã bảy trăm ngàn tuổi, cười nhạo ta, người sao lại có đảm lượng này!”

Đã quên trước mặt là vị lão tổ, không, tổ tiên cấp bậc đại thần, Điền Chân rơi lệ: “Bệ hạ, ta... không dám! Ta không dám! Ta nói vạn tuế, là vì ta mới hai mươi lăm nha...”

Ma thần ra vẻ không phục: “Tu vi ngàn năm, cũng dám nói dối hai mươi lăm vạn!”

Thiên giới không lấy số làm chủ, đều lấy vạn năm làm đơn vị tính toán, Điền Chân thẳng đứng dậy giải thích: “Ta không phải ngàn năm, cũng không phải hai mươi lăm vạn năm, ta là hai mươi lăm năm.”

Ma Thần rốt cục ngạc nhiên.

Hai mươi lăm năm đã biến thành người, toàn thân lại có tu vi ngàn năm?

Ta không dám lừa gạt bệ hạ” biết giờ phút này không thể làm trái lời hấn, Điền Chân vượt qua nỗi sợ hãi, ôm chân nói, “Bệ hạ thần uy, ta ngưỡng mộ đã lâu, bệ hạ muốn cái gì, ta lập tức mang tới!”

Áo dài viền vàng hạ xuống, một bàn tay thon dài sạch sẽ tràn ngập khỏe mạnh, đẹp đẽ đưa ra, có vẻ muốn xoa mặt nàng.

Điền Chân toàn thân cứng lại, chút nữa thì hồn phi phách lạc.

Này này... Ma thần đại nhân, đây là...

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, tay kia bỗng nhiên đảo chiều vòng ra sau gáy nàng. Ma thần không chút khách khí nắm lấy đôi cánh sau lưng nàng, đưa nàng đứng lên quan sát tỉ mỉ.

Điền Chân không chế không còn nghĩ đến việc cáo giết gà, nắm chặt cơ hội trước mắt, giọng điệu nghiêm túc trang trọng: “Bệ hạ không biết, kỳ thật ta... ta ngưỡng mộ thần uy của bệ hạ, muốn tới Ma giới đã lâu, sẵn sàng góp tâm góp sức, trời cao có mắt, cuối cùng cũng cho ta được gặp bệ hạ, từ này về sau nguyện đi theo bệ hạ, làm trâu làm ngựa, mong bệ hạ thành toàn!”

Vừa nghe thấy, tưởng là thiên tài tộc Thần vũ, nay nhìn kỹ lại là đồ bỏ đi, Ma thần thực thẳng thừng: “Thế chất kém cỏi thế, dùng người được việc gì?”

Chủ động gia nhập vào, người ta còn không nhận, Điền Chân sốt ruột hết sức, vô tình ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào khuôn mặt kia.

Vị này thật là một vật phẩm nguy hiểm, hơn nữa lại có hai người con, trong đó có một người con còn lớn hơn nàng, nhưng khuôn mặt này, đôi môi bạc, đôi mi thanh tú... thật sự là làm cho người ta phạm tội đây!

Đẹp mà âm u, mang theo sát khí.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Điền Chân chút nữa quên sợ hãi, mỗi ngày đối mặt với Triều Hoa Quân, cái mũi vốn đã miễn dịch, ai ngờ giờ phút này lại không chịu nổi mà chảy máu.

Bị máu kích thích, Điền Chân tìm được lý do, kêu to: “Bệ hạ! Máu của ta là thuốc tiên chữa thương, ta nguyện ý dâng cho bệ hạ!” Vừa nói ra lời, bản thân nàng cũng phát sợ, nhờ đâu vị Ma thần này muốn đưa nàng đi làm quân y không phải là rất đáng sợ sao, vì thế bổ sung nói thêm: “Bệ hạ muốn bao nhiêu, ta tận lực, tận lực.”

Nửa ngày trầm mặc, cuối cùng cũng qua thời khắc kinh hồn táng đờm.

Rốt cục, Ma thần nâng chiếc cằm tuyệt đẹp lên, mở miệng một lần nữa: “máu phượng hoàng, ta cần gì phải dùng.”

Con thích máu sao lão bố lại không thích, Điền Chân thấy may mắn vì không cần hiến máu ngay, lập tức ngửa mặt lên trời cầm máu: “Bệ hạ nói đúng, bệ hạ là vô địch sáu giới, không cần máu phượng hoàng, tiêu diệt Thần giới, Tiên giới chỉ là chuyện sớm muộn!”

Ma thần cắt đứt lời nàng: “Riêng tiên giới, không đáng cho ta động thủ.”

Điền Chân một lần nữa quỳ xuống: “Là ta lỡ lời, bệ hạ anh minh!”

Cảm tình dù sao cũng có ưu việt, người ta hoàn lười đánh người.

Sát khí tiêu tán không ít, thấy hấn tạm thời không tính mở mắt, Điền Chân lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng vẫn là có hi vọng không trở thành vật hi sinh, thích nghe nịnh hót đều là hôn quân a, chỉ tiếc hôn quân này quá mức cường đại, nắm chính quyền mà cũng không đổ, điều này chứng minh tầm quan trọng của võ lực. Ví dụ như Thần đế phúc hắc và lãnh đạo nhà nàng tính kế lên tính kế xuống, cộng thêm phép

khích tướng của Chiến Thần, kết quả chỉ cần vị hôn quân này khê nhú mắt lại, lông tóc cũng không tổn hao gì, chỉ có mấy vạn thiên binh làm vật hi sinh.

Đương nhiên, đối với một người như Điền Chân mà nói, gặp gỡ một vị hôn quân so với gặp gỡ một vị minh quân có lẽ an toàn nhiều hơn.

Vì cầu mệnh quý của mình, Điền Chân cố đào móc thêm ít giá trị của mình, da mặt cũng dày hơn: “Ma giới có bệ hạ, còn có hai vị thiên vương, lại thêm dũng tướng nhiều đến, ta mặc dù pháp lực mỏng manh, nhưng ta... ta có thể ở lại bên cạnh bệ hạ, giống như trăm ngàn thần dân, đồng lòng chứng kiến công lao sự nghiệp của bệ hạ!”

“Người có dũng khí phản bội Thiên giới?”

“Có!” Điền Chân bi phẫn, “Trên Thiên giới người lừa ta gạt, tranh quyền đoạt lợi, hỗn loạn không chịu nổi, ta đã khó có thể chịu được!”

Lời này nghe thấy thật là mạnh mẽ, Ma thần quả thực rất vừa lòng, quên luôn cả câu nói này chính là mình vừa nói xong, lại nghĩ tuy thiên hư to lớn, nuôi thêm một nữ chim bên người để vuốt mông ngựa cũng thực dễ nghe, vì thế nâng tay nói: “Ta, nhận lòng trung thành của ngươi.”

“Bệ hạ tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!” Sau một vòng đi qua Quỷ môn quan, Điền Chân kích động phát run.

“Về Ma giới.” Ma thần xoay người.

Phải đi du lịch một vòng, lãnh đạo, ta sẽ nhớ người...Điền Chân lưu luyến nhìn Mạc vũ Thiên cung không rời, nén lòng trả lời: “Đi”

Một trận gió tối cuốn qua, trong chớp mắt, bóng dáng trước mắt không thấy đâu.

Không thể tưởng tượng được hẳn cứ thế rồi đi, Điền Chân sợ đến thất kinh, đứng lên gọi hắn: “Bệ hạ! Bệ hạ!”

Nhìn nội nơi xung quanh, cũng không còn bóng dáng của ai.

Mọi khi tu luyện không chịu chăm chỉ, hưởng chi phương pháp khinh công, phỏng chừng Ma thần đại nhân không dự đoán được bộ hạ mới thu nhận trình độ lại kém cỏi đến mức này đi.

Điền Chân phát hiện bản thân nàng không biết đường đi Ma giới, ngoan ngoãn đứng đợi nửa ngày, vẫn không thấy Ma thần trở về đón, vì thế lại cầm Chu quả, vỗ vỗ cánh bay về Mạc Vũ Thiên Cung.

Bay đi không xa lắm, đã thấy Triều Hoa Quân đang đi tới, hắn không cười phượng hoàng lửa mà cười mây đi một cách vội vàng, từ xa nhìn thấy Điền Chân liền dừng lại.

Điền Chân ngạc nhiên: “Vương, ngài... đâu vậy?”

Gió cuốn y bào, nổi bật giữa trời, Triều Hoa Quân mỉm cười: “Lo lắng người gặp chuyện không may, đi ra xem.”

Mạc Vũ Thiên cung nhiều thị nữ, duy chỉ có nàng là được lãnh đạo phá lệ quan tâm, Điền Chân làm sao lại không biết, trong lòng cảm kích, vội vàng thu cánh đứng ở trên đụn mây, đem mọi chuyện kể lại cho hắn, chỉ bỏ qua nội dung mình nịnh hót mà chỉ nói Ma thần nể mặt tộc Thần vũ mà hạ thủ lưu tình, Triều Hoa Quân cũng không có vẻ ngạc nhiên, chỉ nghe tới truyện thị vệ tộc Nguyệt thì nhú mày lại.

“Không có việc gì là tốt rồi, trở về đi.”

Áo dài hơi hạ, tay cầm cũng không tính nhanh nhưng làm cho nàng yên tâm, thực an toàn, thực vững chắc, mang đến một loại cảm giác ấm áp.

Điền Chân ngậm miệng, im lặng mặc hắn lôi kéo đi.

Thấy người bên cạnh đột nhiên im lặng, Triều Hoa Quân lại thấy kỳ quái: “Tiểu hoàng nhi?”

Điền Chân lên tiếng “Dạ”

“Suy nghĩ cái gì?”

“Nhớ tới ... Phụ thân ta, năm đó hắn cũng thường kéo tay tay như vậy...” Điền Chân theo bản năng nói hai câu, sau lại cảm thấy không ổn, bổ sung, “Đương nhiên, ta chỉ là muốn nói đến cái cảm giác này, cũng không phải nói Vương già...”

Triều Hoa Quân yêu thương sờ sờ lên đầu nàng, lại cười nói: “Tất nhiên, ta dù sao mới có mười vạn tuổi mà thôi.”

Điền Chân ghen ghen: “Vương thật sự là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tuổi trẻ đầy hứa hẹn...”

Triều Hoa Quân làm như vô tình, hỏi: “Phụ thân ngươi là ai?”

Nhất thời cảm khái sợ nói thì lộ hết, Điền Chân hối hận, làm bộ như đau khổ suy nghĩ: “Không nhớ rõ , chỉ mơ hồ nghĩ đến được khoảng một chút chuyện trước đây.”

Triều Hoa Quân gật đầu: “Nghĩ không ra, không nên cưỡng cầu.”

Pháp lực kém thì không nói, diện mạo cũng chỉ là một nữ chim, lại có thể làm cho lãnh đạo yêu quý, Điền Chân không thể nào không hoài nghi, lại quay đầu nhìn xuống đôi cánh màu nâu xỉn.

Thấy nàng như vậy, Triều Hoa Quân bắt đắc dĩ nói: “Diện mạo cũng quan trọng, vì sao cứ cố chấp vì nó? Chỉ cần ngươi tu hành có chút pháp thuật, sẽ không có người nào chê cười ngươi .”

Điền Chân nói: “Nhưng vẫn có những lúc, mỹ nữ sẽ chiếm ưu thế.”

“Vậy sao?”

“Vương có dám cam đoan, ấn tượng đối với mỹ nữ sẽ không tốt hơn một chút sao? Lần đầu tiên nhìn thấy Long nữ Đức Âm, ngươi để ý không phải do nàng đẹp sao?”

Triều Hoa Quân sững sốt, không nói.

Phát hiện mình nói lỡ, Điền Chân vội vàng nói luôn: “Thực xin lỗi, ta chính là thuận miệng nói bậy, Vương đừng trách móc.”

Cứ nháo như vậy, hai người trên đường không nói thêm câu gì, trở lại Mạc Vũ Thiên cung, màn đêm đã hạ, Triều Hoa Quân đi trước về điện, Điền Chân đem quả chu quả hái được đến chỗ luyện thuốc, nghĩ rằng lúc này Hằng Nguyệt Cơ nhất định đang quán quít lấy hắc, chính mình vẫn không nên đi về điện vì thể chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi.

Vừa đi qua rừng trúc, một nữ tử đứng ở ngoài cửa vườn cùng một thị vệ bên ngoài nói chuyện, Điền Chân có chút ấn tượng với nàng, đó chính là thị nữ bên người Hằng Nguyệt Cơ.

“Thị vệ Ngộ còn chưa thấy về?”

“Không thấy.”

“Chẳng lẽ là xảy ra chuyện...” Về mặt thị nữ lộ vẻ lo lắng, hạ giọng dặn dò “Ta vào trước báo với Thần nữ, không được lộ việc này ra.”

Thị vệ đáp ứng lui ra.

Điền Chân nghe thấy trong lòng liên rung động, nhanh chóng vọt vào trụ sau phía hành lang, chờ nàng rời đi mới bước nhanh về phía trước điện, thấy Vũ Tiêu, một người bình thường khá hòa nhã lôi kéo hắc hỏi vài câu, Vũ Tiêu trả lời thật làm cho lòng nàng càng thêm lạnh lẽo, vội vàng lấy cốc cốc từ, chậm rãi đi về phía tiểu viện nơi mình ở.

“Khéo như vậy?” Một hình dáng xuất hiện ở ngay chỗ tối, không giống như là vô tình gặp mà như là đang cố tình đợi nàng.

Đó đúng là Hằng Nguyệt Cơ, phía sau nàng là thị nữ vừa rồi.

Vốn đang có tâm sự, lại không nghĩ nàng ta đột nhiên xuất hiện, Điền Chân đầu tiên là kinh ngạc, sau lại lập tức trấn định xuống dưới, dù sao đây là ở Mạc Vũ Thiên cung, muốn giết một con chim nhỏ là nàng cũng không dễ dàng như vậy.

Thấy an toàn có bảo đảm, Điền Chân sáng khoái làm lễ: “Hằng Nguyệt Thần nữ.”

Ánh mắt Hằng Nguyệt Cơ lóe ra, nhìn nàng thân thiết nói: “Tiểu hoàng nhi? Giống như một con phượng hoàng ta đã biết đâu, có thể thấy được người và ta rất có duyên.”

Điền Chân cũng sẽ trả vờ, khiêm tốn nói: “Phượng hoàng nho nhỏ, sao dám trèo cao Thần nữ.”

Đôi mi thanh tú của Hằng Nguyệt Cơ khẽ nhúc nhích, trong lời nói có thêm chút thâm ý: “Lúc trước nghe Triều Hoa Quân nói người một mình đi hái thuốc, ta còn lo lắng người gặp chuyện không may, nay bình yên trở về thì tốt rồi.”

Lời dự đoán đã được chứng minh, Điền Chân giả cười: “Đúng vậy, không thể tưởng tượng được.”

Thị vệ bị phái đi trở thành tử thi không đầu, thái độ của Triều Hoa Quân lại không lạnh, không nhạt. Hằng Nguyệt Cơ vốn đang căm hận, nghe thấy thế ánh mắt lại càng sắc bén.

Điền Chân thực ra cũng không phải là cố ý châm chọc nàng, mà là nghĩ dù sao cũng không cần che dấu, dù là nàng ta có hận chính mình cũng không dám là xé rách da mặt, cho nên không sợ: “Đêm còn dài, Thần nữ nghỉ ngơi sớm một chút, ta cáo lui trước.”

Hằng Nguyệt Cơ bỗng nở nụ cười: “Đang muốn trở về phòng nghỉ tạm, chính là bên người ta có hai nha đầu hầu hạ hàng ngày không có, Nguyệt Lâm một mình làm không hết việc, không bằng tối nay người đến chỗ ta đi, được không?”

Nếu là thị nữ khác nghe nói như thế, nhất định sẽ thụ sủng nhược kinh, nhưng Điền Chân sớm biết nàng không có hảo tâm, đi theo hầu hạ, mặc dù tính mạng không sao nhưng tra tấn thì sẽ khó nói, nàng là khách, chỉ cần không xảy ra chuyện lớn, Triều Hoa Quân cũng không quá so đo, Điền Chân là hiểu được đạo lý này, làm sao lại để mắc mưu, lập tức từ chối: “Thần nữ là khách, vốn nên phụng dưỡng, chẳng qua ta là thị nữ bên người Vương, hiện vội vàng đi qua hầu hạ Vương an nghỉ, Thần nữ nếu không đủ người sai sử, để ta nói cho Luyện Nghi Trượng một tiếng, kêu nàng phái hai người khác đến.”

Bị nàng cự tuyệt, Hằng Nguyệt Cơ cười lạnh, thị nữ bên cạnh trách mắng: “Thần nữ nhìn người thông minh, mới gọi người hầu hạ, người lại ra sức khước từ, Mạc Vũ Thiên cung sao lại có cung tì vô lễ đến bậc này?”

Điền Chân nói: “Ta là do Vương mang về, không phải là cung tì, chỉ để ý phụng dưỡng Vương, nếu giờ tạm rời cương vị công tác, Vương trách tội xuống dưới, ta lại không đảm đương nổi, mong Thần nữ tha thứ.”

“Thôi” Hằng Nguyệt Cơ ngăn cản thị nữ nói tiếp, nói, “Ta cùng người đi qua, nói một tiếng với Triều Hoa Quân, để hắn không trách người.”

Nàng dừng dừng, mỉm cười: “Nghe nói tắm điện Triều Hoa Quân thường không cần người hầu hạ, cho mượn người một đêm, chắc cũng không sao.”

Người ngoan độc! Điền Chân thầm mắng, bắt đầu đi xoay người dẫn đường: “Mời Thần nữ.”

.

Phía ngoài tắm điện quả nhiên không có thị nữ nào, phía bên trong chỉ có ánh sáng của minh châu soi tỏ, lạnh lùng mà quang mang. Triều Hoa Quân ngồi ở trước bàn, trên người thay đổi sang một chiếc áo mỏng màu trắng, tay đang cầm một bức họa xem chăm chú.

“Sao không dám đi vào?” Thị nữ cười lạnh, đẩy Điền Chân đi vào trong.

Triều Hoa Quân hoàn hồn, cuốn tròn bức họa lại: “Ai đấy?”

Điền Chân lão đảo một chút sau đó mới đứng vững, trả lời: “Vương.”

Triều Hoa Quân nhíu mày: “Hằng Nguyệt thần nữ?”

Không chờ Hằng Nguyệt cơ nói chuyện, Điền Chân giành nói: “Bên người Thần nữ thiếu người sai sử, muốn cho ta đi qua hầu hạ, nhưng nếu ta đi sẽ không có người hầu hạ vương an nghỉ, muốn cự tuyệt, lại sợ Thần nữ cho là ta cố ý khước từ, cho nên đến đề nghị cho Vương, có phải nên phái hai người khác đi?”

Triều Hoa Quân sững sốt.

Hằng Nguyệt Cơ chu môi khê mở, đôi mắt lúng liếng: “Mới rồi nhìn thấy nàng, tiện miệng gọi lại, không ngờ là hầu hạ bên tấm điện của Vương, ta liền cố ý đến cướp người của Triều Hoa Quân đây.”

Triều Hoa Quân lên tiếng “Ừ”.

Thấy hấn không phủ nhận, Hằng Nguyệt Cơ thăm giật mình, cười nói: “Ta thật thích sự nhu thuận của nàng, muốn mượn đi sai sử một đêm, không biết Triều Hoa Quân có nhường được?”

Điền Chân đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu, Triều Hoa Quân giả làm như không thấy, khước miệng giật giật, tiện đà trầm xuống, giọng điệu nghiêm khắc: “Luyện Nghi Trượng sao lại sơ sẩy như thế, Thần nữ phụng chỉ mà đến, tất nhiên sẽ không mang theo nhiều người, hoàng nhi, người đi truyền lời của ta, bảo nàng tự mình đưa hai người đi qua, phục vụ Thần nữ “

Điền Chân như được đại xá, nhìn lãnh đạo vô cùng sùng kính: “Dạ.”

Chờ cho nàng chạy ra ngoài, Triều Hoa Quân mới mỉm cười với Hằng Nguyệt Cơ giải thích: “Nàng còn nhỏ không hiểu quy củ, ngày thường cũng rất bướng bỉnh, không bằng để lấy người khác cho ổn thỏa .”

...

Trước chưa kịp giải thích, Thần nữ cũng chỉ đành lòng, lãnh đạo phúc hắc thủ đoạn thật là cao minh. Điền Chân rời khỏi chỗ Luyện Nghi trượng tâm tình vô cùng vui sướng, vội vàng đi về phía sân, vừa gặp Hằng Nguyệt Cơ cùng thị nữ vừa đi trong tấm điện ra, vẻ mặt cực kém.

Hằng Nguyệt Cơ dừng lại ở trước mặt nàng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Hoàng nhi, tốt lắm.”

Điền Chân giả ngu: “Luyện nghi trượng đã tặng vài vị tỷ tỷ rất biết hầu hạ đi qua, Thần nữ yên tâm.”

“Tấm điện ở bên kia” Hằng Nguyệt Cơ thản nhiên nói, “Người không phải muốn hầu hạ hấn ngủ sao, sao lại đi nơi này?”

Điền Chân khom lưng cười nói: “Đã đến nơi, tạm biệt, tạm biệt.”

Hai tay Hằng nguyệt cơ đang khoanh trước ngực nghe đột nhiên nắm chặt.

Nhìn thấy móng tay kia lờ lờ ánh sáng lạnh, Điền Chân sợ tới mức lui về phía sau hai bước, miệng khê nhếch, tùy thời chuẩn bị mở miệng kêu gào.

“Đêm đã khuya, trở về đi.” Thị nữ đỡ lấy Hằng nguyệt cơ, chậm rãi dời đi.

Bị trận này đả kích, Điền Chân lập tức đánh mất ý niệm trở về phòng ngủ trong đầu, quay thẳng đến tấm điện của Triều Hoa Quân tấm điện. Quả thật Triều Hoa Quân còn chưa ngủ, ngồi ngay ngắn ở trước bàn.

“Vương.”

“Còn dám trở về?”

“Cầu vương cho mượn một góc, cho ta ngủ nhờ một đêm.” Điền Chân cười cười, đi về phía góc ngồi.

Triều Hoa Quân vỗ lên bàn thật mạnh,: “Cũng biết đã phạm tội gì, còn không quỳ xuống!”

Lãnh đạo phát uy, Điền Chân sợ tới mức quỳ xuống.

“Hầu hạ ở Tấm điện, người cũng dám nói ra lời này?”

Tính toán sổ sách đến rồi đây, Điền Chân kiên trì giải thích: “Nàng muốn hại ta.”

Triều Hoa Quân bất mãn: “Nàng là thần nữ, sao lại hại người.”

“Nàng là thần nữ, ta là tiểu nhân” Điền Chân nói thầm “Kia thị vệ là ai phái? Vương còn muốn gạt ta, sớm biết thế lúc trước Vương tắm rửa ta sẽ không nên ngăn đón nàng...”

“Làm càn!” Triều Hoa Quân bị nàng giận dữ đến buồn cười.

“Nàng vốn là muốn cùng Vương song tu” thấy sắc mặt của hắn không đúng, Điền Chân vội đình chỉ, lấy lòng nói, “Cho dù gì chuyện của Thị vệ là nàng muốn trả thù ta, ta dù sao cũng là con dân tộc Thần vũ, Vương chẳng lẽ không nên che chở sao?”

Thấy Triều Hoa Quân không có tỏ vẻ gì, nàng chậm rãi đứng lên, ngồi an ổn ở trong góc: “Thời điểm không còn sớm, Vương nên ngủ đi.”

Lấy tay sờ sờ, mặt thảm phờ xốp, dày hơn so với tưởng tượng.

Triều Hoa Quân thấy thế thở dài, đi thông thả đến trước mặt nàng: “Đứng lên, không lại bị cảm lạnh.”

Điền Chân vội vàng phẩy cánh: “Không có, ta lúc này thực nóng.”

Trong điện cuồng phong cuộn cuộn bốc lên, mấy cái ghế dựa bang bang rung động, trang sách trên bàn lật phật phật, bức họa kia cũng bay theo xuống.

Vô tình gặp rắc rối, Điền Chân vội đi qua dọn dẹp: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, ta không phải cố ý ...”

Không chờ nàng dọn dẹp tới, bức họa tự bay lên, rơi vào trong tay áo Triều Hoa Quân.

Hoảng hốt nhìn thấy mặt một mỹ nữ, Điền Chân hiểu rõ, cười mỉa: “Về ai đây nhỉ, ta cái gì cũng không nhìn thấy..”

Tay kia hơi hơi rung động, bức họa kia liền giấu kín. Triều Hoa Quân chậm rãi đi tới trước bàn, thanh âm ôn hòa: “Có một số việc, tự mình biết là được rồi.”

Diễn hình cho việc cảnh cáo của lãnh đạo, Điền Chân hiểu được, những nghĩ nghĩ một lúc, lại thật cẩn thận nói: “Vương, này... chỉ sợ không được.”

Thấy nàng nói chuyện khác thường, Triều Hoa Quân nhú mày.

“Kỳ thật việc này mọi người đều biết nói.”

...

Một lúc sau, trong điện không còn chút động tĩnh, Điền Chân lặng lẽ xuống ở một góc tấm điện, nhắm mắt lại, trong lòng còn đang có chút bất an, bỗng nhiên thân thể nhẹ nhàng, hóa ra là có người bế lên.

Lãnh đạo làm cái gì vậy!

Nhiệt huyết sôi trào, Điền Chân giả vờ như ngủ thật say, đôi tay kia ôm nàng nằm đặt trên một cái giường lớn.

“Ban đêm gió rất mạnh, ngủ ở đó sẽ bị cảm lạnh” có tiếng cười phía trên đỉnh đầu truyền đến “Hằng Nguyệt cơ phái người hại người, là nàng không đúng, nhưng nàng là Thần vương tộc Nguyệt, ta còn phải nể mặt nàng, không nói cho người chỉ sợ người về sau chỉ biết hành động theo cảm tính, lại gặp họa.”

Điền Chân không lên tiếng, tiếp tục giả chết.

Nói thật dễ nghe, tính mạng của con chim nhỏ nàng đây đương nhiên làm sao bằng quan hệ đại thần giữa cái người, hừ.

Thấy nàng như vậy, Triều Hoa Quân nói: “Người chắc cũng hiểu được, thiên giới có rất nhiều việc bất đắc dĩ, ta tuy có ý muốn bảo vệ người, nhưng người cũng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, hôm nay nói dối, có ta che lấp thay người, nếu là người khác, làm sao lại để cho người hồ nháo?”

Bị xem thường chỉ số thông minh, Điền Chân nhịn không được trợn mắt nói: “Biết Vương hội che chở, ta mới nói dối như thế, chẳng lẽ tương lai nếu thấy bệ hạ, ta còn dám nói như vậy làm gì?”

Triều Hoa Quân chụp đầu nàng: “Hảo, tiểu hoàng nhi thông minh.”

Nghe thấy có chút lấy lệ và trêu tức, Điền Chân thất bại, được rồi, so với lãnh đạo phúc hắc của nàng, nàng quả thực vẫn còn non nớt chán.

“Cái kia... Nàng sẽ không cứ ở mãi chỗ người đi?”

“Sẽ không, lần này là bệ hạ cùng thần hậu phát hiện thấy vương khí tộc vũ yếu bớt, mới để cho nàng tới hỏi thăm.”

“Vương khí làm sao có thể yếu bớt?”

“Bởi vì ta vô ý mất đi một giọt máu trong lòng.”

Điền Chân kinh ngạc: “Máu trong lòng?”

Tóc dài thoảng phất qua mặt nàng, Triều Hoa Quân nằm xuống ở bên cạnh.

Được Lãnh đạo giúp ngủ? Điền Chân sợ tới mức bật người ngồi dậy: “Ta vẫn là xuống dưới ngủ...”

Triều Hoa Quân cũng không nói gì, liếc mắt nhìn nàng.

Trên mặt thấy ngày càng nóng, Điền Chân một lần nữa nằm xuống, lấp bắp : “Ta... ta sẽ ngủ bên người vậy.”

8. Chương 8

Con Thần

Không biết Triều Hoa Quân dùng biện pháp gì, hai ngày sau Hằng Nguyệt Cơ trở về thiên đình, chuyện Điền Chân liên tiếp mấy đêm hầu hạ ở tấm điện cũng lan truyền, tất cả mọi người đều cho rằng đó là nàng là thuộc tộc Phượng, huyết thống cao quý thuần khiết, làm cho Phượng vương phá lệ coi trọng, có thể thấy được Phượng vương đối với tộc phượng vẫn là ưu ái.

Đúng lúc này, một sự kiện làm rung chuyển sáu giới xảy ra.

Chúng thần Tiên giới ngênh môi thái tử cũ Thủ Nguyệt Vi, phát động đoạt ngôi, tiên đế Thủ Nguyệt Vô chạy ra khỏi cung, tập kết thế lực bên ngoài để chống lại, mong đoạt lại quyền.

Sự việc xảy ra quá nhanh so với dự đoán, điều mọi người đàm luận nhiều nhất là nghe nói Thủ Nguyệt Vi là thừa dịp nằm trong đội ngũ sứ giả của Thần giới mới dễ dàng thông qua cửa quan trở lại Tiên giới một cách thuận lợi. Thủ Nguyệt Vô chỉ trích Thần giới, Thần đế Thí Trung Thiên lại sai sứ giả mắng lại, ý tứ mơ hồ là hai giới xưa nay có giao tình tốt đẹp, ai ngờ Thủ Nguyệt Vô lại phái Ngọc Trần Thiếu cung lên vào thần giới, mưu hại Triều Hoa Quân, mưu toan nhúng tay vào mọi việc của Thần giới, rắp tâm bất lương, có Tiên ấn của Ngọc Trần thiếu cung làm chứng, sau đó liền giống trống khua chiêng xuất binh trợ giúp Thủ Nguyệt Vi, Thủ Nguyệt Vô nghe sứ giả báo lại, giận dữ nhưng cũng đành chịu.

Tin tức vừa tới Mạc Vũ Thiên cung, dựa vào khả năng tình báo của loài chim, Điền Chân hiểu được mọi chuyện một cách rõ ràng.

Thủ Nguyệt Vô mệnh cho Ngọc Trần thiếu cung ám toán Triều Hoa Quân, làm người ta khó hiểu, nhưng mà việc này lại đúng lúc để làm cớ cho Thần giới xuất binh. Thần đế đã thỏa thuận trước với Thủ Nguyệt Vi hiệp nghị đi, giúp Thủ Nguyệt Vi cướp ngôi, hai giới sẽ liên thủ chống lại Ma giới. Đây mới là mục đích cuối cùng.

Triều Hoa Quân nghe nói xong chỉ cười một tiếng, để cho người báo tin lui ra.

Xem ra hần đã sớm biết, chỉ sợ chủ yếu vẫn là ra vẻ mà thôi. Điền Chân cố ý đi qua lau bàn cho hần, coi như không có việc gì nói: “Bệ hạ trợ lực cho Thủ Nguyệt Vi lên ngôi, tất nhiên có lợi cho Thần giới, nhưng Vương nói xem, Thủ Nguyệt Vô nếu bị bức đến đường cùng, có thể cho cùng rút gươm mà gia nhập Ma giới hay không, nếu Ma thần ra mặt thì làm sao bây giờ?”

Thấy nàng có thể hỏi ra một vấn đề có đạo lý như thế, Triều Hoa Quân tỏ vẻ ngạc nhiên, gật đầu nói: “Hỏi thật hay, tiểu hoàng nhi thực thông minh.”

Điền Chân trầm mặc.

Hóa ra ở trong mắt lãnh đạo, chỉ số thông minh của nàng rất thấp.

Triều Hoa Quân nói: “Thủ Nguyệt Vô tất nhiên sẽ cầu cứu Ma giới, nhưng nhất định sẽ bị cự tuyệt.”

Điền Chân thốt ra: “Cũng không chắc chắn.”

Vị Lucifer đại thần kia có cái tật xấu thực phiền toái, chính là thích nghe nịnh hót, nói không chừng nếu đối phương nói đến câu “Ma thần V5 liên thuận tay giúp đâu.

Theo tứ hiểu “Ma thần V5” có nghĩa là một câu nịnh hót, có thể chữ V5 này là năm chữ ‘vạn’ trong vạn tuế hoặc là cũng có thể là vô địch theo nghĩa hiện đại. Cũng chưa biết edit theo nghĩa gì nên tổ giữ nguyên

Triều Hoa Quân nhú mày: “Người cũng biết nguyên nhân năm đó hấn phản bội Thiên giới?”

Điền Chân lâm vào suy tư, thật cẩn thận đáp: “Nghe nói là do hấn tính kiêu căng trời sinh, không cam lòng ở dưới kẻ khác, cho nên...”

Triều Hoa Quân thở dài, ý bảo nàng đến trước mặt: “Cũng coi như vậy, kỳ thật là do lúc trước Tiên đế chậm chạp không chịu lập thái tử, vài vị hoàng tử tranh đoạt đế vị, bệ hạ đối với huynh đệ... cũng làm chút chuyện...”

Điền Chân nghe vậy ngạc nhiên..

Chuyện này cũng không mới mẻ, Thần đế bệ hạ vì tranh ngôi vị hoàng đế, khẳng định sử dụng không ít ám chiêu, vu hãm gì đó, nếu không phải Ma thần thật sự không động tay, khẳng định cũng dính phải độc thủ.

“Hấn đối việc này cực kỳ tức giận, chỉ vì Tiên đế còn sống, không tiện đối nghịch” Triều Hoa Quân mỉm cười, “Tuy rằng nói hấn là con cháu Thần Tiên, nhưng nay chuyển thế, Tiên đế dù sao cũng là phụ thân hấn trên danh nghĩa, lúc ấy tiên đế thập phần tín nhiệm bệ hạ, kể cả hấn có tâm ngăn cản, vài vị hoàng tử vẫn là... chết sớm, tiên đế băng hà, bệ hạ lên ngôi, hấn không có nể nang, liền phản đi Ma giới.”

Điền Chân giật mình.

Trách không được hấn nói thiên giới tranh quyền đoạt lợi người lừa ta gạt, hóa ra quả thực là một quan tòa chính nghi, đáng tiếc ở Thiên giới thần bất minh giả chính nghĩa còn nhiều lắm, vì thế chính nghĩa cuối cùng lại thành ma.

Thấy thị phi mãnh liệt như vậy, Ma thần đại nhân đã biết Thủ Nguyệt Vô cướp đế vị, hãm hại huynh trưởng, làm sao còn đi hỗ trợ, chỉ sợ sứ giả của Thủ Nguyệt Vi vừa đến, đã bị hấn thuận tiện hí mắt một cái, nói không chừng lại thành vật hi sinh.

Điền Chân nhìn Triều Hoa Quân, thăm dò: “Vương là trung thành với... bệ hạ.”

Triều Hoa Quân đương nhiên hiểu được ý tứ của nàng, lắc đầu: “Ta sợ làm như vậy, là vì an ninh của tộc Thần Vũ, phải đứng ở bên Thiên giới. Hấn là sát thần, sát tính quá nặng, không người có thể khống chế, ở lại trên đời cũng không phải chuyện tốt.”

Điền Chân tỏ vẻ lý giải.

Một người quá mức cường đại tồn tại, tất nhiên sẽ làm cho người ta kiêng kỵ.

.

Phong ấn tiên đế trên người Thủ Nguyệt Vi được giải, quần thần ủng hộ dần dần chiếm thượng phong, thần giới xuất binh, lại như hổ thêm cánh. Không ngoài sở liệu, Thủ Nguyệt Vô hướng Ma giới cầu cứu bị cự tuyệt, Quỷ giới xưa nay ở tầng dưới, chỉ khoanh tay đứng nhìn, còn Yêu hoàng tuy sáng khoái phái binh tương trợ lại đánh chỉ ở thế cầm chừng.

Ở bên này, Điền Chân đi theo Triều Hoa Quân đi Bắc Hải kiểm tra công tác.

Bắc Hải thật an ninh, là nơi lạnh vô cùng, rất nhiều tảng băng di động, Biển trời lúc đó một mảnh trong vắt, lại có một cảnh sắc riêng.

Trong hoàng cung dưới đáy biển, Triều Hoa Quân cùng Đại Bàng Vương Xá Thiên còn đang bàn việc chính sự, lần trước bị Ma thần đánh cho trọng thương Xá Thiên ở lại dưỡng bệnh chừng mấy tháng mới đỡ. Sau đó Thần đế phái thiên quan tới đưa linh dược tở về an ủi. Bọn họ nói chuyện, Điền Chân không có phương tiện ở bên cạnh, một mình mang theo viên tránh nước đi loạn.

Đáy biển có rất nhiều tảng đá hình thù kỳ quái, còn có từng phiến lại từng phiến lớn những cây san hô, thập phần xinh đẹp, nơi nơi đều có thị vệ gác, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy quân lính đeo đao đi tuần tra.

Điền Chân đi thăm thế giới đáy biển, quên cả đường về. Mãi đến lúc chàng vạng có thị nữ tìm đến, truyền lời của Triều Hoa Quân bảo nàng dùng cơm trước nàng mới vào điện tùy tiện ăn chút, sau khi ăn xong vẫn chưa thấy Triều Hoa Quân trở về, càng thêm nhàm chán, lại chẳng thấy buồn ngủ, lại đơn giản đi ra điện, dạo vòng quanh.

Trời đã tối, viên dạ minh châu phát huy công dụng, cả tòa hoàng cung được chiếu rọi sáng rõ như ban ngày, san hô thưa thớt dưới ánh sáng chiếu lấp lánh, đứng từ chỗ tối nhìn lại thấy như những ngôi sao, cực kỳ xinh đẹp.

Còn đang mải ngắm cảnh đẹp, bỗng phía xa vang lên tiếng ồn ào, còn có tiếng mắng.

“Chuyện xảy ra mà cũng không ai biết, thùm cơm!”

“Không ổn, tấm dẫn gió bị mất!”

“Cái gì? Nhanh đi báo Vương!” Người kia kinh hãi, quát, “Truyền lệnh xuống, phong tỏa các nơi trọng yếu, các người, dẫn toàn bộ người đi tìm cho ta!”

...

Điền Chân giật mình, tấm dẫn gió chính là bộ bảo bối Côn Bằng, Xá Thiên buổi sáng còn mời riêng Triều Hoa Quân thăm, nơi đó bảo vệ dày đặc, ai lại có lá gan lớn như vậy, dám một mình xông tới ăn trộm bảo vật?

Một luồng ánh sáng hồng không tiếng động lướt qua, ẩn vào phía sau rừng san hô.

“Ở bên kia, mau!”

“Đuổi theo!”

...

Điền Chân ngẩn ngơ, rất nhanh nhớ ra cái gì đó liền cười lạnh hắc hắc.

Tiếng bước chân đến gần, truy binh trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt, là do Xá Thiên tự mình dẫn người lại đây, thấy nàng, Xá Thiên lập tức dừng lại.

Điền Chân vội làm lễ: “Đại Bàng Vương.”

Biết nàng là thị nữ tùy thân của Triều Hoa Quân, Xá Thiên cũng thật khách khí hỏi: “Hoàng nhi cô nương, có gặp người nào khả nghi hay không?”

Vốn định mượn cơ hội báo thù, nhưng chuyện tới trước mắt lại khác, Điền Chân vội sửa lại ý niệm, lắc đầu cười nói: “Ta luôn luôn đứng ở nơi này chơi, cũng không thấy có ai đến, sao vậy, trong cung xảy ra chuyện gì?”

Xá Thiên không giải thích, chỉ nói câu “Không có gì, nếu nhìn thấy thì nhớ bẩm báo”, liền mang theo bọn thị vệ vội vàng rời đi.

Nhìn theo mọi người đã đi xa, Điền Chân chợt thấy không đứng thẳng nổi, vội vàng xoay mặt xem.

Phía sau không biết từ lúc nào đã có một tiểu hài tử đang đứng, tóc hồng xõa ra, khuôn mặt tròn thanh tú, mắt to sáng, một bàn tay cầm một tấm màu xanh cao thâm hai thước, đang cười tủm tỉm, còn tay kia thì túm cánh của nàng.!

Vừa thấy tiểu ma đầu này! Điền Chân liền thấy đau đầu, đẩy đẩy hấn vào bụi san hô, trợn mắt: “Còn không mau cút đi?”

Lộ tiểu Tàn buông nàng ra, đôi mắt đảo liên tục: “Người vì sao cứu ta?”

Ma thần đại nhân kiêu ngạo tự phụ, dạy con cũng không lễ phép, tuổi còn nhỏ mà bệnh đa nghi nặng như vậy. Điền Chân có chút hối hận với quyết định vừa nãy của mình.

“Ai da, người là tộc phượng!” Lộ tiểu Tàn nhận ra, hưng phấn, “Ta cũng biết một con phượng hoàng xấu, nó đi theo Hoa bá bá, người có biết nó không?”

Mẹ nó, tiểu hài tử, lão nương đập chết người! Điền Chân phần nộ đến nổi đáy mắt như phun hỏa, lại hối hận không thôi.

Trên thực tế, nàng càng muốn đập chính mình.

Ai kêu nàng xen vào việc của người khác! Ai kêu nàng muốn làm thánh mẫu đây!

“Người như thế nào biến thành người còn giữ cánh, không đi được sao?” Lộ tiểu Tàn thương xót kéo cánh nàng, khó hiểu, “Người như thế nào cũng xin xin, màu lông của người đâu?”

Răng nanh cắn vang lên tiếng “Khanh khách”, Điền Chân thật vất vả mới nhịn cảm xúc muốn đánh người xuống, không thể đánh tiểu hài tử, mà thực tế là muốn đánh cũng không đánh được...

Cổ tình Lộ tiểu Tàn không buồn để ý, quẩn quít hỏi: “Này, người là ai a?”

“Là nương người!” Điền Chân rốt cục điên lên.

...

.

Lộ tiểu Tàn quan sát nàng: “Ta chỉ có phụ hoàng, không có nương.”

Điền Chân vốn là đang phát hỏa nên mắng như vậy, nghe thấy hần trả lời thế ngược lại càng thấy vui vẻ: “Nếu không có nương thì người đến từ chỗ nào? Chẳng lẽ do một mình phụ hoàng người sinh ra?”

Câu hỏi này quả thật là làm khó Lộ Tiểu Tàn, cuộc đời của tiểu thiên vương lần đầu tin nhìn thẳng vào lai lịch của chính mình, có chút rối rắm, cuối cùng vẫn không tin: “Nương ta làm sao lại là con phượng hoàng xấu xí?”

“Phượng hoàng xấu xí thì làm sao?” bị nói trúng chỗ đau, Điền Chân âm thầm cắn răng, tiếp theo lại nặn ra khuôn mặt mỉm cười “Nương vốn rất đẹp, chẳng qua lúc tắm lửa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mới thành như vậy.”

Lộ Tiểu Tàn vạch trần: “Ta còn có thiên tuế, người trên người chỉ có tu vi ngàn năm, ngay cả ta còn đánh không lại, sao có thể là nương của ta?”

Điền Chân dỗ hần: “Bởi vì phượng hoàng muốn tắm lửa niết bàn, sẽ tái sinh, kỳ thật nương là hai ngàn tuổi.”

“Phải không?” Lộ tiểu Tàn lấy tám dẫn gió chụp đầu, “Ca ca ta đã có bảy ngàn tuổi cơ.”

Điền Chân lập tức nói: “Không phải thân sinh.”

...

“Phụ hoàng chưa bao giờ nhắc tới.

“Bởi vì hần thích nữ nhân khác, đem nương đuổi ra ngoài.”

...

“Phụ hoàng ta mới không có yêu thương người khác.”

“Đó là người không phát hiện thôi, dù sao hần không cần nương.”

Ngày thường đối phụ hoàng chỉ có kính sợ, nào dám hỏi chuyện của hần, Lộ Tiểu Thiên vương nghe được chuyện giống như khó tin, lại giống như một người lớn, đi thông thả từng bước chân, thỉnh thoảng lại lặng lẽ liếc nhìn nàng một cái, hiển nhiên là đang xem xét thật giả.

Điền Chân chiếm tiện nghi, cúi người ép chặt khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia, thơm một cái: “Ta không phải nương của người, làm sao lại phải cứu người?”

“Người thực ghê tởm nha!” Lộ tiểu tàn lui ra, buồn bực lau mặt.

“Con ngoan, nương thích người đâu” Điền Chân lại đi qua chụp vào đầu hắn, thuật tay liền đoạt lại tấm chắn gió của hắn “Tùy tiện trộm đồ là không đúng, nghe lời của nương, mang theo nó người khẳng định sẽ trốn không thoát, làm cho người ta phát hiện bắt được người, nương sẽ đau lòng a?”

Trong lúc đó, thân thể nhỏ nhỏ khẽ run rẩy, khóe miệng rỉ ra chút máu.

“Người bị thương?” Điền Chân dọa đến, “Là ai đánh, Đại Bàng vương?”

Lộ tiểu Tàn chẳng hề để ý, chỉ đưa tay lên lau: “Không phải chim đại bàng, là phụ hoàng.”

Ma thần đại nhân không chỉ ngược đãi thiên binh, mà còn ngược đãi con mình, rất bạo lực! Điền Chân trong lúc vô ý phát hiện bí mật này, lòng đầy căm phẫn: “Hắn vì sao đánh người?”

“Mang binh đi đánh yêu giới, bị đánh bại, phụ hoàng nói ta vô dụng, đánh ta một chưởng.”

Từng chứng kiến chưởng lực của Ma thần, Điền Chân không thể tin: “Có chút việc này liền đánh người, người vẫn chỉ là một đứa nhỏ mà, hơi quá đáng! Hơi quá đáng, quả thực không phải người!”

Lộ tiểu Tàn kiêu ngạo nói: “Thì đương nhiên, phụ hoàng ta là thần thời thượng cổ mà.

...

Đứa nhỏ đáng thương không có nương nha, bị thương cũng không có người quan tâm, Điền Chân quả thật có chút không đành lòng, nghĩ rằng hắn dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, giọng điệu mềm xuống: “Có bị thương nặng không, có đau hay không?”

Lộ tiểu Tàn ra vẻ: “Ai sợ đau, ta cũng không phải là tiểu nữ.”

Tiểu tử này thật là kiên cường, Điền Chân lắc đầu, giáo dục đứa nhỏ như vậy là không đúng, thật là không đúng.

Ước chừng là cảm nhận được sự quan tâm của nàng, Lộ Tiểu Tàn liếc nhìn, bỗng nhiên cười hì hì ôm lấy nàng, “Nương trị thương cho ta, được không?”

Điền Chân cảnh giác: “Người...”

Lộ tiểu Tàn kéo tay nàng qua: “Đừng sợ đừng sợ, ta chỉ cần một ngụm.”

Tiểu tử cắn nát cổ tay, có điểm đau, có điểm ngứa, có điểm tê.

Hóa ra, làm nương cũng không phải chỉ nói xuông, còn phải hiến máu. Điền Chân muốn khóc, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Một chút, một chút thôi, chữa khỏi thương thì đi mau! Còn nữa, để lại tấm chắn gió đưa ta cầm... Uy uy ! Đủ rồi! Người làm như uống nước đâu!”

Thật vất vả rút tay về, Điền Chân nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang phình ra kia, khóc không ra nước mắt.

Lộ Tiểu Tàn nuốt xuống một nửa, đem nửa còn lại phun vào tấm chắn gió, sau đó dắc ý lau lau miệng: “Trách không được, nghe nói vương khí của tộc Thần Vũ yếu bớt, hóa ra là vương khí ở trên người người, cái máu này của người vừa vận trấn trụ tấm chắn gió, chim đại bàng kia muốn niệm chú cũng vô dụng, ta có thể đi ra ngoài dễ dàng.”

Vương khí ở trên người nàng? Điền Chân sau một lúc sững sốt, giận sôi lên: “Lộ tiểu Tàn!”

“Người không phải là nương ta, tương gạt ta, còn lâu!”

...

Lộ tiểu Tàn khinh thường vẻ mặt của nàng, cầm tấm chắn gió thu nhỏ lại để vào bên hông, cười tủm tỉm kéo cánh của nàng: “Bọn họ đông người, ta không thể mang người ra, ta đi trước.”

Ánh sáng hồng đi xa, Điền Chân vuốt tay, cảm tưởng tức muốn hộc máu.

Hừ, chết vì muốn làm thánh mẫu, Điền thánh mẫu!

.

Ngoài tấm điện là những thực vật thanh mảnh chịu rét, cùng cả tảo biển, mềm, có chút giống như một tấm nệm bằng nước, chẳng qua là thể tích rất lớn nên nổi lên thật dài ở trong nước, có ngang, có dọc, giống như tung bay rung động, trông thật đẹp, động lòng người.

Trong điện, đèn đuốc sáng trưng, bên cạnh bàn có một người mặc áo bào trắng như tuyết.

“Hoàng nhi.”

“Vương.”

Triều Hoa Quân ý vầy nàng tới trước mặt: “Làm sao vậy?”

Ma thần thích nghe nịnh hót, nuôi con trai như một con thỏ thành tinh! Điền Chân làm sao dám nói chỉ cười cười: “Không có gì, chính là tùy tiện ra ngoài một vòng, nghe nói Đại Bàng Vương xảy ra chuyện?”

Triều Hoa Quân hơi hơi nhú mày, bỗng nhiên đưa tay, mạnh mẽ kéo nàng qua quan sát.

Bản thân phượng hoàng vốn có tác dụng tự chữa thương, vết thương ở cổ tay nàng đã sớm khép lại, chỉ còn lại hai vết răng nhỏ nhỏ.

Triều Hoa Quân buồn cười: “Tùy tiện đi một vòng, bị tiểu quái vật cắn.”

Không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn bị chảy máu, Điền Chân nói quanh co.

Ngón tay mơn trớn dấu răng, Triều Hoa Quân buông nàng ra: “Là tên trộm kia cắn người?”

Lãnh đạo quả nhiên lợi hại, Điền Chân thành thật giải thích nói: “Ma Thần từng đối với tộc Thần Vũ lưu tình, Lộ tiểu Tàn tính ra cũng là cháu họ của Vương, Vương chắc là cũng không muốn đưa hắn lên Thiên đình, nhưng nếu thả hắn dễ dàng, nếu bề hạ biết chỉ sợ sẽ trách tội, bởi vậy ta tự tiện chủ ý thả hắn đi, mong Vương khoan thứ.”

Triều Hoa Quân nhìn nàng một lúc lâu, mỉm cười nói: “Tiểu hoàng nhi mới biến thành hình người không lâu đã có trí tuệ như vậy, giữ người lại bên người đúng là phúc khí của ta.”

Lãnh đạo khích lệ, Điền Chân nóng mặt.

Triều Hoa Quân chuyển tiếp câu: “Biểu đệ tất nhiên là đối với tộc ta lưu tình, nhưng ta thân là Thần vương, làm việc gì cũng phải lấy Thần giới làm chủ.”

Điền Chân sửng sốt: “Vương...”

“Người không làm sai” Triều Hoa Quân nói, “Chính là lần này ta quyết định buông tha Lộ tiểu Tàn, là vì đại cục, xử trí hắn cũng không ưu việt, ngược lại thả đi lại là chuyện nhân tình, biểu đệ làm gì cũng có chuẩn tắc, tương lai khi nào tái chiến, mới có đường sống.”

Điền Chân không tin: “Ma thần lợi hại thế, chẳng lẽ không để ý chết sống của con?”

Triều Hoa Quân cười cười nói: “Nếu thật có thể áp chế hắn, ta sẽ thả Lộ tiểu Tàn đi?”

Vì thế, hình tượng Ma thần đại nhân trong mắt Điền Chân hoàn toàn sụp đổ, trong nháy mắt chuyển từ chính nghĩa thành một kẻ lãnh khốc vô tình cộng thêm là một ông bố bạo lực.

Điền Chân áy náy: “Lộ tiểu Tàn đánh cắp tấm dẫn gió...”

Triều Hoa Quân tỏ vẻ không chấp, đứng lên hỏi: “Thời điểm không còn sớm, đi ra ngủ cùng các nàng không?”

“Không đi, các nàng đều nói xấu ta ở sau lưng” nhắc tới việc này, Điền Chân kiên trì không ngừng, thỉnh cầu, “Vương có nghĩ ra biện pháp gì làm cho đôi cánh của ta thành màu trắng không?”

“Người...”

“Ta không cố chấp hời hợt, ta chỉ muốn trở nên thuận mắt một chút” Điền Chân vô cùng suy sút, rầu rĩ ngồi vào trên ghế “Hiện tại đi đến đâu cũng bị coi thành quái vật, làm sao còn hy vọng có người thích.”

Triều Hoa Quân ngạc nhiên lên tiếng “A”: “Người muốn ai thích?”

Điền Chân liếc hẳn, nói thầm: “Dù sao ta không muốn khó coi như vậy.”

Ngọc châu lóng lánh, chiếu rọi lên khuôn mặt tuần tú như ngọc, Triều Hoa Quân khẽ hé miệng, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, đôi lông mi dài tuyệt đẹp không dấu được ý cười nhợt nhạt trong mắt: “Hoàng nhi như vậy đẹp lắm, tuyệt không khó coi.”

Đề nghị Lãnh đạo chú ý lời nói, một cái ôm ấp áp áp nàng sẽ nhận nhạo! Điền Chân vội di chuyển tầm mắt, hết nhìn đông lại nhìn tây: “Chỉ có một mình Vương nói như vậy mà thôi.”

“Một mình ta không đủ sao?”

...

Nhận nhạo, nhận nhạo ! Điền Chân chắc tăng huyết áp.

Triều Hoa Quân buông nàng ra: “Hoàng nhi ngốc nghếch, còn không hầu hạ bổn Vương thay quần áo?”

Thay quần áo? Điền Chân lùi ra.

“Làm sao?” Mắt đẹp liếc tà.

Hóa ra không chỉ có hồ ly tinh sẽ quyến rũ người, phượng hoàng cũng thực nhận nhạo, giọt máu trong lòng kia... Điền Chân lắc đầu làm cho chính mình tỉnh táo, giọng điệu giống như tâm tình thực là phức tạp: “Ta hoàn toàn không có cái gì xinh đẹp, thứ hai là không có tài, con dân tộc phượng cũng không thiếu, Vương làm sao lại đối tốt với ta như vậy như vậy?”

Triều Hoa Quân cười nói: “Ta đang kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?”

“Bình thường tộc Vũ ngay cả khi biến thành người, bản tính lúc đầu là khó sửa, phải qua 1-2 năm mới dần dần học được cách che giấu, thông hiểu ý người, tiểu hoàng nhi với chuyển sang hình người có mấy tháng đã biết rất nhiều, biết xem thời thế, biết nghi ngờ, còn biết thẹn thùng, nghĩ...không ít. Sao lại không kỳ quái?”

Lãnh đạo cư nhiên rất phức tạp, sử dụng mỹ nhân kế thử nàng, Điền Chân cảm giận nói: “Ta thông minh, ta học nhanh, Vương làm sao lại bảo ta thẹn thùng ?”

“Thật không?” Triều Hoa Quân muốn kéo nàng.

“Ta sai lầm rồi, ta thẹn thùng, Vương!” Điền Chân đầu hàng, bay nhanh nằm trên giường, quay mặt vào bên trong, nằm xuống.

Ánh sáng ngọc châu tắt, thêm một người nằm bên cạnh.

Ý cười bên kia tựa như mùi hoa say lòng người, lững lơ trong không khí, tuy không nhìn thấy cũng có thể tình tường cảm nhận được, làm cho thần kinh Điền Chân hưng phấn, nằm cương cả một đêm.

9. Chương 9

Thần vương nhận nhạo

Tâm tình thiếu nữ mê mông một đêm, cơn buồn ngủ lùi lại đến sáng ngày hôm sau mới phát tác.

Không may, sau khi lãnh đạo rời đi, thị nữ tiến vào sửa sang lại phòng, vô tình nhìn thấy trên giường vẫn còn một người đang nằm.

Toàn bộ hoàng cung Côn Bằng vì thế khiếp sợ, huyền nào truyền đi ồn ào khắp nơi, bên người vị Thần vương kia không có phi tử nào, dù sao long nữ Đức Âm mất tích cũng hai mươi năm, Triều Hoa Quân lại thâm tình, cũng không chịu nổi tịch mịch, chính là...tộc Thần vũ cao giá nhất, vương giả nhất, không nên đối bụng ăn quàng như thế đi

Đêm đó, Đại Bàng Vương Xá Thiên liền ra lệnh cho Vương phi đưa hai mỹ nhân tới, giải quyết tịch mịch giúp lãnh đạo.

Lại nghĩ đến mặt mũi lãnh đạo, nghĩ rằng hẳn không muốn người khác phát hiện, liền đưa hai mỹ nhân một cách lặng lẽ, hơn nữa Xá Thiên còn hết sức trách nhiệm, sai người ta cởi hết đồ của các nàng, trực tiếp nằm trên giường lãnh đạo.

Vì thế —

Điền Chân vào cửa nhân tiện nói: “Sao đèn không sáng như tối hôm qua?”

Triều Hoa Quân cũng phát hiện thấy, đi tới nhìn viên minh châu, xác nhận không thể làm cho nó sáng hơn liền nhăn mặt: “Thị tì nào lại sơ ý như vậy.”

“Vương đêm nay uống nhiều rượu, đừng xem sổ sách nữa, ngày mai còn dậy sớm, giống như” Điền Chân đi lên, đến gần ánh đèn nhìn hẳn”Tửu lượng của Vương không tốt lắm đâu, ta nghe nói mới uống bốn năm chén mà thôi, tuy là chén nhỏ nhưng ánh mắt Vương đã nhộn nhạo... Khụ khụ, ánh mắt đã hơi mơ hồ rồi.”

Triều Hoa Quân nghe vậy cười nói: “Người biết cái gì, rượu này tên là Thái Bình Túy, là rượu do chính tay Thần tự ủ, đã được vạn năm, tặng cho Xá Thiên một bình, cũng chỉ gặp ta Xá Thiên sao lại không mời. Tửu lượng của hẳn nổi tiếng trên Thiên giới, lần này chỉ uống hai chén cũng không dá bồi tiếp.”

Điền Chân lên tiếng “Ha”: “Hóa ra Vương cũng khoe khoang tửu lượng, ta nghĩ không phải Đại Bàng Vương sợ mà là luyến tiếc nên không uống thôi.”

Cảm giác say dần dần dâng lên, Hành động, lời nói của Triều Hoa Quân cũng không nghiêm cẩn giống như bình thường, tùy tay vỗ vào sau gáy nàng, sau đó còn nắm cái mũi: “Còn không hầu hạ bốn vương thay quần áo.”

Lại dính bị đùa giỡn! Điền Chân hít sâu, lập tức xoay người về phía giường: “Vương tự mình thay quần áo... An toàn.”

Cảm thấy phản ứng của nàng thú vị, Triều Hoa Quân nhin cười trêu chọc nói: “Bảo người thay quần áo sẽ không an toàn sao?”

Là người không an toàn, Điền Chân phát điên: “Ta sẽ thẹn thùng!”

“Như thế nào lại thẹn thùng?” Tiếng bước chân đến gần.

Lãnh đạo, người càng ngày càng bất chính, không Quân tử ! Điền Chân nhấc màn màn, định nằm xuống giống như tối hôm qua: “Dù sao ta sẽ không thay quần áo, Vương để người khác đến đây đi... Ôi?”

Trong giường, dưới ổ chăn, hai cặp mắt đang nhìn nàng chăm chăm.

Điền Chân cũng ngạc nhiên nhìn chăm chăm các nàng.

Quả thực là hai đôi mắt, bởi vì chăn kéo cao chỉ lộ ra hơn nửa khuôn mặt, thế nhưng...đôi mắt thật đẹp nha.!

Một đôi, thuần khiết như một con nai.

Một đôi, còn nhộn nhạo hơn so với lãnh đạo nhà nàng.

Điền Chân cũng không phản ứng kịp, cứ thẳng lăng nhìn thẳng vào hai cặp mắt đối diện một lúc lâu, lẩm bẩm nói: “Các người là ai?”

Hai nữ tử không đáp lại.

“Cái gì thế?” Triều Hoa Quân xuất hiện ở bên cạnh, thấy thế cũng sửng sốt.

Nhìn thấy hần, hai đôi mắt đồng thời sáng lên, không biết là người nào mở miệng, tiếng nói nhỏ nhẹ yếu ớt, vô cùng ngưng ngưng: “Nhóm Tì thiếp là phụng Đại Bàng tướng quân đến hầu hạ vương.”

Tay chân Đại Bàng Vương thật thần tốc, bên này lãnh đạo vừa cần người hầu hạ thay quần áo, lập tức đưa người đến cướp miếng cơm của nàng, Điền Chân cảm giận bất bình, “Hốt” nhắc chân lên: “Không nghe thấy Vương muốn thay quần áo sao, còn không đứng lên hầu hạ?”

Say rượu, phản ứng không khỏi chậm chạp hơn so với ngày thường, đến lúc Triều Hoa Quân rốt cục hiểu ra chuyện không đúng thì đã không kịp ngăn cản.

Tiếng nói duyên dáng kêu to, hai nữ tử che mặt.

Trong điện một mảnh yên tĩnh.

“Ôi! Tay đau thế, ta phải đi ra ngoài tìm Thần y chữa trị, các người hầu hạ Vương đi” Điền Chân phản ứng rất nhanh, hạ chân xuống để lại hai thị nữ vẫn còn đang ngơ ngẩn, chuồn ra ngoài cửa.

Ngoài điện trống trơn, bọn thị nữ trực đêm không thấy bóng dáng.

Hóa ra mời lãnh đạo uống rượu là có chủ ý này, lễ vật của chim đại bàng thật là tốt! Tâm lý Điền Chân cực không thoải mái, hối hận vô cùng — đi ra ngoài làm gì, nhờ không có nàng lãnh đạo lại mượn cơ say rượu làm loạn thì sao!

Nghĩ vậy, Điền Chân nhịn không được đi tới gần cửa thăm dò, vừa khéo lại đụng phải Triều Hoa Quân đang đi ra.

“Vương, ” Điền Chân xấu hổ cười cười, “Sao lại đi ra ?”

Triều Hoa Quân nhìn nàng: “Theo ý của người, ta nên làm thế nào?”

Lại đùa giỡn nàng, Điền Chân trầm mặc.

Cảm thấy mình lỡ mồm, Triều Hoa Quân ho nhẹ, trầm giọng ra lệnh: “Đi mời Đại Bàng Vương lại đây.”

...

.

Đang có chút lơ mơ, Đại bàng vương bị thị tì nhỏ giọng kêu ra, lập tức biết mọi chuyện không ổn, nhanh chân phân phó đưa hai gã thị tì đáng thương kia chuyển đi, sau đó mới đi gặp Triều Hoa Quân, nghe xong một bài giảng về tư tưởng chính trị, sau khi rời khỏi gặp Điền Chân càng cúi đầu thấp xuống, phỏng chừng là bị giáo huấn không nhẹ.

Trong Điện lại khôi phục sự an tĩnh.

“Vương, nên ngủ.”

“Ừ.”

Có thể là rượu này có tác dụng ngấm từ từ, khuôn mặt tuần tú đỏ ửng lên, Triều Hoa Quân đi đến trước giường lớn.

Đã từng biết sự định lực của hần, Điền Chân cố gắng an ủi, nhớ lại ngày đó nàng khỏa thân múa xung quanh mà người này còn bình tĩnh mà xem, nay chỉ có thay đổi là một mỹ nhân cũng chưa từng thấy hần kích động như vậy.

“Giúp ta thay quần áo.” Đôi mắt phượng của Triều Hoa Quân đã hơi khép.

Biết hần thật sự say, Điền Chân bất đắc dĩ, đưa tay cởi vạt áo hần.

Không hề dự đoán được, một bàn tay nắm thắt lưng nàng.

Toàn thân Điền Chân cứng ngắc, lập tức ngửa mặt nhìn.

Đứng thẳng được vì hần đã thuận thế đem hầu hết sức nặng chuyển dời đến trên người nàng.

Khuôn mặt hoàn mỹ ngày càng thấp, cách nàng càng ngày càng gần, mắt phượng mê ly, đôi môi bạc thoang thoang mùi rượu, như gần như xa chạy ở trên mặt nàng, theo bản năng tìm kiếm tới môi nàng.

Vừa còn giáo huấn vấn đề tác phong của chim đại bang, giờ lại vẫn muốn đùa giỡn cấp dưới, chân tay Điền Chân luống cuống: “Vương?”

Không tìm thấy môi nàng, hần thấp giọng cười, mang theo chút bất đắc dĩ.

“Y Y” Tiếng nói nhẹ nhàng, hơi có sự đau đớn.

Đôi môi ẩm áp ma sát bên tai, cánh tay mạnh mẽ ôm nàng càng nhanh.

“Đã trở lại sao, y y...”

Long nữ Đức âm?

Điền Chân trầm mặc một lúc lâu, đẩy hần ra: “Vương nhận sai người.”

Có vẻ nghe thấy giọng điệu không đúng, thân thể Triều Hoa Quân cứng đờ.

Lãnh đạo nhận nhạo là thật, đáng tiếc đối tượng không phải nàng, thực mẹ nó, đây là chuyện tình bi thảm nhất trên đời này.

“Vương uống rượu” Điền Chân không chút khách khí cầm vạt áo của hần, thuần thục cởi áo khoác, sau đó trần định mặc vào một áo ngủ màu tuyết trắng, ấn hần ngồi vào trên giường, kéo giày, lại đẩy hần nằm xuống, thô lỗ rũ chần đắp bừa lên người, “Đi ngủ sớm một chút đi.

Cảm giác say đã giảm đi một nửa, Triều Hoa Quân cảm thấy xấu hổ, để mặc nàng chăm sóc.

Một loạt động tác liền mạch lưu loát, Điền Chân vỗ vỗ tay xoay người đi ra ngoài điện – cùng lắm chỉ là chim phượng hoàng, giống như là chần cừu nàng mà thôi, nghĩ nhiều làm cái gì, nàng là người, còn không có khẩu vị nặng như vậy.

“Tiểu hoàng nhi.” Phía sau truyền đến tiếng thở dài.

Điền Chân cũng không quay đầu lại nói: “Ta cũng uống say quá, xem ra ai cũng sai, khụ khụ, nếu Vương say, chỉ sợ ban đêm lại nhận sai người, ta đi ra chỗ khác ngủ.”

.

Từ Côn Bằng đi ra, Triều Hoa Quân tiện đường đi kiểm tra tộc Phượng. Hần là bốn vương gia, tộc phượng danh bất hư truyền, người người đều là tuấn nam mỹ nữ, Điền Chân được mở rộng tầm mắt. Nói chung, chuyển đi Bắc Hải thực là thuận lợi, trừ bỏ chút va chạm ở tộc phượng, thời gian còn lại đều là yên bình.

Qua sự tình xảy ra, tộc phượng có một Tiểu Phượng vương có cá tính, không thể trông mặt mà bắt hình dong. Thấy Điền Chân chỉ là một con phượng hoàng xấu xí lại thực thấy hứng thú, hai người suốt ngày thảo luận về vấn đề làm sao để thay đổi hình dạng xấu xí này, rất hợp ý nhau. Lúc gần đi, tiểu Phượng vương còn hẹn tương lai sẽ đi Mạc Vũ Thiên cung vấn an nàng, cũng giúp nàng nghiên cứu việc biến đổi cánh xấu này sang màu trắng.

Về sau Lãnh đạo biết, nghiêm khắc gọi Tiểu Phượng vương đến răn dạy một bài, đại ý là nói hần không làm việc đảng hoàng, không có chịu chăm chỉ học tập vì mục đích xây dựng Thần giới tương lai. Điền Chân hiếm khi gặp được tri kỷ, có chút phản cảm với lãnh đạo, giúp tri kỷ nói đỡ hai câu, kết quả là bị lãnh đạo giáo huấn luôn cùng.

Hi sinh vì Thiên đình, còn lâu, lão nương kiếp sau cũng không bao giờ nghĩ đến.

Mang theo tư tưởng bất lương như vậy, Điền Chân trở lại Mạc Vũ Thiên cung liền trở thành một con phượng hoàng táo bạo, giống như ăn phải hỏa dược, chỗ nào cũng muốn chọc phá, nhất là khi bị lãnh đạo ép đi tu luyện pháp thuật. Đối với sự vô lễ của nàng, Triều Hoa Quân cũng không trách tội, chỉ quan tâm thúc dục nàng tu luyện không ngừng.

Thể chất có hạn, tu luyện và không tu luyện có hiệu quả chẳng khác gì nhau, chậm tiến bộ, chắc mấy trăm năm tới cũng không tăng được nhiều, Điền Chân nản lòng thoái trí, Triều Hoa Quân lại không tính buông tay.

Rốt cục đến một ngày, Điền Chân nhịn không được .

“Vương, tất yếu phải tu luyện sao?”

“Định nói gì?”

“Ta không cần phải đánh giặc...”

Triều Hoa Quân cố nén cười: “Tu luyện không phải là nhất thời, còn nhiều thời gian, không thể hành động theo cảm tính.”

Điền Chân vốn đã tích tụ, nghe vậy càng phản cảm: “Vương kỳ vọng rất cao vào ta, ta lại chỉ là một nhân vật nhỏ, có làm việc lớn gì?”

“Nói gì vậy!”

“Tộc Phượng cũng không phải ai ai cũng có pháp thuật cao siêu, có giỏi âm luật, có thông thạo y dược, coi như nghề nào cũng có trạng nguyên. Vương thấy rồi đó, ta thực sự rất cố gắng, đáng tiếc không có hiệu quả, chứng minh rằng ở phương diện này ta không có tài năng. Cho dù luyện tới mấy trăm năm, cũng chẳng lợi hại hơn nhiều, không bằng học chút kỹ năng khác...”

Khóe miệng Triều Hoa Quân nhăn nhó: “Nói năng bậy bạ!”

“Thập thất Phượng Vương lúc đó chẳng phải là tiểu Vương nhân nhã sao?”

“Hắn có thể, người không được.”

“Vương quả thực nói không có đạo lý!” Điền Chân táo bạo, “Chẳng lẽ thật sự muốn ta bán mạng đánh giặc?”

“Làm càn!” Triều Hoa Quân nghiêm khắc nói, “Quý vì vương tộc Thần vũ, làm sao lại có thể nói lời khó nghe như vậy?”

Điền Chân đứng dậy bước đi: “Ta cũng không cho rằng bản thân mình có thân phận đắt giá, nếu Vương cảm thấy mất mặt vì ta, ta rời khỏi Mạc Vũ Thiên cung là được.”

“Đứng lại!”

“Đây là mệnh lệnh?”

Triều Hoa Quân bắt đắc dĩ , kéo nàng vào lòng: “Hoàng nhi, ngày đó ta uống rượu, người...”

“Vương cứ yên tâm!” Điền Chân xấu hổ vô cùng, giải thích, “Ta không phải nói chuyện này...”

“Ta biết, ta biết” Triều Hoa Quân gật đầu mỉm cười, cũng không buông tay, “Người đã không thích, cũng không cần tu luyện , đi thư phòng mài mực hộ ta đi.”

Lãnh đạo nhượng bộ, Điền Chân cũng không còn cách nào khác, trong lòng lại càng buồn bực, người này sao không lưu ý đến thị nữ bên người lại cứ thích nàng hầu hạ, kiểu ôn nhu này quả thực quyến rũ giống như quả hồng, quả thực bị ai, hẳn kỳ thật còn đang nhớ tới chính cung nương nương của hắn đâu.

“Vương, chú ý lễ nghi.” Điền Chân đập cánh.

Triều Hoa Quân giữ cánh của nàng lại: “Hơi chút liên đới với bốn vương, đây là lễ nghi của người?”

Điền Chân cảm thấy nên làm rõ: “Kỳ thật Vương không cần canh cánh trong lòng, ngày đó chính là say rượu nhận sai người, lại không có làm cái gì, ta cũng không có nghĩ nhiều...”

Triều Hoa Quân nhượng mảy: “Không nghĩ nhiều?”

Không khí đột nhiên chuyển biến, Điền Chân lấp bắp : “Vương nếu không buông liên... nghĩ nhiều .”

Triều Hoa Quân ra vẻ “Nga”, cười nhìn nàng: “Vậy, liên nghĩ nhiều đi.”

Đã biết bản lĩnh đùa giỡn của lãnh đạo, Điền Chân bỏ cánh tay kia ra, chui ra khỏi lòng hắn: “Vương không cần như vậy, cứ thông thoáng đi?”

“Thông qua?”

“Tộc Phượng mỹ nhân còn nhiều mà, Vương không thấy ta xấu xí sao?”

“Xấu không tốt?”

“Độ An toàn có vẻ cao hơn.”

Triều Hoa Quân nhin cười, kéo tay nàng đến bên trên cầu, ra hiệu cho nàng nhìn xuống mặt nước: “Bỏ cánh chim đi, người còn có mặt mũi, còn có tay, chúng nó đều rất đẹp, người quả thực không thấy sao?”

Hai người song song đứng ở trên cầu, cánh bị hắn nắm trong tay, chủ yếu nhìn thấy mặt và dáng người, Điền Chân lập tức cảm thấy mình cũng có chút khí chất, từ dáng khinh trở nên cao quý hơn.

Đương nhiên là nàng không có hồ đồ: “Ta cũng không phải xinh đẹp nhất.”

“Người là tiểu phượng hoàng đặc biệt nhất.”

“Vương nếu tiếp xúc lâu, sẽ thấy không có gì đặc biệt.”

“Ta muốn thử một lần?”

...

Triều Hoa Quân không hề trêu nàng, lại cười nói: “Tân đế tương lai của Tiên giới, Thần giới bệ hạ lệnh cho ta đi Thiên đình, người đi theo ta đi.”

Tân đế? Điền Chân nghĩ ra mới hiểu được, hóa ra Thủ nguyệt Vi đã đoạt ngôi thành công.

Lại nói Thủ Nguyệt Vi liên quân với Thần giới đã bại Thủ Nguyệt Vô liên quân với Yêu giới, Thủ Nguyệt Vô tự sát, nội chiến ở Tiên giới đến đây chấm dứt, Thủ Nguyệt Vi xưng đế, quyết định tự mình đi đáp tạ Thần giới, việc này đại biểu cho hai giới Thần – Tiên chính thức liên minh, cùng nhau chống lại Ma giới.

Trường hợp trọng yếu như vậy, Thần vương tộc Vũ Triều Hoa Quân tất nhiên không thể vắng mặt. Ngày hôm sau liền mang Điền Chân đi, vẫn cười phượng hoàng lửa như trước, hai người không nhanh không chậm thảnh thơi lưu lại trên biển hoặc đỉnh núi, cũng khá thú vị.

“Vương phi khổng tước đưa.” Điền Chân cảm tin của Vũ Sai đưa.

“Tín vật của Vương tộc Khổng tước, có thể chuyển trăm tên khổng tước làm vũ binh” Triều Hoa Quân đón từ tay Vũ Sai, nhíu mày, “Làm sao vậy, Vương tộc khổng tước lại đem tín vật này tùy ý tặng người, quả thực hồ đồ!”

Mấy ngày nay, các thị nữ đặc biệt bên người, là cơ sở ngầm của Mạc Vũ Thiên cung, các cơ sở ngầm này đều phái người đưa tới lễ vật, đại ý là mong nàng chiếu cố, Triều Hoa Quân biết được chỉ ra lệnh cho nàng nhận lấy, nói là những người này đều không phải là muốn thông qua nàng để hoàn thành chuyện gì, chủ yếu để mong được an tâm mà thôi.

Đối mặt vô số bảo bối, Điền Chân vừa không có thể ăn lại không được dùng, chủ yếu như một người giữ kho, nay đang nhúc nhích, nghe vậy lập tức nói: “Ta chỉ biết cái này có thể ra vào hoàng cung Khổng tước, không biết tác dụng của vật này, vậy thì trả lại cho nàng đi.”

“Trước cầm tạm mấy ngày, đến lúc đó ta dạy cho người gọi họ như thế nào” Triều Hoa Quân đem tín vật Vũ Sai đưa đưa vào tay nàng “Trong cung cũng có khổng tước lục vũ, tương lai người có thể gọi người thay người làm một việc cũng tốt, màu xanh thẫm cũng hợp với người, không có sẽ khó thành.”

“Sao lại không thành?”

“Chỉ nhìn thấy cái khác, không nhìn tới người.”

...

Thấy nàng lại muốn sờ cánh, Triều Hoa Quân cười kéo nàng vào lòng, đôi môi bạc nhẹ nhàng hạ xuống trán: “tiểu hoàng nhi ngốc nghếch, sao ngươi còn cố chấp như vậy, rốt cuộc muốn thế nào?”

“Ta muốn xem cánh của Vương.”

“Vô lễ.”

“Vương đang thẹn thùng?”

“...”

“Vương sợ cái gì?”

Triều Hoa Quân dời tầm mắt, trấn định nhìn biển mây trước mặt, không nhanh không chậm nói: “Ta sợ người nhìn thấy, càng cảm thấy xấu hổ.”

Một ánh sáng màu đỏ thoáng hiện ra, phía sau hiện ra một đôi cánh phượng khổng lồ, ánh vàng rực rỡ làm hoa mắt người đối diện, áo bào trắng viền vàng hợp với bộ tóc đen dài càng hiển thị vẻ tôn quý, Điền Chân tưởng rằng lông chim phượng hoàng lửa đã là đẹp nhất nhưng đến giờ mới phát hiện, còn không bằng một phần vạn người trước mắt.

Đến khi nàng đưa tay vuốt ve, cánh chim đã biến mất.

Triều Hoa Quân che lại ánh mắt nàng: “Có hổ thẹn không?”

Điền Chân ho khan: “Không đẹp bằng phượng hoàng lửa.”

Triều Hoa Quân cười mà không nói, trong khi đó phượng hoàng lửa nghe được câu tán dương, thụ sủng nhược kinh, vô cùng phấn chấn, lập tức chạy nhanh hơn mấy vạn dặm.

Đất hoang mờ mịt sương mù, những ngọn núi phía cao lướt qua phía dưới.

Điền Chân quay đầu nhìn chăm chú, bỗng nhiên nói: “Vương, qua núi Ưu bà.”

Triều Hoa Quân lên tiếng “Ừ”, không tỏ vẻ gì.

Hóa ra người này bên ngoài ra vẻ không quan tâm, thực ra vẫn để ý. Điền Chân vốn là cố ý chờ đi qua mới nói, thấy thế lại giả lên tiếng: “Vương có muốn quay lại nhìn không...”

“Cái gì đã qua, liền đi qua đi, ” Triều Hoa Quân cắt đứt lời nàng, “Đến Thiên đình, người đi theo ta gặp bề hạ.”

Dù sao tình địch mất, hẳn không muốn nhắc lại, Điền Chân cũng thuận thế dời đề tài: “Tân tiên đế sắp tới, không biết hẳn là dạng người như thế nào?”

Triều Hoa Quân nở nụ cười: “Tất nhiên sẽ làm cho người ngạc nhiên.”

.

Thiên hà, Cầu dài, ban công cung điện, so với lần trước cũng không có thay đổi gì, vẫn có thiên quan chờ ở ngoài cung nghênh đón, sau đó dẫn đường, đưa hai người tới bên ngoài điện, chờ một nô tì đi vào thông báo rất nhanh liền đi ra mời Triều Hoa Quân đi vào.

“Hoàng nhi, người ngoan ngoãn chờ ở ngoài này, không thể chạy loạn, ” Triều Hoa Quân vỗ vỗ lên tay nàng, thấp giọng dặn, “Sau đó sẽ gọi người vào, nhớ kỹ quy củ?”

Gần vua như gần cọp, lúc quỳ ít nhất phải có hai vái thì ai mà không nhớ rõ, Điền Chân thầm oán: “Nhớ kỹ, mau vào đi, ta cũng không phải tiểu hài tử.”

“Hóa ra người đã trưởng thành sao.” Triều Hoa Quân nhin cười, sửa sang lại tay áo tiến vào điện.

Đối với đại thần có mười vạn tuổi mà nói, nàng quả thật là một tiểu hài tử, Điền Chân nhớ tới chuyện chính, đi qua hỏi thăm tình hình gần đây của Văn Tê, thế nhưng bọn thị vệ đều trả lời giống nhau như đúc —không nghe thấy có thị vệ nào tên là Văn Tê .

Thị vệ trên Thiên đình nhiều như vậy, không biết nhau thực bình thường, về sau nhờ lãnh đạo hỗ trợ tìm vậy, Điền Chân cảm tạ mọi người, trở lại chỗ cổ yên lặng chờ, không bao lâu, một gã nô tỳ liền đi ra mời nàng .

Thần đế ngồi ngay ngắn trước bàn, đều làm cho người ta cảm giác cao cao tại thượng, Triều Hoa Quân ngồi ở trên ghế phía dưới, thấy nàng tiến vào, hơi hơi vuốt cằm ra hiệu.

“Tham kiến bệ hạ.” Điền Chân quy củ bái lạy.

Im ắng , Hai luồng ánh mắt lợi hại dừng ở trên người nàng, cẩn thận đánh giá, làm cho cả người nàng không thoải mái, nào dám ngẩng đầu.

“Đứng lên đi.” Thần đế rốt cục mở miệng.

Điền Chân đứng lên, lui tới bên cạnh Triều Hoa Quân.

Thần đế nhíu mày: “Sao lại như thế, chẳng lẽ là nghĩ sai rồi?”

Triều Hoa Quân hạ mắt: “Thần cũng không biết.”

“Thôi, coi như ý trời mà thôi” Thần đế cầm một ly trà trong tay, lại thâm ý cười “Nói xong việc chính, biểu huynh nên trở về tắm điện, có người ngóng trông gặp ngươi nên đã đợi rất lâu rồi, hiện giờ, nàng còn không biết ngươi đã đến.”

Triều Hoa Quân ngạc nhiên: “Thần ngu dốt, mong bệ hạ giải thích.”

Thần đế nhíu mày nói: “Tiên đế đưa lễ vật tới, ngươi thấy chắc chắn vô cùng cảm kích.”

Triều Hoa Quân liền không hề hỏi thêm, đứng dậy cáo lui.

Thần đế kêu một gã nô tỳ tiến vào: “Người này trước mắt vẫn nên đi một mình, ngươi mang tiểu phượng hoàng đi nơi khác chơi đùa đi.”

Hai người rời khỏi điện, Triều Hoa Quân lại dặn dò: “Hoàng nhi, ngươi đi trước theo thiên quan, không được gây chuyện, sau một lúc ta sẽ trở lại.”

Nghĩ hần có khách quan trọng, Điền Chân gật đầu: “Ta đi tìm Văn Tê.”

Triều Hoa Quân đã đi ra vài bước, nghe vậy trở lại cười nói: “Sớm bỏ qua ý định đó đi, hần bị phái ra ngoài làm việc rồi, không có ở đây đâu.”

10. Chương 10

Nhân dân của Ma giới

Vị Thiên quan có trách nhiệm mang Điền Chân đi xung quanh ngắm cảnh, cảnh sắc Thiên đình tuy đẹp nhưng lại quá khiên cưỡng, mỗi cây hoa, mỗi cây cỏ, mỗi bồn hoa, mỗi tảng đá đều bị tu sửa, không còn đẹp tự nhiên như ở Mạc Vũ Thiên cung, hơn nữa sắp tới Tiên đế tới chơi, Nhóm Thiên quan, cung nga còn bận rộn hơn so với ngày thường, khắp nơi người đến người đi, làm cho hứng thú của Điền Chân đối với công viên lớn này mất đi.

Đi tới một cái hồ nhỏ có xếp núi đá, thấy phía trước có hai người đi đến.

Điền Chân tránh không kịp, học theo Thiên quan kia thối lui đến bên đường làm lễ.

Cũng may Hằng Nguyệt Cơ có vẻ tâm tình đang kém, chỉ để ý cúi đầu đi về phía trước, không để ý gì đến xung quanh, Thần hậu đi bên cạnh vỗ vỗ tay nàng có vẻ đang muốn an ủi.

“Thiên giới nhiều Thần vương tuần mỹ như vậy, ngươi vì sao lại chỉ thương hần.”

“Nường nường...”

“Hơn hai mươi năm, ai ngờ nàng ta lại trở lại đây” Thần hậu thở dài “Biểu ca tuyệt sẽ không ủy khuất cho nàng làm Sườn phi, ta ban đầu cũng muốn cho hai người thành đôi trước, cho dù nàng quay trở về cũng không ảnh hưởng, đáng tiếc... Để ta bảo bề hạ ban thưởng người làm sườn phi cũng dễ dàng, nhưng hai người hẳn thâm tình, khó bảo đảm tương lai người sẽ không bị vắng vẻ, huống chi phụ vương người cũng sẽ không thuận theo.”

Hằng Nguyệt Cơ càng nghĩ càng giận, cắn răng: “Đều tại con phượng hoàng xấu xí kia!”

Diễn Chân nhìn theo hai người đi xa, bỗng nhiên trong lòng chợt lạnh, nhanh chóng xoay mặt hỏi vị Thiên quan: “Đại ca, rốt cuộc là ai đã trở lại?”

Việc này cũng không có gì cần phải giấu diếm, hơn nữa thái độ của nàng có chút tôn kính, ẩn tượng lại càng tăng lên, cười nói: “Ngoài Long Nữ Đức Âm, còn có ai!”

Dự đoán được khẳng định, Diễn Chân cắn răng: “Nàng không phải... mất sao?”

“Không chỉ người, ngay cả chúng ta cũng không tin đâu” vị thiên quan bỗng hưng trí, nhẹ giọng giải thích với nàng “Hóa ra năm đó nàng đi núi Ưu Bà, gặp phải Tiên đế cũ Thủ Nguyệt Vô, bị bắt đi tiên giới, Thủ Nguyệt Vô vô cùng hâm mộ sắc đẹp của nàng, lại thấy thấy nàng không theo, liền đem nhốt nàng vào nơi bí mật, cũng may Tân đế tiên giới lên ngôi, cứu được nàng ra mới thả cho nàng về, làm khổ nàng chịu hơn hai mươi năm chịu tương tự, giờ thì hai người bọn họ sẽ thành thân thuộc, thật sự đáng mừng.”

Thảo nào Ngọc Trần thiếu cung lại ra tay với Triều Hoa Quân, hóa ra Thủ Nguyệt Vô muốn cho mỹ nhân hết hy vọng đâu, Diễn Chân cười gượng: “Ta nên đến gặp Vương chúc mừng mới đúng.”

.

Bên ngoài tắm tiện, không một thị nữ hầu hạ nào ở đó, yên lặng bất thường, bên trong dồn dập tiếng hít thở cũng hiểu được rõ ràng, qua tấm màn, có thể nhìn thấy hai bóng người đang hôn nhau say đắm.

Vẫn là tắm diện ở lần trước, đường đi đều quen thuộc, Diễn Chân vội vàng đi tới, nhìn thấy cảnh cũng đoán trước được, nhất thời cười khổ, theo xu thế này tình hình sẽ phát triển đến trình độ nào thì rất khó cam đoan.

Nhưng mà lãnh đạo, người trước khi coi trọng tình cũ thì trước tiên có phải nên kết thúc sự kiện khác?

Diễn Chân đập vào màn “Phần phạt”: “Vương.”

Bên trong hai người cứng đờ, đồng thời xoay mặt.

Không thể không thừa nhận, Long nữ là một mỹ nhân trời sinh, Hằng Nguyệt Cơ còn không được một hai phần mười, ánh mắt long lanh mang ý cười, vừa lưu chuyển trông giống như minh châu thủy ngọc

Trong phòng, chỉ có người duy nhất xứng đôi với nàng, chính là vị nam tử tuấn mỹ của tộc Vũ không tôn quý kia mà thôi.

Khuôn mặt quen thuộc, vừa có sự ôn nhu, trầm tĩnh, vừa có sự đau lòng.

Quần áo của hai người đã có rất nhiều nếp nhăn, sau một thời gian cửu biệt giờ đoàn tụ đột nhiên bị người khác ngăn lại, trong điện nhất thời một mảnh yên lặng.

Long nữ vẫn không khống chế được vui sướng, cũng không cố ra vẻ thẹn thùng, vẫn ôm thắt lưng của hắn cười nói: “Nhiều năm không gặp, những người này bên cạnh người ta cũng không nhận ra.”

Triều Hoa Quân đưa tay giống như muốn đẩy nàng ta, nhưng cuối cùng cũng không làm gì.

Diễn Chân nhìn cánh tay kia, tầm mắt nhanh chóng đảo qua hai người, chậm rãi lộ ra vẻ tươi cười cung kính: “Nghe nói Long nữ đã trở lại, vội đến chúc mừng Vương.”

Thấy Triều Hoa Quân không giới thiệu, Long nữ cũng kinh ngạc, tất nhiên đối với bộ dạng trước mặt của Diễn Chân, nàng không thấy chút ý tưởng nào giống như tình địch, vì thế ngượng ngùng gật đầu xem như đáp tạ.

Phối của Điền Chân như muốn vỡ tung, mẹ nó, nàng khi nào thì lại đóng vai thành nhân vật tiểu tam, tự rước lấy nhục?

“Các người tiếp tục, ta đi ra.”

“Hoàng nhi!”

Điền Chân đứng lại.

Triều Hoa Quân thần sắc phức tạp, có điểm bất đắc dĩ, nhìn nàng nửa ngày mới nhẹ giọng thở dài: “Đi xuống đi, sau đó ta sẽ tìm người.”

“Chắc Vương cũng không có chuyện gì trọng yếu hơn” Điền Chân cố nén giận, đi nhanh ra ngoài “Không quấy rầy Vương ôn chuyện, tái kiến!” Cảm thấy không đúng, nàng lập tức lại sửa lại: “Vĩnh biệt !”

Bị hai chữ “Vĩnh biệt” dọa đến, Triều Hoa Quân tiến lên hai bước: “Hoàng nhi!”

“Người... đi nơi nào?” Long nữ bất an giữ chặt tay hắn.

Triều Hoa Quân trầm mặc một lúc lâu, quay lại nhìn nàng mỉm cười: “Yên tâm, ta đi sẽ quay lại.”

.

Hứ, vừa quyến rũ lão nương người liền bắt cả hai tay, gấp mặt ôm hôn tình nhân cũ, một chút áy náy đều không thấy, chỉ nói “Sau đó tìm người”, lão nương còn cần người tìm? Rõng sinh rõng, phượng sinh phượng, các người cứ Long Phượng tạp giao mà khai phá giống mới đi thôi!

Điền Chân cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh, vì thế nàng bình tĩnh bay xuống đỉnh núi.

Lý trí mà nói, bọn họ là hai người yêu nhau, không có phản bội, chính là bị bắt tách ra mà thôi, hiện tại người đã trở lại, ở cùng một chỗ là đương nhiên, có trách thì trách chính mình vận khí không tốt, sa vào một nam tử đã có quá khứ.

Cảm tình mà nói, may mà tình yêu mới nảy sinh, cũng không tới mức chết đi sống lại, nói thương tâm là có, thật ra chủ yếu là phần nộ, trở thành vật hi sinh thật thảm thiết, làm cho tự tôn bị tổn thương.

Trong tiềm thức, Điền Chân hy vọng lãnh đạo đuổi theo giải thích “Đó không phải là sự thật, là hiểu lầm”, nhưng trên thực tế thì không có khả năng, cho dù lãnh đạo có muốn tìm cũng không tất tìm được, đến nàng còn không biết mình chạy đến phương nào.

Mất đi tình yêu cùng tự tôn, Điền Chân cảm thấy mất mát, hồi tưởng lại những ngày tháng ngọt ngào, nhịn không được nước mắt chảy xuống, lẳng lặng ngồi ở trên cỏ chờ mặt trời lặn.

Chờ cho ngày kết thúc, cũng không ngờ lại chờ thấy một người.

Người này xuất hiện phương thức lại tương đối mạo hiểm, đáp từ trên không trung xuống, không nói gì mà vung đao lên chém.

Trời sinh Điền Chân có tính nhát gan sợ chết, ngày thường chỉ lo tu luyện chiêu thức trốn tránh chạy trốn, tuy rằng tâm lý đang chịu đả kích nghiêm trọng, bản năng phản ứng của thân thể vẫn không chậm, cho nên thành công tránh được đao này.

Nhìn thấy người kia giống như một thị vệ đã từng quen giả dạng, Điền Chân thốt ra: “tộc Nguyệt?”

Ánh mắt người nọ lạnh lùng, sát ý càng tăng.

Lão tử phụng mệnh giết người, người lại nhận ra lai lịch lão tử, còn có thể để lại đường sống cho người sao!

Con gái khi lâm vào chuyện tình cảm liền trở nên ngu ngốc! Điền Chân rất nhanh hiểu được sự ngu xuẩn của lời nói kia, không ngừng hối hận, càng thêm ủy khuất — Hằng Nguyệt Cơ, mẹ nó, chỉ nhìn chằm chằm người ta thôi! Người không đến trước lãnh đạo mà tạo bi kịch, ta thế nhưng cũng chỉ là nữ phụ thôi a, là vật hi sinh còn thảm hơn người.

Đao khí lan tràn, chém ra ánh sáng rộng đến hai trượng.

Oa nha! Điền Chân rốt cục vứt bỏ nước mắt cùng ủy khuất, ý thức thấy thập phần nguy cơ, luống cuống tay chân, vẫy cánh chạy trốn.

Cái gì gọi là bi thương, cái gì gọi là tình yêu linh tinh, cũng không bằng phải thật sự còn sống! Còn sống, có thể trêu chọc bao nhiêu mỹ nam! Còn sống, lãnh đạo thì là cái gì, ta mà nguyện ý, tùy tiện có thể tìm được ngàn ngàn vạn vạn lãnh đạo!

Tu vi ngàn năm, còn lâu mới là đối thủ của võ sĩ tộc Nguyệt, vào thời khắc này, điểm mấu chốt có thể cứu được tính mạng nàng chính là đôi cánh mà ngày thường nàng hay oán niệm! Nhìn về phía võ sĩ tộc Nguyệt phía sau, nước mắt Điền Chân chảy vòng quanh, hóa ra đây mới là điều quan trọng nhất của cuộc đời nàng!

Thực bất đắc dĩ là thể lực quá chênh lệch, nàng vội vàng chạy xa hơn mười vạn dặm, võ sĩ tộc Nguyệt đuổi ngày càng gần, Điền Chân cảm thấy hơi sốt ruột, thấy ở phía trước có một mảnh rừng rậm, không chút nghĩ ngợi liền đâm đầu xuống.

Mặc kệ, trốn đã!

.

Ngoài rừng yên tĩnh, trên cỏ đầy lá rụng, đạp lên tạo nên âm thanh kêu “Sàn sạt”.

Rừng rậm lớn như vậy, tìm người sẽ cần có kỹ thuật, đợi cho trời tối nàng sẽ tiện chạy thoát, Điền Chân mừng thầm, nhanh chân chạy sâu vào trong rừng.

Đột nhiên, một cơn gió xoáy màu đen thổi đến.

Sức gió thật mạnh, lá rụng dưới chân đều bị cuốn lên không trung, bụi đất đầy trời, một mảnh hiu quạnh xơ xác tiêu điều, nhanh chóng lan tràn ra bốn phía, kể cả ánh hoàng hôn chiếu cũng còn mang theo chút khí sắc.

Cảm giác quen thuộc, dự cảm thấy điều xấu Điền Chân quả quyết đứng nghiêm, sau lại di chuyển, tính rút đi.

Không ngờ một lúc sau, võ sĩ tộc Nguyệt đã muốn đuổi tới.

Điền Chân thật sự hoảng sợ: “Đợi chút... Mau rời đi!”

Võ sĩ tộc Nguyệt làm sao lại chịu nghe, liền tiếp ra chiêu.

“Thấp hơn phạm thần, chuyển này chắc ác liệt.” Giữa không trung vang lên tiếng nói uy nghiêm.

Trong trận gió, phía trước chậm rãi hiện ra một bóng dáng cao lớn.

Nàng rốt cuộc là phượng hoàng hay vẫn là quạ đen, nói vĩnh biệt, hiện tại liền muốn vĩnh biệt thật, Điền Chân khóc không ra nước mắt, quả thực muốn tìm cái dây mà tự treo cổ trên cây.

Vạt áo dài không tiếng động cúi xuống, Ma thần đứng yên.

Tóc dài hạ xuống, trang sức trên trán chiếu sáng lạ lùng, vừa yêu thích vừa thêm vẻ ôn nhu âm u, khóe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, mũi cao thẳng lại thập phần khí phách, trên mặt viết rõ ràng bốn chữ to: độc nhất thiên hạ

“Tự giết lẫn nhau, thiên giới càng ngày càng hỗn loạn.” Đôi mắt Phượng híp lại.

Điền Chân luôn luôn để ý ánh mắt của hắn, thấy thế không cần dùng đến đầu óc mà suy nghĩ đã nhanh chóng nằm đổ xuống ngã vào một cái hố to.

Một âm thanh trầm đục vang lên, lực đạo sát khí thổi quét qua đỉnh đầu.

Lại ngóc nửa đầu lên, thấy võ sĩ tộc Nguyệt quả thật không còn ở chỗ cũ.

Điền Chân ai điếu.

Đại ca, phải hiểu được quan sát sắc mặt ngôn hành a, không biết Ma thần đại nhân là một chuyện rất nguy hiểm nha, người xem, bị chặt đầu rồi!

Một chiêu sử dụng, hóa ra còn sống, Ma thần ngạc nhiên ngay sau đó phần nộ: “Nữ chim vô sỉ!”

Thấy hấn nhận ra mình, Điền Chân tỏ vẻ cầu xin, hai chân như nhũn ra — Ta đã nói rồi, Hằng Nguyệt Cơ, người sao lại không phải lấy một cao thủ giỏi giang một chút? Tốt xấu gì cũng biết đánh lại làm cho ta có thời gian chạy trốn đi.

Được rồi, kỳ thật trước mặt Ma thần đại nhân, không ai là cao thủ.

Không có thời gian trì hoãn ! Điền Chân phút chốc nhảy từ trong hố ra, gục xuống chân Ma thần, ra vẻ không thể tin nhìn lên đại thần: “Ma thần bệ hạ! Thật là người? Thật là người? Thật sự...” Vừa nãy khẩn trương cùng sợ hãi, giờ khả năng bị giết khá cao, nằng xoa xoa ánh mắt, bỗng nhiên cũng ra được mấy giọt nước mắt: “Ta... ta đã đợi rất lâu rồi, cuối cùng cũng nhìn thấy người! Bệ hạ V5!”

Bị nằng làm cho cảm động, Ma thần hạ mắt: “Cho người cơ hội giải thích”

Ma thần đại nhân không ngờ thông tình đạt lý như vậy! Điền Chân vội đem chuyện ngày ấy không thể đi tới Ma giới nói lại lần nữa, đại ý là trách cứ Ma thần chạy quá nhanh, bỏ lại mặc kệ nằng, cuối cùng còn ra vẻ chân thành nói: “Ta ở bên hồ Trung Thiên đợi mấy ngày nha!”

Ma thần không nói, bắt đầu suy nghĩ xem lời này có thể tin không, chúng thần Thiên giới thật vô sỉ, chắc không vô sỉ đến mức độ này, hấn cũng không thể nghĩ ngợi thêm.

Điền Chân gạt lệ, chỉ vào thi thể vô sỉ tộc Nguyệt: “Bởi vì ta phản bội Thiên giới, bị bọn họ đuổi giết, may mắn gặp bệ hạ, bệ hạ là ân nhân cứu mạng, ta... ta khắc trong tâm khảm, cho dù có chết muôn lần cũng không thể báo đáp!”

Ma thần lên tiếng “Ân”, nhú mày: “Thấp hơn Thần tộc, dùng cũng vô dụng!”

Điền Chân lại dập đầu: “Bệ hạ Thần uy, Thần đế, Chiến thần, Triều Hoa Quân cũng không là đối thủ, ta chỉ là tiểu thần cũng không cần phải nói, bệ hạ vạn... Vạn vạn tuế!”

Ma thần vừa lòng nâng cằm, khoanh tay, sau một lúc lâu lại nhìn nằng nói: “Nữ chim hoa ngôn xảo ngữ!”

Điền Chân trầm mặc.

Được rồi, ta thừa nhận, kỳ thật người không phải là hồ đồ, cũng biết cái gì là hoa ngôn xảo ngữ, thế nhưng không phải người nghe cũng thấy sung sướng sao

.

Theo phim truyền hình cùng tiểu thuyết, Ma giới là một nơi đáng sợ, máu me, giống như địa ngục, nhưng nếu coi mọi chuyện trong phim truyền hình và tiểu thuyết là đúng thì thật sự là sai lầm, Không gian Ma giới không chỉ âm trầm như suy nghĩ mà ngược lại, còn có sông, có núi, có hoa, có cỏ cây...

Không gian vĩnh viễn là ban đêm.

Nhưng không có nghĩa là Ma giới chỉ có hắc ám.

Nếu chỉ dùng một từ để hình dung thì phải là: muôn màu sắc sỡ.

Những tảng đá thật lớn luôn lấp lánh những ánh sáng màu hồng, vàng óng, xanh lam, mông mông lung lung, giống như không khí ở câu lạc bộ đêm. Thường xuyên thấy những vị Ma vương, ma tướng tụ tập cùng một chỗ uống rượu, bên cạnh là những tiểu lâu la với đủ các diện mạo hầu hạ, phối hợp với Ma thần mặc áo choàng đen giống như xã hội đen trông cứ như một tổng bộ của tập đoàn xã hội đen.

Ma cung đặt ở giữa trung tâm không gian, được vây quanh với vạn dặm núi đá, những tảng đá to nhỏ chia cao gần trăm trượng, rộng chừng hai trượng, hình dạng lạ lùng, nếu ai không quen bước vào sẽ dễ dàng lạc đường. Điền Chân cảm giác đây là một nơi thích hợp dùng cho quân du kích.

Mỗi khi hoa nở báo giờ, quần thần đều phải đi đến thần điện của Ma thần nghị sự, giống như lâm triều ở Thiên giới.

Điện của Ma thần tuy là điện nhưng kỳ thật lại là lộ thiên, không có nóc nhà.

Đi thẳng vào cửa điện, ngẩng đầu, hấp dẫn ánh mắt nhất là toàn cao cao phía đối diện, thêm đá trắng toát, cao bảy tầng, phong cách kiến trúc độc đáo. Nơi này sáng rực hơn bình thường, xung quanh là bảy cột trụ che trời màu vàng đứng sừng sững, mỗi cái cao hơn mười trượng, mặt trên khảm bảy con rồng đen uốn lượn, vẩy móng trông rất sống động, Trên đỉnh trụ được khảm những hạt châu lớn, ánh sáng lờ lờ, làm cho cả tòa điện sáng ban ngày.

Hoàng cung phương Đông, Thánh điện Phương Tây, hai phong cách này phối hợp lại trông rất hài hòa.

Trong chớp mắt, Ma thần hiện thân ở phía trên, cơ bản cũng không rõ đến từ chỗ nào.

Đưa lưng về phía cửa điện, đứng khoanh tay, bộ xiêm y màu đen viền vàng rộng thùng thình hơi cúi, phối hợp với thêm đá trắng toát làm càng nổi bật vẻ tôn quý, chói mắt.

Thần Thái dương tái thế a! Điện Chân âm thầm tán thưởng phẩm vị của đại thần, chờ cho chúng Ma vái chào xong liền tự giác lui đến đứng một góc.

Hàng tướng giống như Thiên giới, được đãi ngộ khá tốt, có chỗ ăn, chỗ ở, còn có tư cách bàn chuyện chính sự. Chúng Ma đối với nàng cũng rất thân thiện, Điện Chân lại cố gắng nhún nhường – Pháp thuật ta thấp kém, cho dù lên tiếng cũng không có phân lượng gì, mọi chuyện bàn bạc nàng cũng không rõ ràng, đều cho rằng chủ ý rất khó nói, ai ta cũng không dám đắc tội.

Ngáp dài, Điện Chân chờ đợi tới giờ tan tầm.

“Nữ chim!”

Xác nhận tiếng nói trầm thấp đúng là xuất phát từ bóng dáng kia, tinh thần Điện Chân chấn động, vội vã tiến lên: “Bệ hạ!”

“Hôm qua Ma Long tố cáo, nói người rút long lân của nó. “

Thảm rồi, bị tố cáo! Điện Chân nhìn sang bàn nơi vị Ma long kia ngồi, lắp bắp nói: “Là... Là ta.”

“Giải thích.”

“Bẩm bệ hạ, ta cho rằng đây là cái giả.”

...

Chúng ma che mặt cười.

Ma thần ngạc nhiên xoay người xem nàng: “Nữ chim ngu dốt!”

Điện Chân trầm mặc.

Ta cũng mới biết, gần đây, cây cột có rồng kia đều là hàng thật giá thật, ngày hôm qua tùy tay lấy đi, ngẩng đầu đã thấy nằm dưới túi của vị Ma Long, sợ tới mức chút nữa thì hôn mê.

“Bệ hạ, Cửu Tử Thương đã trở lại.” Có người tiến vào bẩm báo.

Ma thần nâng tay, ý bảo Điện Chân lui ra.

.

Ngoài cửa xuất hiện một huynh đài tầm ba mươi tuổi, toàn thân mặc áo giáp, màu da cực đen, tướng mạo thuộc dạng phải xin lỗi quần chúng, hấn vội vàng đi vào điện, quỳ xuống dưới thêm, bộ dáng hổ thẹn thống khổ.

“Mộc Mị Cơ bắt đi chín mươi chín người, dùng để tu luyện, Thần bị nàng đả thương, bệ hạ...”

“Người thất bại không chết trên chiến trường, ngược lại còn trốn trở về!”

Tiếng nói hơi tức giận, Cửu Tử Thương bị một thần lực vô hình đánh bay, ngã nhào xuống, học máu.

Rất bạo lực ! Rất bạo lực ! Điện Chân sợ tới mức không dám ra tiếng.

“Bệ hạ bớt giận!”

“Mộc Mị Cơ là Ngũ vương yêu giới, Cửu Tử Thương không thắng được nàng, chẳng có gì lạ.”

...

Trước mắt thấy quần thần vì Cửu Tử Thương cầu tình, Điền Chân cảm động không thôi, khó trách Ma thần đại nhân không coi trọng Thần giới, Ma giới người ta thật là đoàn kết có tình nghĩa nha!

“Là đại tướng của Ma giới, đánh không lại tiểu Vương Yêu giới sao!”

Quần thần lắc đầu.

Đối với người, Ma thần mà nói, quả thực trên đời không có chữ “Đại vương”.

Một lão già râu dài thưa thớt đứng thẳng dậy, chính là Cổ thạch Hộ pháp: “Tiểu vương Yêu giới sao có thể so sánh với đại tướng Ma giới, sợ là Cửu Tử Thương bận tâm thân phận nàng mới bị nàng gây thương tích.”

Cửu Tử Thương nhin đau, giãy dụa bỏ lại nói: “Mộc Mị Cơ thật là vô lễ! Thuộc hạ cơ bản không muốn làm nàng bị thương, nàng lại nói nàng lệ thuộc Yêu giới, không quan hệ với Ma giới, còn nói trong thiên hệ chỉ biết duy nhất có Yêu hoàng, chưa bao giờ từng nghe nói đến Ma đế, Thuộc hạ thấy nàng làm nhục bề hạ, không đem Ma giới để vào mắt, mới giận dữ cùng tranh chấp với nàng, nhưng lại bị ám toán, Lại nghĩ nếu Cửu Tử thương ta chết ở trên tay nàng, Yêu giới chẳng phải càng càng can rở, ta tình nguyện chết ở dưới chướng của bề hạ...”

Điền Chân nghe được vừa bực mình vừa buồn cười.

Người muốn đổ tội cho Mộc Mị Cơ, cái gì là “Chưa từng nghe nói đến Ma đế”, trước mặt vị đại thần cao cao tại thượng trước mắt, một người đầu óc bình thường sẽ không dám nói câu này, ngay cả Thần đế cùng Triều Hoa Quân đều nén giận, sợ chọc giận hắn, lá gan của Mộc Mị Cơ tất nhiên sẽ không thể lớn hơn so với Thần đế. Sự thật có lẽ là vị Cửu Tử Thương đại ca là cao thủ, ý đồ đem tức giận của Ma thần dời khỏi người đầu!

Cửu Tử Thương mặc dù thương, lại không chết, có thể thấy được Ma thần đại nhân tính tình tuy kém nhưng cũng sẽ không tùy tiện vật hi sinh bộ hạ, nàng lại càng cảm thấy an toàn.

Điền Chân thả lỏng tâm, chờ xem phản ứng của chúng ma.

“Mộc Mị Cơ lớn mật!”

“Cửu Tử Thương trung thành và tận tâm, cầu bề hạ khoan thứ cho hắn.”

...

“Một yêu vương nho nhỏ, dám khinh thường ta?” Mắt nhú lại, sát ý lại nổi lên.

Ma thần tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng, chúng ma cùng kêu lên khẩn cầu: “Bề hạ bớt giận!”

Cửu Tử Thương vội nói: “Nàng dù sao cũng chỉ là một tiểu yêu hồ đồ, không đáng cho bề hạ tức giận, lại càng không đáng giá để bề hạ tự mình ra tay, theo ý thuộc hạ, chỉ cần phái thiên Vương tới đánh là đủ để giáo huấn nàng.”

Ma thần lên tiếng “Ân”, khoanh tay: “Tiểu Tàn con ta chưa về, Băng Hà còn đang bế quan, để cho nàng sống lâu thêm mấy ngày.”

Chúng ma nhất tề hô: “Bề hạ nhân từ!”

Thấy duy nhất Điền Chân không ý kiến gì trong điện, Ma thần không khỏi hờn giận: “Nữ chim, đồng bọn thất bại, người vui sướng khi người khác gặp họa?”

Điền Chân vội hoàn hồn, cuống quýt quỳ xuống: “Ta không dám! Ta nghe Mộc Mị cơ làm nhục bề hạ, bề hạ lại nhân từ khoan dung như vậy, nhất thời cảm khái vạn phần.”

Ma thần miễn cưỡng tỏ vẻ vừa lòng, xoay người biến mất.

Sát thần hơi tởm là chế tạo vật hy sinh, hóa ra thích nghe người ta khen ngợi bản thân nhân từ, Điền Chân cảm thấy Ma giới này rất khó lý giải, đồng thời cũng hiểu được nguyên nhân chúng ma làm sao lại đoàn

kết như thế – ở trong mắt đại thần, không vì đồng bọn cầu tình chính là vui sướng khi người khác gặp họa, nàng nào có lựa chọn khác ?

Bị điểm danh hai lần liên tiếp, chúng ma lưu ý đến đồng bọn thấp kém, nhiệt tình vẫy tiến lên.

Cổ Thạch Hộ pháp cười hớ hớ nói: “Nữ chim, đã ở quen chưa?”

“Thiếu chút nữa quên người, buổi tối lại uống rượu cùng chúng ta.” Ma Nghiệp hộ pháp mời.

...

Đến đây mấy ngày, Điền Chân đã nhớ đại danh của bọn họ, nhất thời nước mắt vòng quanh, nghĩ rằng mình không tài không sắc, liếc mắt cái là nhìn thấy được thể chất yếu kém, thể mà được nhiều người coi trọng cùng quan tâm như vậy, thật không dễ dàng!

Không đợi nàng đính chính lại danh tính, một âm thanh suy yếu vang lên: “Các người đừng chỉ lo tới nàng, để ý...để ý chút đến ta...”

Hóa ra Cửu Tử Thương bị thương nặng, quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi.

Bởi vì đồng bọn mới mà xem nhẹ hấn, chúng ma áy náy tiến lên dìu hấn đứng lên, mỗi người một lời an ủi thậm trí còn lấy ra mấy bình thuốc:”Từ lúc người tiếp nhận chức vụ này, huynh đệ đều thay người chuẩn bị trước rồi, thánh phẩm chữa thương!”

Cửu Tử Thương ôm ngực liên tục nói lời cảm tạ, đón lấy uống hai viên, tinh thần quả nhiên là tốt hơn.

Điền Chân không nói gì.

Đã hơn nửa ngày, nhìn mọi người bị phạt đã muốn rút ra kinh nghiệm. Nhìn một cái, rất nhiều trường hợp a, nhân dân Ma giới đều thân như người nhà còn tốt hơn so với chủ nghĩa xã hội khoa học của nàng nha!

Điền Chân vì nghi kỵ hổ thẹn trước kia, lập tức tiến lên tỏ vẻ thân thiết: “Cửu tử Thương đại ca có khỏe không? Ta mới đến, hai tay chẳng có gì, thuốc cũng chưa kịp chuẩn bị, trách móc.”

Cửu Tử Thương cảm động: “Muội tử có tâm, thiếu cái gì, cứ việc qua chỗ ca ca lấy!”

Không phải là chủ nghĩa xã hội khoa học, giác ngộ của nhân dân Ma giới đã muốn tiến tới chủ nghĩa cộng sản ! Điền Chân mừng thầm, đang tính làm thế nào để tìm chút thuốc chữa thương chỗ hấn, bỗng nhiên một cánh tay mềm mại không xương đặt lên người nàng, đẩy Cửu tử Thương ra chỗ khác.

“Đừng để cho bị chiếm tiện nghi, tỷ tỷ dạy người, đảm bảo người hàng đêm vui vẻ!”

11. Chương 11: Mặt Mũi Ma Thần

Mặt phấn mảy ngài, mắt môi như cười, vẻ mặt diễm lệ, có loại hấp dẫn vô cùng, quần áo màu tối làm nổi bật da thịt tuyết trắng, phấn hồng, phía ngực hạ thấp làm cho bộ ngực mê người lúc ẩn lúc hiện, nhấc tay nhấc chân tỏa ra mùi thơm khiến cho người ta mơ màng, thanh âm mềm mà không yếu mị, làm cho xương cốt như tan ra.

Ngự tỷ thật làm cho người mất hồn! Điền Chân cười gượng.

Ngự tỷ không có hứng thú đối với nữ nhân, buông nàng ra, bàn tay xinh đẹp vỗ ở ngực Cửu Tử Thương: “Tử Thương, đêm nay tới giúp ta...”

“Cô nãi nãi” không đợi nàng nói xong, Cửu Tử Thương liền ôm ngực lộ vẻ mặt thống khổ “Ta đang còn trọng thương, lại một đêm cùng người, ngày mai liệu còn cái mệnh này sao!”

Thân hình Ngự tỷ uốn éo, ép lên người hấn: “Mạng của người, sao quan trọng so với ta?”

Cửu Tử Thương liên tục lắc đầu: “Tha ta đi, thật sự... có tâm nhưng không có lực, có tâm nhưng không có lực.”

Ngự tử cũng không thất vọng, chuyển hướng sang Ma Nghiệp Hộ pháp, mắt đẹp liếc tứ tung.

Ma nghiệp hộ pháp lui về phía sau: “Vị phu nhân nhà ta... Cô nãi nãi đã biết, tha ta đi.”

“Không ai đáng là nam nhân!” Ngự tử sâu kín thở dài, lắc lư bỏ đi.

Cửu Tử Thương nuốt nuốt nước miếng, giải thích với Điền Chân: “Đây là loạn phân Ngọc Dương Kiều, công phu tu luyện... Khụ khụ, nàng muốn quên đi bệ hạ nên ...”

Hóa ra vị tử tử này mê một đêm tình! Muốn quyết tâm xóa tên Ma thần đại nhân, Điền Chân tỏ vẻ lý giải được, khảo nghiệm này quả thực rất sáng tạo: “Miệt mài thương thân, thương thân a.”

“Hơn một nửa nam giới ở Ma giới đều bị nàng ép buộc qua, nếu Thần tiên gặp gỡ nàng, đã có thể bỏ mệnh.”

...

.

Ở Ma giới, Ma thần đại nhân là cao nhất, tồn tại một cách cường quyền, Thiên vương Lộ Băng Hà là người duy nhất trước mắt có thể đối địch nổi với Chiến thần Thần Vô công, tiểu Tiên Vương Lộ Tiểu Tàn thì quỷ kế đa đoan, ở trước mặt cha con bọn họ, năng lực cho dù làm cho người khác khâm phục cũng sẽ mất tin tưởng, dần dần bị thoái hóa, bởi vì mất đi mục tiêu phấn đấu cho nên tạo nên một xã hội của đồng.

May mắn là đối với loại người như Điền Chân mà nói, thoái hóa hay không tiến bộ thì đều không khác gì nhau.

Mỗi ngày đúng hạn đi làm việc quan trọng, tan tầm tụ tập cùng chúng ma đánh bạc uống rượu, thỉnh thoảng kết bạn đi ra ngoài gây rối, Điền Chân đối với sự hủ hóa sa đọa của mình thực vừa lòng, thỉnh thoảng tức giận lại nghĩ lại, lãnh đạo ôm Long nữ bỏ đi, nàng hiện tại có lãnh đạo còn cường đại hơn, lại còn có nhiều đồng bọn thân thiết tình cảm như vậy, quả thật quá sung sướng!

Đảo mắt, đã trải qua nửa tháng.

Điền Chân như mọi khi đến địa điểm tụ hội, phát hiện ra Cổ Thạch hộ pháp đã tới trước, điều khác biệt là toàn bộ mọi người đều cúi người vây quanh một chỗ, dáng vẻ cực kỳ cung kính.

Ma thần đại nhân hiếm khi đi lại, là ai đây? Điền Chân chen vào góc xem, sợ tới mức lui lại mất mấy bước.

Chúng ma đối hai vị thiên vương gần như là kính sợ, gần bằng so với Ma thần. Nhất là vị tiểu ma đầu nổi danh này thì ai dám đắc tội? Lúc này mọi người vừa nịnh hót, vừa kể chuyện xảy ra gần đây cho hắn nghe.

Lộ tiểu Tàn để đôi tay nhỏ bé sau lưng, nghiêm trang lắng nghe, cuối cùng ngạc nhiên nói: “Phụ hoàng muốn phái ta đi đối phó Mộc Mị Cơ, vì sao?”

Sợ lời nói dối bị vạch trần, Cửu Tử Thương giành nói trước: “Mộc Mị Cơ bắt người của ta đi tu luyện, còn nói rất nhiều lời bất kính với bệ hạ.”

Đôi mắt của Lộ Tiểu Tàn chuyển động: “Là người bị nàng đánh đi?”

Bị hắn vạch trần, Cửu Tử Thương sợ tới mức thở dài: “Thuộc hạ tuyệt đối không dám lừa gạt tiểu thiên vương, quả thật là nàng nói năng lỗ mãng, thuộc hạ tức giận mới...”

“Ai dám mắng phụ hoàng ta, chắc là người bạ!” Lộ tiểu tàn không chút khách khí nắm da mặt hắn “Hợp lý nhất! Chính người đánh bại sợ phụ hoàng trách cứ, liền nói dối như thế, lại làm thêm chuyện phiền toái tới tay ta!”

“Ôi! Tiểu thiên vương tha mạng! Tha mạng!”

“Hừ!”

...

Tiểu tử Tà ác kia thông minh hơn so với lão bố không chỉ gấp đôi! Điền Chân đánh cái rùng mình, sờ sờ cổ tay, không ngờ vận khí không tốt, Cổ Thạch hộ pháp đứng bên cạnh phát hiện: “Nữ chim, mau tới gặp tiểu thiên vương!”

Tầm mắt tất cả mọi người đều bắn đến người Điền Chân.

“Ha, sao ngươi lại tới đây” Lộ tiểu Tàn nhận ra nàng, vui vẻ, “Phượng hoàng xấu xí, ta đang muốn tìm ngươi đâu!”

Phượng hoàng xấu xí, ngươi dùng quen mồm ghê? Điền Chân xấu hổ cười, đứng lui ra bên ngoài: “Ngươi đã trở lại a...”

Ánh sáng hồng vừa loáng, Lộ tiểu Tàn đã giữ chặt đôi cánh của nàng: “Này, máu của ngươi lại cho ta một chút.”

Điền Chân thật muốn khóc: “Lại có ai bị thương?”

“Ta nuôi trùng ti thảo bị chết, ngươi cứu nó đi.”

Mẹ nó, thật sự là một nhi đồng trân trọng cứu hoa hoa cỏ cỏ a! Điền Chân không nói hai lời hất đôi tay nhỏ bé kia ra, dùng cả chân và cánh, lao ra ngoài cửa.

.

Tẩm điện Ma thần giống như một khu vườn giữa không trung, có chín tầng lầu, xung quanh không có thủ vệ canh, thế nhưng không có ai dám tới gần, mọi người đều sợ bị hạ nằm mơ mà thành vật hi sinh.

Tay phải của Ma thần đang đỡ trán, mắt phượng khép hờ, trầm tư ở trên tháp

“Hô —” gió lạnh từ ngoài cửa điện lùa vào, ngay sao đó nhào vào một nữ chim, ngã nhào trên mặt đất lại vội vã đứng lên: “Bệ hạ! Bệ hạ!”

Bị quấy rầy, Ma thần không khỏi hờn giận: “Nữ chim.”

Điền Chân vội chạy lên, nắm lấy vạt áo đen: “Bệ... Bệ hạ!”

Ma thần lên tiếng “Ân”, đứng thẳng dậy: “Dám xông vào tẩm điện, va chạm vào ta, chuyện gì làm ngươi kích động?”

“Ta...ta... ” Điền Chân nước mắt giàn giụa, “Tiểu thiên vương đến đây! Bệ hạ cứu mạng!”

“Không sao, con ta sẽ không hại ngươi.”

“Hắn muốn máu của ta!”

“Thì cho hắn.”

“ ... ”

Khắp nơi đều là hoa hoa cỏ cỏ, lão nương có bao nhiêu máu để mà trường kỳ hiến đây? Điền Chân trầm mặc một lát, lại ai oán nhìn hắn: “Nhưng là, là như thế này... Bệ hạ, ta thích ngươi!”

...

Trước mặt thỉnh linh xảy ra thổ lộ, khuôn mặt tuần tú không có chút nào ngạc nhiên.

Thật không hổ là gặp tổ tiên cấp đại thần, chỉ dựa vào ngôn ngữ không đạt được hiệu quả, lá gan của Điền Chân bất đắc dĩ cũng lớn hơn, giờ móng vuốt, run run nâng bàn tay xinh đẹp thon dài kia lên, rơi lệ: “Ta đối với bệ hạ ái mộ đã lâu.”

“Phụ hoàng mạnh khỏe?” Ngoài điện vang lên tiếng nói cung kính

Con quả nhiên sợ bố, không dám tùy tiện xông vào, Điền Chân nhìn chăm chăm vào đôi mắt phượng hẹp dài.

Ma thần nhướn mày: “Con ta, tiến vào.”

Vào cửa sẽ chỉ thấy phụ hoàng đại nhân đang ngồi uy nghiêm ở trên tháp, dưới chân quỳ một nữ chim, đang cầm tay hấn vô cùng thân thiết, tiểu thiên vương hoàn toàn bị chấn động, nghi hoặc đánh giá hai người.

Ma thần mở miệng trước: “Con ta.”

Tiểu thiên vương hoàn hồn, chạy tiến lên quì một gối hành lễ: “Tham kiến phụ hoàng.”

Phụ thân tuần mỹ trẻ tuổi, con nhu thuận đáng yêu, nhìn qua thật mãn mắt! Điền Chân hâm mộ không thôi.

Ma thần ra tiếng “Ân”, ý bảo hấn đứng lên: “Nhiều ngày không về, lý do.”

Lộ tiểu Tàn không đáp, chỉ vào Điền Chân hỏi lại: “Phụ hoàng, nàng là ai vậy?”

Điền Chân chạy nhanh kéo áo choàng màu đen che lên người mình.

Ma thần không có nói sang chuyện khác: “Ta đang đợi giải thích của ngươi.”

Lộ tiểu Tàn đành phải thành thực đáp: “Ta khiêu chiến chim đại bàng.”

Ma thần vừa lòng: “Ngươi từng bại bởi hấn, còn dám tiến đến khiêu chiến, quả là dũng khí!”

Điền Chân ở phía sau áo nghe được liên tục lắc đầu, thế đấy, con đánh nhau, lão cha lại còn ủng hộ, nhi đồng hỏi sao không bắt lương, hóa ra chính do được bồi dưỡng!

Ma thần hỏi: “Ngươi lại bị bại?”

Lộ tiểu Tàn kiêu ngạo mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Không có, ta đã bại hấn!”

Một đạo kinh phong, thân thể nho nhỏ bay ra mấy trượng, ngã nhào ở cửa, máu tươi chảy từ trên khoe miệng xuống.

Rất nguy hiểm! Không ngờ tính hình nên biến sắc mặt! Điền Chân sợ tới mức nhanh chóng buông ngay vật áo đen, lặng lẽ đứng lùi ra đằng sau.

“Năng lực của ngươi, không đủ để thắng hấn” Ma thần nghiêm khắc nói, “Ta đồng ý ngươi thắng hấn, là cho phép ngươi dùng thủ đoạn ti bỉ sao!”

Lộ tiểu Tàn đứng lên, một lần nữa quỳ xuống, không dám mở miệng.

Điền Chân ngạc nhiên nhìn Ma thần.

Nói ngươi thông minh, ngươi vẫn là ngốc đi! PK với đối thủ một mất một còn, cuối cùng thắng chính là kẻ mạnh, ngươi lại còn giảng nhân phẩm làm gì với bọn họ đâu? Nhớ ngày đó Đại Bàng Vương đối với con ngươi không có chút nào lưu tình, nay con ngươi vụng trộm chạy tới khiêu chiến, hiểm khi còn sống trở về, ngươi không a di đà phật là may mắn, lại còn ra tay nặng với hấn như vậy?

Cơn giận của Ma thần còn sót lại chưa tiêu, nâng tay: “Thắng Mộc Mị Cơ, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng.”

Lộ tiểu Tàn thấp giọng đáp ứng: “Ngày mai ta đi.”

“Bệ hạ, hấn còn nhỏ.” Điền Chân lại nổi lên tám lòng thánh mẫu. Con còn bị thương đâu, ngươi còn bảo hấn đi đánh với Yêu vương? Cơ bản không coi tính mạng an nguy của con chút nào đi!

“Bại bởi chim đại bàng, là hấn tu luyện không chịu cố gắng, cũng giống như ngươi” Bộ dáng Ma thần thấy không phục từng tổ về bất mãn”Nữ chim vô năng!”

Điền Chân trầm mặc.

Ma thần đại nhân chắc lại chịu rèn luyện văn học hàng ngày, một câu chỉ dùng mỗi từ, nữ chim vô sỉ, nữ chim ngu dốt, nữ chim vô năng...

... Nữ chim, ngươi cũng chậm chạp mà lấp chỗ trống đi...

Lộ Tiểu Tàn lui ra, trong điện chỉ còn hai người, im ắng , không khí có chút quỷ dị.

Ma thần đứng lên, khoanh tay nhìn nàng.

Muốn ngăn trở, chỉ có cách làm cho hắn không còn bất mãn với Mộc Mị cơ, Điền Chân cũng đứng lên, thử nói: “Bệ hạ, kỳ thật... Người có nghĩ tới hay không, có lẽ Mộc Mị Cơ cũng không dám nói mạo phạm tới người như vậy?”

“Tiểu vương Yêu giới, sao lại có đảm lượng coi rẻ ta” Ma thần nói, “Là do Cửu Tử Thương đánh không lại nàng.”

Người rốt cuộc là ngu hay là thông minh đâu? Điền Chân tỉnh mộng : “Bệ hạ nếu biết, vì sao còn muốn phái tiểu thiên vương đi...”

“Mộc Mị Cơ mặc dù không dám mạo phạm ta, nhưng đánh trọng thương đại tướng Ma giới, đó là không nề mặt ta, yêu vương nhỏ nhỏ mà dám đối nghịch cùng Ma giới, phải trả giá lớn.”

Hóa ra mặt mũi của Ma thần đại nhân là không thể động đây, Điền Chân chảy nước mắt, nếu nhóm đồng chí vật hi sinh mà nghe được lời nói này, sẽ không hối hận mà tự sát? Khi làm việc cùng Ma thần thì phải chừa chút mặt mũi, ví dụ như nói “Ma thần V5 , có lẽ sẽ không gặp phải kết quả này.

Lại nói lại, ai coi Ma thần đại nhân là kẻ ngốc, người đó mới là kẻ ngốc.

Nàng không lên tiếng, Ma thần lại mở miệng: “Nữ chim, người thích ta cái gì?”

Nhớ lại lời thổ lộ vừa này, Điền Chân chảy mồ hôi, nhưng nàng lại hiểu được rõ ràng, nếu giờ phút này không nói ra câu nói hữu dụng khẳng định sẽ làm cho hắn cảm thấy mất mặt, mà làm cho Ma thần đại nhân mất mặt, hậu quả thực nghiêm trọng.

Điền Chân lắp bắp : “Ta... Ta...”

Ma thần hơi nghiêng người, từ trên cao nhìn xuống: “Người, khinh thị ta?”

“Ta không dám!” Điền Chân hoảng sợ vội ngẩng mặt nhìn lên, chợt tìm ra lý do”Ta thích khuôn mặt bệ hạ, bệ hạ rất đẹp!”

Tóc dài trên trán rủ xuống, che đầy vòng dây trên trán lấp lánh, lại nhìn ánh mắt xinh đẹp kia đôi môi mong manh... Không giống như ngày thường, mang theo hơi thở âm u giống như quỷ sa tăng, giờ thật sự là một mỹ nam Ma thần đại nhân!

Một nam nhân vừa đẹp lại vừa mạnh, sẽ làm cho mọi nữ nhân yêu thích, đáng tiếc vì thần này có khuyết điểm lớn là tính tình quá xấu, hơi tý lại dùng vũ lực giải quyết vấn đề vì thế những kẻ ngưỡng mộ đều bị dọa cho chạy mất dép, theo như nàng quan sát, ngay cả nổi tiếng nhất Ma giới là dục nữ Loạn phân Ngọc dương Kiều, ở trước mặt hắn cũng quy củ.

Nếu tính tình người tốt một chút, đệ nhất mỹ nam sáu giới khẳng định sẽ không phải là Hoa lãnh đạo, Điền Chân nhìn hắn chăm chú, cái mũi nóng lên, suy nghĩ không ngừng mà đến.

Mà nói thật, ưu điểm của lão nhân gia cũng không ít, trừ bỏ cuồng vọng, tự phủ, sĩ diện, không lễ phép với người nào, lại động tí là thích chế tạo vật hi sinh chứ tư tưởng đạo đức đều đạt tới vĩ đại.

Ví dụ như, dạy con đánh nhau phải có võ đức...

Ví dụ như, giáo dục nhân dân Ma giới tương thân tương ái...

...

Nàng còn đang suy nghĩ kỳ quái, Ma thần đã thẳng thắn: “Đẹp đẽ, người liền thích?”

“... Đúng.”

“Nữ chim nông cạn” Ma thần phát tay áo, “Lui ra.”

Lại thêm một từ để hình dung nàng, Điền Chân yên lặng đi ra ngoài, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Được rồi, ta quả thật nông cạn, chỉ có mỗi khuôn mặt này, nếu người theo đuổi ta, ta sẽ vẫn suy nghĩ, thật sự là đẹp chảy nước miếng a...

Mới vừa đi ra không xa cửa điện, đầu đã bị một vật gì cứng đập vào, Điền Chân bị đau kêu oa oa, ngẩng mặt nhìn thấy Lộ tiểu Tàn ngồi ở trên núi đá, đang cười hì hì lấy trái cây trên nàg.

Nhìn vết máu ở tay áo, Điền Chân cũng không còn cách nào khác, lại dâng lên lòng một chút thương hại, lần trước gặp ở hoàng cung Côn Bằng, khi hắn mang thương tích lại nói bị phụ thân đánh, nay xem ra đúng là thật sự, hắn thường xuyên bị đánh.

“Tiểu quý, người sao lại không có chút quy củ?”

Chưa thấy ai dám dùng ngôn ngữ này nói với chính mình, Lộ tiểu Tàn quả thực ngừng tay, đánh giá nàg, trong đôi mắt to tràn đầy hoài nghi: “Người như thế nào quen với phụ hoàng ta?”

Điền Chân lười nói nhiều: “Chuyện người lớn, tiểu hài tử đừng quan tâm.”

Thực rõ ràng, đây là câu nói mà tiểu hài tử ghét nhất, Lộ tiểu Tàn buông người từ trên tảng đá xuống, để bàn tay nhỏ sau lưng: “Này, đã biết ta là ai, sao người còn có thái độ này đâu!”

Điền Chân cười phun: “A, A, xin chào tiểu thiên vương, tham kiến tiểu thiên vương.”

Đôi tròng mắt màu hồng của Lộ tiểu Tàn chuyển động, lộ ra vài phần giảo hoạt.

Chân tướng con thỏ! Điền Chân nhin không được đưa tay lau máu còn dính trên khóe miệng hắn: “Phụ hoàng người xuống tay thực nặng, có đau hay không? Chỗ ta có thuốc bôi.”

Một vẻ kinh ngạc thoáng hiện ra, Lộ tiểu Tàn nghiêng mặt tránh né: “Người – thực buồn nôn.”

“Xem như bị đánh đi” Điền Chân không thèm để ý, giơ ngón tay cái lên, “Người là đúng, đánh người khác không lại thì phải nghĩ biện pháp đối phó.”

Nghe được quan điểm bất đồng với phụ thân, Lộ tiểu Tàn vui vẻ nói: “Đúng, chim đại bàng quá lợi hại, không lừa hắn, hắn sẽ giết ta, ta làm sao tu luyện cũng không bằng ca ca, phụ hoàng thích ca ca, toàn mắng ta.”

Coi trọng vũ lực, khinh trí lực thật là không đúng, Điền Chân nghiêm túc nói: “Chỉ tu luyện vô dụng, phải động não mới là lợi hại nhất! Lần sau đừng để cho phụ hoàng người biết là được.”

Lộ tiểu Tàn nói thầm: “Ta không lừa gạt phụ hoàng.”

Điền Chân sững sốt, vuốt lên tóc hắn, thở dài: “Thật là một hài tử ngoan, nếu như vậy thì đừng đánh, nhờ gặp kẻ lợi hại người có thể chạy nhanh chút.”

Lộ tiểu Tàn cương mặt lên: “Phụ hoàng nói lúc lâm trận bỏ chạy là phé vật.”

Ma thần đại nhân chết vì sĩ diện, không được dùng kế, còn không được chạy, muốn cho con mình chịu chết sao? Điền Chân thầm mắng, lên giọng giáo huấn nói: “Ngu ngốc, câu nói kia là đối với người lớn, người còn nhỏ, bảo trụ tính mạng quan trọng nhất, nhờ đâu bị chim đại bàng hại, phụ hoàng người sẽ bị thương tâm.”

Lộ Tiểu Tàn lập tức lộ ra biểu tình “buồn nôn”: “Chim đại bàng mới giết không được ta, ta còn đánh cho con hắn chỉ còn một hơi.”

Tiểu ma đầu tà ác, cả đầu toàn quỷ kế! Điền Chân cười khổ, Đại Bàng Vương Xá Thiên thật đáng thương, bố vừa bị thương nặng, con lại tiếp tục trọng thương. Nàng nghiêm túc giáo dục tiểu bằng hữu: “Đây là người không đúng, người khác không chủ động chọc giận người, người cũng không nên khi dễ bọn họ.”

Lộ tiểu Tàn quan sát nàg: “Người thật sự là nươg ta?”

Điền Chân nhin xuống cảm giác nội thương: “Là đương nhiên, không phải nươg người, làm sao có thể lo lắng mà cứu người, lại còn nói hộ người?”

Lộ tiểu Tàn nhấp nháy mắt, vẻ mặt ủy khuất: “Nương, phụ hoàng đánh ta đau quá.”

Điền Chân cảnh giác lui về phía sau: “Tự đi mà tìm thuốc!”

“Thuốc này toàn là loại tồi” Lộ tiểu Tàn khinh thường, cười tủm tỉm nắm lấy tay nàng, “Máu Nương mới hữu dụng nhất.” Nói xong chính là “Oa ô” một ngụm.

Đến đây! đến đây! Điền Chân giận quá đưa tay kia lên đánh.

“Người không phải nương ta!” Lộ tiểu Tàn bay nhanh thoát ra, hóa thành một luồng ánh sáng hồng chạy đi, lưu lại một tiếng cười dài vang dội “Người ở chỗ này chờ, ta đi tìm cái chai đến.”

Lấy cái chai đến chích máu? Điền Chân lập tức trở về chạy.

.

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

Ma Thần còn chưa ngồi vào chỗ của mình, lại thấy nữ chim vọt tiến vào, không khỏi phê bình nói: “Nữ chim Vô lễ!”

Điền Chân không ngại cách dùng từ, quỳ xuống thỉnh cầu: “Ta có cái nguyện vọng nho nhỏ, cầu bệ hạ thành toàn.”

“Nói.”

“Ta muốn ở cùng chỗ với bệ hạ.”

Chưa bao giờ có người dám đưa ra yêu cầu này, Ma thần ngạc nhiên, cự tuyệt: “Ta không thích.”

“Không sao” Điền Chân tha thiết nói, “Ta thích!”

...

Ma thần lại trực tiếp đả kích nàng: “Ta, không thích người.”

Ma đế quý phái, đương nhiên chướng mắt nữ chim, kỳ thật ta cũng không dám thực sự thích người, Điền Chân tự mình an ủi, lại cảm thấy bị thương, đấy, nhìn xem, đáng cho người ta người ta lại không cần.

Tình thế bất buộc, nàng kiên trì đọc lời kịch phim truyền hình: “Bệ hạ là uy nghiêm như thế, cao cao tại thượng như thế, phượng hoàng nho nhỏ như ta sao dám trèo cao, làm sao dám yêu cầu bệ hạ yêu, ta chỉ hi vọng có thể được bên cạnh bệ hạ, mỗi ngày nhìn bệ hạ, chiếu cố bệ hạ, ta liền cảm thấy mỹ mãn.”

Lần đầu trong cuộc đời gặp được thông báo buồn nôn như vậy, Ma thần nhíu mày: “Nữ chim liều lĩnh, không được dây dưa ta, lui ra!”

Đi ra ngoài để làm kho máu trường kỳ, còn không bằng chết! Điền Chân vội vàng ghé gối, quỳ lên ôm chân: “Cầu bệ hạ, thỏa mãn nguyện vọng hèn mọn này của ta đi!”

Không có thói quen bị người ôm, Ma thần giận dữ, theo bản năng muốn vận dụng lực hộ thể, nhưng nghĩ tới thấy nàng này tuy da mặt thì dày nhưng thể chất lại thật kém, nhỡ cái sẽ mất mạng, ái mộ bản thân lại không sai, nếu truyền ra không khỏi bị bệ hạ hiềm nghi là lạm sát, vì thế tự mình đưa tay đỡ nàng ra: “Nữ chim làm càn!”

Điền Chân thuận thế ôm lấy thắt lưng của hắn, rơi lệ: “Ta không đi!”

“Lui ra” Ma thần không khách khí, “Ta, không muốn nói hai lời.”

“Rời xa bệ hạ, ta sống không bằng chết, nếu bệ hạ không cho ta cùng, liền... liền giết ta đi!” Điền Chân đơn giản nhắm hai mắt, ai ai oán oán nói, “Ta cam tâm tình nguyện, tuyệt đối sẽ không trách bệ hạ!”

Ma thần là nam nhân, có phong độ của một nam nhân, đương nhiên không làm ra vật hi sinh khi đang trong hoàn cảnh ngưỡng mộ mình.

Thời gian ở yên lặng trôi qua, Điền Chân tim đập bang bang, hai chân phát run, một lọn tóc phất ở trên mặt nàng, lạnh lạnh, buồn buồn, qua tấm áo bào đen rộng thùng thình có thể cảm nhận được độ cứng của bộ ngực trước mặt...

Rốt cục —

“Cho phép người.”

Thành công ! Điền Chân vui đến tròn tròn mắt, buông hẳn ra: “Bệ hạ vạn vạn tuế!”

“Hoa ngôn xảo ngữ!”

...

.

Nửa đêm, hàn khí từ núi đá vạn dặm xung quanh thật mạnh, tấm điện lại ở vị trí trên cao, gió từ ngoài cửa thổi vào, vô cùng lạnh lẽo.

Ma thần một mình ngồi ở tháp thượng, người trên hơi nghiêng, tay trái chống trán, tóc dài rủ xuống, đôi lông mi dài khép chặt, mắt đẹp khép hờ, nghiêm nhiên trầm tư giống như tạo hình điêu khắc.

Ánh sáng màu lam từ trên người hắn phát ra, chiếu rọi đại điện, xinh đẹp mông lung, có hương vị của thần thoại phương tây.

Ngủ cũng tạo hình như vậy, người là người đầu tiên! Điền Chân hâm mộ, đồng thời bực tức đại ngộ — trách không được tấm điện không có thiết bị chiếu sáng gì, hóa ra toàn thân Ma thần đại nhân có tác dụng chiếu sáng.

Lại một trận gió thổi vào, Điền Chân liên tục hắt xì, ôm bả vai phát run.

Lãnh đạo mới rõ ràng không biết hưởng thụ, nơi này tuy nói là tấm điện nhưng ngay cả một tấm chăn chống lạnh gì đó đều không có, ngày mai phải làm thêm cái chăn đến...

“Nữ chim, người quấy rầy ta.” Mắt phượng không biết đã mở ra khi nào.

Điền Chân vội vàng nói nhẹ: “Thực xin lỗi, bệ... Hắt xì!”

“Thấp hơn phạm thần, thể chất gầy yếu ” Ma thần thẳng thân, “Lại đây.”

Mệnh lệnh của Đại thần, Điền Chân nào dám không tuân, bay nhanh chạy vội tới trước mặt hắn: “Bệ hạ có gì phân phó?”

Ma thần nâng tay.

“Bệ... Bệ hạ...” Điền Chân lắp bắp, trong lòng là tràn đầy khiếp sợ, ta thừa nhận người có phong độ, nhưng là ta không lớn mật đến nỗi ngủ ở trong lòng lão nhân gia người!

Ma thần không kiên nhẫn, một luồng ánh sáng bạc chợt lóe trên đầu ngón tay.

Mọi vật trước mắt nhanh chóng bị phóng to lên, Điền Chân ngạc nhiên cúi đầu đã nhìn thấy một đôi móng vuốt quen thuộc.

Lại biến trở về thành chim!

Ma thần đưa nàng bay vào trong tay áo, sau đó tiếp tục lại tạo hình trầm tư.

12. Chương 12: Bí Mật Ma Cung

Sáng sớm ngày hôm sau, Điền Chân tỉnh lại, phát hiện mình đã khôi phục lại hình người, đang ngồi xổm ở một tư thế rất buồn cười.

Ánh sáng sáng lạn từ cửa điện chiếu vào, mọi vật xung quanh trở nên rõ ràng. Đó đương nhiên không phải là ánh mặt trời, bởi vì không gian vĩnh viễn là ban đêm, chẳng qua là cây cột cao cao đối diện với tấm điện lộ thiên của Ma thần có gắn dạ minh châu đã bị mở ra, hào quang vừa vắn chiếu đến nơi đây mà thôi.

Quan trọng là, hình ảnh này đại biểu cho việc đã đến giờ đi làm.

Điền Chân ứa cả mồ hôi lạnh, vội vàng vẩy cánh đi ra bên ngoài, vừa ra tới cửa liền va vào một bộ ngực khỏe mạnh, làm cho nàng choáng váng, ngã ngồi ra.

Áo choàng đen viền vàng rộng thùng thình bị gió thổi làm cho bóng dáng kia càng như cao lớn, phía sau chiếu vào hào quang màu vàng càng làm cho hắn thêm uy nghiêm thần võ.

“Bệ hạ!”

“Nữ chim lười biếng.”

Chắc đã tan tầm? Điền Chân trầm mặc.

Ma thần lại không trách cứ nàng, tựa hồ như nhớ tới chuyện gì, xoay người biến mất, không biết đi đâu.

Điền Chân xoa xoa cái trán, đi ra điện, vừa xuống đến bậc thang thứ ba, đã thấy một bóng người nho nhỏ từ phía sau tảng đá nhảy ra: “Ha, người hóa ra trốn ở nơi ở của phụ hoàng!”

Điền Chân giật mình thất kinh: “Người còn chưa đi?”

“Người đang đợi ta đi sao” Lộ tiểu Tàn cảm thấy rất thú vị, “Ta đang chờ người nha.”

Chờ ta lấy máu? Điền Chân lập tức lui về phía sau, cảnh cáo hắn: “Phụ hoàng bảo người đi giáo huấn Mộc Mị cơ, người còn dám trốn ở chỗ này, ta quay lại nói cho hắn để hắn đánh người!”

“Trách không được tìm cả một đêm không thấy” Lộ tiểu Tàn đi vòng quanh nàng, cao thấp đánh giá, trong đôi mắt to tròn đầy vẻ hoài nghi, “Phụ hoàng ta cho phép người ngủ lại?”

Điền Chân cười nói: “Tối hôm qua gió lớn, tiểu thiên vương vất vả.”

“Ta không vất vả” Lộ tiểu Tàn cười tủm tỉm xoay người, “Lại đây hết đi, nói các người vất vả đâu!”

Một đám người im lặng xuất hiện, có Cửu Tử Thương, có Cổ Thạch Hộ pháp, có Ma nghiệp hộ pháp... Ai cũng có vẻ mặt đau khổ, còn hiện ra vẻ khốn đốn, rõ ràng là bị ép buộc tìm nàng cả đêm.

Điền Chân thật hết chỗ nói.

“Thuộc hạ đã nói rồi, không tìm tấm điện của bệ hạ” Cửu tử Thương không quên tiến lên tranh công.

“Vô nghĩa! Ta đã sớm biết” Lộ tiểu Tàn không chút khách khí đá văng hắn ra “Chỉ là không tưởng tượng được là lá gan nàng ghê ghớm thật, dám quyến rũ phụ hoàng ta.”

Điền Chân học máu: “Tiểu hài tử, đừng nói lung tung!”

Vừa dứt lời, chợt nghe liên tiếp tiếng hất xì, chúng ma làm việc cả đêm, đều cảm mạo.

Lộ tiểu Tàn quan sát bọn họ: “Phụ hoàng bảo ta đi giáo huấn Mộc Mị Cơ, các người, đừng thừa dịp ta không có liền phá hư a!”

Chúng ma toàn thể cúi đầu.

Lộ tiểu Tàn vừa lòng, giữ chặt cổ tay Điền Chân: “Hắc, ta nói cho người cái bí mật.”

Điền Chân bắt đắc dĩ cúi người: “Lại có chuyện gì?”

Lộ Tiểu Tàn tiến đến hạ giọng nói bên tai nàng: “Máu của người ta không cần, thế nhưng...nếu người dám nói thêm câu gì trước mặt phụ hoàng, ta sẽ lấy hết máu của người, dùng để nuôi hoa, hừ!”

Còn lâu, tiểu hài nhi còn dám uy hiếp! Điền Chân thiếu chút nữa chết ngất, đồng thời âm thầm may mắn, ở cùng với Ma thần đại nhân là sáng suốt, nếu không cho dù không bị chích máu ai biết về sau sẽ bị chính như thế nào đâu.

“Phượng hoàng xấu xí, phụ hoàng ta sẽ không thích!” Lộ tiểu Tàn đắc ý nhú mày, “Chờ hắn đuổi người ra, nhìn người trốn như thế nào!”

Nhìn theo bóng dáng hắn, Điền Chân cắn răng xoa cổ tay, bỗng nhiên trong lòng quyết tâm.

Tiểu tử xấu xa, chờ lão nương thu phục cha người muốn vo người liền vo, muốn biến như thế nào thì biến!

.

Tiểu ma đầu vừa đi, chúng ma lập tức vây quanh Điền Chân, sự buồn ngủ vì tinh thần hiếu kì mà đã bị bỏ qua.

“Nữ chim.” Cửu Tử Thương về mặt cổ quái.

“Tỷ tỷ thua dưới tay người!” “Loạn phân” Ngọc Dương Kiều. thở dài một cách sâu kín

“Ngọc Dương Kiều, người đúng là vạn năm không sửa” Ma Nghiệp hộ pháp cười nhạo nàng “Ta thấy người ngay cả góc áo bệ hạ còn chưa chạm vào, không đúng, là không đến gần trong vòng 1 trượng đi?”

Khuôn mặt Ngọc Dương Kiều đỏ bừng.

Điền Chân xấu hổ.

Sự tình không phải giống như các người nghĩ đâu, ta đâu có gan dám trêu lão đạo của các người?

Đương nhiên, trêu cũng không được, lãnh đạo chơi trò bắt cá hai tay, nàng làm theo cũng có thể câu được mỹ nam nha!

Điền Chân nâng tay ngăn lại lời nói của Chúng ma, kéo Cửu Tử Thương hỏi nhỏ: “Bệ hạ có hoàng hậu chưa?”

“Cái này...” Cửu Tử Thương nhìn những người còn lại.

“Chưa từng nghe thấy.”

“Chắc là...Có đi.”

“Không được nói bậy!” Cổ Thạch Hộ pháp vội vàng lên tiếng bảo vệ thanh danh lãnh đạo “Bệ hạ anh minh, không mê nữ sắc, lão thần là tùy tùng lâu đời của bệ hạ, từ ngày bệ hạ đến Ma giới đến nay cũng không thấy có nữ tử nào chăm sóc bao giờ.”

Điền Chân nói: “Hắn có hai người con.”

Chúng ma gật đầu.

“Không có nữ nhân, con từ đâu ra?”

Chúng ma lắc đầu.

“Sẽ không phải là hấn tự mình sinh đi?”

Chúng ma gật cái rầm.

Ma Nghiệp Hộ pháp nói: “Có lẽ là do nữ nhân bên ngoài sinh .”

Cổ Thạch Hộ pháp nói: “Hai vị thiên vương chắc là con nuôi do bệ hạ nuôi dưỡng.”

Cửu Tử Thương nói: “Mặc kệ, nay chỉ cần có nữ chim là được rồi!”

Chúng ma liên tục gật đầu: “Nói có lý!”

Các người thì biết cái gì, vấn đề này phi thường trọng yếu! Điền Chân sờ sờ cằm, nương của hai thiên vương là ai, đây là bí mật lớn nhất của Ma cung nha.

Người cao tuổi nhất là Cổ Thạch Hộ pháp thổi râu, nghiêm mặt nói: “Nữ chim, người mê hoặc bệ hạ không sao, nhưng nếu dám đem lời dèm pha, mơ ước nghiệp lớn của Ma giới, lão phu tuyệt không buông tha người!”

Khóe miệng Điền Chân run lên.

Lão nhân gia người là trung thần, đáng tiếc nàng còn chưa đủ điều kiện làm gian phi.

Chúng ma khuyên nhủ: “Lão hộ pháp suy nghĩ nhiều, chúng ta sao lại không tin nữ chim được?”

Cổ Thạch hộ pháp giáo huấn: “Các người tuổi còn trẻ suốt ngày lười biếng, ta cũng không can thiệp. Lúc trước lưu ý động tĩnh sáu giới, nghe nói Tiên đế mới Thủ Nguyệt Vi ngay hôm trước đã gặp mặt Thần giới, hai giới Thần – Tiên liên thủ, không phải là đối phó với Ma giới chúng ta sao?”

Chúng ma cả kinh nói: “Thần giới đã thua, Tiên giới còn dám kết giao cùng bọn họ, chẳng lẽ là muốn ra mặt đối nghịch với bệ hạ?”

“Thủ Nguyệt Vi là người Tiên giới, rất cần hỗ trợ của Thần giới” Cổ Thạch Hộ pháp nói “Hắn thả Long nữ Đức Âm, Triều Hoa Quân và Long vương đối với hắn sẽ vô cùng cảm kích, việc hai giới liên minh đã định thành kết cục.”

“Long nữ không phải mất tích nhiều năm sao, hóa ra ở Tiên giới?” Kinh ngạc.

“Là bị Thủ Nguyệt Vô bắt đi .”

“Bên cạnh Triều Hoa Quân từ trước đến nay không có một vị phi tử nào, đúng là cũng si tình.”

“Ngày hôm trước Tiên đế tự mình tứ hôn cho hai người hắn”

...

“Di, nữ chim đâu?”

Chúng ma thảo luận cả buổi, mới phát hiện ra nữ chim đi từ lúc nào..

Trong tấm điện, Ma thần ngồi trên tháp, chống trán trầm tư, ánh hào quang màu vàng từ ngoài cửa điện chiếu rọi vào làm cho tầng tầng lớp lớp vàng sáng màu lam xinh đẹp trên người hắn có vẻ phai nhạt hơn rất nhiều.

Hóa ra Ma thần đại nhân là một nhà tư tưởng! Điền Chân đi đến ngồi xổm trước mặt hắn, để điểm tâm xuống, lấy lòng đưa tay chạm vào tay hắn: “Bệ hạ, ta trở về...”

Lời nói còn chưa dứt, người đã bị một lực lượng vô hình đẩy bắn ra ngoài.

Nàng đâu có biết, Ma thần chính là con dân thần tiên, mặc dù đang ở trạng thái bất động nhưng có thần lực hộ thân, cũng may là nàng không có chút sát ý nào, phản lực mới nhỏ, chỉ lăn mấy vòng liền dừng lại.

Xương cốt cả người đau nhức, Điền Chân vội vàng lấy ra vài viên thuốc trị thương lung tung nuốt vội, xong xuôi mới bò lại lần nữa.

Thần ơi, chạm vào cũng không được, ai dám động vào hắn.

Vàng trán, hai gò má, cằm... đường cong nhu hòa tuyệt đẹp, duy chỉ có sống mũi cao thẳng làm cho cả khuôn mặt trở nên cương nghị, hai mắt nhắm lại bình thản, đôi lông mi rủ xuống tạo thành hai đường cong hoàn mỹ.

Phút chốc, Sự mạnh bạo của Điền Chân bị tiêu diệt một nửa.

Vẫn biết là phải biết lượng sức mình, tuy vị thần này có ngoại hình không chê vào đâu, quá khứ lại không trong sạch giống như lãnh đạo cũ của nàng, chứng cứ là hai đứa con, nói không chừng một thời gian nữa bỗng đâu nhảy ra một chính cung nương nương thì nàng lại trở thành vật hi sinh sao!

“Nữ chim” Tiếng nói trầm thấp.

Đã tỉnh rồi? Điền Chân vội quỳ ngay ngắn: “Bệ hạ!”

“Giải thích”

Ma thần đại nhân dùng từ thật ngắn gọn, Điền Chân đoán một lúc mới hiểu được ý tứ của hắn, lại quanh co giải thích: “Ta... ta muốn quan sát kỹ bệ hạ, để dung mạo bệ hạ ghi tạc trong lòng”

Ma thần buông tay ra, ngồi thẳng dậy: “Nữ chim xấu xí.”

Điền Chân nhìn một cái cánh của mình, thản nhiên nói: “Diện mạo bộ hạ đẹp, diện mạo ta xấu.”

“Ta, có thể làm cánh của người mất đi.”

Điền Chân sửng sốt.

Từ trước cho tới nay, nàng luôn chán ghét hai cánh này, rất nhiều thần y đều buông tay không có cách giải quyết, giờ trên trời đột nhiên rơi xuống tin tức tốt như vậy làm cho nàng nhất thời không thể lĩnh hội được.

Bỏ cánh đi còn có ai thích, bỏ cánh lãnh đạo sẽ hối hận sai lầm của mình? Nếu thực lòng thích tuyệt đối sẽ không để ý một đôi cánh.

Điền Chân cúi đầu: “Không cần, bộ hạ.”

Ma thần nhìn nàng.

Điền Chân giải thích: “Nó tuy khó xem, nhưng lúc nguy cấp lại có thể cứu mệnh ta, ta không nên dễ dàng bỏ qua nó. “

Ma thần gật gù “Ân” tỏ vẻ tán thưởng, tiếp theo liền đứng dậy nói: “Ta có thần lực hộ thể, không được tới gần.”

Điền Chân ai oán.

Thần phạt, vì sao người không nói sớm chút...

Ma thần lại nhìn điểm tâm bên cạnh mình: “Thấp hơn phạm thần!”

Điền Chân ban đầu nghĩ rằng thần tiên cũng không dùng cơm, về sau mới biết mình sai lầm rồi, giống như Ma thần đây, tuy là con dân Thần tiên có nghĩa có thể tự động hút lấy năng lượng trời đất, có thể bỏ qua những việc vặt vãnh này. Thế nhưng vì một thời bị đồng quy vô tận, lại còn bị nhốt trong Thái Thượng Kính, cho nên hẳn cũng như các thần dân trên Thiên giới mặc dù là tộc Thần chính tông nhưng cũng chỉ có một nửa thần lực, cần phải bổ sung năng lượng kịp thời.

Tất nhiên, thấp hơn phạm thần thì vẫn cao cấp hơn phạm nhân, có thể nhịn đói được hai tháng chắc không sao.

.

Ngày hôm sau, một sự kiện khôi hài không nhỏ xảy ra ở Ma cung, “Loạn phân” Ngọc Dương Kiều không phục Điền Chân, để chứng minh sức quyến rũ của bản thân, chủ động đi vào tấm điện của Ma thần, ai ngờ chỉ nói vài câu đã đổ mặt tía tai đi ra, chịu đủ kích cực lớn, suốt ba ngày sau nàng đều cáo ốm nằm ở trong phòng mình, làm cho chúng ma cười trộm sau lưng.

Cũng không thể trách, áp lực tâm lý khó khăn lắm mới vượt qua, chưa kịp thi triển mị công đã bị Ma thần đại nhân nói một câu “Cái trò giả dối này không sửa, chỉ làm ta ghét ” làm cho nàng bị dọa đến nổi mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng tạ lỗi mà chạy ra.

Bảy ngày sau, Tiểu Thiên vương Lộ Tiểu Tàn trở về, đã giáo huấn thành công Mộc Mị Cơ, Ma thần đối với kết quả này rất vừa lòng, Điền Chân sợ bị trích máu cả ngày nằm ở tấm điện của Ma thần.

“Nữ chim vì sao không chịu ra ngoài?”

“Ta muốn làm bạn với bộ hạ.”

“Ta còn tu luyện.”

“Ta cũng tu luyện!”

Ma thần nâng ngón tay xinh đẹp lên: “Kiên trì cùng nghị lực, không thay đổi được thể chất kém cỏi của người.”

Ma Thần đại nhân luôn nói câu đau đến tâm can người ta, Điền Chân im lặng nhét một khối bánh vào miệng, vừa ăn hai miếng, chợt thấy trong bụng đau đốn, giật mình kêu “A”, vội nhổ bánh ra.

Con người thâm trầm của Ma thần khẽ nhúc nhích.

Cảm thấy không ổn, Điền Chân lập tức phi qua ôm chân hắc cầu cứu: “Bánh có độc, bệ hạ cứu mạng!”

Ma thần đưa tay nâng mặt nàng lên: “Là do Trùng ti thảo gây ra.”

Nhanh như thế đã nhìn ra nguyên nhân, xem ra Ma thần đại nhân không phải không chịu rèn luyện văn hóa, hoàn thiện kiến thức, Điền Chân rất là bội phục, trong lòng đã đoán được một nửa, không nhịn được nụ cười khổ: “Bệ hạ có thuốc giải sao?”

“Có người Đầu độc!” Ma thần hiển nhiên rất quan tâm uy tín của mình, buông nàng ra “Viêm Vĩ, ra lệnh cho hắn vào gặp ta.”

Viêm vĩ là ai? Điền Chân nghi hoặc, nhưng thấy ngày càng đau đớn cho nên không còn tinh thần mà để ý.

Ma thần nói: “Muốn ta hỗ trợ không?”

Từng được một chương ép độc khủng bố lần trước, Điền Chân sợ tới mức lắc đầu: “Bệ hạ thần uy, ta không chịu đựng nổi.” Lân đạo không có ở đây, lại không có máu trong lòng cứu mạng.

Một lát sau, một bóng dáng nho nhỏ xuất hiện trước cửa đại điện.

Lộ tiểu Tàn quả thực rất sợ hãi phụ thân, từ từ tiến vào quỳ xuống: “Phụ hoàng.”

Ma thần nói: “Người nuôi trùng ti thảo.”

Hóa ra người cũng không ngốc, Điền Chân bội phục.

Lộ tiểu Tàn cúi đầu không nói.

“Xuống tay đối với đồng đạo, phụ lòng dạy bảo của ta!” Ma thần tức giận, phát tay áo tạo gió.

Sự tình căn bản không nghiêm trọng, thấy hắn không hỏi đã ra tay ngay, Điền Chân sợ đến thất kinh: “Bệ hạ dừng tay!”

Ma thần nhú mày.

Tuy chương này chính là để dạy dỗ mà thôi, cũng không phải là nặng, Lộ tiểu Tàn nặng lắm cũng chỉ bị thương, nhưng với thể chất của nữ chim này, nếu trúng phải thì sẽ bị trọng thương.

Chương lực mạnh mẽ đánh úp lại, Điền Chân bị ép đến nỗi nghẹn thở, cuối cùng mới nghĩ đến thể lực của mình, sợ tới mức kêu to: “Bệ hạ tha mạng!”

Chương phong chợt biến mất, vạt áo màu đen lướt nhanh qua mắt, đó là do hắn nhanh nhẹn di chuyển thân mình, thay nàng đỡ chương lực của chính mình, người nhanh hơn so với chương lực, tốc độ thật làm cho người ta kinh hãi.

“Người, không sợ chết sao?”

“Hắn không phải cố ý hại ta, chỉ là muốn trêu chọc ta mà thôi, muốn cho ta đi cầu xin hắn đâu” Vừa đau đớn vừa sợ hãi, Điền Chân ôm Lộ tiểu Tàn, giọng nhỏ như muỗi kêu “Bệ hạ nếu không tin, có thể tìm, trên người hắn chắc sẽ có thuốc giải.”

Độc của Trùng ti thảo cũng không đến nỗi mất mạng, Ma thần lên tiếng “Ân”, có vẻ thực hiểu biết con mình.

Điền Chân lấy trên người Lộ tiểu Tàn ra một cái bình thuốc: “Mấy viên?”

Mọi khi thường xuyên trêu chọc người khác, lại là lần đầu tiên bị phụ thân trách cứ, còn suýt nữa bị đánh, Lộ tiểu Tàn đẩy nàng ra, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ căm giận: “Một.”

Điền Chân đổ ra một viên thuốc nuốt vào, rồi mới yên tâm, thuận tay nhét bình thuốc vào trong lòng: “Tiểu hài tử không nên đùa vào thứ nguy hiểm như thế này, tịch thu.”

Lộ tiểu Tàn buồn bực.

Điền Chân tính trả thù bằng cách vân vo khuôn mặt tròn: “Thực ngoan.”

Trốn không kịp, một tiếng “Ba” kêu lên, bên trái của khuôn mặt nhỏ nhắn đã bị hôn một cái, Lộ tiểu thiên vương muốn khóc, lấy tay áo lau mặt.

“Nữ chim!” Ma thần không khỏi hờn giận.

Phụ thân dạy dỗ con, có kẻ ngang nhiên đối nghịch, xúc phạm tới mặt mũi Ma thần đại nhân, Điền Chân vội vàng giải thích: “Ta yêu bộ hạ hết thảy, con của bộ hạ cũng chính là con ta, ta thực thích, không muốn hắn bị thương.”

Ma thần khoanh tay, thần sắc tốt hơn.

“Ngoan, nghe lời ta, ta sẽ chăm sóc ngươi.” Điền Chân một lần nữa ôm Lộ tiểu Tàn, không ngừng cầu véo lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, tiểu quý, lão nương phải tranh thủ khi dễ ngươi trả thù!

Về mặt Lộ tiểu thiên vương đầy vẻ đau khổ, trước mặt phụ thân, muốn kháng cự lại không dám, đành phải để mặc nàng véo đi véo lại.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng của Cổ thạch hộ pháp: “Bộ hạ, Ma tuyền Nguyệt Ngôi Sơn truyền tin, xung quanh Ma tuyền xuất hiện hành tung của Thiên binh.”

Trong Ma cung tổ chức nghị sự, nói một cách chính xác theo trình tự là: đầu tiên, hộ pháp đại ma tề tựu ở điện Ma thần, đứng xếp hàng dưới bậc, nghe Ma thần đại nhân bàn chuyện và tham khảo, sau đó Ma thần đại nhân đưa ra quyết sách, tuyên bố tan họp, chúng ma đều tự trở về, ai uống rượu thì uống, ai muốn ngủ thì đi ngủ.

Hiện giờ, trong điện Ma thần đang tiến hành việc đầu tiên

“Ma tuyền bị lộ, Thiên giới phàm thần có tham vọng.”

“Như thế nào bây giờ?” Chúng ma tỏ vẻ khẩn trương.

Ma thần nâng tay: “Ta đi xem sao.”

Chúng ma vội hô: “Bộ hạ anh minh.”

Còn may là chưa nói “Ta chính đang nhầm chán” , Điền Chân đập trán.

Ma thần thật chuyên nghiệp, việc gì cũng đều do cha con nhà người ra mặt giải quyết, người còn lại sẽ không phạm lỗi, hỏi sao lại không bồi dưỡng ra một đám thùng cơm.

Lãnh đạo là cái gì? Lãnh đạo chính là kẻ thường xuyên tùm tùm cười mà vỗ bả vai người nói “Ta coi trọng ngươi đấy”, sau đó quăng một đồng việc cho người vừa làm việc cật lực vừa thấy vui sướng bất ngờ, trong khi đó chính hắn lại nhàn nhã uống rượu mà ôm tiểu tình nhân, nếu làm tốt, lãnh đạo có công mọi người đều được hưởng chút lộc, nếu làm hỏng sẽ thay lãnh đạo mà chịu tội. Ma thần đại nhân lãnh đạo kiểu này chắc là loại hình duy nhất đây.

Sự tình vừa quyết xong, Chúng ma đang định tan họp bỗng một tiểu ma vội vàng vào cấp báo: “Bắc Nhai có thư, Thiên giới và Thần giới liên thủ tạo một vòng kết giới, ngăn trở đường ra của chúng ta!”

Chúng ma nghe vậy hoảng hốt, nhồn nháo bàn luận.

“Đến rất nhanh, thử ta đây, là bọn hắn không tự tin vào bản thân” Ma thần cười to, “Sự tình trở nên thú vị đây.”

Cổ Thạch hộ pháp tiến lên: “Lão thần cả gan, hai giới liên minh, rõ ràng muốn chống lại bộ hạ và Ma giới, bộ hạ lại liên tiếp tha thứ bọn họ...”

“Tâm của ngươi, ta hiểu” Ma thần nâng tay ngăn lời của hắn “Thiên giới phàm thần, mặc dù lực yếu, ác độc nhưng dù sao cũng là tộc cũ của ta, nếu diệt họ thì tộc của ta cũng khó kéo dài.”

Cổ Thạch hộ pháp thở dài: “Lão thần nói lỡ, bộ hạ xuất thân thần tộc, nhưng ma tộc cũng là con dân bộ hạ, nay đường bị vây, bộ hạ tính xử trí như thế nào?”

Ma thần hỏi: “Đứng đầu là ai?”

Tiểu binh báo tin trả lời: “Là Thần vương thiên giới tộc vũ Triều Hoa Quân , Chiến thần Thần vô công, cùng Tiên giới Cửu Phát Tất cung.”

Lộ tiểu tàn bước lên phía trước, quì một gối: “Việc này phụ hoàng tự mình đi, mới có thể đắc thắng, về phần bảo vệ Ma tuyền Nguyệt Ngôi Sơn, con nguyện đi thay trước cho phụ hoàng.”

Ma thần gật đầu: “Việc này ảnh hưởng đến nguồn nước một năm của Ma giới, con ta, đừng làm ta thất vọng.”

Lộ tiểu Tàn nói: “Phụ hoàng yên tâm.”

Cha con hai người vừa bàn xong chuyện, từ xa liền truyền đến tiếng kinh hô, đã thấy một luồng ánh sáng hồng như một mũi tên bay lên thần điện, chúng ma kinh hô, chưa kịp ngăn cản, đạo ánh sáng kia đã bay mất.

Ma thần gơ tay đón được, chính là một phong thư.

Chúng ma sợ hãi: “Bệ hạ!”

“Yêu hoàng, muốn gặp ta” Ma thần xem xong vung tay, giấy viết thư biến mất “Con ta Băng Hà ngày mai xuất quan, Cổ Thạch, lệnh cho hắn thay ta bảo vệ Ma giới.”

Cổ thạch hộ pháp đáp dạ, lại hỏi: “Hai giới liên minh, đội hình không nhỏ, bệ hạ vẫn định đi một mình?”

“Một mình ta là đủ.” Ma thần xoay người, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chúng ma lo lắng, đều giải tán đi.

Chờ bọn họ rời đi toàn bộ, Điền Chân mới chậm rãi đi xuống điện.

Cuộc chiến này không phải là nhỏ, Triều Hoa Quân, Chiến thần, Cửu phát Tất cung... Cao thủ hai giới đều gần như đến hơn một nửa, cùng nhau lập thành kết giới, sự thật là muốn nhân cơ hội này thăm dò thực lực bên ta và tỷ lệ thắng đây. Ma thần chính là một đối tượng chân thực cũng như nguy hiểm nhất dùng để thí nghiệm.

Sự cuồng vọng của Ma thần, không có nghĩa là hắn không có mưu lược, mà là do hắn nắm chắc được kết cục. Có vẻ hắn không để cao thủ hai giới vào mắt.

Nếu thế, trận thí nghiệm này càng trở nên nguy hiểm hơn...

Điền Chân vội nâng hai phiến cánh, cấp tốc bay ra khỏi Ma cung.

13. Chương 13: Ma -yêu Bàn Chuyện

Gió nổi khắp vùng Bắc Nhai, sắc trời âm u, hai quân dàn trận, đội hình chỉnh tề, vài vị Thần tướng, Tiên tướng mặc áo giáp đứng đợi, canh ở đầu hàng, kết giới màu trắng dày đặc, hình thành một tấm che thật lớn, chặn ở con đường ở phía bắc Ma giới, ánh sáng màu trắng, thể trận hoàn mỹ nhìn không chê ở điểm nào.

Phía trước, có hai người đang đứng cạnh nhau, trang phục không giống như mọi người.

Một người là một vị tiên giả, tay cầm phát trần, râu tóc bạc trắng, chính là Cửu Phát Tất Cung lúc trước gặp ở núi Ưu Bà, người còn lại mặc áo choàng trắng, ôn nhuận tao nhã, đúng là Thần vương tộc vũ Triều Hoa Quân .

Thần tiên hai giới liên kết, tạo thành kết giới, muốn thử oai lực của Ma thần.

Bất chợt, cuồng phong bay tới, mây đen cuốn lên, một bóng đen từ trên không trung hạ xuống.

Ánh sáng ma quái màu xanh mãnh liệt chiếu rọi trời đất, ống tay áo phát phơ, vừa dừng, chân núi dao động, không khí chấn động, cảnh tượng khắp nơi trở nên tiêu điều sơ xác.

Mặt hơi nghiêng, tóc dài rũ xuống, ánh sáng màu xanh ngọc của trang sức bằng kim loại.

Mắt phượng nhú lại, trong phút chốc cát bụi cuốn lên, thần lực cuộn cuộn như nước lũ, giống như sóng to núi cao, mạnh mẽ áp thẳng về phía đối phương.

Kết giới bị lực này đánh sâu vào, bắt đầu chớp lên, vẻ mặt của những tướng lĩnh trấn thủ kết giới đều chuyển sang màu trắng bệch, cố gắng chống đỡ, chỉ cảm thấy nội lực hỗn loạn, khí huyết đã dâng tới cổ họng.

Tình huống so với dự đoán quá kém, tim của Triều Hoa Quân và Cửu Phát Tất Cung Cung trĩu xuống.

Ma thần đứng thẳng: “Các ngươi, còn dám chịu một chiêu của ta sao?”

Triều Hoa Quân trấn định lại, mỉm cười: “Phải đánh thử mới biết, biểu đệ, mời.”

Một luồng ánh sáng lạnh và một luồng ánh sáng màu đỏ nhao lên, chính là Triều Hoa Quân và Cửu Phát Tất Cung tự mình đứng vào trận, có hai vị đứng đầu tương trợ, kết giới màu trắng hiện ra dày đặc hơn, tăng thêm phần vững chắc.

“Phàm thần tiểu tiên, dám khiêu chiến với ta, quả là dũng khí” Ma thần hơi nghiêng mặt “Ta, sẽ dùng năm thành công lực thỏa mãn cho các ngươi.”

Ngôn ngữ cuồng vọng, chúng thần tiên nghe được kinh hãi, càng thêm phần phòng thủ, không dám lơ là.

“Sát chiêu hòa hợp.” Tiếng nói trầm đục quanh quẩn từ từ, hần đứng vững tựa như một đỉnh núi, hai tay không có chút động tác nào, ánh sáng ma quái màu lam trên người biến mất.

Bỗng nhiên, có mấy vòng tròn sáng bật ra!

Vòng ánh sáng hóa thành tia, hiện lên trong không trung, từ ngày chuyển thể cho đến nay lần đầu tiên hần sử dụng thần chiêu này, cả một bầu trời toàn là luồng ánh sáng xoay quanh, hình thành nên một vòng sáng thật lớn, trong đó mơ hồ hiện ra một chuỗi ánh sáng màu đỏ, hạ xuống.

Thần chiêu nhưng ẩn chứa sát khí dày đặc, trong tức khắc, trời đất dao động, cảnh vật nghiêng ngả, mây gió lặng thình.

Chúng thần tiên thấy thế, trong lòng dâng lên dự cảm xấu, thế nhưng giờ phút này cũng không kịp làm gì, càng không biết làm thế nào, chỉ biết chờ đợi.

Công kích mang tính hủy diệt, kết giới bị phá hủy.

Thần lực còn thừa rơi xuống đất, làm cho mọi thần tướng và thiên tướng ngã bay ra xa hơn mười trượng, những kẻ pháp lực yếu hơn thì mất mạng, Triều Hoa Quân và Cửu Phát Tất Cung cũng phun ra vài ngụm máu tươi.

Thần phạt ới! Điện Chân thấy tình cảnh như vậy, sợ tới mức vẩy cánh lui ra phía sau.

.

Giữa cuồng phong, Ma thần nâng tay áo về phía mọi người, tóc dài che xuống nửa khuôn mặt, hơi thở hắc ám như bao phủ cả một vùng đất lớn, tiếng nói trầm thấp tuyến án tử vong: “Thần uy của ta, các ngươi sao không thừa nhận!”

Sát thần Cửu Thiên, khát máu hiếu chiến, thời trước, chúng thần thượng cổ hợp lực bố trí thế trận mới nhốt được hần ở trong Thái Thượng Kính, lần này chuyển thể, chưa đối thủ nào chịu được một chiêu, lần đầu hai giới liên kết, vừa không đủ chống lại hần mà còn vô tình khơi dậy sát tính trong hần..

Ánh sáng ma quái từ tay áo lóe ra, hần lại sắp ra chiêu.

Triều Hoa Quân cùng Cửu Phát Tất Cung liếc nhau, vẻ mặt âm đạm.

Vốn tưởng rằng hai giới liên thủ sẽ thắng được vài phần, không ngờ được thực lực của hần mạnh mẽ đến mức này, có thể thấy lúc này đánh hần cơ bản không có kết quả gì.

Không có thêm thời gian suy nghĩ, hai người như có ấn ý, đồng thời vận công lực toàn thân, liều mình một chiêu, chiếm thượng phong, để cho chúng tướng có thời gian đào tẩu.

Ma thần lên một tiếng “Hừ”, ra vẻ tán thưởng, chưởng phát ra như mạnh hơn.

Ngày đêm đuổi theo, thở còn không kịp, tận mắt chứng kiến pháp trận liên kết của hai giới không chịu nổi một chiêu trước hấn, Điền Chân biết rằng, một chiêu này hấn đã ra tay thì hai người đối diện không chết cũng trọng thương, cái khó ló cái khôn, nàng bất chấp tất cả, lao ra từ phía sau ôm lấy lưng hấn: “Bệ hạ! Bệ hạ chậm đã!”

Trong trường hợp khẩn trương, tình thế nguy cấp, ai ngờ đột nhiên toát ra một kẻ phá ngang, tất cả mọi người đều bất ngờ.

Sát ý của Ma thần giảm bớt: “Nữ chim!”

Giọng điệu không khỏi hờn giận, tâm tình của Ma thần đại nhân giờ phút cực kỳ khó chịu, Điền Chân vội nói: “Bệ hạ, ta có chuyện lớn cần bẩm báo!”

Bị ôm trước mặt mọi người, hình tượng bị hao tổn nghiêm trọng, Ma thần thu chiêu, xoay người thoát khỏi tay nàng: “Nói.”

Điền Chân nói quanh co: “Là như thế này, ta... ta muốn...”

Đối diện, Triều Hoa Quân cũng đã nhận ra nàng, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhưng ngay sau đó, Cửu Phát Tất cung bên cạnh đã xuất chiêu, chúng thần tiên cũng phát hiện cơ hội tuyệt hảo, đều cùng ra tay trợ lực.

Mũi tên đã trên dây, Triều Hoa Quân bất đắc dĩ bỏ qua sự băn khoăn, cũng phối hợp ra chiêu, đồng thời ra lệnh cho chúng thần: “Lui!”

Cát bụi cuộn cuộn, cuốn theo một thần lực cường đại.

Điền Chân phát hiện tình thế, sợ tới mức ngây người, trong đầu chỗ trống.

Bị nàng xuất hiện, tinh thần Ma thần bị phân tán, không kịp lưu ý đến hành động của phía đối diện, thấy thế không kịp trở tay, đến lúc lấy lại tinh thần thì hừ lạnh một tiếng, tay áo đen vung lên, đẩy Điền Chân lui về phía sau.

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, một dòng khí như sóng tầng tầng lớp lớp khuếch tán ra phía ngoài trong phạm vi mười trượng, đá cuốn tứ tung.

Thời gian tựa hồ như lặng yên.

Chúng thần tiên phía đối diện đã biến mất, trong bão cát chỉ còn lại một bóng đen cao lớn, bên cạnh là Điền Chân đang ngơ ngẩn.

Không kịp vận chân khí, thế nhưng hấn lại sử dụng thần lực hộ thể để chịu chiêu này.

Ma thần xoay người, khoanh tay: “Nữ chim.”

Lúc đầu thẳm nghĩ bám lấy hấn để tiện cứu người, không ngờ làm cho hấn phân tâm, càng không ngờ nhóm thần tiên đối diện nhân cơ hội ra tay, suýt nữa tạo thành sai lầm lớn. Điền Chân vừa hối hận vừa sợ, hối hận vì đã làm chuyện ngu ngốc, sợ là lại sắp trở thành vật hi sinh dưới sự giận giữ của Ma thần.

Thế nhưng nếu cứu, nàng làm vật hi sinh chỉ là chuyện nhỏ.

Mang tới hậu quả nghiêm trọng như vậy liệu hấn còn theo đuổi lý tưởng bảo hộ kẻ bộ hạ vô dụng là nàng, trở thành một lãnh đạo tốt hiếm có?

Từ trước cho tới nay, mọi lời nịnh hót hay thổ lộ đều là để lợi dụng sự bảo hộ của hấn, thế nhưng chuyện phát sinh trước mắt, làm cho lần đầu tiên từ trong đáy lòng Điền Chân cảm thấy áy náy, khó chịu, xấu hổ vô cùng. Nàng lập tức quỳ xuống chịu tội: “Là ta sai, làm cho bệ hạ lâm vào cảnh nguy hiểm, cầu bệ hạ trách phạt.”

Ma thần nói: “Giải thích.”

Điền Chân sau một lúc sững sốt mới hiểu được ý tứ của hấn, thấp giọng nói: “Phía kia Ma tuyền Nguyệt Ngôi Sơn bị mở, phát hiện hành tung của Thiên binh, nay bọn họ lại thiết lập pháp trận này để dẫn bệ hạ

tới đây, ta nghĩ có thể đây là kế điệu hổ ly sơn, Ma tuyền quan hệ tới nguồn nước Ma giới, tiểu thiên vương lại có một mình, ta lo lắng...”

Ma thần lên tiếng “Ân”: “Tuy là lấy cớ, nhưng cũng không phải không đúng, Băng Hà con ta đã xuất quan, hắn sẽ sắp xếp.”

Điền Chân sửng sốt.

Ma thần nhìn nàng: “Nữ chim thông minh, ngươi muốn cứu Phượng vương.”

Lần đầu được khen ngợi nhưng ngược lại làm Điền Chân muốn khóc, nguyên cớ hoàn mỹ đã bị vạch trần không chút lưu tình, chứng minh một sự thật – nàng không chỉ không thông minh mà còn đại ngu ngốc, bởi vì từ trước cho tới bây giờ nàng cũng không rõ vị Ma thần này vẫn là ngốc hay là thông minh...

“Ta... Vương đối với ta có ân.”

“Nữ chim trung thành” Ma thần chậm rãi di dời tầm mắt, “Ta thả ngươi trở về, được không?”

Liên tiếp được khen ngợi hai lần, Điền Chân thụ sủng nhược kinh.

Trở về? Trở về với vai trò làm tiểu tam, đối mặt một cách xấu hổ với lãnh đạo, mà cho dù trở về, thực lực giữa hai bên lại cách nhau quá xa, đứng ở bên đối địch với hắn, tỷ lệ trở thành vật hi sinh rõ ràng còn lớn hơn.

Điền Chân dập đầu nói: “Ta không đi, ta nguyện ý ở lại Ma giới.”

Ma thần không nói.

Điền Chân khẩn trương: “Ta cứu vương, là vì vương từng đã cứu ta, nhưng ta tuyệt đối sẽ không vì thế mà phản bội bệ hạ...” Nói một nửa bỗng nhiên nàng dừng lại, hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú kia, kinh hãi không thôi.

Bên khóe môi có một vết máu tươi rỉ ra.

“Bệ hạ!” Điền Chân sợ tới mức đứng thẳng lên, đưa tay ra dìu hắn “Ngươi... bị thương?”

Ma thần thoát khỏi nàng: “Không sao.”

Điền Chân chậm rãi rút tay về: “Toàn do ta liều lĩnh, mới hại bệ hạ bị thương, về sau sẽ không phát sinh chuyện này nữa.”

Vết máu tự nhiên biến mất, Ma thần nói: “Lần sau không cứu hắn sao?”

Trong lòng đủ loại cảm xúc, Điền Chân nhìn về phía đỉnh núi đối diện, sau một lúc chần chờ, lắc đầu: “Có thể... vẫn sẽ cứu.”

Ma thần nhú mi.

Điền Chân cúi đầu: “Ta không muốn lừa bệ hạ.”

Ma thần không buồn truy cứu: “Ta muốn trở về gặp Yêu hoàng, đi theo ta.”

“Bệ hạ bị thương, trước có nên...”

“Chỉ là vết thương nhỏ, thần lực của ta làm sao lại sợ lực của phạm thần.” Ma thần ra ý bảo nàng không cần nói nữa, phát gió bay đi.

Điền Chân bắt đắc dĩ, lo lắng bay theo.

.

Thập phương Hư đã là nơi nối liền và thông nhau giữa sáu giới, nơi này còn lâu mới được coi là đất hoang, có non xanh nước biếc, có khu rừng đầy hương thơm của hoa cỏ, cũng có vùng u sơn hiểm cốc khi ho có gáy đầy chướng khí và mãnh thú. Thần tiên yêu ma cũng không biết giới hạn này. Nơi này không nằm trong phạm vi của sáu giới, coi như là một nơi công cộng, khu trung gian, có thể gặp gỡ bạn bè, cũng có thể hẹn

gặp đối thủ một mất một còn, chuyện đánh nhau thường xuyên xảy ra. Điền Chân bình thường cũng cùng chúng ma ra đây chơi đùa, không cần phải nói rõ.

Không kiên nhẫn với tốc độ của Điền Chân, để dễ dàng di chuyển, Ma thần lại biến nàng thành chim để vào trong tay áo.

Địa điểm nói chuyện là do Yêu hoàng ước định, là tại bãi xương cốt Vân Than.

Rơi ra từ tay áo, Điền Chân khôi phục lại hình người, nhìn thấy những bộ xương phân tán khắp nơi, da đầu nhất thời run lên.

Quả thật, cũng không phải là trời sinh ra yêu quái thích nơi tà ác như thế này mà nơi này làm hạn chế việc tu luyện, người thuộc giới Thần Tiên là thường mượn tinh hoa trời đất trong ngày, nơi tràn đầy dương khí, trong khi đó yêu ma quỷ tộc lại mượn sát khí để tu luyện, mọi người đa số đều thích đêm tối, điều này cũng có thể giải thích vì sao không gian Ma giới luôn là bóng đêm.

Nghĩ đến hần bị thương, lại sắp gặp Yêu hoàng, Điền Chân cảm thấy lo lắng, chần chờ rồi đi lên hai bước, vươn tay ra nói: “Bệ hạ, máu của ta chữa thương tốt nhất...”

Ma thần nâng cằm: “Ta tuy bị thương, đối phó với phạm yêu không cần lo lắng.”

Vị này kiêu ngạo đến ngay cả máu cũng không cần dùng, mà cũng không đúng, Điền Chân hiểu rõ tính tình của hần, chuyển lời nói: “Ta biết, chính là hại bệ hạ bị thương, ta thực bản khoăn, cho nên muốn bệ hạ nhận tâm ý của ta.”

Ma thần đẩy ra: “Không sao.”

Biết khuyên không nổi, Điền Chân cảm miệng.

Một chiêu của chúng thần tiên hợp lực, nếu không được hần bảo vệ, nàng chắc chắn sẽ mất mạng, may mà hần không sao, nếu không phải xã hội Ma giới là nơi nguy hiểm, nàng cũng không thấy bản khoăn.

Một lòng cứu người, đối phương lại không có chút bản khoăn? Một giọt máu trước kia của lãnh đạo, lần này xem như nàng hoàn lại nhân tình đó đi.

Nàng hãy còn cảm khái, phía đối diện bỗng nhiên nổi lên một cơn gió lạnh.

Trong gió kéo theo sương khói, mờ mịt không trông rõ vật gì, chỉ cảm nhận được từng trận tà khí.

“Đến chậm, làm cho Ma đế đợi lâu.” Mấy đạo bóng dáng hiện ra tại bãi xương, đứng đầu là một nam tử hình dáng trung niên tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt khôi ngô, áo khoác phát sáng, đầu đội ngân quan, vẻ ngoài thanh tú, khí chất tạo nhã, nhưng lại khác hẳn so với Triều Hoa Quân, làm cho người ta cảm giác một loại yêu mị tà khí.

Đây là Yêu Hoàng Phủ Thiên Thu? Điền Chân thầm nghĩ, tự giác lui ra phía sau vài bước, để cho lãnh đạo Ma thần đứng trước.

“Người không muộn, là ta đến sớm” Ma thần nâng tay “Nói”

“Ma đế quả nhiên sáng khoái” Yêu Hoàng hạ tay xuống, cười nói, “Như thế rất tốt, ta cũng không cần phải nói lời khách sáo.” Hần ra ý bảo bộ hạ lui xuống, nói thẳng: “Thần giới – tiên giới liên thủ, là vì đối phó ai, trong lòng Ma đế chắc hiểu rõ nhất..”

Ma thần khoanh tay: “Hai giới liên minh, ta cũng không e ngại.”

Yêu Hoàng nghe vậy gật đầu, ý cười nơi đáy mắt giảm đi hai phần: “Oai lực của Ma đế, không ai trong sáu giới không biết, mặc dù lời này ta cũng đồng ý nhưng sự cố ngoài ý muốn ở sáu giới cũng không thiếu, có thêm nhiều đồng bọn, sẽ thêm phần trợ lực, Loài người và Loài Quỷ xưa nay chỉ quan sát, chỉ có Ma giới cùng Yêu giới là có liên quan, Ma đế sao không suy nghĩ?”

Lời này ý tứ biểu đạt quá rõ ràng, Điền Chân giật mình, phía bên kia Thần Tiên liên minh, bên này Ma Yêu cũng muốn làm liên minh thì sáu giới sẽ thật sự hỗn loạn.

Ma thần chậm rãi di dời tầm mắt: “Người, muốn gia nhập trận doanh với ta?”

Yêu Hoàng vẫn duy trì phong độ tốt đẹp: “Kẻ mạnh chân chính, biết lựa chọn cái gì là chính xác, sẽ không cự tuyệt thành ý của người khác.”

“Kẻ mạnh, sẽ lựa chọn đồng bọn” Ma thần chuyển sang câu chuyện “Nhưng người, có tư cách đàm phán cùng ta sao?”

Sắc mặt Yêu hoàng khê biến, miễn cưỡng cười nói: “Lời này của Ma đế có ý tứ gì?”

“Người, cũng không đủ tư cách làm đồng bọn của ta.”

Lời nói này vừa thốt ra khỏi miệng, Điền Chân đứng bên cạnh muốn đập trán.

Biết ngay mà, biết ngay mà, dựa theo tính hấn thì cuộc đàm phán không đóng băng mới là chuyện lạ! Người sĩ diện như người, không biết khách khí với người khác chút nào, chừa chút mặt mũi cho người khác? Đường đường là Yêu hoàng chủ động ra mặt tỏ vẻ muốn tạo quan hệ tốt, cho dù người khinh thường việc liên kết cũng đừng có gây thù hằn khắp nơi, nói như vậy rồi cuộc người là thông minh hay vẫn là ngu ngốc đây?

“Ai cũng nói Ma đế cuồng vọng, hôm nay mới biết danh bất hư truyền” chủ động tỏ thái độ hòa hảo lại bị nhục mạ, mặt của Yêu Hoàng vừa đỏ vừa trắng, cười lạnh, “Nhưng ta xin khuyên các hạ, không cần phải nói quá sớm. Ma giới tuy là mạnh nhưng chỉ có người cùng hai người con của người mà thôi.”

Điền Chân bội phục.

Đại ca, người thật sự một kim lấy máu, nói đúng tấm lòng của ta.

“Ngân Hồ, Nói lời cuồng ngôn!” Ma thần giận dữ, tay phải vừa lật, một trận gió nổi lên.

...

Từ lúc hấn hí mắt, Điền Chân dự cảm thấy điều xấu, càng cảm thấy không chút sức lực.

Thật sự mối oan thiên cổ, nàng chưa từng gặp một Yêu nhân tôn trọng sự thật nào. Nhìn kỹ xem, rốt cuộc ai là nói lời cuồng ngôn, vị Ma thần này hơi tý là dùng vũ lực để giải quyết, lần này là một ví dụ điển hình, không kể đối với con hay là đối với người khác, cuối cùng ai mạnh, ta lưỡi tranh cãi với người, trực tiếp đánh cho người phải đồng ý.

Một chương đơn giản, không có chiêu thức nào, trong đó đã thấy một lực lượng khủng bố, Yêu hoàng không dám khinh địch, vội vận nội công toàn thân ngăn cản. Phút chốc, hai cổ lực lượng va chạm, vang lên tiếng nổ, lại có thêm vô số hoa hoa cỏ cỏ bị thương tổn. Yêu hoàng lùi ra phía sau ba trượng, sắc mặt không khác gì màu của quần áo, đã bị nội thương, vài tên bộ hạ theo sau cuống quýt đến đỡ lấy hắn.

“Hôm nay ta tha mạng cho người ” Ma thần một lần nữa khoanh tay, “Ta muốn diệt Yêu giới, không quá mười ngày.”

Yêu hoàng giận dữ, đẩy bộ hạ ra: “Cự tuyệt bạn bè, người sẽ vì hôm nay mà trả giá đại giới.!”

Ma thần nghiêng mặt: “Được?”

Dùng ngôn ngữ chiếm tiện nghi, Yêu hoàng cũng không dám lại kích hấn, sợ hấn nhất thời quật khởi lại đến diệt Yêu giới liền giận dữ xoay người, vội vàng dẫn theo người rời đi.

Yêu hoàng thua chạy đi, Văn Than khôi phục vẻ yên lặng, xương cốt dày đặc, âm phong nức nở.

Ma thần nhú mắt lại, là dùng chân khí để chữa thương.

Điền Chân lau mồ hôi, lặng lẽ lui về phía sau.

Được rồi, người có lòng tự phụ của tư bản, người thật sự không cần đồng bọn, bị thương còn không quên đánh người, ai dám chọc giận người, người chính là một vật phẩm nguy hiểm, tốt nhất nên cẩn thận mới được.

Ma thần nhìn nàng: “Nữ chim!”

“Bệ hạ”

“Người đang sợ hãi.”

Tiếng nói Điền Chân run run, thật thà: “Ta sợ bệ hạ giết ta.”

“Vô cớ giết người?” Ma thần đỉnh chính lại nhận thức của nàng “Con dân Ma giới sao lại tự giết lẫn nhau, hỗn loạn giống như Thiên giới!”

“Bệ hạ anh minh.” Điền Chân liên tục gật đầu. Cái gì là tự giết lẫn nhau, cái gì là lục đục với nhau, nàng chỉ là một phế vật không chút tài cán nào làm được việc gì, làm con dân Ma giới thực hạnh phúc, có người làm bảo vệ cao cấp, cùng mọi người hòa thuận tương thân tương ái mà trải qua cuộc sống này thôi.

Ma thần mệnh lệnh: “Quay về Ma giới.”

“Bệ hạ” Điền Chân nhin không được đề nghị thử thăm dò, “Ta cho rằng lời của Yêu hoàng không phải không có đạo lý.”

Ma thần lại nhìn nàng.

Vị Ma thần cường đại này lâu nay không chịu vận dụng đầu óc thì phải? Điền Chân thật cẩn thận khuyên nhủ: “Hiện tại thần giới – tiên giới liên thủ, bệ hạ mặc dù vô địch, nhưng bọn hắc trước vẫn có thói quen lục đục lẫn nhau, khó tránh khỏi tính kế sau lưng, cái này gọi là mình thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng, có thêm đồng bọn còn hơn thêm nhiều kẻ địch mạnh, bệ hạ sao không nhận ý tốt của Yêu hoàng, âm mưu một phen, về sau Ma giới nhất định có thể chân chính vô địch.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”.

Cảm thấy vị Ma thần động tâm, Điền Chân mừng thầm: “Bệ hạ đã nghĩ đến?”

“Nữ chim ngu xuẩn.”

14. Chương 14: Con Của Ma Thần

Ngu xuẩn? Điền Chân quả thực hoài nghi lỗi tai mình xảy ra vấn đề, đi theo đại thần mấy ngày nay, nàng tin tưởng đối với chỉ số thông minh của mình hơn, chợt nghe đánh giá như vậy thì phản ứng đầu tiên chính là định phản bác, may mà lý trí còn cho nên lời nói đến cửa miệng đã kịp nuốt xuống.

Quả là khinh bỉ, không nhắc tới nhưng quả thật chỉ có thể khinh bỉ hắc trong lòng, thực lực trước mặt, đòi đứng ngang hàng chỉ là mây bay.

Điền Chân uyển chuyển phản kháng: “Bệ hạ cho rằng mạnh mẽ sẽ không sợ tính kế?”

“Thấp hơn phạm thần, lại còn yếu nhược đến đáng thương” Ma thần hơi nghiêng mặt “Nếu ngay cả tính kế cũng không nổi, làm sao có thể làm đối thủ của ta?”

Điền Chân trầm mặc.

Lời này nếu để cho Thần đế bệ hạ nghe thấy, chắc chắn cũng bị tức chết.

Ma thần trở lại đề tài cũ: “Ngân hồ, không có thành ý?”

Điền Chân lắc đầu, người ta hợp tác với người, đương nhiên là vì lợi ích của yêu giới: “Hợp tác, là song phương dựa trên nhu cầu cộng đồng, thủ đoạn nhằm theo đuổi lợi ích, song phương cùng có lợi, có thể cần đến bao nhiêu thành ý?”

“Đúng trọng tâm” Ma thần nâng tay ra vẻ tán thưởng “Ngân Hồ là kẻ thông minh, kết giao với hắc, kẻ yếu sẽ bị lợi dụng, chỉ có ngang hàng mới có thể được thành ý của hắc, mà được thành ý của hắc thì hắc mới kẻ vai chiến đấu.”

Điền Chân không nói.

Lịch sử đã nói cho chúng ta biết, kẻ yếu cùng kẻ mạnh liên kết không phải chuyện tốt, bởi vì cuối cùng hầu hết kẻ mạnh đều thôn tước hết đồng bọn đáng thương. Trước mắt, Ma giới là lớn mạnh nhất, một kẻ yếu

thông minh hoặc là liên kết với kẻ yếu cân bằng thế cục, hoặc là ngồi yên xem người khác đấu, thế mới là bình thường. Yêu hoàng thế nhưng lại không lo lắng tới tương lai của Yêu giới, chủ động yêu cầu hợp tác với Ma giới, đồng bọn như vậy trước tiên sẽ lấy tín nhiệm của người, ở thời điểm mấu chốt mới ra mặt.

“Cho dù như vậy, bệ hạ cũng không nên làm nhục hần, nếu hần giận dữ lại đi liên kết cùng thần giới thì làm sao bây giờ?”

“Ba giới liên minh, ta thực chờ mong.”

...

Lãnh đạo mới muốn xây dựng xã hội công bằng, bộ mặt thật chỉ là một phần tử hiếu chiến. Không hài lòng với trạng thái vô địch của chính mình, cố gắng bồi dưỡng đối thủ, chờ người từ từ mạnh hơn, sau đó... lại đánh người. Cảm tình của hần đối với Thần giới, ngoài việc không muốn làm cho Thần tộc mất đi còn nguyên nhân chủ yếu chính là nếu không có việc gì còn có thể đi đánh nhau một trận, coi như để rèn luyện thôi.

Nếu Thần đế bệ hạ biết bao nhiêu tâm tư tổn hao để tạo thành liên minh, là chỉ để làm thế thân giúp cho Ma thần tiêu khiển giải trí, cam đoan hần sẽ tức mà chết đi, sống lại vẫn tức.

Về phần ba giới liên minh, Điền Chân chỉ nói thế mà thôi, thật ra cũng không lo lắng chút nào.

Yêu hoàng đối thần giới tất nhiên giống như đối với Ma giới, cũng không có bao nhiêu thành ý. Không muốn bị Ma giới hại cũng không dám để Ma giới biến mất. Nếu không ai sẽ kiềm chế hai giới Thần – Tiên? Người này tính kỹ lại không cam lòng làm hạ nhân.

Điền Chân chưa từ bỏ ý định: “Bệ hạ thật muốn làm cho bọn họ ra mặt? Cho dù không động tới thần giới, trước tiên thu phục bốn giới còn lại...”

“Ngu xuẩn!” Ma thần trực tiếp ngăn cản quyền lên tiếng của nàng “Ngày xưa, chỉ lực của mình ta, đã vô địch sáu giới, giờ kể cả bốn giới yếu ớt ra tay, cũng không có ý nghĩa, người, không cần nói tiếp.”

Điền Chân biến trở về nguyên hình, tiến vào trong tay áo hần, ngồi xổm bên trong yên lặng suy tính.

Người cường ta mới đánh người, nếu Thần đế bệ hạ biết, chắc chắn cũng bị tức chết, tức sống sau đó lại tức chết.

Được rồi, ta thừa nhận ta ngu xuẩn, ta chỉ là hiểu sai mục tiêu nhân sinh quan của lãnh đạo mới mà thôi...

.

Phá được kết giới, tin thắng lợi sớm rơi vào Ma thiên, hai vị thiên vương đưa chúng ma ra ngoài cửa nghênh đón. Lần này quả là kế diệu hổ ly sơn, liên quân hai giới vừa đấu với Ma thần vừa âm thầm phá ba đại quân tập kích Nguyệt Ngôi Sơn, đúng như Ma thần dự tính, Lộ Băng Hà xuất quan sau tự mình ra mặt trợ giúp đệ đệ, thành công chiếm lại Ma tuyến, kế hoạch của Thần giới thế là thất bại.

Trở về vạn dặm núi đá, gặp lại ánh sáng đủ loại màu sắc, Điền Chân lần đầu cảm thấy thân thiết, đi theo Ma thần trở về tẩm điện.

“Tham kiến phụ hoàng.” Lộ Băng Hà tiến lên trước điện, quì một gối hành lễ.

Ma thần đáp lời: “Con ta vất vả.”

Nghe hai người này đối thoại, Điền Chân muốn nôn.

Cha hiền con hiếu, quả thật là bức tranh đẹp, nhưng mà... có phải là có chút hỗn loạn? Hai cha con nhìn như huynh đệ, việc hai cha con giống như huynh đệ thì không có gì bất thường, điều bất thường là cha lại giống như đệ đệ, con thì giống như ca ca, điều đó chứng minh những lời này “Người không thể nhìn tướng mạo”.

Lộ Băng Hà cùng phụ thân không có chút điểm nào giống nhau, khuôn mặt, thân thể cao to, cường tráng, đôi mắt thâm trầm, mái tóc trắng thật dài, dây đeo trán màu tím lóng lánh sáng bóng, bình tĩnh lại anh khí.

So sánh tiếp, lại thấy Ma thần đại nhân có dung mạo thực sự ..rất đẹp, vẻ đẹp bụi bặm.

Nhưng mà hai cha con đứng chung một chỗ, ai là Ma đế, người ngoài cũng sẽ không nhận nhầm, có thể là vì diện mạo của con quá mức sáng sủa, không có khí chất hắc ám của sát thần chuyển thể.

Điền Chân còn đang miên man suy nghĩ, thần sắc Lộ Băng Hà đứng đối diện không thay đổi, vẫn hơi quỳ trên mặt đất: “Con bế quan nhiều ngày, công lực cuối cùng cũng khó tăng thêm, mong phụ hoàng trách phạt.”

Chính mắt nhìn thấy hắc từng giáo huấn tiểu nhi tử, Điền Chân lập tức nhìn Ma thần.

“Không sao, là ta sai lầm” Ma thần thể nhưng lại không có trách cứ, giống như lời tiên đoán lúc trước của nàng “Thu hồi Ma tuyền, người làm rất tốt.”

Lộ Băng Hà khẽ phẩy vạt áo, đứng dậy: “Nghe nói Yêu hoàng có gửi thư yêu, con cho rằng chắc hẳn muốn hợp tác cùng Ma giới, không biết kết quả như thế nào?”

“Cự tuyệt.”

Không chỉ cự tuyệt, còn động thủ đánh người ta một chưởng đau, Điền Chân thở dài.

Lộ Băng Hà nhú mày: “Phụ hoàng tại sao lại cự tuyệt?”

Ma thần nói: “Không hề có thành ý.”

Lộ Băng Hà nói: “Mặc dù không có thành ý, liên kết trên danh nghĩa cũng không phải không thể, người này hay mang thù, cự tuyệt hẳn tất thành tai họa ngầm, sợ bất lợi đối với phụ hoàng.”

Điền Chân nhìn Ma thần liên tục gật đầu.

Nhìn xem, hai người con của người hoặc là trí dũng song toàn, hoặc là quỷ kế đa đoan, may mắn là không di truyền ghen của người, tuy rằng người không phải là ngu ngốc thể nhưng nếu không đắc tội với người khác người sẽ ăn không tiêu sao...

“Ta, không cần đồng bọn, cũng không ngại bị trả thù” Ma thần vô tình vung tay áo, “Ghi hận ta, không ảnh hưởng đến thái độ của hắc đối với Ma giới, con ta, hắc chính là đồng bọn tốt nhất của người, sự cự tuyệt của ta sẽ là thành tựu hợp tác tương lai của các người.”

Lộ Băng Hà rốt cục lộ ra vẻ khiếp sợ: “Phụ hoàng sao lại nói ra lời ấy?”

“Kiếp này, ta sẽ trở về Thái thượng kính.”

Điền Chân lần này thật sự ngậy người.

Sát thần tự phụ, có sức mạnh vô địch, bề nghề sáu giới, lại có thể bình tĩnh đối diện với tương lai vận mệnh của chính mình như vậy, thật làm cho người ta ngạc nhiên.

“Người nào có thể phong ấn phụ hoàng” Lộ Băng Hà quả quyết nói “Đó chỉ là Thập Trung Thiên vì ổn định quân tâm mà rải lời đồn, chỉ cần phụ hoàng thống nhất sáu giới, tiêu diệt cả tộc Thần vũ, lời đồn kia sẽ tự phá.”

Tiêu diệt tộc Thần vũ? Điền Chân sợ tới mức co cánh lại.

“Thần lực mạnh mẽ ở trên đời, tất nhiên sẽ bị trời phạt, cái gì đến thì nên đến” Ma thần xoay người ngồi vào trên tháp, cả người tỏa ra luồng ánh sáng trắng như hòa hơn hắc ngày thường “Nay sáu giới, không làm cho ta hứng thú. Ta càng chờ mong, bọn họ lấy năng lực gì để phong ấn ta.”

Điền Chân càng không nói gì.

Làm cho người ta đau đầu, còn kêu không thú vị, suy nghĩ kỹ hóa ra người chính là kẻ tiêu sái đi..

Ánh mắt Lộ Băng Hà chợt có chút dị thường, lóe ra: “Thiên nguyên thần quang, phụ hoàng bị thương ?”

“Không sao.” Ma thần ý bảo hắc lui ra.

Lộ Băng Hà làm lễ cáo lui, bất động thanh sắc giao cho Điền Chân: “Phụ hoàng phải khôi phục thần nguyên, nữ chim, người theo ta đi ra ngoài, không nên làm nhiều.”

Thấy Ma thần lại bắt đầu tạo hình trầm tư, Điền Chân gật đầu, đi theo ra.

Mái tóc dài màu trắng dưới ánh sáng của minh châu, giống như trên người đầy hoa nhấp nháy, áo choàng màu tím phấp phồng theo bước chân, đều đặn, có thể thấy mỗi bước đi của người trước mặt cực kỳ vững chắc. Điền Chân cẩn thận đi theo ở phía sau, hẳn gọi nàng ra thật sự là sợ quấy rầy Ma thần bệ hạ? Có lẽ ngốc mới có thể nghĩ như vậy.

Đi xuống bậc thứ năm của tấm điện, Lộ Băng Hà cuối cùng dừng lại, Điền Chân lập tức dừng lại theo.

Lộ Băng Hà đưa lưng về nàng: “tộc Thần vũ?”

Chuyện này thực mất cảm, càng nói càng sai, Điền Chân thành thật thừa nhận: “Đúng.”

“Người rất hiểu lời tiên đoán kia.”

“Nghe nói qua.”

“Phụ hoàng chưa bao giờ bị thương.”

Biết ngay mà! Điền Chân ăn nói khép nép nói: “Ta...thể chất của ta là kém cõi nhất, chỉ có ngàn năm tu vi mà thôi, sao có thể gây thương cho bệ hạ?”

“Tộc phượng Thần vũ, tắm lửa niết bàn bị thương màu lông, mấy tháng sau biến thành người, làm thị nữ bên người Triều Hoa Quân” Lộ Băng Hà xoay người đối mặt với nàng, giọng điệu không hề thay đổi “Triều Hoa Quân đối đãi không tệ với người, ở lại Thần giới, sẽ có hi vọng làm sườn phi của hắn, người lại bỗng nhiên gia nhập Ma giới, làm ta khó hiểu.”

Hừ, nhanh như vậy đã thăm dò chi tiết chuyện của nàng! Điền Chân trở tay không kịp: “Tin tức hỏi thăm được, không hẳn là tin đáng giá...”

Lộ Băng Hà đưa tay.

Điền Chân kinh hãi, đang muốn lui về phía sau, tay kia đã rụt trở về.

“Là tín vật của Vương tộc Khổng tước, có khả năng chuyển Lục Vũ binh khổng tước, nếu không phải là một thị nữ tầm thường, ta sẽ thật sự cảm thấy hứng thú” Ngón tay xinh đẹp cầm một cọng lông xanh biếc, Lộ Băng Hà thản nhiên nói, “Không cần nói cho ta biết, người muốn gia nhập Ma giới đã lâu.”

“Việc này, ách, nói ra tương đối phức tạp” Điền Chân trả lời cho có lệ để kéo dài thời gian, trong đầu nhanh chóng cân nhắc lời giải thích hợp lý “Lúc ấy là... Lúc ấy...”

Lộ Băng Hà xem cọng lông chim trong tay: “Người tốt nhất mau nghĩ ra có tốt nhất, kiên nhẫn của ta có hạn.”

Ứng phó với một kẻ bình tĩnh mà lý trí, tuyệt đối khó khăn và nguy hiểm hơn nhiều so với một kẻ tự phụ cường đại. Cái khác nhau là thực chênh lệch quyết định. Dù có đối trá cũng không có gì có thể uy hiếp đến hắn cho nên tự phụ mà không cần phải so đo làm gì, còn người này một khi đã không tin tưởng, khi cảm thấy cái gì uy hiếp hắn thì phản ứng đầu tiên là muốn tiêu trừ nó.

Sát khí bức người, Điền Chân thầm kêu không ổn, vội nói: “Lúc ấy rơi vào tay bệ hạ, quả thật là muốn...muốn sống.”

Lộ Băng Hà không có ý kiến gì, lấy cọng lông chim gài trả lại đầu nàng, di chuyển ra vài bước, tạo lối đi cho nàng: “Tính mạng đã bảo trụ, người có thể ly khai.”

Điền Chân bất động.

Mỹ nam này rõ ràng muốn giải quyết nàng, lại dùng phương thức âm hiểm như vậy, nếu lúc này nàng mà đi, sẽ dính thân phận gian tế, chỉ sợ tiếp theo là không kịp ra khỏi Ma giới đã bị hắn phăng teo, xử trí gian tế và vô cơ tàn sát bộ hạ, hai điều này nhưng lại khác nhau rất lớn, gian tế chạy trốn chưa xong đã bị tiêu diệt, gian tế chạy trốn chưa toại bị trảm, ma thần cũng không lý do vắng tội.

Đại thần như vậy, sao lại có vị con âm hiểm thế này!

Hắn không trực tiếp động thủ, chứng tỏ vẫn còn bản khoăn, Điền Chân sau khi suy nghĩ kỹ liền lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Lo lắng cho phụ hoàng, tâm lý của người ta hiểu được, nhưng muốn dùng tính mạng của ta để đảm bảo yên tâm cho người thì ta cảm thấy áp lực rất lớn.

“Thiên vương, xin nghe ta nói cho hết” Điền Chân đơn giản nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói “Lúc ấy gia nhập Ma giới là vì muốn sống, nhưng hiện tại ta là thật tình muốn lưu lại, vì bệ hạ cố gắng.”

“Người có năng lực này?”

“Ta tự biết mình bất tài, chỉ biết tận tâm hầu hạ bệ hạ.”

Hiện tại không phải lúc chứng minh năng lực, nếu cố tỏ vẻ nhờ đâu hắn thuận thế phái nàng đi làm nhiệm vụ, khác nào đi lấy cái chết, mất mặt vẫn tốt hơn là bỏ mệnh.

Thần sắc của Lộ Băng Hà quả nhiên lạnh lẽo: “Lưu lại, tính mạng của người khó có thể đảm bảo”

Muốn dọa cho ta chạy? Điền Chân ngược lại càng thêm trấn định, xoay người, cung tất kính nói: “Hoài nghi ta là gian tế, điều này cũng không kỳ quái, bất luận kẻ nào đều có quyền lợi hoài nghi, ta hiểu được bản khoăn của thiên vương, nhưng con dân Ma giới không thể tự giết lẫn nhau, lời bệ hạ dạy bảo, ta khắc sâu trong tâm khảm, không có chứng cứ, ta tin rằng bệ hạ sẽ không dễ dàng xử trí cấp dưới, lại càng không dễ dàng tha thứ cho loại hành vi này.”

Đôi mắt lạnh lùng, Lộ Băng Hà tới gần: “Người cho rằng, người có thể đánh đồng cùng với ta?.”

Lại bắt đầu uy hiếp! Điền Chân lui về phía sau: “Ta nào dám so sánh với thiên vương, thiên vương là con của bệ hạ, giết một hàng binh nhỏ nhỏ không phải là tội lớn gì, nhưng thuộc hạ quả thật oan uổng.”

Lời còn chưa dứt, trong lòng bàn tay kia đã lóe ra ánh sáng màu lam, nàng sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra.

Bỗng nhiên, một bóng sáng màu hồng nhảy ra từ phía sau tảng đá, nắm lấy đôi cánh của nàng: “Ca ca, người đừng dọa nàng, ta biết, nàng là muốn quyến rũ phụ hoàng!”

Lời này không chấp! Lời này không chấp! Điền Chân trầm mặc.

“Ta tận mắt nhìn thấy” Lộ Tiểu Tàn bỏ nàng ra, đi thông thả đến bên người ca ca, “Tuy rằng vẻ ngoài có xấu nhưng nàng vẫn quần quít lấy phụ hoàng, phụ hoàng có vẻ nghe lời của nàng.”

Lộ Băng Hà cũng biết lời đồn đãi, thuận thế thu tay.

Điền Chân tiếp tục bảo trì trầm mặc, ủy khuất vô cùng.

Quả thực là nàng oan uổng, tiêu chuẩn sử dụng mỹ nhân kế rất cao, nàng tự mình hiểu mình, cùng lắm nàng chỉ có chút hao sắc, lại chịu khó nhịn hót cũng chỉ muốn sống lâu thêm một chút. Ma thần đại nhân không mắng nàng ngu xuẩn cũng thực khách khí, đã bao giờ chịu nghe lời nàng nói?

Lộ Băng Hà hỏi đệ đệ: “Người có việc gì?”

Lộ Tiểu Tàn nói: “Vừa rồi, Viêm Vô tìm, nói phụ hoàng muốn gặp ta.”

Viêm vô? Điền Chân lại thấy tên này, kinh ngạc.

“Phụ hoàng đang chữa thương, làm sao gọi người...” Lộ Băng Hà nhíu mày, không tiếp tục truy cứu.

Lộ tiểu Tàn quan sát Điền Chân, hừ nhẹ: “Ta nói đúng mà vậy.”

Hai huynh đệ người này đều thông minh, Điền Chân cũng không phải là ngốc, rất nhanh đã hiểu được, mừng rỡ, trong lòng càng trấn định: “Pháp thuật của ta thấp kém, lại sợ chết, Đại Thiên vương cũng không cần miễn cảm như vậy.”

Lộ Băng Hà thần nhiên nói: “Người vẫn chưa từ bỏ ý định.”

Điền Chân nói: “Bệ hạ có ân với ta, người tin cũng được, không tin cũng được, ta thề, sẽ không phải bội Ma giới.”

“Cho phép người lưu lại, nhưng thân phận tộc Phượng Thần Vũ...” Lộ Băng Hà nói chậm chậm “Người nên biết làm như thế nào, ta chờ biểu hiện của người.” Nói xong xoay người, chậm rãi đi xuống.

“Nữ chim, người đừng vội mừng.” Cái đầu tròn lộ ra từ sau cánh nàng.

Tiểu hài nhi hừ hống không biết tốt xấu, ta còn ra vẻ đức mẹ thay cho người nói đỡ, cuối cùng toàn hiến máu cho người! Điền Chân cắn răng, cười tủm tỉm hơi nghiêng người đi tới: “Tiểu thiên vương thật thông minh, người vừa nói cái gì nhỉ?”

Cảm nhận được địch ý, Lộ Tiểu Tàn lui lại: “Người quyền rũ phụ hoàng, ta nhắc nhở ca ca, cứu người đâu.”

Điền Chân gật đầu: “Ta quyền rũ hẳn lúc nào?”

“Thảo nào còn chưa thành công” Lộ Tiểu Tàn chép miệng hai tiếng, kêu “Chắc chắc”, lắc đầu, “Hình dạng xấu như vậy, chỉ biết cung tay, phụ hoàng làm sao lại bị mắc mưu, người nên đi học Ngọc Dương Kiều nha...”

Điền Chân trợn mắt: “Ta quyền rũ hẳn, chính là muốn làm nương người đâu, đến lúc đó ngày nào cũng uống máu của người.”

“Người dám!” Lộ tiểu Tàn chỉ vào nàng, nghe răng trợn mắt, “Ta muốn mang...”

“Người muốn làm gì ta, không muốn làm cho phụ hoàng giận cũng đừng đụng đến ta” Điền Chân giơ cánh tay ra “Ngoan, nếu người thơm mầu thân một cái về sau nương sẽ tốt với người.”

“Người thực ghê tởm!” Lộ Tiểu Tàn hóa thành một luồng sáng hồng chạy mất.

.

Dạ mình châu trên đỉnh cột lộ thiên bên ngoài điện đã tắt hết, Ma giới đang là ban đêm. Trên tháp, Ma thần vẫn một tay chống trán, ở trạng thái im lìm, thần quang trên người lúc đầu yếu ớt đã bắt đầu chuyển sang màu lam như mọi khi, chiếu ra làm cho tấm điện trở nên xinh đẹp và thần bí, giống như cung điện Thần thoại Hy Lạp.

Đối với một người đã cứu mình ở thời điểm nguy cấp, lại bị thương, có thiếu nữ nào không tăng thêm chút cảm tình, huống chi vị nam tử này lại là một người cực kỳ tuấn mỹ.

Điền Chân bỗng nhiên thấy tim bắt đầu nhộn nhạo, đi lên quỳ đối diện với hắn.

Gọi tiểu hài nhi tới chính là giúp nàng giải vây, hắn đã sớm dự đoán được con lớn nhất định sẽ làm khó nàng đâu, tuy không rõ chỉ số thông minh của vị Ma thần này nhưng nếu bớt đi chút tự phụ, hiếu chiến, sẽ diện thì chắc chắn sẽ là tuyệt phẩm, có trách nhiệm, muốn tạo ra một xã hội công bằng, kỳ thật...quyến rũ hẳn cũng không phải không nên, chỉ không biết với cá tính cường đại của hắn thì tiêu chuẩn thẩm mỹ có cao hay không...

Mái tóc dài màu đen rũ xuống che bớt ánh sáng màu vàng của vòng trang sức trên trán, đôi lông mi dày buông xuống, đôi môi hơi nhếch lên như đang cười, toàn khuôn mặt vẫn quanh quẩn hơi thở hắc ám, không hổ là Ma đế.

Ma xui quỷ khiến , Điền Chân vươn tay.

Trước mắt thấy sẽ chạm vào khuôn mặt kia...

Vị thần này không nên chạm vào! Ý nghĩ này vừa thoáng hiện trong trí nhớ Điền Chân bừng tỉnh, vội vàng muốn rút tay về, ai ngờ—

“Nữ chim.” Đôi mắt hẹp dài chậm rãi mở ra

“Bệ hạ.” Tay Điền Chân tiến lên cũng không được, rút về cũng không xong, cứ cứng ngắc ở nguyên tư thế cũ giữa không trung.

Ma thần nhìn nàng.

Khoảng cách có chút ái muội, không còn trong phạm vi giữa lãnh đạo và cấp dưới, Điền Chân lúng túng nói: “Vừa rồi tiểu thiên vương tới, ta thực cảm kích bệ hạ.”

Ma thần ra vẻ nhận lời cảm ơn, nhưng vẫn nhìn cánh tay nàng, hiển nhiên là muốn một lời giải thích hợp lý.

Điền Chân cũng nhìn tay nàng, cười gượng: “Khuôn mặt bệ hạ rất đẹp...”

Ma thần vẫn không tỏ vẻ gì.

Mặt nóng lên, ý nghĩ nhất thời đông cứng. Tim Điền Chân đập thành thịch, bỗng nhiên đưa ra một quyết định trọng đại.

Âu yếm, âu yếm...

Yên lặng nhớ kỹ hai chữ này, Điền Chân đưa móng vuốt về phía trước mặt hắn, trả vờ lau mồ hôi họ: “Bệ hạ còn bị thương nhiều không?”

Uy tín bị xúc phạm, tuần nhan đang tiết độc, Ma thần cũng không nghĩ tới có người không sợ chết như vậy, theo bản năng sẽ dạy dỗ nhưng lại nhớ tới nàng này muốn đánh cũng không được, nếu dùng thần lực sẽ có thể bị thương, lúc đó khó giải thích với bên ngoài. Quan trọng hơn là nếu nàng trở thành vật hi sinh thì những ngày sau cũng không thấy thú vị.

Chần chờ trong một lúc, sự việc đã phát sinh.

Khuôn mặt của Ma thần đại nhân!

Nàng chạm được vào mặt của ma thần đại nhân!

...

Tâm hồn Điền Chân treo cả ra ngoài, lồng tơ toàn thân dựng thẳng, trái tim run rẩy, giống như sắp chết.

Cơn gió lạnh từ cửa điện thổi vào, trên trán có sợi tóc bị rủ xuống bay phất phơ, chạm vào tay nàng, cảm xúc nơi đầu ngón tay chân thật đến nỗi có thể cảm giác được độ ẩm....

“Nữ chim!” Ma thần bình tĩnh mở miệng.

“Bệ... Bệ bệ bệ hạ...” Điền Chân lắp bắp, không hiểu là do kích động hay là khẩn trương, trong chốc lát, cánh tay trở nên cứng ngắc, chậm chạp không kịp rút lại.

“Hừ ” Tiếng nói trầm thấp, giọng điệu hơi cao, tỏ vẻ cảnh cáo.

Vẫn duy trì tư thế cũ, Điền Chân cuối cùng cũng nhớ lại mục đích chính, vội vàng nhìn vào mắt hắn, nói câu nói đã chuẩn bị trước: “Bệ hạ, ta thích người!”

“Ta, không thích người.” Ma thần đẩy nàng ra, đứng thẳng dậy.

Lời tỏ tình trình trọng như thế lại bị người kia trực tiếp cự tuyệt, tâm hồn yếu ớt của Điền Chân chịu bao nhiêu đả kích, quên đi, là nàng không biết lượng sức, con người nguy hiểm như vậy, hay là nàng nghe lời hắn, cách xa người ra một chút.

“Nếu bệ hạ không thích, dù sao” nàng ủ rũ đứng lên, đi ra ngoài điện “Ta ra bên ngoài ở, không quấy rầy bệ hạ.”

Ma thần ngạc nhiên, nhìn nàng ra cửa

15. Chương 15: Lựa Chọn Giữa Thần- Ma

Đột nhiên quay trở về chỗ cũ, có nghĩa là mang theo hiềm nghi thất sủng, cũng may là bất luận Điền Chân ở chỗ nào, thái độ của chúng ma đối với nàng vẫn không thay đổi, chủ yếu là do mọi người không có mục tiêu theo đuổi, không cầu ước gì, cho nên cũng không cần nịnh hót, ngược lại còn thông cảm với nàng. Cứu

Tử Thương cùng Ma Nghiệp Hộ pháp hàng đêm kéo nàng đi uống rượu giải sầu. Trong lúc Điền Chân mở rộng vô số hạng mục giải trí như là đánh bài lại một lần nữa sa vào cuộc sống sa đọa hủ hóa. Ngạc nhiên là Ngọc Dương Kiều nghe nói nàng chuyển ra ngoài thì tâm lý cân bằng, khỏi bệnh hoàn toàn, lại bắt đầu xuất hiện chơi đùa. Điền Chân nằm mơ cũng không nghĩ rằng bản thân mình hóa ra lại làm được việc tốt như thế.

Đối với Lộ Băng Hà, Điền Chân tin rằng hắn sẽ không buông tha nhưng nàng cho rằng chỉ cần không có hành động gì hắn sẽ tuân thủ theo hứa hẹn để cho nàng ở lại. Mấy ngày nay quả thực hết sức thanh bình.

Chúng ma đánh bài thâu đêm ở nhà Cửu Tử Thương, vì ngày mai còn phải đi làm cho nên mới tản đi trong lưu luyến.

Rời khỏi chúng ma, Điền Chân vội vàng đi về chỗ ở của mình.

Hàn khí ban đêm thật mạnh, ánh sáng màu lam mờ mờ lung lung mà u nhã, lấp lánh trên đỉnh đầu tựa như mưa, trong suốt, nhẹ nhàng. Phía trên đỉnh núi đá, gió thổi mạnh mẽ, một bóng đen đang khoanh tay đứng yên, ống tay áo tung bay, lóe ra viền vàng, từ xa có thể thấy một áp lực vô hình.

Điền Chân ngạc nhiên nhìn kỹ, mới thật cẩn thận hỏi: “Bệ hạ?”

“Ừ”

Sự buồn bực mấy ngày qua bỗng nhiên biến mất, tinh thần Điền Chân vô cùng phấn chấn, Boss lớn hôm nay tự nhiên chạy đến kiểm tra! Bọn Cửu Tử Thương mà biết việc này sợ là bị dọa đến phát bệnh!

“Đến từ nơi nào?” Thanh âm vừa vang tới tai đã thấy hắn phi lên đứng trên đỉnh núi đá.

Điền Chân thật thà trả lời: “Cùng với Cửu Tử Thương và Ma nghiệp Hộ pháp...bàn chuyện.”

Ma thần lại lên tiếng “Ừ” tỏ vẻ vừa lòng với đáp án.

Điền Chân trong lòng vừa động lại hỏi: “Bệ hạ từ nơi nào đến?”

“Từ chỗ tiểu Tàn con ta.”

“Muộn như thế, bệ hạ đi thăm tiểu Thiên vương?”

Ma thần nâng cằm, tỏ vẻ cam chịu.

Ôi trời, tình thương cha bao lâu giờ mới phát ra? Điền Chân giả vờ khó hiểu: “Bệ hạ là quay về thăm điện phải không, thăm điện ở bên kia sao người lại đi tới nơi này?”

“Ta đến thăm người.”

Điền Chân nghiêng mặt đi, lấy tay áo che mặt, gian trá cười. Cuối cùng cũng thừa nhận, Ma thần đại nhân quả thực không biết nói dối. Nàng không ở có vài ngày, có phải hắn thấy tịch mịch, bắt đầu nhớ tới nàng?

“Nữ chim?”

Điền Chân lập tức quay mặt lại, cung kính xoay người: “Bệ hạ.”

“Ma giới thế nào?”

“Bóng đêm ở Ma cung thật đẹp” Điền Chân rất vui giúp đỡ lãnh đạo mới thưởng thức phong cảnh, giơ tay chỉ về phía trước “Bệ hạ nhìn xem, đang mưa, lại có rất nhiều núi đá to, núi đá nhỏ.”

Ma thần chậm rãi dời tầm mắt.

Không hứng thú? Điền Chân vội chỉ sang bên kia: “Bên kia, có rất nhiều đèn đang nhấp nháy.”

Ma thần không tỏ vẻ gì.

Điền Chân lại đổi phương hướng: “Bên kia, còn có... rất nhiều núi đá.”

“Không có chút sáng ý.” Ma thần không khách khí đánh giá.

Vì sao bốn phía Ma cung không có thêm vài thứ hấp dẫn đâu, Diên Chân thất bại, vô tình liếc nhìn thấy khuôn mặt tuần tú có vài sợi tóc dài rủ xuống, lại thêm đôi lông mi dày dính vài hạt mưa, ở dưới ánh sáng của dạ minh châu càng thêm nổi bật, sắc xanh lóng lánh, cực kì xinh đẹp.

Phong cảnh xung quanh, cũng giống người, không có sáng tạo nha!

Vì thế Diên Chân trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy, bệ hạ.”

Ma thần nhướng mày: “Ta, trở về.”

Vị thần phải đi, còn lên tiếng chào hỏi? Diên Chân tràn đầy lòng mong chờ, hỏi: “Bệ hạ... việc trở về?”

Ma thần xoay người biến mất.

Quả thật rất coi trọng mặt mũi, tuyệt đối sẽ không chủ động nói “Có nguyện ý theo ta trở về không” hay linh tinh khác! Diên Chân đến lúc hiểu ra, hối hận không ngừng vội chụp cánh lao thẳng tới tấm điện.

Vừa bay lên, có cái gì đó rơi vào cánh tay.

Một mảnh Kim vũ.

Diên Chân hoảng sợ, vội đem mảnh lông chim này cất vào trong tay áo, hạ xuống góc núi đá.

Bốn phía vắng vẻ, không một tiếng động, không có cả ma binh tuần tra, cũng không rõ nó từ đâu bay tới.

Mảnh lông chim, sao lại đột nhiên xuất hiện? Diên Chân không cần nghĩ ngợi, trước mắt ra tay tiêu hủy, sao đó yên lặng đi về phòng, nằm trên giường, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Đầu tiên lai lịch của mảnh lông chim này, đó là tín vật của Phượng vương tộc Thần Vũ, có cả vương khí của tộc vũ, không phải là giả, nhưng xã hội Ma giới tuy là công bằng, không có nghĩa là sơ sẩy không phòng thủ, lại sợ là chủ ý của huynh đệ Thiên vương, nhất là đại Thiên vương, làm việc cẩn thận, từ việc sắp xếp ma binh tuần tra là có thể hiểu được.

Mảnh Kim Vũ đưa đến không một tiếng động, có thể có hai nguyên nhân:

Thứ nhất là Ma cung có gian tế của Thần giới;

Thứ hai, nguy hiểm hơn, tín vật đưa vào tay sợ là do đại thiên vương ngầm đồng ý, muốn thử nòng, hoặc là...

Diên Chân thở dài.

Nếu hành động gì lúc này sẽ trúng kế, Lộ đại thiên vương có cơ hội gieo mầm gian tế, tuy rằng không phải là âm mưu nhưng có đi hay không cũng có vấn đề. Ân tình đã báo đáp, gấp mặt cũng không có gì để nói. Thần đế đã tứ hôn cho cặp Long – Phượng, thế nhưng theo tin nhận được hẳn lại lùi hôn kỳ lại, cũng không phải quan hệ lớn tới nàng, cho dù có, sợ là bởi vì nàng mất tích mà thấy áy náy thôi.

Ngày hôm sau, sao khi nghị sự giải tán. Diên Chân không dờ đi cùng bọn Cửu Tử Thương mà một mình đi tắm điện của Ma thần, vừa may có mặt hai vị thiên vương ở đó. Lộ Băng Hà đang nói truyện trước tháp, thấy nàng liền dừng lại. Lộ tiểu Tàn đứng bên cạnh yên lặng cúi đầu, không có vẻ linh hoạt như mọi khi.

Diên Chân làm lễ: “Tham kiến bệ hạ.”

Ma thần nói: “Nói đi.”

Diên Chân nói: “Tối hôm qua nhận được tín hiệu của Triều Hoa Quân, muốn gặp ta một lần, ta đến cầu bệ hạ ân chuẩn.”

Lộ Băng Hà thản nhiên nói: “Tín vật tộc Thần vũ sao lại truyền vào Ma cung?”

Thấy hắn phản ứng như vậy, Diên Chân càng thêm xác định: “Có lẽ ma cung có gian tế của Thần tộc, Thiên vương điều tra là có thể.”

“Người có thể đi gặp, không cần bẩm báo.”

“Ta giờ nguyện trung thành bệ hạ, muốn gặp Vương của Thần giới, tất nhiên phải bẩm báo.”

“Nguyện trung thành phụ hoàng, sao lại đi gặp chủ cũ?”

“Gian tể đã khứ, là con ta cố ý, nàng không giấu diếm, trung thành chủ mới, không quên chủ cũ, có thể gặp”
Ma thần ra hiệu bảo hần dừng lại, đưa tay về phía Điền Chân “Cho phép người.”

Quả nhiên là gieo rắc gian tể, Lộ đại Thiên vương là cố ý lấy Kim vũ thử nàng đây, Ma thần đại nhân tuy hơi tỷ là chế tạo vật hi sinh nhưng nội tâm lại cao thượng đức độ. Thấy mình thành công, Điền Chân thầm may mắn, liếc Lộ Băng Hà, nói: “Ta đi một ngày liền quay lại, nhưng có người muốn trừ khử ta đâu, nếu trên đường xảy ra việc ngoài ý muốn mà mất đi tính mạng, mong bệ hạ và thiên vương bảo trọng.”

Thần sắc Lộ Băng Hà không thay đổi, giống như không liên quan đến mình.

Ma thần nói: “Không sao, ta cho Tiểu Tàn đi cùng người.”

Điền Chân vui vẻ cảm ơn.

.

Lộ Tiểu Tàn chỉ cười trên một con hổ tên Tiểu Bạch, chạy cực nhanh, có hần dẫn đường, bớt thời gian xem bản đồ, rất nhanh hai người đã tới địa điểm hẹn gặp, chính là thảo nguyên Thập Phương Hư dã.

Trời cao, mây trắng, thỉnh thoảng có con nhạn bay qua, thảo nguyên trước mặt mênh mông vô bờ, cỏ rậm cao đến gần thắt lưng.

Nhìn quen đèn đuốc Ma giới, thật mong nhìn thấy trời xanh mây trắng. Điền Chân nhiều ngày không ra khỏi Ma giới, thấy cảnh sắc như vậy tâm tình tốt hẳn lên.

Lộ Tiểu Tàn yên lặng ngồi trên lưng Tiểu Bạch, vẻ mặt tràn đầy tâm sự.

Điền Chân đã sớm lưu ý tới hần, hỏi: “Tiểu quý, làm sao vậy?”

Lộ Tiểu Tàn nhảy dựng lên, cảm tức nhìn nàng: “Này, bảo ta cái gì!”

“Đúng, đúng, là thuộc hạ lỡ lời, tiểu thiên vương chớ trách” Điền Chân dù sao không dám đắc tội hần, vội nặn ra nụ cười “Lại làm chuyện sai phải không, bị phụ hoàng người mắng?”

“Không có.” Thấy nàng chịu thua, Lộ Tiểu Tàn cũng không có tâm tình so đo, một lần nữa ngồi xuống, sờ lên đầu tiểu Bạch.

Điền Chân nói: “Để cảm ơn sự hộ tống của người, vậy đi, nói với ta xem chuyện gì?”

Lộ Tiểu Tàn phiền chán: “Nói với người cũng vô dụng!”

Điền Chân kiên nhẫn nói: “Tuy rằng ta không khẳng định thể giúp người, nhưng người nói cho ta biết, ta có thể thay người tìm ý tưởng, nếu người không nói, một chút biện pháp cũng không có.”

“Phụ hoàng không cần người, người có thể có biện pháp nào” Lộ tiểu Tàn nhìn nàng, cảm thấy có điểm hy vọng, “Người đi cầu phụ hoàng, bảo hần đừng để cho ta biến mất, thế nào?”

“Để người biến mất?” Điền Chân bị dọa nhảy dựng lên. Ma thần đại nhân tuy là có bạo lực nhưng không đến nỗi tàn nhẫn mà hi sinh con mình đi!

Lộ tiểu tàn nói: “Ta thể chất không tốt, phụ hoàng không hài lòng, muốn con khác tốt hơn”

Điền Chân tỏ vẻ lý giải, tiện đà bật cười: “Hần cho dù muốn con khác, cũng sẽ không cho người biến mất a, mau đừng miên man suy nghĩ.”

Lộ tiểu tàn cố chấp nói: “Phụ hoàng tối hôm qua chính mồm nói, hần cũng không nói láo.”

Tối hôm qua tìm con để nói chuyện này? Điền Chân sau một lúc sững sờ, tỏ vẻ không tin đối với thông tin này, lựa lời an ủi: “Người...”

“Vương gia đến rồi.” Lộ tiểu Tàn cắt đứt lời nàng.

Trên một vùng đất trống trước mặt, một con phượng hoàng lửa uy phong lẫm liệt bay tới, trên lưng có một người ngồi, áo bào màu trắng, tay cầm một ống tiêu dài.

Điền Chân nói: “Đó Hoa bá bá của người.”

“Gọi hần bá bá là khách khí, chim đại bàng giết ta hần cũng không quan tâm,” Lộ Tiểu Tàn lên tiếng hừ nhẹ, đánh mạnh lên Tiểu Bạch bỏ đi “Ta sang chỗ kia chờ người!”

Lộ Tiểu Tàn vừa đi, phượng hoàng lửa liền hạ xuống trước mặt.

“Hoàng nhi.” Tiếng gọi yêu chiều.

“Vương.” Điền Chân làm lễ.

Triều Hoa Quân từ trên lưng phượng đi xuống, áo bào trắng ánh lên những sợi tơ vàng trông hết sức phiêu dật, bắt mắt, hần vẫy tay hiệu cho phượng hoàng lửa đi ra bên kia chờ, sau đó mới chậm rãi đi tới nâng nàng dậy, mỉm cười: “Hoàng nhi, mọi chuyện tốt đẹp chứ.”

Điền Chân cũng mỉm cười gật đầu: “Tốt lắm, đa tạ vương nhớ tới.”

“Có lỗi, cũng không nên chạy loạn, làm ta lo lắng đến nay.”

“Thực xin lỗi, là ta lỗi mạng.”

“Không thể ngờ được người hóa ra ở Ma giới, chịu khổ rồi” Triều Hoa Quân đem ôm nàng vào trong lòng, “Như một đứa nhỏ, làm ta mất bao nhiêu tinh thần tìm kiếm, nếu không có ngày hôm trước gặp được... lần sau vạn lần cũng không được như vậy.”

Sự ôn nhu quen thuộc, gợi lên sự cảm động trong nàng, Điền Chân trầm mặc một lát, nói: “Không biết vương hẹn gặp ta, là có chuyện gì?”

Triều Hoa Quân cúi đầu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Hoàng nhi, trên đời này luôn luôn có rất nhiều việc ngoài ý muốn, hôm nay có thể tìm được người, thấy người bình yên vô sự, ta thật cao hứng, người sẽ không hối, được chứ?”

“Vương yên tâm, ta đã sớm suy nghĩ cẩn thận” Điền Chân giải thích, “Chính là ta lần này đi ra, bệ hạ có biết, chậm chạp không về, chỉ sợ bệ hạ trách tội.”

Triều Hoa Quân vẻ mặt không thay đổi, vuốt cằm mỉm cười: “Được, được, ta biết rồi, bệ hạ đúng là chờ gặp người trên Thiên đình, chúng ta về trước rồi nói sau.”

Điền Chân nói: “Vương nghĩ sai rồi, bệ hạ ta nói là Ma thần.”

Triều Hoa Quân nhíu mày: “Thân là con dân tộc Thần Vũ, người có biết lời này nghiêm trọng thế nào?”

Điền Chân gật đầu: “Ta rất hiểu.”

Khuôn mặt tuần tú dần dần trở nên nghiêm khắc, Triều Hoa Quân nhìn nàng: “Người muốn phản bội thiên giới?”

“Một lý do để ta không phản bội Thần giới thì chính là ân tình của vương đối với ta, cứu nhiều chiến tướng hai giới hôm trước, ta nghĩ coi như ân tình này đã được báo đáp” Điền Chân thoát ra khỏi lòng hần, “Đáng tiếc, chút nữa đền cả mạng của ta, nếu không có bệ hạ bảo vệ, ta sớm đã không còn, cái gì gọi là tri ân báo đáp, hiện tại người có ân đối với ta bệ hạ, ta có thể nào lại phản bội Ma giới?”

Triều Hoa Quân lắc đầu: “Lúc ấy ra tay đúng là bất đắc dĩ, hoàng nhi, người là người thông minh, sao lại để ý?”

“Để ý chứ” Điền Chân thản nhiên nói, “Ta một lòng muốn cứu người, người ta cứu lại không đem sinh tử của ta để vào mắt, ở trong mắt của các vị thần tiên kia, ta chỉ là con dân tộc Thần vũ, có chết cũng không sao, ta hiểu được sự trung thành của Vương đối với Thần giới, cơ hội hiếm có như thế, hoặc có thể gây thương tổn cho hần làm thay đổi thế cục Ma giới, nhưng là lựa chọn ra tay, có nghĩa bỏ qua cho tính mạng của ta, thần tiên cũng thế, vương vừa ra tay, ta không thể không để ý.”

Triều Hoa Quân nói: “Nếu là nàng, ta cũng sẽ phải làm giống như vậy.”

“Ta biết, cho nên ta không trách vương” Điền Chân xoay người, “Nếu không có chuyện gì khác, ta đi về trước.”

Triều Hoa Quân giữ chặt cổ tay nàng, nghiêm khắc nói: “Ngay cả lời nói của ta cũng không nghe, phản đồ tộc vũ, ngươi muốn tự tay ta xử trí ngươi sao!”

Điền Chân lạnh lùng quay đầu: “Nếu không phải vì cứu Vương, ta tuyệt đối không quản đến sự sống chết của thần tiên, lại càng không lộ diện trong trường hợp này, để cho bản thân lâm vào cảnh nguy hiểm, Vương muốn hỏi tội ta, ta nào dám có ý kiến.”

Triều Hoa Quân cười bất đắc dĩ, giọng điệu hạ xuống: “Ngươi đầu quân ở Ma giới không giả, lại có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, hôm nay ta đặc biệt đến đưa ngươi trở về, đó là muốn bảo hộ ngươi, hoàng nhi, ngươi sao không hiểu được? Nghe lời, theo ta trở về.”

Đoán rằng hần hần sẽ không thả cho nàng đi, Điền Chân sớm có chuẩn bị, giả ý hạ mắt ra vẻ hổ thẹn, một lúc sau nói: “Vương có khổ tâm, ta hiểu được, nhưng ta có chút việc còn chưa xong, quay về Ma giới một chuyến.”

“Chuyện gì quan trọng như vậy?”

“Về bí mật của ma thần.”

Triều Hoa Quân ra vẻ hiểu rõ “À”, nhìn nàng cười: “Không cần, ta đã biết.”

Biết? Điền Chân vạn lần không thể nghĩ rằng cơ này sẽ mất đi hiệu lực, nhất thời không kịp trở tay: “Ta còn có việc cần quay lại Ma giới.”

Triều Hoa Quân nhú mày: “Việc gì vậy?”

“Không có gì, chính là một ít thuốc linh tinh.”

“Không sao, trở về ta cho người thay người lấy về.”

“Không cần, ta chính mình trở về lấy, không phí công Vương.”

“Tuy quan trọng gì đó cũng không bằng người ” Triều Hoa Quân một lần nữa ôm nàng vào trong lòng, “Hiếm khi tìm được người, ngươi trở về lại mạo hiểm, làm cho ta lo lắng?”

Đã sớm biết người này là cực phẩm phúc hắc, quả nhiên không thể gạt được hần, Điền Chân nói thẳng: “Ta sẽ không theo Vương trở về.”

“Không phải do ngươi quyết.” Sắc mặt Triều Hoa Quân không thay đổi, ngoắc tay kêu phượng hoàng lửa.

Điền Chân giãy dụa: “Tiểu Thiên Vương! Lộ tiểu tàn!”

Đỉnh đầu không biết khi nào đã đầy mây đen, tầng mây bị phá vỡ làm cho ánh nắng rơi xuống, không phải là Lộ Tiểu Tàn, mà là người cả sáu giới khiếp sợ: Ma đế.

Không ngờ rằng hần sẽ đến, Điền Chân vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Bệ hạ!”

Triều Hoa Quân đứng thẳng người: “Biểu đệ.”

Con mắt thâm trầm khê đảo, Ma thần chậm rãi di dời tầm mắt, không có trả lời.

Hai bóng dáng đen trắng đứng đối diện trong gió, ống tay áo viền vàng phấp phồng, không khí bắt đầu có chút khẩn trương.

Cuối cùng, Triều Hoa Quân thở dài: “Biểu đệ, nàng nguyên là con dân tộc Phượng của ta, nể giao tình năm đó với ngươi, buông tha cho nàng lần này.”

Ma thần cuối cùng cũng mở miệng: “Nàng đã sẵn sàng góp sức với ta.”

“Biểu đệ không chịu thả nàng?”

“Ta cho nàng đi, nàng không muốn, ngươi không nên bắt buộc.”

Triều Hoa Quân buông Điền Chân ra, đưa tay lấy tín vật của tộc Khủng tước trên đầu nàng, nhìn vào mắt nàng chậm rãi nói: “Bị bắt, ta chỉ có thể bảo hộ ngươi lần này, nhưng cố ý ở lại Ma giới... Hoàng nhi, ngươi có biết hậu quả, tương lai như thế nào, ta không thể cam đoan, ngươi chắc hiểu được?”

Điền Chân trầm mặc một lát, nói: “Đa tạ vương nhắc nhở, chủ ý ta đã định.”

“Là bởi vì chịu ân của hần sao?”

“Nếu có, còn là do ta thích bệ hạ, vương không cần khó xử, tương lai có gặp gỡ, nên như thế nào liền như thế đó đi.”

Triều Hoa Quân sau một lúc sửng sốt, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống: “Việc này không thể tùy hứng, hoàng nhi, ngươi nên hiểu rõ!”

Điền Chân nói: “Vương yên tâm, Ma giới thực an toàn.”

Triều Hoa Quân ần nhẩn cơn giận: “An toàn?”

“Nghĩ ngờ năng lực của ta” Ma thần nâng tay trái, sát khí ần hiện “Ngươi, nếu chọn thử xem hai giới đấu nhau.”

Bản tính phần tử hiếu chiến bộc lộ, Điền Chân bật cười, ngươi không cần phải chứng minh năng lực như vậy, ta biết làm con dân Ma giới là an toàn nhất, nàng nhanh chóng bay đến bên cạnh Ma thần: “Chưa bao giờ ta nghi ngờ, bệ hạ.”

Ma thần lên tiếng “Ừ” tỏ vẻ hài lòng, thu tay lại.

Triều Hoa Quân không hề nói thêm câu nào, cười lên lưng phượng hoàng lửa rời đi.

Nhìn theo bóng hần tới khi biến mất, Điền Chân ngược lại như trút được gánh nặng, hỏi: “Bệ hạ, sao lại đến đây?”

“Ta đoán rằng hần sẽ không cho ngươi quay về Ma giới” Ma thần nói, “Nữ chim ngây thơ!”

Điền Chân thừa nhận bản thân nàng thực ngốc, thực ngây thơ, chắc là gần đây sống an ổn quá, nàng nhỏ giọng kháng nghị: “Bệ hạ, ta là phượng hoàng.”

Ma thần liếc nhìn nàng, nói: “Phượng hoàng tính toán chi li!”

Làm thế nào để chuyển sang chuyện khác, vị thần này thực am hiểu phương pháp, cũng không mắc bẫy nàng. Điền Chân cuối cùng phát hiện, lần sau nên nói thẳng với hần là “Ta là Điền Chân ” mới đúng.

“Ta muốn trở về ở tấm điện của bệ hạ.”

“Cho phép ngươi.”

.

Trên đường quay về Ma giới, Điền Chân không nhịn được cười, nghĩ lại biểu tình cao cao tại thượng của đại thần, khi không chút khách khí vung tay áo nói “Cho phép ngươi” – thật sự là người rất sĩ diện nha.

Chuyện cũ giải quyết xong, trước mắt còn vấn đề thật sự nguy hiểm.

Từ nay về sau, chín thức trở thành con dân Ma giới, thiên giới thần tiên mà gặp sẽ giết không tha, muốn sống được lâu thì nên phải suy nghĩ cho kỹ, chỗ dựa duy nhất của nàng mà Ma thần đại nhân, thế nhưng có bất lợi là vị thần này tuy thực mạnh, nhưng có lúc lại tốt quá đáng, không chơi trò âm mưu, chỉ biết tự phụ, thích đấu một mình, hơn nữa lại đấu với cả đám người mưu mô kia, nhiều hơn thì mang theo hai con trai đi xuất chiến, người khác thì toàn núp ở sau lưng.

Như vậy không tốt, thật sự không tốt.

Điền Chân yên lặng tính toán, trở lại ma cung, từ xa đã thấy một bóng người nhỏ nhỏ ngồi trên đỉnh núi đá, bầu trời đang mưa, ngọn đèn trong mưa chiếu rõ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thể hiện vẻ cô đơn.

Thấy nàng, Lộ Tiểu Tàn đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó vẻ mặt tràn đầy sắc vui mừng.

Điền Chân cố ý dừng ở phía sau Ma thần.

Lộ tiểu Tàn quả nhiên chủ động chạy đến, kéo cánh nàng: “Phụ hoàng bảo ta về trước, ta cho rằng ngươi đã đi cùng Điều Vương rồi.”

“Chuyện hứa với người còn chưa làm được, làm sao có thể đi” Thấy hắn đứng dưới mưa chờ, Điền Chân dâng lên vài phần trù mến, sờ sờ lên đỉnh đầu ẩm ướt của hắn “Nhìn này, phụ hoàng người luyện tiếu ta, yên tâm, ta sẽ thay người cầu tình.”

Tiểu tử kia lại lộ ra ánh mắt tà ác, khinh thường nói: “Phụ hoàng còn đang nhìn đâu, người cho rằng người thực phản bội Ma giới, còn có thể sống sao?”

Quả thật nguy hiểm, Điền Chân thở dài.

Đại thần này coi trọng nhất là đạo đức, nếu làm kẻ phản bội rất khó cam đoan nàng có thể còn đứng ở chỗ này hay không, may mắn là biết lựa chọn chính xác, có thể thấy được mạnh mẽ đối với đạo đức cũng có tác dụng xúc tiến. Ma giới có vị thần này, đạo đức của mọi người không đề cao cũng không được.

16. Chương 16: Lai Lịch Con Ma Thần

Đi vào tấm điện, chỉ thấy Ma thần đứng ở trên tháp phía trước, đại điện trống rỗng, ánh sáng màu lam loang loáng, bóng dáng cao lớn trở nên cô tịch lạnh lùng.

Điền Chân lắc đầu.

Chỗ cao không khỏi lạnh, về vấn đề vô lực hắn đã là kẻ vô địch, còn biết theo đuổi cái gì, thảo nào không nhàm chán.

Nàng đi qua vào gọi nhẹ: “Bệ hạ.”

Ma thần chưa xoay người.

Vì thế Điền Chân chủ động chuyển tới trước mặt hắn: “Bệ hạ.”

Ma thần nhìn nàng.

“Ta tuyệt đối sẽ không phản bội bệ hạ.”

“Người, dám sao.”

...

Tổ vẻ trung thành tận tâm, lại dối lấy lời uy hiếp, Điền Chân âm thầm hạ lỏng xuống, vị thần này vừa mở miệng ra là làm ghen hòng người ta, cứ nhìn thái độ không khách khí của hắn đối với Yêu hoàng là biết không thể so đo gì hết.

Nàng hiện tại là tội phạm truy nã Thiên giới, muốn cho bản thân an toàn, phải cam đoan cho vị thần này an toàn, về phương diện lực lượng của Ma thần thì không cần lo lắng, chỉ cần làm cho hắn tích cực nhìn về phía trước, không nên thuận theo ý trời mà chuẩn bị tư tưởng trở về Thái Thượng Kính.

“Bệ hạ, hai giới liên minh không sao nhưng chính tai ta nghe Thần đế đã nói, lời tiên đoán của Thánh Vô danh kia là thật, bệ hạ phải có lưu ý tộc Thần vũ.”

“Người vì lo lắng cho ta?”

“Ta không muốn bệ hạ quay về Thái thượng kính” Điền Chân nói thật, “Bệ hạ mà đi, ta làm sao bây giờ?”

Ma thần nói: “Phượng hoàng, người thích ta vì cái gì?”

Kỳ thật ý của nàng là hắn đi rồi, Lộ Đại thiên vương sẽ không bảo hộ nàng, Lộ tiểu Thiên vương năng lực có hạn, mạng nhỏ của nàng rất nguy hiểm, nhưng sợ cách nghĩ của Ma thần, Điền Chân rất muốn tỏ lộ với hắn như hắn quả thực là tuyệt phẩm, vô công tuyệt vời, yêu hắn vì toàn bộ linh tình gì đó, nhìn lại khuôn mặt kia hồi lâu cuối cùng vẫn chỉ lắp bắp nói được vài câu: “Ta thích... khuôn mặt bệ hạ.”

Ma thần dời tầm mắt .

Nàng chưa từng nói hấn thể nhưng có nhiều ưu điểm, nhất thời không biết bắt đầu nói từ đâu, Điền Chân bắt đầu kể lại chuyện chính, sắp xếp lại ý tưởng cho hợp lý mới uể chuyển lên tiếng nói: “Bệ hạ chẳng lẽ không nghĩ tới, tình huống hiện nay của Ma giới nếu người thật sự ra đi, năng lực của bọn Cửu Tử Thương có khả năng sống sót dưới sự trả thù Thần giới sao?”

Đôi mi dài khê chớp, Ma thần vẫn không tỏ vẻ gì.

Điền Chân nói: “Hai giới Thần tiên có nhiều cao thủ, cho dù còn có hai vị Thiên vương, cũng không đủ để chống lại bọn họ, hơn mười vạn con dân Ma giới khó tránh khỏi bị khi dễ.”

“Nói có lý” Ma thần vuốt cằm “Ma giới cần một người có thể thay thế được ta.”

Thấy chưa, ai bảo là Ma thần không biết nhìn xa, hóa ra đã muốn tìm người nối nghiệp, Điền Chân không nói gì, sau một lúc lâu lại hỏi: “Bệ hạ có chọn được người thích hợp?”

Ma thần nói: “Con ta Băng Hà cùng Tiểu Tàn tuy trí dũng có thừa nhưng thân thể không thuộc người của Thần tiên, khó có thể phát huy được năng lực.”

Hấn đối với hai con mình quả thực rất hiểu biết, Điền Chân kỳ quái hỏi: “Bệ hạ là Thiên tiên chi Thần, sao hai người họ lại không thuộc?”

Ma thần nói: “Là hai chuyện khác nhau, không quan hệ.”

“Không có vấn đề gì?” Điền Chân thử thăm dò “Chẳng lẽ bọn họ không phải là thân sinh của bệ hạ?”

“Bọn họ, là do ta sáng tạo.”

Điền Chân rốt cục cũng dám hỏi ra sự tò mò trong lòng đã lâu: “Mẫu thân bọn họ sao lại không thấy?”

“Ừ?”

“Ta muốn nói là thê tử của bệ hạ.”

Ma thần nhìn nàng: “Phượng hoàng, Tiên Thiên chi thần tạo người, sao dùng phương thức phạm thần!”

“Cũng đúng!” Điền Chân trịnh trọng gật đầu.

Không có lão bà là tốt rồi, không lão bà là tốt nhất! Tiên thiên đại thần chính là giống như Nữ Oa, muốn có con chỉ cần mượn bùn mà nặn thành, cao cấp hơn có thể lấy một cây xương sườn...

Ma thần hiếm khi lộ vẻ cảm khái: “Ta có thể tạo vạn vật, cũng không thể tạo ra một thần giống như ta.”

Nghĩ đến lời nói của Lộ Tiểu Tàn, Điền Chân không dám buông lời bông đùa: “Bệ hạ tính làm sao bây giờ?”

Ma thần quả nhiên nói: “Con ta tiểu Tàn, có thể đúc lại.”

Đúc lại, người là nói người hay là binh khí đây! Điền Chân sợ tới mức khuyên nhủ: “Bệ hạ tạo thêm một người nữa là được, lưu hấn lại đi.”

“Lúc tái sinh đã làm mất ba giọt máu” Ma thần nói, “Sức mạnh của ta, nếu không còn mạnh nữa.”

“Còn đại thiên vương đâu?”

“Hấn là hi vọng cuối cùng của Ma giới.”

“Chuyện này đối với Tiểu Tàn không công bằng.”

“Tác phẩm thất bại, mất đi ý nghĩa lưu tồn” Ma thần an ủi, “Người sẽ nhìn thấy hấn vĩ đại hơn.”

“Vậy thì không còn là Tiểu Tàn.”

“Là tiểu Thiên vương vĩ đại của Ma giới.”

“Bệ hạ như vậy là quá phận!”

“Phượng hoàng!”

Không thể khuyên can, Điền Chân giận dữ xoay người bỏ đi, đến cửa đại điện liền dừng lại, quay đầu nhìn.

Ma thần thấy thế, quay mặt đi .

Đây là quyết định của hắc, khó lay chuyển hơn so với lãnh đạo cũ, chắc không chấp cơn dỗi này của nàng. Diên Chân đau đầu, thầm nghĩ không đúng, nếu dỗi thật với hắc thì tiểu tử kia trở thành vật hi sinh rồi, vì thế quay lại nhỏ giọng nói: “Ta sai rồi, bệ hạ tha thứ cho ta.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”: “Biết sai có thể sửa, phượng hoàng.”

Tha thứ nhanh như vậy, hóa ra vị thần này không có tính so đo, Diên Chân mừng thầm: “Kỳ thật ta không đồng ý, là vì, ta có biện pháp tốt muốn nói với bệ hạ.”

Ma thần ngạc nhiên: “Nói đi.”

“Chỉ sợ bệ hạ không chịu...” Thấy hắc nhíu mày, Diên Chân nói quanh co “Kế thừa còn hơn sáng tạo, bệ hạ có hay không... này, có hay không nghĩ tới...dùng phương thức của phàm thần?”

Ma thần sững sốt.

Sinh con như vậy, có khả năng truyền lại được thể chất của hắc. Diên Chân nghĩ kỹ lại nói thêm: “Chỉ có một nửa cơ hội.”

Dù sao, cũng không có Thần nữ nào trong sáu giới xứng với hắc.

Sau một lúc lâu, Ma thần nghiêng người nói: “Để cho ta suy nghĩ.”

“Thế tiểu thiên vương...”

“Nói chuyện sau.”

.

Từ tấm điện đi ra, Diên Chân nghĩ lại lời nói vừa rồi mà xấu hổ, vô luận vị thần này có suy nghĩ thế nào cũng sẽ tạm thời không còn chú ý tới chuyện này nữa, Lộ Tiểu Tàn xem như tạm thời an toàn , trước tiên đi gặp tiểu tử kia nói tin tốt này đã, cho hắc khỏi sợ hãi.

Lộ Tiểu Tàn quả nhiên vẫn đang chờ ở trên núi đá, bên cạnh còn có thêm hai người Lộ Băng Hà áo đỏ tóc trắng và Cửu Tử Thương đang lắc đầu không ngừng.

Thấy Lộ Băng Hà, Diên Chân liền dừng lại, tránh ở sau đá ngó nghiêng.

“Bố trí đại sự, người lại sơ sẩy như thế, phụ hoàng dặn dò người như thế nào?” Lộ Băng Hà dạy dỗ đệ đệ, “Nếu không có Cửu Tử Thương báo lại, ta còn không biết.”

Lộ Tiểu Tàn ngẩng đầu làm cương: “Ta mặc kệ!”

Lộ Băng Hà lạnh lùng nói: “Để ta bẩm báo với phụ hoàng, để hắc đánh người!”

“Người đi đi! Chỉ biết làm cho phụ hoàng thích, ta không sợ!”

“Không hiểu chuyện!”

Lộ Tiểu Tàn hừ một tiếng.

Lộ Băng Hà không nói thêm câu nào, đưa tay đập một cái thật mạnh lên đầu đệ đệ, sau đó tao nhã nhảy xuống núi đá, nhanh rời đi.

Cửu Tử Thương tiến lên, cất giọng an ủi: “Phòng thủ ở Ma giới trọng yếu như thế nào, ta nói với tiểu thiên vương, người quá không hiểu chuyện ...” Nói còn chưa dứt lời, đã bị một đập đá bay.

Tâm tình Lộ Tiểu Tàn vốn đã kém, lại bị ca ca mắng cho một trận, đầy một bụng tức, cuối cùng tìm được một đối tượng để phát tiết, chạy lên giơ tay lên đầu: “Người dám mắng ta? Ta đánh chết người!”

“Tiểu thiên vương tha mạng! Là đại thiên vương nói, không liên quan tới thuộc hạ!” Cửu Tử Thương sợ tới mức cầu xin tha thứ.

Lộ đại thiên vương dạy dỗ đệ đệ, không có nghĩa là người có thể học theo mà dạy dỗ, Điền Chân nhìn thấy buồn cười, vội đi tới, ngăn Lộ Tiểu Tàn, nâng Cửu Tử Thương dậy, lấy một lọ nhỏ đổ ra hai viên thuốc chữa thương đưa cho hắn, Cửu Tử Thương vô cùng cảm kích đón lấy thuốc rồi chạy vội.

Thấy Lộ Tiểu Tàn đứng bên cạnh hằm hừ, thỉnh thoảng liếc ánh mắt về phía mình, Điền Chân cố ý dời tầm mắt, ra vẻ đang ngắm phong cảnh.

“Này” Lộ Tiểu Tàn bắt an túm cánh nàng.

“Ta không tên là Này” Điền Chân ngẩng cao mặt, “Kêu nương.”

Vừa nói xong, một cơn đau đón truyền đến.

“Ôi, Ôi, Ôi!” Điền Chân liên tục phủi cánh.

Lộ Tiểu Tàn cười ha ha, chạy ra xa.

Điền Chân cúi đầu nhìn, thấy trên cổ tay quả nhiên có dấu răng nhỏ, không khỏi giận dữ: “Người làm cái gì vậy!”

Lộ Tiểu Tàn để bàn tay nhỏ sau lưng: “Chuyện hứa không hoàn thành, người làm sao có tâm tình nói đùa? Khẳng định là phụ hoàng đồng ý, người mới cố ý trêu ta.”

Tiểu chính rất thông minh! Điền Chân không nói gì, sau một lúc lâu mới nói: “Tiểu quỷ vong ân phụ nghĩa, ta bảo phụ hoàng người đánh người!”

“Thật nhỏ mọn, ta đâu có uống máu của người” Lộ Tiểu Tàn chỉ vào dấu răng kia “Này, đây là tội dám trêu trọc ta.”

Điền Chân đỏ khóc đỏ cười, trừng hắn.

Lộ Tiểu Tàn tỏ vẻ mặt tà ác: “Đừng hung ác như vậy, giống mẹ kế.”

Tiểu tử kia chắc là do Ma thần đại nhân nặn từ đất ra, không có mẹ ruột đây, Điền Chân cúi người đi ôm hắn: “Về sau ta làm nương của người, có việc gì sẽ chăm sóc người, đến đây, trước ôm một cái.”

“Người thật ghê tởm!” Lộ Tiểu Tàn hóa thành luồng ánh sáng hồng chạy đi “Ta phải đi an bài thủ vệ.”

Điền Chân mỉm cười.

Tiểu tử kia kỳ thật vẫn nghe lời phân phó của phụ thân, thế nhưng làm việc không được sự tán thành nào, hỏi sao không tức giận..

Thiên đình ngày nào cũng quang cảnh này, cung tường bằng ngọc lấp lánh, màu sắc lạnh lùng mang theo áp lực. Triều Hoa Quân chậm rãi đi về phía trước, thỉnh thoảng đi ngang qua Thần vương, thần tướng liền chào hỏi, bên ngoài đã có tiên quan đứng chờ ở ngoài cửa, thấy hắn lập tức làm lễ chào.

“Bệ hạ ở bên trong” Tiên quan nhìn phía sau hắn, rất nhanh liền cúi đầu cười “Mời Triều Hoa Quân.”

Trong điện, Thần đế đứng một mình trước bàn, tay cầm bản tấu chương, thấy hắn vào một mình, ánh mắt khẽ nhúc nhích, xoay người ngồi vào ghế.

“Tham kiến bệ hạ.”

“Miễn” Thần đế buông tấu chương ra, ý bảo hắn ngồi.

Triều Hoa Quân lại cười nói: “Bệ hạ đã biết, một mình tội thần trở về, sao dám ngồi xuống.”

Thần đế nhướn đôi lông mày: “Nàng quả thực phản đi Ma giới?”

“Nàng sao dám phản bội, là thần không có năng lực có thể thuận lợi mang nàng về, lần này bị Ma giới phát hiện, người chúng ta đặt ở Ma giới chỉ sợ...”

“Có thể ngăn cản người, là hắn?”

“Đúng”

“Chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi tộc Vũ, hần cần gì ra tay.”

“Bệ hạ hoài nghi thần?”

“Biểu huynh tận trung với Thiên giới, trăm chưa bao giờ hoài nghi” Thần đế thề nhưng lại không tức giận “Ý của Trẫm là, để tiểu hoàng ở lại Ma cung chưa chắc đã là chuyện xấu, có lẽ, chúng ta có thể mượn nàng tìm hiểu bí mật của hần. “

Triều Hoa Quân nói: “Nàng còn nhỏ, thần lo lắng... Vẫn là nên tìm cơ hội mang nàng trở về cho thỏa đáng.”

“Nàng đã ăn nội đan, chính là ứng với thiên ý, không có việc gì” Thần đế cười cười chuyển sang đề tài khác, “Biểu huynh có phải nên nghĩ đến chuyện khác hay không? Tìm hai mươi mấy năm, nay người đã trở về, người lại không vội vàng, lùi dăm cưới lại, không sợ nàng ủy khuất suy nghĩ nhiều? Đệ muội người đang ở cùng nàng, người đi dõ dẫm.”

“Thần tuân mệnh.”

Đi ra khỏi điện, Triều Hoa Quân chậm rãi mà đi, ý cười thu lại, trong lòng thở dài.

Ngăn cản Ma thần mà vẫn bình yên vô sự, có lẽ thực ứng với thiên ý, nàng dù sao cũng là tri ân báo đáp, kể cả phản bội cũng sẽ không vô cớ khơi mào chiến tranh, chỉ mong có thể tạm thời ổn định Ma thần, việc khác, cứ từ từ tính. Chỉ có điều tộc Vũ chưa bao giờ có kẻ phản nghịch, nếu để Thần đế biết sẽ hạ lệnh truy sát, trước mắt cứ giấu diếm trước đã.

Trên hành lang, Hằng Nguyệt Cơ dẫn theo thị tì trung thành đi tới, vừa đi vừa nói chuyện.

“Thần nữ sao đi nhanh như vậy?”

“Nơi thị phi, khỏi cần lưu lại.”

Thị tì khó hiểu: “Thần hậu nương nương cùng Long Nữ, sao lại thành thị phi?”

Hằng Nguyệt Cơ nói: “Triều Hoa Quân rất thương tiểu phượng hoàng kia, đã nghe thấy hết rồi, giờ lại hoãn hôn kỳ với Long Nữ, làm sao Long nữ lại không ăn giấm, người không có nghe nàng vừa mới nói với Thần hậu nương nương, cho dù tiểu phượng hoàng kia thực sự phản bội Thần giới, Triều Hoa Quân cũng sẽ bảo vệ nàng, nếu lời này rơi vào tai bệ hạ, chuyện gì đến sẽ đến, Nếu Triều Hoa Quân biết chúng ta biết chuyện này, hần sẽ nghi tới ta.”

“Thần nữ nói đúng, ta cũng thật không ngờ.”

“Cuộc sống chốn cung đình, tốt nhất nên bo bo giữ mình” Sóng mắt Hằng Nguyệt Cơ lưu động, cười nói “Chúng ta đi thôi.”

...

Chủ tớ đi xa, thần sắc Triều Hoa Quân không tốt lắm, đứng yên một lúc lâu mới quay lại hướng cũ, bước nhanh về chỗ ở của mình, tìm thân tín của mình là Mạc Vũ Thiên cung nghi trượng Vũ Tiêu đang chờ ở cửa, thấy hần liền làm lễ: “Vương.”

Triều Hoa Quân lấy Lục Vũ Sai từ trong tay áo đưa cho hần: “Vật này ta đã thu hồi, cho người đem trả lại cho Vương tộc Khổng tước”

Vũ Tiêu cả kinh nói: “Hoàng nhi phản bội chẳng lẽ là thực?”

Triều Hoa Quân nhú mày.

“Thuộc hạ sẽ cho người đưa đi, vương yên tâm.” Vũ Tiêu lĩnh hội, đón lấy Lục Vũ Sai muốn bước đi.

“Chậm đã” Triều Hoa Quân gọi hần lại, nghĩ nghĩ một lúc mới nói, “Ta còn muốn gửi một phong thư cho Tiên Đế, sau đó hãy chuyển đi.”

Vũ Tiêu đáp dạ, đi theo vào cửa.

.

Bên này Điền Chân đâu biết chuyện phát sinh ở Thần giới, chỉ đoán rằng Thần giới tất sẽ đuổi giết nàng, càng một lòng với Ma giới, theo Lộ Tiểu Tàn luyện binh. Ma giới không có tướng mạnh, lại không biết lập trận luận võ, Cửu Tử Thương lãnh đạo chúng ma cấp dưới lười nhác đã quen, không thể nói được, chỉ ứng phó lấy lệ. Về sau nhờ Lộ Tiểu Tàn chỉ một câu là giải quyết vấn đề: ai thua thì bị phạt. Chúng ma đều từng bị ăn khổ dưới tay tiểu Thiên vương, nghe thấy thể tình thần quật khởi, từ đó về sau dốc lòng tu luyện, một lần nữa cuộc sống lại có lý tưởng.

Trừng phạt so với ngợi khen làm cho người ta thêm hăng hái, Điền Chân cảm khái, thuật pháp trị người này không phải là chuyện xấu, tương lai có thể có chút công dụng.

Mặc cho hai người làm, Lộ Băng Hà thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ.

“Người vẫn còn hoài nghi ta?” Điền Chân một lần có cơ hội nói với hắn.

“Lời tiên đoán ứng với tộc Thần Vũ, nhất định phải phòng bị” Lộ Băng Hà thản nhiên nói, “Có cơ hội, ta muốn đem người rời xa phụ hoàng.”

Người này cùng lắm cũng chỉ làm từ cây xương sườn, nàng không cần so đo với cây xương sườn, Điền Chân cười nói: “Thiên vương thật sự là thẳng thắn.”

Lộ Băng Hà nói: “Đa tạ người lưu lại Tiểu Tàn.”

Vừa chuẩn bị ứng phó cho tốt, không thể đoán được hắn sẽ nói lời cảm tạ, Điền Chân không kịp phản ứng, biểu tình bắt đầu hỗn loạn: “Người cuối cùng là muốn cảm tạ ta, hay là vẫn muốn đuổi ta đi?”

“Người có thể chủ động rời phụ hoàng đi, tốt nhất.”

“Nếu ta không đáp ứng?”

“Đó là chuyện của người” Lộ Băng Hà chậm chậm nói “Theo sát bọn hắn quá, chỉ sợ tác dụng ngược lại, việc người làm sẽ không hề ý nghĩa.”

Điền Chân như ở trong mộng tỉnh lại, âm thầm hồi hận.

Thời gian này do cầu cho kết quả nhanh đạt, lại do chúng ma vì sợ bị phạt mới bắt đầu tu luyện, có rất nhiều oán hận, chắc nên đổi phương thức khác.

Lộ Đại thiên vương đối với đệ đệ thực sự rất quan tâm, đối với bản thân nàng cũng không khách khí, đó là do vì Ma thần đại nhân mà suy nghĩ. Nghĩ vậy, Điền Chân không hề phản cảm, nhưng vấn đề là nhìn phụ tử bọn họ đứng cùng một chỗ cứ thấy thật kỳ dị, có một con lớn lại ghê ghớm như vậy, nàng còn chưa có chuẩn bị tâm lý...

.

Mọi vấn đề này sau khi gặp Ma thần, đã trở nên nhẹ nhàng.

Hắn cô đơn ở trong điện, trang sức trên trán chớp nhẹ lên ánh sáng lạnh, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ trầm tư.

Điền Chân đứng ở cửa đại điện, từ xa nhìn ngắm một lát, mới trấn định đi vào đi, chủ động kéo cánh tay xinh đẹp kia: “Bệ hạ.”

Nàng gần đây càng ngày càng làm càn, bộ dạng Ma thần tỏ vẻ phục tùng, tầm mắt dừng ở trên tay nàng.

Điền Chân giả vờ không nhìn thấy, để cho hắn nhìn một lúc vẫn chưa thấy hắn tỏ vẻ gì, đành phải hỏi: “Ta làm việc quá mức cho nóng vội, làm cho nổi lên nhiều câu oán hận, bệ hạ có tức giận không?”

“Người, là vì bọn họ lo lắng.”

“Ta lo lắng năng lực bọn họ không đủ để tự bảo vệ mình, lại không đủ để thủ hộ Ma giới, chuyện này không nên để một mình bệ hạ gánh vác.”

“Ta tha thứ cho người.”

Thân phận làm cho người ta sợ hãi, giọng điệu thì cao cao tại thượng, nếu là người khác sẽ thấy mang ơn và thậm kê may mắn, nhưng vào tai của Điền Chân thì nàng lý giải rằng lúc nàng ra quyết định này cũng không nghĩ tới việc hấn có tha thứ cho nàng hay không.

“Ta đến từ tộc thần vũ, bệ hạ không phòng bị?”

Ma thần nhìn tay nàng, lại nhú mày.

Điền Chân vẫn nắm chặt không buông, hạ giọng mềm mại: “Bệ hạ?”

Ma thần cuối cùng cũng không bị lừa bịp, giẫy khỏi tay nàng: “Phượng hoàng vô lại.”

Tiếng nói vừa dứt, đã thấy Lộ Băng Hà bước nhanh vào, quỳ một gối làm lễ: “Phụ hoàng, núi Ưu Bà có biến khác thường, không biết duyên cớ gì?”

“Núi thánh thời Thượng cổ, là nơi thần trú giặng, từ ngày ta trở lại chưa thấy nó oán giận lần nào” Ma thần lại lên tiếng nói “Ta đi thăm dò xem, con ta, trông coi Ma giới cho tốt..”

Lộ Băng Hà đáp dạ.

Điền Chân vội hỏi: “Bệ hạ, ta cũng đi!”

“Người, lưu lại.” Ma thần xoay người biến mất.

Đuổi theo không kịp, Điền Chân ủ rũ, nhìn Lộ Băng Hà.

Thần sắc Lộ Băng Hà không thay đổi, tao nhã xoay người, rời ra khỏi điện.

.

Hoạt động giải trí ở Ma giới một lần nữa lại sôi động, chúng ma đều được thả lỏng, không còn ý kiến gì nhiều. Điền Chân lại quá nhàm chán, ngay cả đánh bài cũng không còn thấy hấp dẫn, ban đêm một mình đối với đại điện trống rỗng, cảm giác thấy thiếu cái gì đó, đương nhiên nàng cũng không có lo lắng tới việc Lộ đại thiên vương sẽ không gốc đến mức ra mặt mà đuổi nàng đi.

Đến đêm thứ ba, Lộ Tiểu Tàn lặng lẽ chờ nàng ngoài cửa điện gọi nàng.

Điền Chân thật vui mừng: “Thực ngoan, sao lại nghĩ đến việc đến chơi với ta?”

Lộ Tiểu Tàn né tránh cái ôm của nàng, cười tà ác: “Bản thiên vương là tới nói chuyện quan trọng với người, người nghe xong chắc sẽ không còn chút nào cao hứng.”

“Chuyện gì?”

“Ca ca ta muốn đuổi người đi.”

Điền Chân thu ý cười, nửa tin nửa ngờ: “Thật sự?”

Lộ Tiểu Tàn nghiêng người: “Ngay tại đêm mai, nhớ tới việc người đã cứu ta, ta mới nói tin này với người, tin hay không tùy người.”

“Vô duyên vô cớ đuổi ta đi, hấn không sợ bệ hạ trách tội?”

“Hấn đương nhiên sẽ không tự mình ra tay, sáng sớm ngày mai hấn sẽ mang ta ra cung xem ma tuyền, như vậy sự tình liền không liên quan tới chúng ta, phụ hoàng sẽ tin hấn, cùng lắm chỉ quở trách vài câu.”

Điền Chân nghe thế kinh hãi, thầm mắng.

Thâm hiểm ! Lộ đại thiên vương thật thâm hiểm!

“Dù sao ta đã nói cho người, người tự nghĩ biện pháp đi, ta phải đi, không thì ca ca biết.” Lộ Tiểu Tàn túm túm cánh của nàng một cái rồi trốn đi.

17. Chương 17: Bạn Tiên Trên Thần Giới

Sự tình quả thật giống như Lộ Tiểu Tàn nói, sáng sớm ngày hôm sau, Lộ Băng Hà liền dẫn Lộ Tiểu Tàn ra cung kiểm tra Ma tuyền, nghe nói hai ngày sau mới trở về. Hai vị Thiên vương vừa mới đi, Điền Chân liền nói với chúng ma ra ngoài đi dạo, bởi vì Ma cung thường xuyên có hoạt động này nên không có ai sinh nghi.

Thập Phương Hư Dã nằm phía ngoài Thần giới, là vùng trải dài toàn sông núi, bởi vì từng trải qua công hãm của Ma giới nên địa hình bị phá hủy nghiêm trọng, có cảm giác giống như phế tích.

Điền Chân đứng nhìn xa xa.

Trốn đi trước, so với việc nàng bị đại thiên vương đưa đến nhốt ở một nơi xa lạ thì thà tự trốn đi còn hơn. Bọn Cửu Tử Thương phát hiện nàng mất tích, quay về bẩm báo, hẳn ta sẽ không bỏ qua, sợ rằng hiện tại đã âm thầm phái người lùng bắt, vẫn phải mau chóng tìm được Ma thần là tốt nhất.

Nhìn Thiên binh đứng gác, Điền Chân càng thêm sầu.

Vấn đề lớn nhất hiện nay là núi Ưu Bà là đất hoang, gần với Thần giới.

Khi có sức mạnh, muốn đi nơi nào không cần phải nghĩ biện pháp, giống như là Ma thần đại nhân vậy, muốn tiến thì tiến, không ai phát hiện, nếu phát hiện thì thành vật hi sinh, chỉ có kẻ yếu mới sầu lo vấn đề này, biện pháp phổ biến là cải trang thành một người dân lương thiện hoặc là kẻ có quan hệ tốt với tiên giới mà đi qua.

Điền Chân sờ sờ hai cánh, thở dài.

Bởi vì do thể chất, thuật pháp chẳng có tiến bộ chút nào, cứ thế đi ra ngoài chẳng khác nào nói cho mọi người biết “Ta là tội phạm truy nã”, biến lại nguyên hình thành quạ đen để đi lại không qua được kết giới, nhờ đâu kẻ nào tinh mắt thì càng phiền toái.

Xem ra chỉ ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, mong cho người của Lộ đại thiên vương sẽ không đuổi theo kịp.

Nàng còn đang suy nghĩ, bỗng thấy phía không trung xa xa hiện lên một đám mây màu tím.

Đi từ phía sông Lệ Tử tới, phía trên từ từ hiện một xe ngựa nhỏ, sau một lát, đã hạ xuống bên ngoài Thần giới, có khoảng mấy chục người, quy mô không lớn, cũng không quá hoa lệ, nhưng nhìn cỗ xe kia có dấu hiệu màu tím của tiên giới là biết thân phận của người tới.

Hai giới Thần Tiên trở thành liên minh, thường qua lại cũng không lạ gì. Điền Chân thầm nghĩ, đang tính cách.

Nhưng đúng lúc này trên xe bước xuống một người.

Không còn là trang phục Thiên binh, chỉ là một bộ y phục mặc hàng ngày, hết sức thanh nhã, khuôn mặt tuấn tú, toát lên vẻ ôn hòa như trước, trên đó không còn cảm giác u buồn nhục nhĩ mà ẩn chứa uy nghiêm cùng quý khí, giơ tay nhắc chân lộ ra vẻ quyết đoán, bọn thị vệ bên cạnh hẳn tỏ vẻ cung kính.

Thảo nào không thấy hẳn, hóa ra là đi tiên giới! Điền Chân vui vẻ, định chạy ra đón tiếp, bỗng nhiên chợt nhớ tới thân phận hiện nay của mình liền vội vàng nhịn xuống, trốn vào sau một tảng đá.

Một tên thị vệ đưa thiếp tới chỗ Thiên binh, sau một lúc, tướng giữ thành tự mình ra nghênh đón.

Thấy hẳn sắp đi vào, Điền Chân trong lúc khó ló cái khôn, cúi đầu xuống kêu lên một tiếng phượng.

Tộc Phượng tộc mặc dù không phồn thịnh hơn, con dân nhưng cũng không ít, ở Thập Phương Hư Dã xuất hiện tiếng chim phượng cũng không kỳ lạ, người kia quay sang bên này nhìn xong, rất nhanh liền một lần nữa quay mặt lại, mỉm cười nói chuyện cùng tướng giữ thành.

Lâu lắm không gặp, cũng không trách hẳn không nhận ra nàng, Điền Chân lại kêu lên một tiếng.

Thật vui là, lần này người kia nghe ra tiếng kêu là cố ý, có vẻ như nhớ tới điều gì, ánh mắt một lần nữa nhìn lại, có chút vui mừng.

Điền Chân yên tâm, nín thở lùi về phía sau tảng đá.

Sau một lúc lâu, bên ngoài có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới.

“Tiểu phượng hoàng?” Tiếng nói quen thuộc, có chút thăm dò

Điền Chân ho khan.

“Tiểu phượng hoàng, có phải là ngươi hay không? Đi ra đây” Người kia đi về phía sau tảng đá, nhìn thấy nàng trước tiên là ngạc nhiên, rồi rất nhanh khôi phục lại vẻ bình tĩnh “Ngươi...”

“Văn Tê” Điền Chân hiểu hẳn để ý đến điều gì, có chút xấu hổ, chỉ vào đôi cánh của nàng nói “Là ta, phượng hoàng có bộ cánh xấu như thế này không nhiều lắm.”

Văn Tê nhìn vào đôi cánh xấu xí một lúc, trong đáy mắt hiện lên ý cười, đánh giá nàng.

“Ngươi đi Tiên giới?” Điền Chân thăm dò vị thị vệ này “Trách không được vẫn không tìm thấy ngươi.”

Văn Tê nói: “Ta vốn là thân Tiên, do ngươi không nhận ra.”

Xưa không bằng nay, Điền Chân quan sát hẳn: “Một năm không gặp, nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa, thân phận hiện tại của ngươi ta cũng không dám nhận quen biết đâu.”

“Ta hộ tống Tiên đế bệ hạ trở về, lập công lớn, bệ hạ ban thưởng cho ta chức Thiếu cung” Văn Tê cười rõ lên, vỗ nhẹ lên trán nàng, “Ngươi là đang thử thăm dò ta có quên ơn cứu mạng của tiểu phượng hoàng ngươi sao?”

Tâm tư bị nhìn thấu, Điền Chân xấu hổ: “Cứu mạng cái gì, đúng dịp mà thôi, ngươi vốn đã không phải là người thường.”

“Lần trước đến Thiên giới, ta từng gặp được Triều Hoa Quân có hỏi ngươi, hẳn nói ngươi bị lạc đường, ta thực lo lắng, vẫn sai người âm thầm tìm kiếm, ai ngờ hôm nay lại gặp ở chỗ này” Văn Tê dừng lại một lúc, nhú mày, “Tiểu phượng hoàng, chúng ta thật sự rất có duyên.”

Thủ Nguyệt Vô cũng từng phong huynh trưởng bên ngoài làm Thiếu Cung, nghĩ tới chức quan thuộc cấp bậc Tể tướng, hỏi sao không được những người kia tôn kính, Điền Chân gặp lại hẳn lúc này, cảm thấy không được tự nhiên, không thể tùy tiện giống như lúc trước, dù sao khí chất thay đổi quá lớn, tựa như bạn tốt một năm không gặp, đột nhiên trở thành tổng thống một quốc gia, có cảm giác xa lạ lại kính cẩn.

“Kỳ thật ta tìm ngươi, là muốn nhờ ngươi hỗ trợ, mang ta tiến vào Thiên giới.”

Văn Tê kéo cánh của nàng: “Dấu hiệu của tộc Vũ, còn cần ta dẫn vào?”

Hiện tại đang đóng dấu là tội phạm truy nã, Điền Chân âm thầm cảnh giác, khi nàng gia nhập Ma giới có nhiều thần tiên chính mắt trông thấy, lại cứu bọn họ, chuyện lớn như vậy không lý do nào lại chưa tới tai Tiên giới.

“Ngươi không biết?”

Văn Tê như nhớ tới chuyện cũ: “Hôm trước, nghe nói trận chiến ở Bắc Nhai có một người chim cứu giúp, nếu không hai giới thần tiên chắc tổn hại rất nhiều tướng sĩ, là ngươi, ngươi ở Ma giới?”

Điền Chân gật đầu.

“Triều Hoa Quân phái ngươi đi?” Văn Tê nhú mày nói “Trường hợp này không nên liều lĩnh, Ma thần cực kỳ nguy hiểm, ngươi cứu người bên này, sẽ làm cho hắn sinh nghi.”

Người thông minh thường có tật xấu như thế, luôn đem chuyện đơn giản làm cho phức tạp, cũng không phủ nhận, chính nàng lúc đó cũng giống như nằm vùng. Điền Chân thấy hẳn hiểu lầm liền nhẹ nhàng thở ra, chuyển sang đề tài khác: “Nguy hiểm cũng đã qua, ta không phải vẫn ổn sao, ngươi nếu có chức vị ở Tiên giới sao lại tới nơi này làm gì?”

“Là Triều Hoa Quân mời đến” Văn Tê cười nói “Vừa vặn, ta mời ngươi đến Tiên giới làm khách, trước đi qua Mạc Vũ Thiên cung nói với hắn một tiếng.”

Thảo nào hẳn lại mặc y phục hàng ngày, Điền Chân giữ chặt hắn: “Ta là đang nằm vùng đâu, như vậy đi không được.” Nói xong liền xoay người biến thành một con chim nhỏ, tự động chui vào trong tay áo hắn.

Văn Tê bật cười.

Thần đế cũng không có lệnh truy nã nàng, Diên Chân vào Thiên giới mới phát hiện ra việc này, lại cũng hiểu được tại sao Văn Tê cho rằng nàng đang nằm vùng. Tất nhiên nàng không cho rằng Thần đế bệ hạ lưu tình với phản đồ mà cũng đoán được nguyên nhân là do Triều Hoa Quân tướng thành như vậy. Nghĩ lại Diên Chân có chút áy náy, theo Văn Tê đi Mạc Vũ Thiên cung nếu gặp hấn cũng không hay.

Chưa có lệnh truy nã, có nghĩa có thể tự do ra vào các cửa gác, lại nghĩ khả năng Triều Hoa Quân có âm mưu khác, Diên Chân vẫn trốn ở bên trong xe, không chịu ra mặt.

Xe đi mấy ngày mới tới ven vùng đất hoang, Chiều muộn, Văn Tê hạ lệnh nghỉ ngơi ở dịch quán.

Bóng đêm mờ mịt, vùng đất hoang trước mặt tuy vậy lại không lạnh đáng sợ như tưởng tượng. Diên Chân đứng yên phía trên đài cao, vừa cao hứng lại vừa lo lắng, cao hứng là núi Ưu Bà ngay gần đây, lo lắng là Ma thần liệu có phải đã rời khỏi đó.

“Đang nhìn cái gì?” Sau lưng vang lên tiếng của Văn Tê.

Biết là không dễ dàng giấu diếm được hấn, Diên Chân vội hỏi: “Nghe nói núi Ưu Bà gần đây có hiện tượng khác thường, ta đang tò mò nhìn xem.”

Văn Tê quả nhiên không hoài nghi: “Việc này ta cũng nghe nói, mấy ngày gần đây trên đỉnh núi có nhiều màu của thánh quang xuất hiện, núi này là nơi chúng thần thượng cổ ở, vì giận dữ mà oán giận bất bình, thường sinh hiện tượng lạ cũng không kỳ quái, đáng tiếc là trong sáu giới không ai có thể lên được đỉnh núi để tìm xem nguyên nhân từ đâu.”

Diên Chân ra vẻ đã hiểu “Ra thế”.

Ngoại trừ đó Ma thần, hấn là đại thần chính tông có sức mạnh siêu việt.

Văn Tê nói: “Ta còn nghĩ tìm linh đan hộ người, không nghĩ người đã biến sang hình người nhanh như vậy, rất lợi hại.”

Diên Chân cười rộ lên: “Không cần an ủi ta, người không nói tới chuyện này là sợ ta khổ sở đi, tộc Thần Vũ đều là mỹ nữ, giờ có một người xấu xí như ta có phải hay không bị dọa?”

“Không, kỳ thật so với dự đoán không khác nhiều” Văn Tê mỉm cười, nhẹ nhàng chụp lên cánh của nàng “Thế này không coi là xấu, là đặc biệt, ta sợ người coi nhẹ mình, nếu người có thể nghĩ như vậy thì tốt lắm.”

Làm chim lại giống quạ đen, làm người thì giống người chim, tâm lý đã được rèn luyện từ lâu, Diên Chân hỏi: “Tiên giới có giống như Thiên giới không?”

“Đi sẽ biết, đến lúc đó ta dẫn người đi khắp Tiên giới.”

Đồng học, thực xin lỗi, lợi dụng người lần này coi như người báo ân cứu mạng đi. Diên Chân đi theo hấn đi xuống đài cao, về mặt trong đêm dần dần mơ hồ, trong lòng cảm động, gật đầu nói: “Được, nếu có thể, tương lai ta nhất định đi.”

Văn Tê nghe ra vấn đề: “Vì sao là tương lai, lần này theo ta đi không được?”

Phát hiện mình nói lỡ, Diên Chân ứng biến mau: “Ta là sợ Vương không đáp ứng.”

Văn Tê cười nói: “Lời ta nói, hấn sao lại không đáp ứng.”

Thân phận biến hóa, khẩu khí cũng cuồng vọng rất nhiều, Diên Chân định trêu ghẹo hấn, bỗng nhiên phía bên ngoài truyền đến tiếng cười của nữ tử, nghe thấy rất quen thuộc, nàng không khỏi sửng sốt, lầm bầm lầu bầu: “Tiếng nói này, không biết là ai...”

Văn Tê nghiêng mặt hỏi: “Ai?”

Thị vệ lại đây đáp: “Là con gái Nguyệt Vương, Hằng Nguyệt thần nữ.”

Nàng ta chắc là đi Mạc Vũ Thiên cung gặp Triều Hoa Quân, đi ngang qua nơi này mới tìm nơi ngủ trọ, Điền Chân thầm kêu không ổn, vội hỏi: “Ngày mai còn muốn đi tiếp, ta có hơi mệt, về phòng ngủ trước.”

.

Bóng đêm mênh mang, không có khói lửa giống như ở địa giới, dạ minh châu là thiết bị luôn mang bên người, nhẹ hơn so với đèn lại dễ dàng để mang theo.

Gió vùng đất hoang thổi rất mạnh, Điền Chân bay ở mức thấp nhất có thể, dò tìm phương hướng, khoảng hai đến ba canh giờ sau cũng đã nhìn thấy tòa quái vật to lớn xuất hiện trước tầm mắt, đúng là núi Ưu Bà.

Không ngoài dự đoán, xung quanh núi Ưu Bà không có người canh gác, nguyên nhân chủ yếu là không cần phòng bị, đây là nơi núi cao hiểm ác, ai cũng không thể lên được. Thần để lại anh minh, biết có phái người tới cũng chỉ thành vật hi sinh, dân cư Thiên giới phát triển cũng cần thời gian, không thể trở thành vật hi sinh hàng ngày.

Tiếng phượng kêu trong trẻo, vang xa không tan trong gió, phá tan đêm tối mịt mờ, vang thẳng tới giữa những đám mây.

Kêu lại mấy lần, vẫn không chút động tĩnh.

Vòng đi vòng lại mấy lần, vẫn không thấy một ai.

Lạnh lẽo và thất vọng đánh úp lại, Điền Chân bắt đầu run run, cuối cùng lại quyết định thử kêu lại lần nữa, nhưng nàng chưa kịp phát ra tiếng đã cảm thấy một cái gì đó lãnh lẽo giống như rần đang tới gần, vòng lên gáy nàng.

Sau lưng truyền đến tiếng cười quen thuộc.

Nàng ta sao lại đến đây! Điền Chân thầm kêu không ổn, xoay mặt lại nhìn.

Hằng Nguyệt Cơ ngoài cười nhưng trong không cười, đứng ở nơi đó, thị nữ bên cạnh nằm trường tiên trong tay, một đầu roi chính đang quấn trên cổ nàng.

“Tiểu hoàng nhi lại dối ai mà chạy loạn đêm nay” Hằng Nguyệt Cơ đi đến trước mặt nàng, giọng điệu ôn nhu, ánh mắt lại cực vì đanh ác “Nếu xảy ra chuyện gì, Triều Hoa Quân sẽ trách ai đây?”

Bị giải quyết lúc này, cũng không ai nghi tới nàng ta. Điền Chân phát hiện nói gì cũng không ổn, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu nhận sai: “Lúc trước là ta có mắt không trông, không biết thân phận thần nữ, cầu thần nữ đừng cùng tiểu tỳ so đo.”

“Xem ra ngươi rất khôn lanh, ta là dạng người gì” móng tay lóe lên sát khí, Hằng Nguyệt Cơ nâng mặt nàng lên “Ta cũng không hiểu được, phượng hoàng xấu xí nhưng ngươi sao lại làm cho Triều Hoa Quân để ý.”

“Vương chắt gặp nhiều mỹ nhân đi” Điền Chân vội cười theo nói “Kỳ thật thần nữ xinh đẹp như vậy, thân phận lại cao quý, muốn làm cho Vương thích cũng không phải là chuyện khó.”

“Ngươi giúp ta?”

“Chỉ cần Thần nữ đại nhân không chấp tiểu nhân, ta cam đoan...”

“Thả ngươi trở về, ngươi không nói bậy trước mặt hần cũng rất tốt lắm, ta làm sao lại dám tin lời ngươi?” Hằng Nguyệt Cơ buông mặt nàng ra, nắm chặt đầu roi, chậm rãi tăng thêm sức “Ngươi xem, ta giống như kẻ hành sự lưu lại mối họa sao.”

Điền Chân bắt đầu cảm thấy khó thở, giãy dụa: “Ta tuyệt sẽ không trở thành mối họa của thần nữ.”

Hằng Nguyệt Cơ thả lỏng roi: “Có cừu tất báo, là việc ta làm, Nguyệt Lâm, không nên chấm dứt quá sớm.”

“Dạ.” Thị nữ lên tiếng trả lời, đem trường tiên thu chặt lại.

Điền Chân vội vàng cất đi viên dạ minh châu, hai tay gắt gao giữ chặt roi, cố làm giảm bớt lực đạo trên cổ, tuy nhiên cả người nàng vẫn bị cuốn lên, ngã thật mạnh trên mặt đất.

Thị nữ đem kéo nàng tới trước mặt, đập lên lưng nàng.

Một trận đau nhức truyền đến, lưng tựa hồ muốn bẻ gãy, trên cổ trường tiên càng ngày càng chặt, Điền Chân kêu rên, không thể chịu được nỗi thống khổ hít thở không thông, hai cánh không tự chủ được vẫy loạn, mong người trên lưng bị ngã xuống.

“Chậm đã” Hằng Nguyệt Cơ thấy thế ý bảo thị nữ tạm dừng, nàng đi đến bên cạnh Điền Chân, tùy tiện nhổ xuống mấy cọng lông chim phượng, nói vui vẻ “Bộ cánh này dư thừa xấu xí, hay là làm chuyện tốt, giúp người bỏ đi.”

“Dạ.” Thị nữ nâng tay, không biết từ lúc nào đã rút ra một con dao nhọn.

Hôm nay nằm trong tay mẹ Vu Bà này, chết chắc rồi! Biết không còn hy vọng sống, Điền Chân không còn kiêng kị, nín thở chửi ầm lên: “Ta đi... Ta đi XX ngươi! Trách không được vương chương mắt ngươi, lão... Khụ khụ... Lão nương nguyên rửa ngươi càng... càng ngày càng xấu, khụ... xấu hơn cả ta...”

Bị nói trung chổ đau, khuôn mặt Hằng Nguyệt Cơ vặn vẹo.

“Chết đến nơi còn già mồm!” Thị nữ dùng thêm sức vào chân.

Như bị tảng đá ngàn cân đè lên, Điền Chân đau quá giãy dụa loạn xạ, phổi dường như không thể thở được.

“Tốt lắm” Hằng Nguyệt Cơ ngăn thị nữ lại, cười lạnh, “Chậm chút, để ta xem nàng ta có thể mạnh miệng đến lúc nào.”

Thị nữ nhe răng cười, dao nhọn giờ lên.

Ngay lúc Điền Chân nghĩ chắc quả này chết rồi, chợt một luồng sát khí cuốn đến, chưa kịp nhìn thấy rõ phía trên đỉnh đầu đã thấy một cơn mưa máu chảy xuống, thân thể thị nữ bay ra xa hai trượng, ngã nhào, không rõ sống chết.

“Đã thương cấp dưới của ta, đáng giận!”

Mùi máu tươi nồng đậm lan tỏa, mang đến hơi thở tử vong quen thuộc, nghe thấy tiếng nói này, Điền Chân mừng như điên, quả thực muốn khóc ròng, biết rằng nàng đã thoát chết.

“Ngươi...” Hằng Nguyệt Cơ nhận ra hắc, mặt hoa biến sắc.

Tóc dài bay theo gió, tuần nhan tức giận, sát khí lạnh thấu xương hơn cả cuồng phong.

Cánh tay khẽ nâng.

Hằng Nguyệt Cơ hoảng sợ lui về phía sau.

“Ta, không giết nữ nhân” tiếng nói trầm thấp hết sức rõ ràng, hắc chỉ thẳng vào Hằng Nguyệt Cơ, “Tộc Nguyệt, sẽ chịu tội này.”

Một câu ngắn gọn, đã tuyên bố vận mệnh của tộc Nguyệt, không ai hoài nghi độ chân thật của nó, cả người Hằng Nguyệt Cơ cứng ngắc, quên cả chạy trốn.

Chợt một tiếng nổ vang lên.

“Bệ hạ cẩn thận!” Điền Chân hô lên tiếng khàn khàn

Ma thần vẫn đứng im tại chỗ, không động đậy, tư thế không thay đổi, tảng đá phía sau vỡ toang, bay lên không trung, có một dải băng kỳ dị hiện ra.

Điền Chân đến lúc nhìn rõ mới biết đó không phải là một dải băng, mà là một con mãng xà khổng lồ nhiều màu có bộ dạng kinh sợ. Con mãng xà này dài khoảng mấy trượng, to như một con mương, hoa văn toàn thân sắc sỡ, như một ngọn lửa hồng hồng tím tím, nàng chỉ cho rằng tướng mạo của con mãng xà này cực kỳ hung ác, cũng không biết kỳ thật nó là một con Tiên thiên Thần mãng, không ma vật nào có thể sánh bằng. Ma thần đang đầu cùng nó chợt nghe thấy tiếng phượng kêu nên mới vội vàng phi xuống núi, vừa vận cứu mạng của nàng.

Mãng xà tấn công thất bại, không hết hi vọng, đầu lắc đi lắc lại, lại phi lên phía trước.

Trong chớp mắt, thân hình Ma thần biến mất, đến khi hiện ra đã ở phía sau con măng xà, tay phải nhấn xuống một cái.

Măng xà quay ngược lại, tuy nhiên không tránh kịp đã bị một chưởng mạnh đánh vào trũng đuôi, đau đến run rẩy, lên cơn giận giữ liền đem cái đuôi đảo qua cuốn lại.

Ma thần không né tránh, áo choàng phất lên, một tay nắm vào đuôi măng xà, vút lên không trung, đưa đầu măng xà đến trước mặt.

Khi con măng xà còn cách mặt đất một chút, cuối cùng cũng hoảng sợ, giãy dụa hết sức.

Dưới tình huống mạo hiểm như vậy, hần chưa thấy ra chiêu, chắc có ý muốn thu phục măng xà này. Điền Chân cũng biết con măng xà này không đơn giản, nếu được hần thu phục sẽ không kém chiến tướng nào tốt nhất trên Thần giới, nàng vội vàng cố hết sức xoay người ngồi lên, vừa quan sát cuộc chiến, vừa lưu ý đề phòng Hằng Nguyệt Cơ đứng cách đó không xa.

Hằng Nguyệt Cơ dần dần hoàn hồn, đi qua nâng thị nữ dậy.

Thị nữ vẫn hôn mê bất tỉnh.

Vì muốn hại Điền Chân, trong lúc vô ý mang tai nạn tới cho tộc Nguyệt, Hằng Nguyệt Cơ vừa hận vừa sợ.

Đúng lúc này, con măng xà biết đâu không lại, há mồm phun ra một luồng khói độc, trong đó có vô số mũi tên màu đen do nọc độc biến thành.

Tiên thiên thần măng, độc của nó đáng sợ hơn măng xà bình thường, mang theo công lực mấy ngàn vạn năm. Ma thần không dám sơ sẩy, chuẩn bị tiếp chiêu. Hằng Nguyệt Cơ như muốn chết, nàng tay thấy con măng xà không phải tầm thường, nếu phun khói sẽ khó phòng bị cho rằng đây là cơ hội tốt, ngón tay liền giơ lên bắn ra hai đạo ánh sáng không tiếng động, một hướng về phía Ma thần, một hướng về phía Điền Chân.

“Bệ hạ cẩn thận!” Điền Chân kêu lên sợ hãi, đồng thời giãy dụa tránh đi.

Kẻ yếu đánh lén, Ma thần thấy thế, công lực mới vận lên được một phần vội chia làm hai hướng!

Chưởng lực ngưng tụ, bên tay phải kết thành một tấm chắn màu đỏ, khói độc kèm tên châm vừa gặp phải tấm chắn này bị va chạm bay ngược trở lại, rơi xuống đất biến mất, con măng xà cũng bị bay ngược ra mấy trượng, ngã xuống thật mạnh làm cho mặt đất rung động không ngừng.

Cùng lúc đó, chưởng kia của hần đánh về phía bên kia, nổ lên một tiếng. Điền Chân bị luồng chưởng này bốc lên cao hai trượng, tránh được ám toán của Hằng Nguyệt Cơ, cũng là do Ma thần biết nàng không thể trực tiếp chịu được Thần lực của hần.

Ứng biến cực nhanh, chỉ trong nháy mắt.

Nhưng lúc này Ma thần cũng ứng phó không nổi, mặc dù không sợ kẻ yếu đánh lén, tuy đánh bại măng xà, cứu được cấp dưới, bản thân hần lại không tránh được ám toán, lúc này trên không trung có thêm một luồng ánh sáng đang tiến tới.

Tốc độ luồng ánh sáng này cực nhanh, chắc là dùng hết toàn lực, cả người Điền Chân lạnh như băng, không nhắc nhở kịp!

Thấy né tránh không kịp, Ma thần hừ lạnh, phất tay áo đánh ra một chưởng, đồng thời nghiêng người tránh đi.

Buộc hần phải né tránh, có nghĩa uy lực của chưởng kia không nhỏ. Đầu Điền Chân muốn choáng váng.

Không ngoài dự đoán, luồng ánh sáng này không bị chưởng lực đánh tan, chỉ lệch khỏi quỹ đạo một chút, sượt qua mặt hần.

Khuôn mặt xuất hiện một vết máu.

Không buồn nhìn Hằng Nguyệt Cơ đang bỏ chạy, Điền Chân ngẩng mặt nhìn lên núi Ưu Bà.

Chút năng lực của Hằng Nguyệt Cơ căn bản không đủ uy hiếp với hắn, nàng nhìn thấy rõ ràng, vết thương kia không phải do Hằng Nguyệt Cơ gây ra mà xuất phát từ trên núi Ưu Bà, sát thần Tiên Thiên, chỉ cần năm phần công lực đã đủ làm lui liên quân hai giới, người có cơ hội đánh lén làm hắn bị thương không phải là nhiều.

Ma thần cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên biết lai lịch của người ra chiêu, thân qua trăm trận chiến, bản thân hắn không sợ, chỉ có điều do Hằng Nguyệt Cơ đánh lén mới làm cho hắn phân tâm, bị thương như vậy.

Đưa tay chạm vào vết thương trên mặt, Ma thần tức giận, hai con mắt hẹp dài nhíu lại, sát khí lạnh như băng.

“Tộc Nguyệt ti tiện, còn muốn chạy?”

Chưởng vừa lật, xuất ra ánh lửa chói mắt, luồng ánh sáng hình cung trong không trung còn chưa đi xa, đã bị ánh lửa này đuổi theo, đánh trúng, hạ xuống như điều đứt dây, tắt ngóm, không còn động tĩnh.

Điền Chân thở dài.

Thần nữ làm việc không lưu mỗi họa về sau, hiện tại thần nữ người đã chết, nàng cũng không còn mỗi họa này.

Ma thần thu tay lại, người đã đứng trước mặt nàng.

“Phượng hoàng, không sao chứ?”

“Bệ hạ”

“Phượng hoàng thô lỗ”

Điền Chân nhìn về phía Hằng Nguyệt Cơ, lại nhìn con măng xà không động tĩnh, trầm mặc.

Là ai thô lỗ, ai bạo lực đây?

Ma thần cúi người ôm nàng: “Không nghe lời ta, tự rước lấy họa.”

Điền Chân đã mất hết khí lực, nghe câu này bỗng nhiên mới hiểu ra âm mưu của Lộ Đại thiên vương.

18. Chương 18: Chỗ Ở Cũ Của Thần

Nàng là phản nghịch của Thần giới, một khi rời khỏi Ma cung, sẽ gặp hậu quả gì? Lộ đại thiên vương sợ rằng còn hiểu rõ hơn so với Điền Chân nên mới cố ý để cho đệ đệ đi mật báo, bởi vì dự đoán được hành động của nàng, sợ rằng ngay cả Lộ Tiểu Tàn cũng chẳng hay biết gì.

Điều làm cho Điền Chân buồn là không thể đổ trách nhiệm lên đầu Đại Thiên vương.

Ai bảo người chạy đi? Ta cũng không bảo người đi? Cái gì, ta muốn người đi? Người nghe ai nói? Người có chứng cứ gì? Rõ ràng là do người chủ động chạy đi còn dám vu oan bản thiên vương?

Điền Chân cắn răng, nhu nhược nói: “Ta nhớ bệ hạ, cho nên mới tới đây.”

Ma thần không chút khách khí nói: “Nói dối.”

Điền Chân thành thật nói: “Một nửa là thật, bệ hạ.”

Ma thần không tỏ vẻ gì.

Không biết từ lúc trước, con măng xà hoa văn kia đã thức tỉnh, chậm rãi trườn tới dưới chân hắn, bề ngoài dịu ngoan, tỏ vẻ thần phục.

Đối với loại rắn nào cũng vậy, thần kinh nữ nhân nào cũng mẫn cảm. Điền Chân run run, cuộn người lại trong lòng hắn: “Bệ hạ, để cho nó đi trước đi.”

“Phượng hoàng nhất gan” Ma thần đánh giá, ra lệnh cho mãng xà “Thần xà, thay ta trấn thủ đỉnh núi Thần cung.”

Bị thương không nhẹ, Điền Chân vốn đã buồn ngủ, nghe thấy thế lập tức mở mắt ra, tinh thần hưng phấn.

Cuộc chiến diễn ra cả ngày, còn tướng hắn thu phục nó dùng cho mục đích gì có ý nghĩa quan trọng, ai ngờ chỉ dùng để canh núi, canh núi vốn cũng không vấn đề gì nhưng quan trọng là trừ hắn ra, trong sáu giới làm gì có ai còn có thể lên được đỉnh núi, canh núi và không canh núi có lợi ích gì đâu?

Phát hiện hắn làm việc cũng không ăn mệt, mãng xà hân hoan, rung đùi đắc ý trườn đi lên đỉnh núi.

Điền Chân không nhịn được nhắc nhở: “Bệ hạ, như vậy có phải là nhiều tài mà ít dùng?”

Ma thần ra hiệu ý bảo nàng tiếp tục nói.

“Người thu phục nó chỉ để canh núi?”

“Nó làm cho ta cảm thấy quen thuộc.”

...

Bởi vì nhìn quen quen, cho nên chớp tới nhìn xem, sau đó để cho nó chạy, thật phù hợp với tác phong của Ma thần. Điền Chân quyết định không tiếp tục đề tài này: “Núi Ưu Bà xuất hiện thánh quang nhiều màu, chẳng lẽ bởi là do nó?”

“Đúng như thế, tiên thiên thần xà, loài thú phi phạm” Ma thần ôm nàng rời đi, thẳng tắp phi lên đám mây.

Một mỗi, cùng với cảm giác an toàn, Điền Chân cố nén cơn buồn ngủ, ách ách yết hầu hỏi: “Bệ hạ muốn dẫn ta đi đâu?”

“Lên núi.”

“Vừa rồi người đã thương bệ hạ...”

“Là sát trận của Thái thượng kính, bị ta làm xúc động.”

Điền Chân kinh sợ: “Thái thượng kính ở núi Ưu Bà?”

“Thái thượng kính ở bên ngoài sáu giới, chỗ phong ấn là ở trên núi Ưu Bà. “

“Chúng ta đừng đi đi.”

Ma thần nhìn nàng: “Người sợ, phượng hoàng.”

“Ta lo lắng cho bệ hạ.”

“Không gian nhỏ bé, ta e ngại cái gì!”

“Bệ hạ bị nó vây hãm mấy ngàn vạn năm.”

Bộ dạng Ma thần tỏ vẻ phục tùng: “Phượng hoàng, hiện nay trong sáu giới, ai có thể phong ấn ta!”

Theo đạo lý những lời này cũng đúng, Điền Chân không thấy lý do phản bác, chỉ đành nén bất an lại, nhìn vào vết máu ở má bên phải của hắn: “Thương của Bệ hạ có đáng lo không?”

“Không sao” Ma thần hơi hơi nghiêng mặt đi.

Chịu này lần tra tấn, Điền Chân không còn tinh thể để ý xung quanh, đầu ngã ra, ngủ nặng nề trong lòng hắn.

Giống như tỉnh dậy sau một giấc mộng, mũi nàng ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt.

Mở mắt ra, cảnh vật hiện ra dần dần rõ ràng hơn, đập vào mắt là một mảnh trời trong vắt, còn thấy một đàn chim đang giương cánh bay về phía phương nào.

Đây là một ngôi điện cực kỳ nguy nga, trụ cao gần mười trượng màu son, tác động mạnh lên thị giác, mặt nhìn về phía dưới làm cho con người nhỏ bé như một con kiến, trang trí hoa văn sống động, khí thế mạnh mẽ, còn hơn cả Thiên đình.

Cung điện hoa mỹ như vậy, xung quanh lại tràn ngập không khí lạnh lùng.

Bên cạnh mái có một cây leo cuốn lên, từng sợi lá nhỏ tròn màu hồng trông như hoa, xinh đẹp u nhã, mùi thơm đúng là từ đó phát ra.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện đây là nơi chưa từng thấy trong trí nhớ, Điền Chân cả kinh, ngồi dậy: “Bệ hạ? Bệ hạ!”

“Ta ở đây, phượng hoàng.” Chỗ cửa điện có một người đang khoanh tay đứng, nghiêng người đi tới chỗ nàng.

“Người...” Điền Chân cố sức mở to hai mắt, cuối cùng cũng nhận ra khuôn mặt tròn trịa đang bị thương kia, cả cặp mắt phượng hẹp dài có chút quen thuộc vẫn mang theo chút hờn giận.

Thế nhưng nàng vẫn bị trấn động.

Áo bào màu đỏ thắm buông dài, trên đó còn có hoa văn màu vàng kỳ dị, mái tóc dài màu đỏ hơi phập phồng, đổ xuống cuộn cuộn như thác nước. Cả người hấn đứng ở đó giống như đang bị thiêu đốt.

Trang sức bằng đá khảm thêm đá quý gắn ở trên trán, thỉnh thoảng lại lóe lên, Trên đầu cũng cài một vật trang trí tinh xảo, có sức hỗ trợ đến cực điểm làm tôn lên khí chất cao quý, chói mắt, giống như thần thái dương phương tây.

Điền Chân nhìn đến hoa mắt, đứng ngây ngốc.

Một đêm không nhìn thấy, hấn liền nhuộm tóc thay đổi xiêm y, thay đổi phong cách tạo hình, chẳng lẽ phong cách thâm trầm đóng phát chán cho nên chuyển sang phong cách thanh xuân nhiệt tình? Hấn không định tiếp tục đóng vai đại nhân Lucifer?

“Bệ... Bệ hạ?”

“Ta đây, chỉ là có chút nhớ lại.”

Hóa ra là nhớ tới thời gian cũ, chắc đây là hình tượng năm đó của hấn? Điền Chân lập tức ngấm đi ngấm lại, cuối cùng cũng nặn ra một câu hoa mĩ: “Quá khứ, là cái trân quý nhất a! Bệ hạ là muốn trở về chính mình trước kia sao?”

“Bản thân ta, còn có phụ huynh vô dụng kia.”

...

Ma thần này cái gì cũng tốt, có điều mở miệng ra là làm cho người khác chịu không nổi, Điền Chân cuối cùng cũng tìm ra cảm giác quen thuộc, đập đập trán, chuyển sang ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Ở phía trước trải đầy cỏ dại, cao ngút, hiển nhiên là nơi này không có người đến đã lâu. Nhưng nhìn lên tường lại thấy cây cột màu son, nhan sắc vẫn chưa thay đổi là biết được làm từ vật liệu không tầm thường.

“Đây là đâu?”

“Chỗ ở của ta.”

Chớp mắt, Ma thần khôi phục lại trang phục thường ngày, tóc đen áo đen, vung tay áo lên, tấm biển chỗ cửa điện được lau qua, bụi bay đi hết, trên đó hiện lên ba chữ to đẹp và bắt mắt.

“Điện Xá sát.” Điền Chân nhẹ giọng đọc lên, hiểu ngay được. Núi Ưu Bà vốn là nơi ở của chúng thần thượng cổ, như vậy nơi này chính là đỉnh núi Ưu Bà. Điện này lấy màu son làm chủ đạo thật thích hợp với thân phận sát thần, xá sát có nghĩa khuyên hấn tận lực hạn chế tâm lý sát phạt, từ đó có thể thấy tên này cũng không phải do hấn đặt.

Ma thần nói: “Ngày xưa, ta cùng Viêm Võ ở chỗ này.”

Tên nghe quen tai, Điền Chân vội hỏi: “Viêm Võ là ai?”

“Bằng hữu trung thực của ta.”

“Nữ?”

“Không?”

Không phải nữ tử là được rồi, Điền Chân yên tâm: “Nếu là bằng hữu của bệ hạ, sao không gọi hẳn ra?”

“Không chiến mà ra, sẽ gây độc” Ma thần đưa tầm mắt quay lại người nàng “Vừa lòng không? Phượng hoàng.”

Điền Chân thật tình gật đầu: “Rất được, ta thực thích nơi này.”

“Phượng hoàng hồ đồ!”

Nhìn hẳn đi vào cửa điện, Điền Chân ngẩn ngơ không hiểu, kiểm tra lại bỗng nhiên phát hiện ra lý do, mới mừng như điên, nhảy dựng lên chạy theo: “Bệ hạ! Ta biết rồi! Ta biết rồi!”

Đi vào điện, thấy đối diện có một bộ bàn ghế ngay chính điện. Ma thần đứng ở trước bàn.

“Không còn nữa! Cánh của ta không còn!” Điền Chân tiến lên vái lạy “Bệ hạ V5! Bệ hạ vạn vạn tuế!”

Đối với sự nịnh hót của nàng, Ma thần tỏ vẻ thực hưởng thụ: “Thể chất phàm thần thấp kém, lại có được nội đan phi phàm, tu vi ngàn năm không thể chống đỡ, bị phản lại làm cho đôi cánh hiện hình, ta tạm thời phong ấn nó lại, đôi cánh lập tức biến mất.”

Biến mất là được rồi, nguyên nhân không quan trọng, Điền Chân liên tục gật đầu: “Đa tạ bệ hạ!”

Ma thần ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Ta từng nhắc đến, lúc ấy ngươi không để ý, sao giờ lại vui sướng?”

“Không bắt buộc, không có nghĩa là không muốn” Điền Chân giải thích nói, “Ta là nữ nhân, thích vẻ đẹp hơn, nếu còn đôi cánh ta không thất vọng, bệ hạ lại giúp ta bỏ nó đi ta càng cao hứng.”

Ma thần ra vẻ hiểu: “Cũng đúng”

Ít nhất lần sau không người nào có thể tóm cánh, Điền Chân đứng lên, hóa trở lại nguyên hình, bay một vòng trong điện.

Ma thần thấy thế hỏi: “Phượng hoàng, ngươi muốn làm gì?”

Điền Chân rơi xuống đất khôi phục hình người, đáp: “Ta không có pháp thuật, về sau phải phải đổi về nguyên hình để chạy trốn.” Đẹp cũng phải trả giá.

Ma thần nói: “Không sao, ta mang ngươi đi.”

Điền Chân nghe thể nhiệt huyết càng thêm sôi trào, nhìn vết thương trên mặt hẳn liền dùng cảm đưa cánh tay hiến máu, thốt ra lời quảng cáo: “Bệ hạ, máu của ta có công dụng chưa thương, sau ba phút là khỏi, không lưu lại sẹo.”

Ma thần vươn tay ra tóm nàng: “Trở về Ma giới.”

Đi ra ngoài điện, Điền Chân thêm can đảm nói: “Ta không thể bay, bệ hạ ôm ta.”

“Cho phép ngươi.”

Điền Chân vui mừng vô cùng, vừa quay nhìn lại chợt thấy như có nhiều ánh sáng đầy màu sắc lúc ẩn lúc hiện, lại chột nghĩ ra chắc là con mãng xà nhiều màu kia, liền không thêm để ý, đi tới tiến vào trong lòng Ma thần.

Ma thần biến nàng trở lại nguyên hình, ôm lấy bước đi.

Trên đường về, tâm tính vô cùng vui vẻ, cảm thấy thời gian trôi qua cực mau, Ma thần chẳng nói câu nào, Diên Chân sớm hiểu cá tính của hắn cảm thấy tâm trạng của hắn có vẻ không được tốt lắm, trên đường hai lần muốn thăm dò đều thất bại, về sau không muốn làm ầm ỹ nữa, chỉ ngủ trong lòng hắn, tự an ủi mình rằng dù có thể nào vị thần này đến từ thời đại viễn cổ, cái gì cũng không thể nóng vội.

Chỉ trong mấy ngày, hai người tiến vào không gian Ma giới, khi còn ở bên ngoài núi đá cách khoảng vạn dặm liền dừng lại.

Ma thần thả nàng ra: “Phượng hoàng tham ngủ, tỉnh lại.”

Diên Chân biến trở về hình người, đứng lên xoa xoa ánh mắt, nhận ra cảnh vật bốn phía, có chút khó hiểu: “Không phải còn chưa tới Ma cung sao?”

“Ta đi trước.”

Bị vạn chúng ma quan sát, người coi trọng mặt mũi như Ma thần sẽ không muốn cho người ta biết hắn ôm bộ hạ đi đường, Diên Chân rất nhanh hiểu được duyên cớ, âm thầm bật cười, đột nhiên nhớ tới chuyện trọng yếu nhất, vội giơ cánh tay ra: “Bệ hạ, trước khi về Ma cung, để ta thay người chữa thương đi.”

Ma thần ngửa mặt nhìn về phía trước: “Không sao.”

Tay bị một lực vô hình đẩy lại, Diên Chân vội giải thích: “Ta biết bệ hạ không thêm để ý đến vết thương nhỏ, nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, ta đến từ tộc Thần vũ, bệ hạ vì ta bị thương, tuy không nặng nhưng ở trong mắt người khác lại muốn trách tội ta.”

Ma thần hơi hơi nghiêng mặt liếc nhìn nàng một cái, không tỏ vẻ gì, trong chớp mắt liền biến đi không còn bóng dáng.

Diên Chân bất đắc dĩ thở dài, biến thành phượng hoàng bay về phía núi đá, nàng cũng không lo lắng điều gì, trở lại Ma giới có nghĩa an toàn của nàng được đảm bảo, Lộ đại thiên vương không dám manh nha ra tay. Diên Chân bắt đầu tưởng tượng đến lúc hắn nhìn thấy nàng trở về bình yên thì sắc mặt sẽ biến thành màu gì mà âm thầm cười lạnh.

Thật khéo, nàng vừa rơi xuống lối vào Ma cung, đi tới phía trước đã thấy Lộ băng Hà đang phân phó tiểu binh làm việc.

Diên Chân đứng yên tại chỗ, quan sát hắn.

Sự thật chứng minh, tâm lý Lộ đại thiên vương hơn xa phụ thân, nhìn thấy Diên Thực trở về chỉ hơi nhíu mi, sau đó vẻ mặt rất nhanh khôi phục lại như thường, như không quan hệ gì đến mình, lướt qua nàng, xử lý việc chính bình thường, mặt không đổi sắc đi qua bên người nàng.

Không hổ là thiên vương, Diên Chân biết lần vừa rồi chạy ra ngoài chút nữa thì mất mạng, tức hắn đến hộ máu, nhìn tấm lưng kia âm thầm nguyên rửa, con mẹ nó rất âm hiểm, người đầy âm mưu, thảo nào chưa già đã yếu, lớn lên giống bá phụ của hắn.

“Ôi chào! Phượng hoàng xấu xí!” Một bóng dáng màu hồng không biết từ đâu nhảy ra, chạy xung quanh nàng, giọng điệu vui mừng “Người còn sống trở về, thật tốt quá!”

Diên Chân nghe nói như thế càng phát điên, hung hăng nắm chặt khuôn mặt hắn: “Vật nhỏ, dám gạt ta! Hả?”

“Này, này! Làm gì vậy!” Lộ Tiểu Tàn tránh xa nàng.

“Làm gì vậy?” Diên Chân giận dữ nói, “Cái gì gọi là còn sống trở về? Người đã biết là bẫy đúng không? Kết hợp với người khác gạt ta! Ta giúp người nhiều như vậy, người lại báo đáp ta như thế? Lúc trước biết thế ta không nên xin cho người, để phụ hoàng hủy người!”

Lộ Tiểu Tàn không nói gì, cúi cái đầu nhỏ xuống, đi thong thả từng bước, lẳng lẽ liếc nhìn nàng.

Diên Chân càng nghiêm mặt.

...

Một lúc sau, Lộ Tiểu Tàn cuối cùng cũng kéo tay nàng, nhỏ giọng nói: “Này, không phải ta muốn lừa ngươi, là do ca ca ta lừa ta.”

Điền Chân nói: “Ngươi thông minh như vậy, phải sớm nghĩ tới chứ?”

“Cũng không phải!” Lộ Tiểu Tàn vỗ tay một cái, “Ngươi vừa đi, ta mới nghĩ đến !”

Hài tử này còn có tâm tình đặc ý! Điền Chân cuối cùng không nhịn được, kéo lỗ tai của hắn: “Nghĩ ra còn không tới cứu ta?”

Lộ Tiểu Tàn giải thích: “Ta cũng nghĩ đi tìm ngươi nhưng ca ca không cho.”

“Ngươi nghe lời hắn hay là nghe ta!” Điền Chân buồn bực “Lần sau có việc gì đừng hy vọng đến ta, bảo hắn thay ngươi đi cầu tình, giờ thì ta không quản nữa, mặc kệ tiểu quỷ nhà ngươi!”

Lộ Tiểu Tàn không hé răng .

Điền Chân hừ lạnh một tiếng, bước đi.

Vừa đi tới điện của Ma thần, Cửu Tử Thương từ đối diện đi tới, thấy nàng thì vô cùng mừng rỡ: “Nữ chim, người thế nào lại chạy đi? Ngày ấy người đi loanh quanh làm cho chúng ta lo mất vài ngày, còn tưởng rằng người đã bị thần tiên bắt đi, còn đang tính đi tìm ngươi nhưng về sau đại thiên vương lại nói phải người đi làm việc riêng, sao thế, hắn tìm ngươi chưa?”

Tìm cái rắm! Điền Chân đau khổ không nói nên lời, cười gượng: “Đúng vậy đúng vậy, làm các ngươi lo lắng .”

Cửu Tử Thương định nói thêm, bỗng đưa mắt nhìn thấy một người ở phía sau đang hung hăng trừng mắt với mình, vội vàng làm lễ cười nịnh nọt: “Tiểu thiên vương.”

Điền Chân đồ dọa nhảy dựng lên, xoay người lại, hóa ra Lộ Tiểu Tàn còn đang theo sau nàng.!

Cảm tình hai huynh đệ bọn họ rất tốt, tiểu tử kia không sợ ai, chỉ sợ phụ thân cùng ca ca, ca ca ra lệnh cho hắn chắc hắn cũng không dám cãi, nàng cho rằng hắn sợ nàng giận nên mới không tiếng nào đi theo nàng, thấy thế nàng cũng mềm lòng lại: “Được rồi, ta biết ngươi không phải là cố ý, nếu lần sau còn như vậy ta sẽ không tha cho ngươi!”

Xác định lời nàng nói là thật, Lộ Tiểu Tàn nói: “Ngươi sao không mách phụ hoàng?”

“Còn không phải là vì tiểu quỷ ngươi” Điền Chân tức giận nói “Ngươi nghe thấy hắn nói đưa ta đi, chỉ là nghe thấy thôi, ngươi lại nói việc này với ta, chứ hắn có làm gì ta đâu?”

Mọi chuyện Đại thiên vương đều không nhúng tay, thậm chí hắn có thể nói sau lưng nàng là đã từng phái người đi tìm nàng, nếu tố cáo lên chỉ liên lụy đến Lộ Tiểu Tàn, mà Lộ tiểu Tàn sẽ không bán đứng ca ca, chính vì hắn biết nàng lo cho Lộ tiểu Tàn nên mới tính kế như thế đi, quá âm hiểm, quá âm hiểm !

Lộ Tiểu Tàn nhìn nàng, lúc này vẻ mặt đầy nỗi áy náy.

Điền thánh mẫu V5! Điền Chân cảm khái, cúi người ôm hắn mà thơm: “Ta là nương của ngươi, đương nhiên thương ngươi rồi.”

Cửu Tử Thương vội vàng nhìn trời.

Lộ Tiểu Tàn vội vàng thoát nhanh ra khỏi lòng nàng, lau mặt, trốn tránh mắt, bỗng nhiên mặt chuyển sang vẻ ngạc nhiên, giống như thấy cái gì quái dị: “Di, cánh của ngươi đâu, sao không thấy ?”

Lúc đó, Cửu Tử Thương cũng nhìn lại, kinh ngạc nói: “Chả trách lúc mới gặp ngươi, cứ thấy khang khác!”

Trong họa có phúc, Điền Chân lại một lần nữa hưng phấn, vội dang hai tay ra quay một vòng: “Có phải trông... thuận mắt hơn?”

Lộ Tiểu Tàn đi ra phía sau lưng nàng, sờ lên lưng: “Ai nha, thật sự không còn, sao lại thế?”

Cửu Tử Thương xen mồm: “Chắc là bộ hạ.”

Điền Chân vui vẻ: “Thương đại ca đoán trúng rồi!”

Lộ Tiểu Tàn hiểu ra, “Đúng vậy, trừ phụ hoàng còn ai có thần lực như vậy, là hấn chém đi cho người, người thật thông minh, ta thực ngốc nha!”

Cửu Tử Thương nhin không được nói theo: “Tiểu thiên vương thật đúng là ngốc, bệ hạ làm như thế nào...”

Nói còn chưa dứt lời đã bị đá bay.

“Người không muốn sống chẳng!” Lộ Tiểu Tàn tức giận nhảy đến đánh hấn “Dám nói ta ngốc?”

“Thuộc hạ không dám! Là Tiểu thiên vương nói a! Tiểu thiên vương tha mạng!”

“Bản thiên vương nói, người cũng dám nói?”

.

Phía trên trụ cao, ánh sáng dạ minh châu lấp lánh, giống như thánh điện phương Tây, Ma thần ngồi trên tầng tháp cao nhất màu trắng, đang nói chuyện với Ma nghiệp Hộ pháp ở dưới.

“Khuôn mặt Bệ hạ...” Tiếng nói kinh ngạc của Ma nghiệp hộ pháp.

Quả nhiên là cấp dưới cũng để ý thấy, Ma thần đưa tay lên chạm vào vết thương trên mặt, thanh âm tuy bình tĩnh vẫn ẩn giấu sự tức giận: “Hủy dung nhan của ta, nữ tộc nguyệt, đáng giận.”

Kết cục của nữ tử tộc nguyệt này không cần phải đoán, Ma nghiệp hộ pháp thật cẩn thận nói: “Chỉ là thương tích nhỏ, bệ hạ không cần để ý.”

Ma thần khoanh tay: “Vết thương xấu xí.”

Vết thương này không ảnh hưởng gì đối với nam nhân, ngoại trừ tư tưởng giám sát phẩm chất đạo đức của mọi người khi giao đấu, bệ hạ luôn không quan tâm đến việc gì, Ma nghiệp hộ pháp không hiểu vì sao hấn lại canh cánh trong lòng, vì thế vội cười nịnh nọt: “Tuy rằng thế...”

“Hử?” tiếng nói có chút cảnh cáo, tràn ngập nguy hiểm.

Ma nghiệp hộ pháp sợ hãi, không hiểu mình tội cùng là nói sai cái gì, vội bổ sung: “Thuộc hạ muốn nói, cho dù vết sẹo có hơi xấu xấu...”

Nói mới ra lời, Điền Chân đã biết hấn nói ra lời không ổn, không ngoài dự đoán, Ma nghiệp hộ pháp đã bị bay từ trong ra ngoài.

Ma thần hừ lạnh, phút chốc biến mất khỏi điện.

Không hổ là cha con, Điền Chân đập đập trán, vị thần này tuy cho rằng mình xấu xí thực ra là muốn nghe người ta nịnh hót vài câu như “Phong thái như trước”, linh tính gì đó, hấn thực ngu chưa?

Đồng tình với hấn, Điền Chân đi tới nâng Ma nghiệp hộ pháp dậy, lấy ra lọ thuốc, quăng vào miệng hấn vài viên trị thương: “Đại ca, cho dù người không nói câu bệ hạ anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, cũng không nên nói hấn xấu xí như thế?”

“Vết sẹo nhỏ mà thôi, sao lại xấu xí?” Ma nghiệp hộ pháp nuốt thuốc, kêu khổ: “Ta có nói đâu, là tự bệ hạ nói mà!”

Thấy hấn không hiểu ý nàng, Điền Chân đập cho hấn một cái: “Bệ hạ nói chính hấn, người cũng nói theo được?”

19. Chương 19: Thần Cùng Phương Hoàng

Khi còn đôi cánh, Điền Chân rất hâm mộ những thần nữ ăn mặc tinh xảo, nhưng khi đôi cánh không còn, chẳng hiểu sao nàng lại không còn hứng thú đối với những bộ váy áo đẹp. Thay đi thay lại, cuối cùng vẫn

mặc một bộ trang phục màu đen, lúc đó mới cảm thấy vừa mắt. Nàng không khỏi tự giễu, đại khái chắc là do khí chất, đã không phải là mỹ nữ thì dù có hóa trang thế nào cũng không được.

Ánh sáng màu lam ấm áp, Ma thần quay lưng về phía cửa điện, nhìn về phía bậc tháp.

Điền Chân tiến lên, gọi: “Bệ hạ.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”, hơi nghiêng mặt.

Điền Chân làm bộ như không biết, đi tới phía bên kia, vén mái tóc dài trên trán hắn, nhìn vào phía nửa mặt bị thương, an ủi: “Bệ hạ vẫn rất là đẹp.”

Ma thần không chút khách khí vạch trần: “Lời nói trái lương tâm.”

Điền Chân thấy mất mặt, kiễng chân nhìn chăm chú, thật cẩn thận nói: “Ta nói thật, chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng gì tới khuôn mặt của bệ hạ.”

Ma thần nhìn nàng: “Có chút thành ý.”

Đừng tưởng vị thần này cuồng vọng bạo lực, thực ra cái gì đều biết hết. Muốn lừa hắn cũng không dễ dàng, Điền Chân cười nói: “Ma nghiệp hộ pháp có lời không tốt, bệ hạ tức giận làm gì.”

Ma thần trực tiếp nhận sai: “Thương tổn cấp dưới cho hã giận, là ta hơi quá”

Điền Chân sờ sờ cằm.

Vị thần này thật nguyên tắc, cũng biết nói đúng sai, đang tiếc bản tính là mạnh mẽ và sát thần, sự quyết định của hắn không khổng chế theo nguyên tắc nào, khi đang nổi nóng, đạo đức và nguyên tắc đều dẹp sang một bên, nếu ai dám trêu phải hắn mà không hiểu điều này chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay, hậu quả sẽ làm cho hắn tức giận, sẽ chịu một cái tát làm cho người ta sợ chết khiếp, còn khi hết giận lại chỉ tự phê bình một câu “Là ta hơi quá ” .

Dù cho người có oan uổng, có phần nộ, đổ người dám cãi lại hắn?

Điền Chân nói: “Vết thương nhỏ, không cần nhiều máu của ta.”

Ma thần ngồi vào đỉnh tháp: “Ta vốn là Tiên thiên thần thể, máu phượng cũng vô dụng.”

Điền Chân giật mình, thảo nào lần trước hắn bị nội thương không chịu dùng thuốc, mà dùng nguyên thần để trị liệu, còn giờ là ngoại thương, chắc cũng chỉ để tự lành. Bình thường nếu là đồ quý cũng không phải là điều tốt, tựa như một cái xe xịn, bình thường phóng nhanh như gió, nhưng nếu hỏng một chút thì khi sửa chắc sẽ rất phiền toái.

Vừa nghĩ, Điền Chân vừa đi tới ngồi xuống cạnh hắn.

Ma thần nhắc nhở: “Phượng hoàng.”

Điền Chân nói: “Ta mệt mỏi, bệ hạ không cho ta ngồi sao?”

Cũng không trách được, ở trong điện trừ bỏ tòa tháp này không có bày biện cái gì, nếu bắt cấp dưới đứng thì cũng hơi quá. Ma thần không quan tâm đến việc này nữa, nhìn nàng một lúc, nói: “Phượng hoàng, người thích ta điều gì?”

Điền Chân nghĩ nghĩ, nói: “Vẫn là khuôn mặt bệ hạ.”

“Phượng hoàng giáo hoạt, muốn làm cho ta vui” Ma thần hơi hơi chuyển tầm mắt, “Băng Hà con ta có làm chuyện gì, cũng đều vì ta và Ma giới.”

Điền Chân sưng sốt, sau mới phản ứng lại: “Bệ hạ nói đến...”

“Hắn tuy sai, ta chưa trách tội.”

Quả nhiên cái gì cũng biết, Điền Chân nhìn hắn một lúc, sau đó mới nói: “Bệ hạ làm như không biết là được, vì sao lại giải thích với ta?”

Ma thần nói: “Ta có thiên vị hắn, là bất công với người.”

“Bệ hạ quyết định thiên vị hần ?”

“Con ta vì Ma giới đã trả giá rất nhiều, tương lai Ma giới cần hần.”

“Bệ hạ giải thích làm ta cảm kích, tuy nhiên câu trả lời của ta làm bệ hạ thay đổi quyết định không?” Điền Chân nói “Nếu ta nói không phục, bệ hạ liệu có xử trí hần?”

“Có xử trí hay không, vấn đề này ta không cần người trả lời” Ma thần nói “Ta muốn hỏi là, người có nguyện ý vì ta mà tha thứ cho hần.”

Ai từng nói rằng Ma thần là ngốc, rõ ràng hần là người thông minh nhất sáu giới đâu! Điền Chân cười rộ lên: “Bệ hạ đã nói như vậy, ta nếu không chịu, chẳng phải chứng minh cảm tình của ta đối bệ hạ là giả bộ?”

“Ta cũng không có ý này.”

“Hần biết ta khi rời khỏi Ma giới sẽ gặp nhiều nguy hiểm, lần này nếu không nhờ bệ hạ tới đúng lúc, mệnh ta không còn, không còn ngồi đây mà cố chấp” Điền Chân dừng một lúc, lại nói tiếp “Nhưng là bởi vì bệ hạ, ta nguyện ý tha thứ hần, ta chỉ lo rằng liệu còn có lần sau.”

Ma thần nói: “Sự khoan dung của người, sẽ làm hần cư xử lại.”

Điền Chân vui vẻ nói: “Ta tin tưởng lời nói của bệ hạ.”

Ma thần nhìn nàng, không nói thêm gì nữa.

Đại thần, không ngờ rằng nàng thánh mẫu như vậy đi. Điền Chân cố ý nhìn về phía cửa điện, đúng lúc này, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng gió vù vù, sau đó là một bóng người oai hùng dừng lại ở cửa đại điện, áo choàng màu tím phát phơ, gặp luồng ánh sáng chiếu từ trụ điện xuống, làm cho bóng dáng đó như kéo dài ra.

Lộ Băng Bà đi vào điện, nhìn không chớp mắt đi, đầu tiên là quì một gối hành lễ, sau đó đứng dậy hỏi: “Phụ hoàng đi núi Ưu Bà lần này, có phát hiện ra cái gì?”

“Một còn rắn thần, không quan trọng.”

“Nghịch súc nho nhỏ, sao làm phụ hoàng bị thương?”

“Tất nhiên, vết thương của ta là sát trận của Thái thượng kính.”

Vài câu ngắn ngủn, Lộ Băng Hà tìm ra ý trọng điểm: “Thái thượng kính ở bên ngoài sáu giới, núi Ưu Bà làm sao có sát trận?”

Ma thần nói: “Năm đó phụ hoàng ta lấy bản thân mình lập trận, công lực bị quản chế, mới có cơ hội cho bọn hần, giờ rắn thần chui từ đất mà ra, khiến cho thần lực thay đổi, sát trận bị xúc động.”

Lộ Băng Hà nói: “Nếu thế, núi Ưu Bà là nơi nguy hiểm, phụ hoàng không nên qua đó là tốt nhất.”

Ma thần nói: “Không sao, trận này ta không sợ.”

Lộ Băng Hà nhìn Điền Chân nói: “Con có lời muốn nói, mong phụ hoàng rời xa nàng ra.”

Ai nói khoan dung thì sẽ thay đổi cách cư xử? Điền Chân chút nữa giận đến nội thương, vì tư tưởng thánh mẫu của mình mà không ngừng hối hận.

Ma thần cũng ra vẻ hiểu được, nhắc nhở: “Phượng hoàng không làm gì, con ta, nói năng cẩn thận!”

“Con cũng không phải hoài nghi nàng là gian tế, cũng tin rằng nàng không muốn hại phụ hoàng, nhưng là thiên ý khó dò” Lộ Băng Hà dừng dừng một chút, lại nói, “Thần uy của phụ hoàng bao trùm toàn sáu giới, ai ngờ từ lúc nàng xuất hiện lại liên tiếp bị thương, quả thực quá mức trùng hợp, mặc dù lời đồn không thể tin nhưng cũng không thể không đề phòng.”

Không đợi ma thần nói tiếp, hần lại nói: “Hai giới Thần Tiên liên minh, dũng tướng nhiều không đếm được, trợ lực của Yêu giới hạn chế, nếu lúc này phụ hoàng bị quay lại Thái thượng kính, Ma giới sẽ sinh biến, cần phụ hoàng cân nhắc lại.”

Ma thần không nói gì, tầm mắt chậm rãi di chuyển, hiển nhiên là đang cân nhắc.

Vì tương lai Ma giới, lý do vĩ đại như vậy đã được nêu ra, Điền Chân bình tĩnh nhìn hắn, không nói được một lời.

Ma thần sau khi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Phượng hoàng, trước chuyển ra khỏi tấm điện.”

Điền Chân cũng đợi thật lâu, nghe vậy đứng lên bước ra ngoài: “Nếu bệ hạ tin tưởng, không cần ra lệnh, ta sẽ không dám bước vào điện này nửa bước..”

Đối với việc Điền Chân hai lần ra lại vào sống trong tấm điện, chúng ma đều thở dài không ngừng. Không thể phủ nhận lúc ấy là nàng giận dữ mới nói vậy nhưng dù có mặt dày cũng có lòng tự trọng. Hai tháng sau, nàng không chỉ không bước vào tấm điện, ngay cả lúc nghị sự cũng xin phép không tham gia, rất hợp ý của Lộ đại thiên vương.

Lời tiên đoán liên quan đến tộc Thần Vũ, Điền Chân cũng rất tin nhưng nếu cho rằng thiên ý đó ứng với nàng thì Điền Chân tuyệt đối nghi ngờ, nàng biết năng lực của mình, như là đánh nước tương, chắc ông trời cận thị cũng mới lựa chọn người như nàng. Chấp nhận thiên ý là gì? Ma thần là nhân vật chính, mọi người đều nhìn vào, bản thân nàng tồn tại cũng không dễ, giờ bất hạnh lại là phượng hoàng, theo đuổi đại thần viễn cổ tỷ nữa mất mạng, Lộ đại thiên vương đối nghịch như vậy chính là ghen tị nàng cướp mất tình thương của cha đi?

Hai tháng không gặp, Ma thần cũng không tỏ vẻ gì, đại thần sống mấy ngàn vạn năm làm sao để ý đến con phượng hoàng xấu xí nàng đây. Cũng may là đãi ngộ của Lộ đại thiên vương đối với nàng cũng không tệ lắm, Điền Chân bắt đầu chấp nhận an bài, an tâm làm một công dân ăn châu ở trực ở Ma giới.

Thập Phương Hư Dã luôn là nơi hoang dã, vĩnh viễn không nhìn thấy cảnh đẹp và chuyện gì mới mẻ, tuy nhiên cũng là nơi có chút kỳ diệu. Khí hậu thay đổi liên tục, hôm trước là gió xuân ấm áp, ánh nắng rực rỡ, hôm sau lại là tuyết trắng bay bay, hoặc là mưa giông chớp giật.

Bãi cỏ phía sau lưng, chúng ma đang ngồi tán gẫu đã bắt đầu chuyển sang luyện võ, xếp hạng tướng sĩ ở sáu giới. Trải qua vài kinh nghiệm đau thương, Điền Chân không dám đi xa, ngồi một mình dưới gốc cây tránh ánh mặt trời, ngắm mưa phía sơn cốc đối diện.

“Phụ hoàng không cần người?” Một bóng người nhỏ nhỏ đi tới.

“Tiểu tử xấu xa! Nói cái gì?” Điền Chân nổi giận, kéo một nắm tóc hồng của hắn.

Lộ Tiểu Tàn giãy khỏi tay nàng: “Này! Ta không có trêu chọc người!”

Điền Chân lăm lăm nói: “Phụ hoàng người chọc ta, ca ca người chọc ta, ta liền chọc giận người.”

“Nữ nhân thật không phân rõ phải trái, thảo nào bị phụ hoàng đuổi ra khỏi điện” Lộ Tiểu Tàn vận dụng pháp lực thoát khỏi nàng, đôi tay bắt sau lưng “Người giận dữ hắn phụ lòng, lại không dám mắng hắn, mướn ta phát hỏa.”

Phụ lòng? Điền Chân xấu hổ.

Được rồi, ở chung lâu như vậy, Ma thần thực quân tử, trừ bỏ đã ôm nàng còn đều chưa làm gì cả, không cần phải chịu trách nhiệm gì, trước sau chỉ nói “Ta không thích người”, câu này liệu có được tính là phụ lòng?

“Ca ca ta nói đúng” Lộ Tiểu Tàn nói thầm “Ai bảo người là tộc phượng đầu, lại hại phụ hoàng bị thương, nếu không phải người từng giúp ta, ta cũng sẽ đuổi người đi.”

Điền Chân thở dài: “Được rồi, bọn họ vốn cũng không sai, nếu người mất hứng đi tìm người khác mà trút giận.”

Lộ Tiểu Tàn xoa người bỏ chạy.

Điền Chân bật cười.

Không theo đuổi được Ma thần đại nhân, có đứa con giáo hoạt lợi hại cũng coi như thu hoạch đi?

Trải qua trêu chọc của tiểu tử kia, tình mẫu tử của Điền Chân tràn ra, tâm tình trở nên tốt hơn rất nhiều, lười biếng đứng lên, định đi tới xem luận võ, đúng lúc này, nàng chợt thấy bên hông căng thẳng, sau đó liền thấy cảnh vật trước mắt nhanh chóng đi xa, biến mất ở trong tầm mắt.

Vùng này gần với cửa Ma giới, vẫn là nơi phòng thủ của chúng ma, Lộ Đại thiên vương làm việc cẩn thận, ai có thể tiến vào?

Phát hiện thấy đối phương không có ý làm thương mình, phản ứng đầu tiên của Điền Chân là: “Vương?”

“Trừ Vương của ngươi ra, không nhớ tới người khác?” Tiếng cười nhẹ vang ở bên tai “Tiểu phượng hoàng.”

“Văn Tê?” Điền Chân vui mừng kinh ngạc.

Văn Tê kéo nàng nhảy xuống một vùng trong sơn cốc, rồi mới buông tay ra, mỉm cười: “Gặp người thật không dễ dàng, đợi mấy ngày, cuối cùng cũng gặp được.”

Áo choàng trang nhã, trên có hoa văn ẩn hiện. Điền Chân đánh giá hần vài lần, lại nhìn xung quanh bốn phía: “Một mình ngươi tới?”

“Yên tâm, chỉ có mình ta” Văn Tê cũng đang quan sát nàng “Không còn đôi cánh, quả thật đẹp hơn, suýt nữa ta không nhận ra.”

Điền Chân nghiêm trang giải thích: “Cánh thực vẫn còn, chỉ nhìn không thấy mà thôi, ta vẫn chỉ là một con phượng hoàng xấu xí.”

“Đây thuộc đất của Ma giới, bọn họ sẽ nhanh phát hiện, chúng ta qua bên kia nói chuyện.”

Hắn không vận dụng pháp lực, kéo Điền Chân đi về phía nam, Điền Chân cũng hiểu được lý do, pháp thuật hết thấy chỉ là giả, đơn giản là linh khí trời đất, nếu sử dụng để đi lại, dòng khí xung quanh sẽ thay đổi, tất nhiên cao thủ bình thường không sợ người khác phát hiện, nhưng ở Ma giới có vị thần kia thì cao thủ nào cũng cẩn thận hơn bình thường.

Trốn vào sau núi đá, lấy lá cây rừng che lại, hai người đi theo đường mòn mất mấy dặm mới dừng lại.

Văn Tê thở dài: “Nơi đây đều có phòng thủ, bố trí nghiêm mật, cao thủ cũng khó trà trộn vào, Ma giới thiên vương danh bất hư truyền.”

Lộ đại thiên vương quả thật danh bất hư truyền, nhìn hoàn cảnh của nàng hiện tại cũng hiểu, Điền Chân trêu ghẹo nói: “Ý của ngươi là ngươi không phải cao thủ bình thường?”

Văn Tê nói: “Có người dụ dỗ ta tới, cũng không phải cao thủ bình thường.”

Điền Chân vội nói: “Thật xin lỗi, lần trước là ta lừa ngươi.”

Văn Tê nghiêng người: “Ngươi có vẻ thẳng thắn.”

Điền Chân nói: “Ngươi đừng tức giận, ta không phải cố ý lợi dụng ngươi, chẳng qua lúc ấy là bất đắc dĩ, lại sợ ngươi không đáp ứng, cho nên mới...”

Văn Tê bật cười: “Nếu không có ta đáp ứng, ngươi sao lại đi dễ dàng như vậy, tiểu phượng hoàng?”

Điền Chân sửng sốt.

“Ngươi là thật sự là hàng phục Ma giới, ” Văn Tê nói, “Từ tay Ma thần cứu người khác, lại không chết, tuyệt đối không phải là gian tế.”

Điền Chân giật mình nói: “Ta đến từ tộc thần vũ, Lộ đại thiên vương càng để ý, nếu ta thật sự là gian tế làm sao sống sót tới giờ?”

Văn Tê nhìn nàng sau một lúc lâu, nói: “Cho là bị sa bẫy, mới chạy tới núi Ưu Bà tìm người.”

Điền Chân bất đắc dĩ cười: “Cái gì đều không thể gạt được ngươi.”

“Lúc ấy thử thăm dò, đã biết ngươi không đúng, lúc gặp Triều Hoa Quân mới biết là thật” Văn Tê nghiêm mặt nói, “Ngươi cho thị vệ của ta là hạng người nào, đêm đó ngươi rời đi một mình, bọn họ đều báo cho ta, chỉ muốn để cho ngươi đi đâm ra lại thành sai, ngươi cũng biết dẫn tới bao nhiêu chuyện?”

Điền Chân vội hỏi: “Cái gì?”

“Triều Hoa Quân có ý giấu diếm cho người, lúc đó Thần giới vẫn chưa hạ lệnh truy sát. Đêm đó Hằng Nguyệt Thần nữ cũng đi núi Ưu Bà, ta cũng không để ý, ai ngờ nàng lại chết vào tay Ma thần, Nguyệt Vương báo cho Thần đế, việc này liên lụy tới người, giờ Thần đế ra lệnh tróc nã phản nghịch, Vương của người vì thế cũng bị trách phạt.”

“Nguyệt vương sao lại biết chuyện liên quan đến ta?” Điền Chân đột nhiên nhớ ra, “Là thị nữ kia, Nguyệt Lâm! Nàng không chết, là nàng nói ra đi!”

Văn Tê nói: “Phượng hoàng ngọc, đạo lý đơn giản này cũng không hiểu? Nhỏ cở phải nhỏ tận gốc...”

Điền Chân đầu đầu nói: “Gió xuân lại thổi a.”

Văn Tê bật cười: “Lúc này còn có tâm tư ba hoa, nhỏ cở không nhỏ tận gốc tất nhiên sẽ có hậu hoạn vô cùng, ta lần trước quên không dặn người, biến thành người không giống như trước kia, sau này làm việc gì cũng phải suy xét.”

Rõ ràng là Hằng Nguyệt Cơ muốn hại nàng, hiện tại đã chết, cái gì sai đều rơi xuống đầu nàng, Điền Chân tức giận: “Người không hỏi vì sao nàng ta chết?”

“Chuyện đã phát sinh, không cần hỏi lại lý do” Văn Tê một tay nắm lấy cánh tay nàng, thản nhiên nói, “Chỉ cần tiểu phượng hoàng nói nàng phải chết, nàng nên chết.”

Điền Chân cảm động, Ma thần đại nhân là thần, quen đứng trên cao nhìn xuống mà phán đoán mọi chuyện, coi trọng lý do, đối với đúng sai thật rõ ràng. Còn ở trước mắt hần, chuyện phát sinh ở trên người nào mới là quan trọng, nguyên tắc đúng sai có vẻ không quan trọng, nếu thiên vị, sẽ có cách bênh vực.

“Khó có dịp gặp mặt, tối nay chúng ta ai cũng đừng vội trở về” Văn Tê kéo nàng bước đi “Sắc trời đã muộn, tìm một chỗ chậm rãi nói chuyện đi.”

Điền Chân đầu tiên cảm thấy một đêm không về cũng hơi sợ, nhưng cho rằng hai cha con thần kia đều bảo nàng tránh xa họ ra một chút, chắc chuyện nàng có về hay không cũng sẽ không để ý, vì thế bỏ qua mọi băn khoăn, đi theo hần hàn huyền.

Đêm nay cũng không an tĩnh, sấm chớp lóe lên, cắt ngang bầu trời đêm, Thập Phương Hư đã mưa gió mãnh liệt, thỉnh thoảng có tia lửa chớp xuống, đốt cháy cây cối phía đỉnh núi xa xa.

Sấm chớp làm ảnh hưởng đến dòng khí, lại có lợi cho việc giấu kín hành tung. Thời tiết này muốn tìm người đã khó lại càng khó hơn, để phòng ngừa, Điền Chân vẫn không cho Văn Tê sử dụng pháp lực, hai người tìm một khối đá to để tránh mưa, đốt lên một đống lửa.

“Phát hiện có người ngoài tiến vào, Lộ Băng Hà chắc sẽ trang bị thêm thủ vệ...”

“Ta có thể đi vào được, sẽ nắm chắc khả năng đi ra ngoài.”

Váy áo ướt sũng, gió lạnh thổi qua, tiếng nói cùng thân thể Điền Chân phát run: “Vậy là được rồi.”

Văn Tê thấy thế ôm nàng vào lòng sưởi ấm, Điền Chân biết tu vi của hần cao thâm, không sợ lạnh, nghĩ rằng hôm nay giận dữ muốn đi đã ngoại một đêm, giờ mới biết chỉ có mình nàng cùng đống lửa này cũng không chịu được, giờ cũng không còn gượng ép.

Văn Tê nói: “Chuyện của người ta nghe Triều Hoa Quân nói, biến thành hình người là được rồi, việc tu hành cứ từ từ, ban đầu bao giờ chẳng khó.”

Điền Chân cười nói: “Người không cần an ủi ta, ta biết ta là thể chất thấp kém nhất.”

Văn Tê mỉm cười, không nói thêm lời nào, ngửa mặt nhìn ra đêm đen bên ngoài.

Điền Chân nói: “Văn thiếu cung đại nhân, suy nghĩ chuyện gì?”

“Suy nghĩ năm đó lúc gặp rủi ro, cũng là ở Thập Phương Hư đã, thời tiết cũng như thế này, ta trốn một mình trong sơn động, chỉ sợ kinh động tới kẻ thù, không dám vận dụng pháp lực, đến ngày lộ diện cũng khó nói, ai ngờ ngoài lại đã trải qua gần ngàn năm, ta vẫn có thể trở về Tiên giới” Văn Tê nói tới đây, bỗng

mỉm cười, “Ngày đó ta bị thương, suýt nữa chết dưới ta Lộ tiểu thiên vương, lúc ấy ta cơ hồ muốn buông tay, may nhờ có người cứu giúp, tiểu phượng hoàng.”

Cuộc sống lang bạc kỳ hồ, người bình thường chịu được vài chục năm đã hiếm, vị Tiên sĩ này có thể nhẫn nhịn hơn một ngàn năm, Điền Chân vừa cảm phục vừa cảm động: “Cứu người chính là vô tình, người thắng là do chính người, gặp hoàn cảnh như vậy vẫn còn kiên trì, nếu là ta sợ còn không bằng một phần vạn.”

Văn Tê nói “Ở lại Ma giới, chính là đối nghịch với hai giới Thần Tiên, Ma giới tuy mạnh, cũng chỉ có mình hắn. Lời tiên đoán của Thánh vô danh người cũng nghe nói rồi, nếu quả thật ứng nghiệm, hắn sẽ lại bị phong ấn, hai vị thiên vương sẽ có thể giận cho đánh mèo với người, thân là phản nghịch Thần giới, lúc đó người sẽ trông cậy vào ai?”

“Điều người nói, ta đều hiểu” Điền Chân lắc đầu nói, “Dù cho ta có trở về, tộc Nguyệt liệu có buông tha ta?”

“Hằng Nguyệt Cơ không phải chết vào tay người, Thần đế cùng Nguyệt vương không dám xuất binh Ma giới, nên giận chó đánh mèo với người, lúc này người chủ động quay về chịu tội, tất nhiên Triều Hoa Quân vẫn có năng lực bảo vệ người chu toàn.”

“Là Vương kêu người đến gặp ta?”

“Chính xác hắn cũng mời ta đi thuyết phục người, nhưng ta đến không phải vì nghe lời hắn.”

“Ta sẽ không quay về Thần giới.”

Văn Tê gật đầu, “Ta biết, người có thể theo ta đi Tiên giới.”

Điền Chân trầm ngâm nói: “Phản bội Ma giới chịu tội rất nặng, một khi để lộ sẽ làm Ma thần nổi giận đánh tới Tiên giới, Tiên đế có chịu thu lưu ta?”

“Chuyện này người không cần lo lắng, ta đã có an bài” Văn Tê xoa xoa đầu nàng “Xưa đâu bằng nay, ta ở Tiên giới cũng có tiếng nói.”

Điền Chân kêu lên: “Này này, ta không phải là phượng hoàng, đừng sờ đầu ta nữa!”

Văn Tê cười rộ lên, ngược lại còn vỗ thêm mấy cái vào đầu nàng: “Chuyển sang hình người liền quên bản thể, trong mắt ta, người chính là phượng hoàng, mang lại may mắn cho ta đâu.”

“Tình cảnh của ta hiện tại còn mang vận may cái gì? Chỉ thêm liên lụy tới người.”

“Vậy đến lượt ta bảo vệ người.”

Ánh chớp lóe lên, lời nói bên tai càng thêm ôn nhu. Điền Chân thấy không được tự nhiên, vội lựa thể thoát ra khỏi lòng hắn, ra vẻ như thêm củi lửa: “Có vẻ cơn mưa tối này không tạnh được...”

Văn Tê đem nàng lại vào lòng mình: “Ta không lập tức mang người đi, chính là hỏi ý của người trước, người định tính thế nào?”

Điền Chân nói: “Ta... còn suy nghĩ đã.”

Văn Tê nhú hạ, lập tức mỉm cười: “Cũng được, khi nào suy nghĩ thông suốt, lúc nào cũng có thể đến Tiên giới tìm ta.”

Vừa mới dứt lời, một trận cuồng phong thổi đến, đập mạnh vào mặt.

Không khí lạnh lan tràn khắp lòng, mang theo sự tức giận mạnh mẽ, Điền Chân nhìn không được, thân mình run run, gương mặt nhìn về phía trước.

Nhận thấy không khí xung quanh khác lạ, Văn Tê cũng không còn tươi cười, chậm rãi buông nàng ra, đứng lên che ở phía trước, tay phải nắm lại, vận công đề phòng.

Vừa khéo, trên đỉnh đầu có một tia chớp phá ngang, lóe lên ánh sáng như ban ngày.

Trong phút chốc, cảnh vật bốn phía trông thấy vô cùng rõ ràng.

Dưới ánh sáng của tia chớp, một dáng người cao lớn đang đứng lạnh lùng phía trên cao, tóc dài rủ xuống, áo đen viền vàng cùng trang sức trên đầu lóe ra.

Điền Chân sợ tới mức nhảy dựng lên: “Bệ hạ!”

Kim loại cũng dẫn điện nha, người mặc như vậy ra ngoài không sợ bị sấm đánh?

Màn mưa dày đặc bị thần lực đẩy ra, tạo thành một không gian tạnh ráo, tiếng sấm nổ vang, tia chớp hình rắn xuyên qua tầng mây, trong không gian mờ ảo như vậy, thân hình kia càng phát ra sự lạnh lùng đáng sợ.

Ánh sáng lúc tối lúc sáng, Ma thần đứng yên tại chỗ, tay phải đưa về phía sau, áo choàng hơi hạ, tay trái cũng đã nâng lên.

“Phượng hoàng thay đổi thất thường!” Hai con mắt hẹp dài nheo lại, cuộn cuộn sát khí.

20. Chương 20: Chủ Nhân Của Rắn Thần

Ma thần đại nhân hí mắt, hậu quả thật nghiêm trọng, một người sáng suốt nếu ở trong thời điểm này tuyệt đối sẽ không đối nghịch với hắn, đẩy cao cơn tức giận, ngoại trừ người muốn người và bạn người đều biến thành vật hi sinh.

Lại nghĩ tiếp, sau khi vị thần này tạo xong vật hi sinh, khi hết cơn giận dữ, lúc tỉnh lại sẽ tự mình phê bình một câu “Ta giết người sai lầm”.

Sau đó, liệu người có thể mở được mắt.

Kết quả này sẽ không ai chấp nhận được, gặp phải tình thế nguy cấp, Điền Chân bắt chấp vô sỉ, ra về một cô gái đang kinh ngạc: “Bệ hạ người cuối cùng cũng đến! Người đến tìm ta?”

Lửa giận gặp phải khuôn mặt tràn đầy tươi cười, Ma thần cũng không muốn tiếp tục, tay mặc dù nâng lên cũng không tiếp tục hành động gì.

“Bệ hạ tới tìm ta, người đi trước đi” Điền Chân đẩy Văn Tê một chút ra ý dận dò, sau đó bay nhanh tới trước mặt hắn, cầm cánh tay kia “Bệ hạ, lâu không gặp người, ta cho rằng người đã quên ta.”

“Hừ?” Sát ý của Ma thần không giảm, hiển nhiên hiểu rõ ý đồ của nàng.

“Bệ hạ bớt giận” Điền Chân ôm lấy tay hắn, ngửa đầu cười trấn định “Hắn là bạn ta quen ở Thiên giới, mong bệ hạ không làm hắn bị thương.”

“Bạn?” Ma thần cuối cùng cũng mở miệng, “Xui khiến người phản bội ta!”

“Thần đế hạ lệnh truy sát, hắn mạo hiểm tiến vào Ma giới khuyên nhủ ta, khuyên ta rời đi, nhưng ta còn đang suy nghĩ, bệ hạ không thấy bạn bè như vậy rất hiếm sao?” Điền Chân tận lực chuyển hướng suy nghĩ tới Ma thần “Bệ hạ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không phản bội Ma giới.”

“Tiểu phượng hoàng!” Văn Tê tiến lên hai bước.

“Cám ơn người đã suy nghĩ giúp ta” Điền Chân vội chặn ngang câu nói của hắn, giọng điệu thẳng thắn thành khẩn “Nhưng ta là tự nguyện ở lại Ma giới, cho nên người trở về đi, không cần lo lắng cho ta.” Để đảm bảo an toàn, nàng lại nghiêm túc nói: “Thiên giới đuổi giết tính gì, kể cả năm giới cùng đến bệ hạ cũng không để cho bọn họ thương tổn mấy may tới ta.”

Làm người, khi tức giận đều sẽ suy nghĩ chậm lại, nhất là kẻ sĩ diện.

Ma thần tỏ vẻ miễn cưỡng vừa lòng đối với lời nói này, sát khí quả nhiên giảm đi không ít.

Văn Tê hiểu được dụng ý của nàng, nghĩ tới thân phận của mình quả thật không nên để gặp chuyện không may, tận lực bình tĩnh, nói: “Thiên giới hạ lệnh truy sát, không phải là nhỏ...”

“Được rồi!” Điền Chân thần nhiên nói, “Người không cần nói nữa, ta sẽ không đi theo người.”

Lúc này mới để ý đến hình tượng của mình sắp bị phá hư, Ma thần cảnh cáo: “Phượng hoàng, buông tay.”

Tiên thiên sát thần, có thói quen chế tạo vật hi sinh, không biết hắn đã bớt giận hết chưa, Điền Chân nào dám buông ra, vội nắm lấy tay hắn đặt lên trên mặt, thấp giọng nói: “Bệ hạ, trong lòng ta chỉ có người, người yên tâm, ta sẽ không rời người đi.”

“Phượng hoàng!”

Đối với kẻ làm càn, bình thường Ma thần đại nhân không do dự cho một cái tát đến chết, nhưng làm càn đến trình độ này từ trước đến giờ chưa thấy ai, lại thêm tát nàng thì có chút đáng tiếc, nhưng nếu lại tiếp tục cũng không biết nàng còn có thể thổ lộ ra đến cái gì, cân nhắc lên xuống, Ma thần cảm thấy tuy vẫn đề hình tượng có quan trọng, nhưng việc giết kẻ xúi dục bộ hạ của mình thì không vội, từ từ giết sau cũng được.

Vì thế, Ma thần không buồn để ý tới Văn Tê, cấp theo Điền Chân nhanh chóng biến mất.

Đêm ở Ma giới cũng đang mưa, sấm kêu từng cơn, đập vào núi đá xung quanh, dạ minh châu trên cây cột đối diện tấm điện đã tắt, không gian tấm điện yên lặng trong mưa..

Trong chớp mắt, hai bóng người xuất hiện ngoài điện.

Ma thần buông Điền Chân ra, đi vào cửa điện.

Mãi đến giờ phút này, Đầu óc Điền Chân mới thất sự thả lỏng, không còn băn khoăn lo lắng, lá gan cũng lớn nàng cố ý đứng ở cửa ra về khó xử: “Bệ hạ nếu để ý lời tiên đoán về tộc thần vũ, ta sao lại tiến tấm điện...”

“Cái gì?” Ma thần xoay người, đưa tay kéo nàng vào theo.

Điền Chân vừa há mồm, lại ngậm lại.

Được rồi, bộ hạ ở ma cung nhiều như thế, không có ai mất tích lại làm cho hắn tự mình đội mưa đi tìm, xem ra hắn có chút coi trọng nàng, nàng cũng không nên so đo.

Chủ động theo đuổi, đối phương vẫn không đáp lại, không tránh khỏi làm người ta nhụt chí. Bắt đầu dao động, đối phương lại có chút tỏ vẻ, dũng khí và tin tưởng lại trở nên mạnh bạo, đến lúc Ma thần buông tay, Điền Chân lập tức ngồi vào tháp, chỉ trích: “Bệ hạ vừa rồi không có đạo lý.”

Ma thần nói: “Tiên giả, là bạn của người.”

“Đúng” Điền Chân thẳng thắn nói, “Hắn tên là Văn Tê, thân phận hiện tại là Thiếu cung tiên giới, nhưng hắn đến Ma giới chỉ là để tìm ta, không mục đích gì khác.”

Ma thần nghiêng mặt mặt: “Ta, không thềm chấp.”

Không thềm chấp còn biểu lộ vẻ mặt này? Điền Chân không hiểu, vừa lúc ngoài điện nổ lên một tiếng sấm, mặt đất dưới chân cũng rung động theo, gió lạnh lùa vào, váy áo lúc trước còn chưa có khô, lạnh lẽo làm nàng phát run.

Điền Chân lúc này mới động não: “Ta lúc ấy mắc mưa, rất lạnh, nhờ hắn ôm sưởi ấm.”

“Thế chất phạm thần thấp kém” Ma thần công nhận nàng không nói dối “Bạn ngươi là Thiếu cung của Tiên giới?”

Điền Chân gật đầu.

Sóng mắt Ma thần khẽ nhúc nhích, tầm mắt chậm rãi di dời.

Điền Chân tự nhiên cảm thấy chột dạ, trong lòng lo lắng, cường điệu: “Bệ hạ, ta thấy lạnh!”

Ma thần phê chuẩn: “Trở về thay quần áo.”

Điền Chân làm sao chịu đi: “Ta cũng không phản bội Ma giới.”

Ma thần khoanh tay: “Ta biết.”

Thấy hắn để ý, Điền Chân thừa thắng nói: “Bệ hạ nói ta thay đổi thất thường.”

Ma thần nghiêng người: “Ta thu hồi.”

“Mãng đã mắng, thu hồi như thế nào?”

...

“Bệ hạ thương tổn ta.”

“Phượng hoàng được một tắc muốn tiến một thước.”

Điền Chân phải cố lắm mới nhìn được để không cười ra tiếng: “Ta không có làm chuyện gì sai, rõ ràng là bệ hạ không đúng, sao lại nói ta được một tắc lại muốn tiến một thước?”

Ma thần trực tiếp vạch trần nàng: “Người muốn như thế nào?”

Muốn như thế nào? Điền Chân lập tức máu nóng sôi trào, cảm thấy không lạnh, trong miệng lại nói: “Ta nào dám đề điều kiện với bệ hạ.”

“Lời nói trái lương tâm.”

“Vậy bệ hạ nói xem ta muốn cái gì?”

Ma thần cũng không đáp, nâng tay nói: “Quay về chỗ ở của ngươi đi.”

“Bên ngoài mưa lớn như vậy!” Điền Chân biểu lộ cơn giận, nhảy dựng lên, “Bệ hạ nếu bắn khoản như vậy, ta sẽ rời đi, rời xa Ma giới là được, bệ hạ giữ ta làm cái gì!”

“Phượng hoàng!”

...

Tiếng nói cảnh cáo, đại diện lâm vào giây phút yên lặng.

“Ta lo lắng an toàn của ngươi, đội mưa đi tìm, ngươi còn muốn cái gì” Ma thần hơi hơi nghiêng người, đưa tay kéo nàng, “Ta đưa ngươi trở về.”

Hóa ra vị thần này cũng học được bài của lãnh đạo cũ, đội nhiên biểu hiện ra chút ôn nhu, Điền Chân giật mình choáng váng, miệng hấp hế, vẻ mặt ngạc nhiên, đi theo hắn ra ngoài.

Đêm trôi qua rất nhanh, vừa bình tĩnh vừa bối rối, sáng ngày hôm sau, Điền Chân lúc ngủ dậy, nhớ lại chuyện phát sinh tối qua, vẫn cảm thấy khó tin, Ma thần đại nhân có thể chủ động kéo tay nàng? Hắn còn chủ động đưa nàng trở về? Hắn... trên cả đoạn đường về ra sao, Điền Chân giờ nhớ lại vẫn mơ mơ màng màng, như là đang nằm mơ, muốn tự hỏi xem cảm giác hắn nắm tay nó như thế nào, lại càng không thể nào nhớ lại nổi. Chỉ có thể chắc chắn rằng, lúc ấy nàng không nói một câu nào.

Không biết Văn Tê có an toàn trở về? Điền Chân nghĩ tới liền quyết định đi ra ngoài tìm hiểu, không ngờ vừa ra tới cửa, đã thấy bọn Cửu Tử Thương đầy vẻ mặt đau khổ đang chạy vội về phía này, giống như phía sau có quỷ đuổi theo.

“Nữ chim!” Cửu Tử Thương thấy nàng, không đợi nàng chào liền chạy nhanh đi, giọng nói đau khổ “Nhanh đi kêu bệ hạ thu phục nghiệt súc này, không ai có cách giữ nó!”

Điền Chân trong đầu mờ mịt: “Thu phục ai?”

Vừa dứt lời đã thấy một cơn gió mạnh đập vào mặt, một dải băng cuốn qua với tốc độ cực nhanh.

“Là nó, nó sao lại đến đây!” Điền Chân sợ tới mức nhảy dựng lên, đây không phải là con rắn thần ở núi Ưu Bà sao!

Hóa ra tiên thiên thần mãng cực kỳ có linh khí, tính tình kiêu ngạo, trông núi Ưu Bà mấy ngàn vạn năm, hiếm khi được theo chủ nhân xuống dưới, bọn Cửu Tử Thương nhằm nó như một con rắn tầm thường, làm cho nó tức giận, thể hiện uy lực.

Chúng ma bị nó đuổi theo, chạy bốn phía.

Vì sao nó lại rời núi Ưu Bà, chạy tới Ma giới gây chuyện, Diên Chân nghi hoặc, nhưng nhìn thấy cảnh đó lại bật cười, cảm thấy cứ để kéo dài cũng không ổn nên bay nhanh về phía tấm điện của Ma thần.

Lộ Tiểu Tàn đang ngồi ở bậc thang cao nhất, thấy nàng liền đứng lên: “Ui chao, sao giờ người mới đến!”

Diên Chân ngoắc tay nói: “Tiểu quý, người đang đợi ta?”

Lộ Tiểu Tàn không so đo vấn đề xưng hô, cười hi hi nhảy đến trước mặt nàng, gật đầu: “đương nhiên.”

Diên Chân kinh ngạc: “Người không đi tìm ta? Ở chỗ này chờ làm gì!”

“Ở chỗ này chờ, mới có thể xem người lên cơn giận nha” Lộ Tiểu Tàn chỉ về phía trong điện “Người là tìm phụ hoàng nhờ thu thập còn rắn to kia đúng không? Hắn không rắn, đang cùng mỹ nhân rắn kia ôn chuyện ở bên trong đâu.”

...

.

“Mỹ nhân rắn?”

“Con rắn to kia do nàng ấy nuôi.”

Diên Chân thầm giật mình, lúc trước không chào mà đi, sống ở núi Ưu Bà mà nuôi được con thần mãng như vậy cũng biết nàng ta không phải là phàm thần.

Lộ Tiểu Tàn nói: “Phụ hoàng và nàng ta rất thân quen đâu.”

Diên Chân xem xét hắn một lúc mới nói: “Phụ hoàng người sống lâu như vậy, sao lại không quen vài người?”

“Người ghen tị!”

“Ta sao phải ghen tị.”

“Không chịu thừa nhận” Lộ Tiểu Tàn đi thong thả vài bước, nói tiếp “Ta vốn định giúp người, hỏi xem nàng quan hệ thế nào với phụ hoàng.”

Diên Chân vội kéo hắn, hạ giọng: “Quan hệ thế nào?”

Lộ Tiểu Tàn cười tủm tỉm nói: “Không biết, phụ hoàng đuổi ta ra ngoài.”

Ôn chuyện không cho phép con nghe? Diên Chân nhú mày.

Lộ Tiểu Tàn kéo nàng: “Này, người không dám đi vào nha?”

“Có gì không dám” Diên Chân túm lấy cổ áo hắn, kéo hắn đi về phía cửa điện. “Đi, cùng nương vào gặp mỹ nhân rắn kia”

Trong tấm điện một mảnh im lặng, không có chút động tĩnh.

Không có người? Diên Chân cố gắng kiềm chế lòng hiếu kỳ, đứng ở bên ngoài cửa đợi một lúc, bên trong cuối cùng cũng vang lên tiếng nói quen thuộc.

“Hoán Thiên nữ.”

“Tây điện hạ.” Tiếng nói của một nữ tử truyền tới, nghe cực êm tai, có vẻ như còn đang khóc.

“Muốn ta tha thứ cho người?”

“Ta thực xin lỗi Tây điện hạ, không dám cầu xin tha thứ” Hoán Thiên Nữ lẩm bẩm nói “Lúc này có thể gặp lại điện hạ, ta đã thấy đủ, ta... ta là bị lừa, ngày ấy điện hạ không nên cứu ta.”

Điền Chân nắm tay.

Thấy chưa, nước mắt tiểu nữ nhân là vũ khí tốt nhất chinh phục đại thần, nhất là vị đại thần này lại dư thừa sức mạnh để bảo hộ, nếu khóc tiếp có động lòng không? Trìu mến không?

Quả nhiên, Ma thần mở miệng nói: “Ta không trách người.”

“Tây điện hạ...”

“Dùng tính mệnh của người để làm mồi nhử, lừa ta đi vào sập trận, lợi dụng người xong lại phong ấn người, đó là do lỗi của phụ thân cùng huynh trưởng vô dụng của ta!”

“Điện hạ bớt giận, phong ấn ta không phải do bệ hạ và thái tử.”

“Sao?” Ma thần ngạc nhiên.

Hoán Thiên Nữ thấp giọng nói: “Năm đó hại Tây điện hạ bị nhốt Thái thượng kính, ta liền tự mình phong ấn tại chân núi Ưu Bà, nếu điện hạ không thoát được, ta sẽ...suốt đời ở đó.”

Ma thần hình như hiểu ra: “Ta hàng phục thần mãng, kinh động tới người.”

Hoán Thiên Nữ vui vẻ nói: “Đúng thế, nó chính là con rắn nhỏ ta nuôi, điện hạ còn nhớ không?”

“Nhìn thấy quen.”

“Ta ở chân núi Ưu Bà bao nhiêu năm, mãi tới ngày hôm trước sập trận Thái Thượng Kính bị động, làm cho lực đạo ở núi Ưu Bà thay đổi, tiểu Mâu chạy ra trước, gặp được điện hạ ta mới biết điện hạ đã thoát được.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”, xoay mặt nhìn ra cửa: “Phượng hoàng nghe lên.”

Điền Chân còn đang nghe nhập tâm, bị lời nói này mới giật mình, biết đã bị lộ, đành phải kéo Lộ Tiểu Tàn đi vào, đồng thời đưa mắt liếc nhanh mục tiêu chính.

Vị Hoán Thiên Nữ kia vẫn đang quỳ trước mặt Ma thần, thấy người tới lập tức đứng lên, động tác tuy nhanh nhưng trông rất tự nhiên, không có chút vội vàng luống cuống.

Điền Chân đi chậm lại, vừa đi vừa đánh giá nàng, rất nhanh đã có thể đúc ra cảm giác – không hổ là thần nữ, cả người đều tràn đầy khí phách đại thần.

Mi cong mắt phượng, khuôn mặt tuyết trần, nhất là bộ váy áo kia, mềm mại yểu điệu, giống như tơ mà không phải tơ, trên có những hoa văn màu tím giao nhau, màu sắc nhã nhặn, giống như bầu trời đêm u tĩnh, so với Đức Âm Long nữ cũng xinh đẹp, còn có thêm vài bậc cao quý.

Điền Chân tỏ vẻ bình tĩnh.

Hừ, trang phục của thần nữ thật hợp với còn mãng xà nhiều màu sắc kia...

Thấy nàng chỉ lo nhìn người, Ma thần chuyển hướng tới Lộ tiểu Tàn: “Con ta, giải thích.”

Lộ Tiểu Tàn nói: “Là nàng kéo ta tới.”

Điền Chân hoàn hồn, đã nghĩ đến cái cớ hợp lý: “Bên ngoài có một còn mãng xà gây rối, ta lại đây xin chỉ thị của bệ hạ, không ngờ bệ hạ đang có khách, ta không biết khách quý là ai, đang sợ thất lễ, không dám tùy tiện vào quấy rối nên chờ ở ngoài điện.”

Ma thần giới thiệu ngắn gọn: “Con gái của Thiên hải vương.”

Hoán Thiên Nữ đã lau nước mắt, đoan trang đứng yên, biểu tình vừa phải chứng tỏ có địa vị đặc thù.

Thấy nàng ta có ý hỏi, Ma thần nhìn sang Điền Chân, sau một lúc lâu mới nói: “Phượng hoàng, cấp dưới của ta.”

“Ta thấy cũng là đời sau của tộc Vũ” Hoán Thiên Nữ cười ôn hòa với Điền Chân, hàm súc sửa lại “Ta quen Tây điện hạ từ nhỏ, được bệ hạ ban cho chức Thị cơ, không phải là khách, người không cần đa lễ.”

Điền Chân muốn đập trán.

Có vẻ như đại thần thượng cổ cũng không phải chỉ biết xưng “Ta” thôi, lời giới thiệu này rõ ràng nhấn mạnh địa vị của nàng ta, tự cho rằng nàng đang ở thân phận lãnh đạo, nàng khi nào mà muốn đa lễ với nàng ta?

Quen biết từ nhỏ, thanh mai trúc mã, ngày xưa vị thần này vì nàng ta mà bị nhốt...Thị cơ? Thị cái gì? Không phải là thị tẩm đi?

“Người bảo bọn họ yên tâm, Tiểu Mâu mặc dù không ngoan, cũng không tùy ý dả thương người” Hoán Thiên Nữ đang tính an ủi xong, một lần nữa lại chuyển hướng câu chuyện sang Ma thần, giọng nói cảm thán “Mấy năm nay mặc dù ta trốn ở chân núi Ưu Bà, nhưng vẫn luôn nhớ tới ngày Viêm Vô đi theo Tây Điện hạ lúc ở điện Xá Sát, không ngờ cảnh còn người mất, thần tộc...”

Ma thần nói: “Thần cũng có kiếp, đó là thiên ý, người không nên đau buồn.”

Từ trên xuống dưới coi nàng như không khí? Điền Chân buồn rầu.

Cũng may Ma thần vẫn nhớ tới không khí là nàng: “Con rắn này không dả thương người, người không phải sợ.”

Điền Chân lên tiếng “Nga”, đứng yên không nhúc nhích.

Ma thần nói: “Phượng hoàng?”

Hai tay Điền Chân đặt lên vai Lộ Tiểu Tàn, cười ôn nhu nói: “Tôi hôm qua ta mơ thấy một giấc mơ lạ, đang tính tới đây kể cho bệ hạ và tiểu Tàn nghe.”

Lời nói như có như không cảm giác thân thiết, hai người đối diện nhìn nàng sửng sốt.

Hoán Thiên nữ khôi phục rất nhanh về bình tĩnh, không chút biến sắc đánh giá lại nàng.

Ma thần hỏi: “Kỳ lạ ở chỗ nào?”

Điền Chân ra vẻ khó xử: “Này...”

Hoán Thiên Nữ mỉm cười nhìn vào mắt Ma thần, nói: “Ta hầu hạ Tây điện hạ nhiều năm, không phải là người ngoài, người không cần băn khoăn.”

Không phải người ngoài? Điền Chân cũng nhìn Ma thần.

Căn cứ vào kinh nghiệm từ trước, rất khó cam đoan nàng này lại không nói ra lời gì kinh thiên động địa, Ma thần sau khi cân nhắc xong cảm thấy nằm mơ cũng không phải là vấn đề gì to lớn, đưa tay cho phép: “Nói đi.”

“Vậy... Ta nói?” Điền Chân giả vờ đang nhớ lại, từ từ nói, “Đêm qua ta mơ tới một cơn mưa rất to, ta ra ngoài không về được, bệ hạ tự mình ra ngoài tìm ta, đưa ta trở về ma cung, lại đưa ta trở về phòng, sáng nay tỉnh dậy mới nhớ lại, giấc mộng này làm sao lại là thật.”

Hoán Thiên nữ sửng sốt.

Lộ Tiểu Tàn ngạc nhiên “Di”: “Thực kỳ lạ, người sao lại mơ tới giấc mộng lạ thế này!”

Điền Chân tỏ vẻ vô tội: “Ta cũng không biết.”

Dưới mọi ánh mắt nhìn chăm chú, Ma thần hơi nghiêng người, cúi mặt xuống, tóc rũ xuống che mất một nửa khuôn mặt nên không thấy rõ vẻ mặt, giọng điệu lại không chút nào thay đổi: “Phượng hoàng mơ hồ, người không nằm mơ.”

“Chẳng lẽ là thật?” Điền Chân kinh ngạc.

“Là ta.”

Lời thừa nhận thẳng thắn, khuôn mặt Điền Chân giãn mặt ra cười: “Ta cho rằng mình nằm mơ.”

Người ngu ngốc nghe đoạn đối thoại này cũng hiểu cấp dưới nàng này là đặc biệt, Hoán Thiên nữ từ từ thu lại vẻ mặt kinh ngạc, mỉm cười: “Điện hạ vẫn hiền hoà như vậy.”

Điền Chân chỉ cười không nói.

Ma thần đại nhân thân mến, hiếm khi có người khen người hiền hòa. Thần nữ của người có địa vị nàng cũng hiểu, thế nhưng địa vị của nàng hẳn cũng phải rõ ràng cho nàng ta hiểu. Nếu nàng ta đối với đại thần này không có ý đồ gì sẽ phải biết cư xử như thế nào.

Hoán Thiên nữ dời ánh mắt từ người nàng sang người Lộ Tiểu Tàn: “Đây là tiểu thiên vương?”

Ma thần gật đầu: “Là con ta.”

“Bệ hạ lại tìm ra sông Sinh” Hoán Thiên Nữ cẩn thận đánh giá Lộ Tiểu Tàn một lúc, lắc đầu, “Đáng tiếc, còn có chút sai sót.”

Ma thần nói: “Là ta làm sai.”

“Có lẽ, ta có thể giúp hẳn sửa lại.”

“Ta quên mất, người sao nói thế?”

Hoán Thiên nữ cười nói: “Điện hạ còn nhớ không, về chuyện này năm đó điện hạ còn thua ta đâu.”

Hai vị đại thần đang thương lượng về kỹ thuật tạo người, Lộ Tiểu Tàn cảm thấy bất an, ánh mắt không còn vẻ bình tĩnh, ngẩng mặt nhìn Điền Chân, lặng lẽ nắm ống tay áo của nàng.

Điền Chân nắm bàn tay nhỏ bé của hắn ý bảo hắn an tâm: “Người ai mà không có sai sót, ta thấy Tiểu Tàn hiện nay cũng tốt lắm.”

Hoán Thiên Nữ nói: “Ta đã quyết, giờ Ma giới là cái đích cho mọi người chỉ trích, điện hạ cần có trợ lực tốt.”

Điền Chân nói: “Ta tin tưởng năng lực của bệ hạ, Ma giới có bệ hạ và đại thiên vương, chấp cả sáu giới cũng không sợ?”

Ma thần ngẩng mặt, tỏ vẻ vừa lòng với câu nịnh hót này của nàng.

Hoán Thiên Nữ cũng không tỏ vẻ sốt ruột: “Cầu điện hạ xem xét rồi quyết định.”

Kể thích nghe nịnh hót chưa hẳn đã không anh minh, Ma thần nói: “Ta mặc dù không sợ, lời nói của Hoán Thiên Nữ là có lý, Ma giới cũng cần thêm nhiều kẻ có sức mạnh.”

Hoán Thiên Nữ mỉm cười: “Điện hạ cứ giao việc này cho ta.”

Lộ tiểu Tàn muốn khóc: “Phụ hoàng.”

Ma thần trách mắng: “Con ta, sao có thể dễ dàng khóc.”

Lộ Tiểu Tàn cúi đầu không nói.

Khá lắm thần nữ, gần đây không có kẻ nào dám đề cập đến vấn đề này, đây là ý gì? Điền Chân cười lạnh, kéo tiểu tử kia đứng về phía sau lưng mình: “Tiểu Tàn là con ta, ta không muốn hắn đi, cầu xin bệ hạ giữ hắn lại.”

Hoán Thiên Nữ không chút hoang mang nhìn về phía Ma thần.

Thấy nàng vô cớ lấy con mình làm của riêng, Ma thần nhú mày nói: “Phượng hoàng, tương lai của Ma giới quan trọng.”

Điền Chân nói: “Bệ hạ, con ta cũng quan trọng.”

Ma thần trầm ngâm, không tỏ thái độ gì.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa điện, là Lộ Băng Hà trong áo choàng màu đỏ đi vào: “Thần nữ mới tới Ma giới, chưa có chỗ nghỉ ngơi, nếu ở cùng bọn họ ở bên ngoài không khỏi chậm trễ, không bằng tạm thời để cho nàng ở lại tạm điện của phụ hoàng, rồi sai người sửa sang thêm cung điện xong hãy chuyển vào, ý của phụ hoàng thế nào?”

“Thiên vương không cần lo lắng” Hoán Thiên Nữ cắt đứt lời hắn: “Ta vốn cũng hầu hạ tây điện hạ, giờ cũng không có chỗ nào đi, cầu điện hạ cho phép ta tiếp tục được hầu hạ bệ hạ.”

Điền Chân nghe thấy trong lòng nổi điên.

Tiên thiên thần nữ, ở cùng với bọn nàng bên ngoài sẽ chậm trễ. Lộ đại thiên vương, người con mẹ nó thiếu khuyết tình thương của mẹ sao, đã vội vã cho cha người ở chung với người khác?

Ma thần lên tiếng “Ừ”, không nói thêm câu nào.

“Ta suýt nữa quên, không được phép đi vào tắm điện” Điền Chân kéo Lộ Tiểu Tàn, “Đi, chúng ta đi chơi, đi xa xa chút.”

Thấy hai người đi ra khỏi điện, Hoán Thiên Nữ nói: “Chuyện của Tiểu thiên vương ...”

Ma thần ngăn lại: “Nói sau.”

21. Chương 21: Thần Cũng Nuốt Lời

Một lớn một nhỏ ngồi trên đỉnh núi đá, yên lặng ngắm những ngọn đèn phía xa.

Tình cảm vừa có chút tiến triển gặp phải việc này, nàng gần đây không va chạm với ai, tại sao mỗi lúc tìm được mục tiêu, tự nhiên đối phương lại xuất hiện ra một bạn gái cũ tới tranh với nàng đâu.

Điền Chân nhìn không được đánh một cái hất xì, kéo cánh tay nhỏ bé nói: “Đi, chỗ này gió lớn, chúng ta xuống đi.”

Lộ Tiểu Tàn bỏ tay nàng ra, mặt buồn bã.

Điền Chân ôm tiểu tử kia, lên tiếng an ủi: “Yên tâm, có ta ở đây, ai cũng đừng mơ tới động người.”

Lộ Tiểu Tàn nói thầm: “Bản sự của người còn kém hơn ta, có ích gì đâu.”

“Đồ tiểu nhân, dám xem thường ta?” Điền Chân nặng nề véo lên mặt hắn “Lần trước là ai làm cho phụ hoàng người thay đổi ý kiến?”

“Trước khác nay khác, phụ hoàng giờ có mỹ nhân rắn, người cho là hắn còn nghe lời người sao” Lộ Tiểu Tàn bĩu môi, “Ồi Nữ nhân, thật dễ lừa.”

Điền Chân dở khóc dở cười, nghênh mặt lên: “Nữ nhân nam nhân cái gì, tiểu hài tử không được nghĩ linh tinh!”

Lộ tiểu Tàn có chút hèn mọn hừ một tiếng, không nói.

Điền Chân nhìn vào đôi mắt to đã hơi hồng hồng, hạ giọng xuống: “Được rồi, mau trở về đi, có chuyện gì cứ gặp ta, ta sẽ giúp người.”

Lộ Tiểu Tàn nhảy ra khỏi lòng nàng, giương cằm lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ai muốn người giúp, ta không sợ!” Nói xong biến thành một luồng ánh sáng hồng đi mất.

Rõ ràng là sợ hãi còn mạnh miệng, Điền Chân hí mắt.

Giờ là thời buổi thần ma loạn vũ, mọi người đều coi việc chế tạo nhiều vật hi sinh làm mục tiêu, nếu năng lực của người không thể thay đổi chỉ cố gắng thích ứng, tìm vị trí thích hợp của mình, là điều kiện tiên quyết để sinh tồn.

Điền Chân hiểu rõ đạo lý này, quyết tâm bớt lo chuyện người khác, nhưng tiểu tử kia đã cam chịu coi nàng là nường của hắn, ở chung với nhau lâu, không thể trở mặt nhìn hắn trở thành vật hi sinh, huống chi sự cố chấp này không chỉ nhằm vào bản thân nàng, mà còn thêm sự ngăm đánh giá nàng.

Điền Chân nhìn về phía bông hoa báo giờ phía xa xa, buổi trưa đã trôi qua. Đang tính đứng dậy trở về ai ngờ vừa xoay mặt đã thấy sau lưng có một người đang đứng yên lặng không một tiếng động, không biết đến đây đã bao lâu.

“Phượng hoàng.”

“Thần nữ?”

Hoán Thiên Nữ chậm rãi đi đến trước mặt nàng, kéo tay nàng.

Cảm thấy khác thường, Điền Chân thầm giật mình, cố gắng trấn định hỏi: “Thần nữ làm gì vậy?”

“Người không phải sợ” Hoán Thiên Nữ khẽ cười, “Ta thấy thể chất của người khác thường, nội đan có vẻ không tầm thường, muốn thử kiểm tra.”

Điền Chân phản ứng thật nhanh, vừa nói đùa vừa muốn che giấu: “Ta là thể chất thấp kém nhất, thần nữ sẽ không tính đem ta đi đúc lại?”

Hoán Thiên Nữ buông nàng ra, nói: “Tây điện hạ năm đó là vì ta bị nhốt.”

“Vừa rồi ta cũng nghe thấy.”

“Người có biết hắn vì sao tha thứ cho ta?”

Điền Chân nói: “Bệ hạ đối với cấp dưới khoan dung, ta đối với chuyện của hắn với thần nữ không quan tâm, chỉ quan tâm tới tiểu Tàn.”

Hoán Thiên Nữ cố tiếp tục nói: “Năm đó bệ hạ cùng phụ vương thiết kế, dùng tính mạng phụ vương ta áp chế, ta không theo, bọn họ tiếp tục lợi dụng ta, dụ hắn vào trận.”

Điền Chân ra vẻ đã hiểu “Nga”: “Thần nữ bất đắc dĩ, bệ hạ sẽ minh bạch.”

Hoán Thiên Nữ gạt đầu: “Ta cùng với Tây điện hạ quen biết từ thuở nhỏ, sau đó bệ hạ đem ta ban cho hắn, theo hắn nhiều năm, mọi quyết định của ta đều vì tốt cho điện hạ, điện hạ tin tưởng ta hơn bất luận kẻ nào.”

Bị chia sang phía “Bất luận kẻ nào”, Điền Chân cũng không tức giận: “Thần nữ trở về, bệ hạ lại có thêm một vị trợ thủ đắc lực, thật sự đáng mừng.”

Cảm thấy cuộc nói chuyện này không ảnh hưởng đến nàng, Hoán Thiên Nữ nói: “Thân là cấp dưới, ta hy vọng người có thể hiểu được.”

Hiểu được hiểu được, hắn tin tưởng nàng ta hơn cả nàng, Điền Chân thầm nghĩ: “Theo ta thấy, bệ hạ làm việc gì cũng công bằng, ít khi thiên vị, ai ở Ma giới cũng biết, thần nữ yên tâm.”

Hoán Thiên Nữ nói: “Ta sẽ đúc lại tiểu thiên vương.”

“Bất luận kẻ nào cũng không được động vào con ta.”

“Hắn là con điện hạ.”

Điền Chân mặt không đổi sắc: “Là con nuôi của ta.”

“Ta hiểu được cảm tình của người, nhưng năng lực của người có được bao nhiêu, chính người hiểu rõ nhất” Hoán Thiên Nữ mỉm cười, “Nhờ người khác che chở mà sống, không nên yêu cầu quá nhiều, về lời tiên đoán đối với tộc Vũ, ta hy vọng người rời xa Tây điện hạ ra.”

Đưa mắt nhìn nàng thản nhiên bước đi, Điền Chân chỉ thầm trong lòng.

Không hổ là lão thần nữ sống mấy ngàn vạn năm, nói chuyện nàng sẽ thua ngay, nghe cách nàng ta nói toàn những câu của kẻ bề trên, không nêu yêu cầu quá nhiều? rõ ràng là mắng nàng vô sỉ mà

“Ai nha, nàng ta mắng người!” Đỉnh đầu truyền tới tiếng nói của Tiểu Tàn.

“Người chưa đi?” Điền Chân đang muốn phát tiết cơn giận, ra vẻ mặt hung ác “Đồ không biết tốt xấu, lão nương còn không phải vì người, dám cười, xem ta mắng chết người!”

Lộ Tiểu Tàn nháy nháy đôi tròng mắt màu hồng, nhảy tới trước mặt nàng: “Nàng không phải người tốt, người đừng giận.”

“Thế cũng là bình thường” Điền Chân ôm lấy hắn, “Thơm mẫu thân một cái cho hết giận.”

“Ghê tởm!” Lộ Tiểu Tàn thoát nhanh ra khỏi lòng nàng, bỏ chạy trong nháy mắt.

Điền Chân bật cười, quay đầu nhìn về phía tấm điện, cắn răng chửi nhỏ: “Còn lâu nhé!”

Suốt một ngày, tâm trạng của Điền Chân trải qua trong buồn chán.

Thực ra chuyện của Ma thần đại nhân và Thần nữ vẫn chưa rõ, giận dữ cũng chỉ hại tới nàng, Điền Chân tuy hiểu nhưng khi bóng đêm buông xuống, nàng vẫn không nhịn được lặng lẽ đi ra cửa, đứng ở bên cạnh núi đá.

Ánh sáng dạ minh châu đã tắt hơn một nửa, Ma cung yên lặng không một tiếng động, từ đây có thể thấy được tấm điện nguy nga, nơi cửa điện quen thuộc lộ ra ánh sáng màu lam.

Vị thần này cũng không phải kẻ háo sắc, ngủ cũng tạo hình trầm tư, nếu có phát sinh chuyện gì cùng lắm nàng lại làm vật hi sinh thôi.

Trời bắt đầu mưa tầm tã, sớm chớp đi dùng, ánh sáng thần lực hộ thể tràn đầy vẻ nhu hòa, lại nhớ tới bàn tay ấm áp kia...

Trí nhớ bỗng trở nên rõ ràng, Điền Chân sờ sờ tay mình, từ lúc ban đầu không e ngại mà ép phải thổ lộ, về sau vì cảm kích mà muốn thân cận. Nhất là đêm qua ở Thập Phương hư dã, lúc nhìn bóng hắt dưới mưa, thật sự nàng thấy xúc động.

Càng nghĩ càng ngọt ngào, Điền Chân đắm ngực thở dài, nàng thật không muốn làm vật hi sinh a!

Ngay trong lúc cúi đầu, trong tầm mắt nàng hiện ra một đoạn áo đen viền vàng.

Điền Chân vội nâng mặt.

Dáng người cao lớn, tóc dài thấp thoáng lộ ra khuôn mặt tuần tú, dưới ánh sáng dạ minh châu kia không phải là Ma đế sao!

Cảm giác áp bách vô hình mọi khi tựa hồ giảm bớt rất nhiều.

“Bệ hạ?”

“Phượng hoàng đa tâm.”

Từ lúc đi theo vị thần này, từ ngữ đa dạng đã nghe qua vô số, lời nói này lại làm cho người ta vui mừng đến thế, Điền Chân trong lòng vui vẻ, lại cũng thấy xấu hổ, vội hỏi: “Ta... ta không có đa tâm, ta vì tiểu Tàn mà sầu lo.”

Ma thần không bực trần nàng: “Thể chất con ta, không thể phát triển mạnh lên được, đúc lại có lợi.”

“Ta muốn hỏi bệ hạ một câu.”

“Nói đi.”

“Bệ hạ sẽ vì ta giữ lại tiểu thiên vương không?”

Ma thần nhú mi: “Hai chuyện này, không liên quan.”

“Nếu có liên quan thì sao?” Điền Chân nói, “Nếu phải lựa chọn giữa ta và đúc lại tiểu thiên vương, bệ hạ sẽ chọn người nào?”

“Đúc lại hần, người sẽ rời đi?”

“Có thể nói như vậy.”

Đôi lông mi khẽ nhấp nháy, Ma thần chậm rãi di dời tầm mắt: “Chẳng lẽ ngươi đối với con ta hơn cả tình yêu với ta sao?”

Điền Chân nhìn hần nói: “Ta thích bệ hạ, sẽ vì bệ hạ tha thứ đại thiên vương, tương tự, người ta quan tâm, hy vọng bệ hạ cũng có thể quan tâm, điều này rất quan trọng.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”: “Cho phép ngươi.”

Thần ơi, vẫn là giọng điệu cao cao tại thượng, Điền Chân nhin cười: “Bệ hạ không được đổi ý.”

“Ta nói là làm.”

“Để bệ hạ mất đi một đứa con mạnh mẽ, ta thật có lỗi.”

“Không sao, ta sẽ nghĩ tới đề nghị của người.”

Đề nghị? Điền Chân vừa nghĩ tới, vẻ mặt đen sì: “Ta rút lời!”

Ma thần nghiêng mặt nhìn nàng.

“Bệ hạ nếu còn gắn bó với Hoán Thiên nữ ta sẽ rời đi, lập tức rời đi.”

“Phượng hoàng, yêu cầu quá nhiều.”

“Ta còn muốn bệ hạ đưa ta trở về.”

...

“Chỗ người ở, gần ngay trước mắt.”

Nhìn về phòng ở ngay dưới chân, Điền Chân bắt đầu hối hận tại sao khi ra cửa lại không đi ra xa một chút.

Ma thần nói: “Vào đi, ta đứng chỗ này.”

Điền Chân cố ý đi chậm chậm xuống dưới núi đá, đứng ở cửa nhìn theo, nhìn thấy bóng dáng cao cao kia đứng trên núi đá, ống tay áo bay phấp phới, tâm tình bỗng chốc thấy nhẹ nhàng, đóng cửa nghỉ ngơi.

“Tây điện hạ đã an ủi, giờ làm sao bây giờ?” Hoán Thiên nữ hiện ra, đôi mi dài hạ xuống.

“Thỉnh cầu của cấp dưới, ta đã đáp ứng.”

“Điện hạ vì thế buông tha cho tương lai của Ma giới?”

Ma thần nhú mày, có chút hờn giận.

Hoán thiên nữ khẽ thở dài: “Điện hạ quyết định đi, vô luận quyết định thế nào ta vẫn nghe theo điện hạ.”

Ma thần nói: “Đề nghị của người ta đồng ý, nhưng ta không thể nuốt lời.”

Hoán thiên nữ mỉm cười: “Điện hạ đã đồng ý, ta sẽ có biện pháp làm cho điện hạ không nuốt lời.”

Ma thần không tỏ vẻ gì, nâng tay ra hiệu nàng lui ra.

.

Sáng tinh mơ, phía cửa sổ vang lên tiếng chấn động “Oành oành oành”, đang ngủ mơ màng làm Điền Chân bừng tỉnh, hỏi hai câu không thấy ai trả lời, thấy kỳ lạ nàng xuống giường ra xem, thấy trước mắt hiện ra một con quái vật to lớn đang ngồi ở đó.

Da lông mượt mà, Điền Chân sợ tới mức tóc gáy dựng thẳng, há mồm suýt kêu lên.

“Ô —— ô ——” tiếng dã thú nức nở, có chút quen tai.

Điền Chân nhận ra nó, vội vàng ngậm miệng, sờ sờ lên đầu: “Người định hù chết ta sao!”

Tiểu Bạch Hổ giãy ra khỏi tay nàng đứng dậy, vẫn cắn góc áo của nàng, kêu gào “Ô ô” có vẻ rất vội vàng.

Điền Chân thấy chuyện không ổn, hỏi: “tiểu Tàn kêu người đến?”

Tiểu Bạch Hổ kêu một tiếng.

“Hắn sao không đích thân đến tìm?” Điền Chân cảm thấy không hợp, “Chẳng lẽ hắn không thể tới? Hắn có phải đã xảy ra chuyện?”

Tiểu Bạch hổ nhẹ nhàng ngậm tay nàng kéo ra bên ngoài.

Điền Chân hiểu được, dùng tay kia vỗ vỗ đầu nó, lại ấn nhẹ lên lưng, nghiêng người ngồi lên: “Mang ta đi.”

Tốc độ Tiểu Bạch Hổ rất nhanh, chớp mắt đã đi tới chỗ của Tiểu Tàn, đó là một tòa tháp nhỏ, thiết kế rất nhiều phòng nhỏ, xung quanh được vây quanh bằng những tảng đá vừa phải làm hàng rào, bên trong nuôi những con vật kỳ quái như thỏ hoặc hoa cỏ linh tinh, trên đá khảm những viên minh châu nhìn trong suốt, có vài phần linh động. Có điều giờ này nhìn tấm điện của tiểu thiên vương trống trơn, không thấy bóng dáng kẻ nào.

Điền Chân vội vàng hỏi: “Hắn đi đâu vậy?”

Tiểu Bạch hổ kêu ô ô, tiếng kêu có quy luật, nghĩ tới bình thường nó thường giao tiếp với tiểu Tàn bằng cách này nàng liền đau đầu. Điền Chân có hiểu được tiếng thú đâu, đành phải giữ bình tĩnh, âm thầm đoán – không có thời gian gấp nàng, chắc là hắn bị cưỡng ép ra ngoài, tiểu tử kia thông minh như vậy, biết bảo Tiểu Bạch Hổ đến truyền tin, chắc có khả năng phải để lại tin gì.

Lúc ấy thời gian lại gấp, để lưu được tin chỉ có khả năng –

Điền Chân cẩn thận tìm kiếm xung quanh cửa điện, rất nhanh thấy ở cây cột ngoài cửa có khắc hình ảnh lóe ra ánh sáng nhạt – hình ảnh một con chim to.

Lấy tay thử chạm vào, đầu ngón tay lập tức dính vào ít bột lân.

Điền Chân nhận ra: “Bệ hạ lệnh hắn đi tìm chim đại bàng?”

Tiểu Bạch hổ liên tục gật đầu, đi xung quanh người nàng.

Điền Chân giữ nó lại: “Bệ hạ có đi không?”

Tiểu Bạch hổ lắc đầu, nhìn về phía tấm điện kêu hai tiếng.

Lời dự đoán trở thành sự thật, Điền Chân cười lạnh, không cần nói gì, người có thể làm đại thần nuốt lời, ai có bản sự lớn như vậy?

Nàng ngồi xổm xuống, nâng một chân Tiểu Bạch: “Thực ngoan, người có thể hiểu lời ta nói đúng không, vậy người đuổi theo nói với hắn, cho dù là âm mưu quỷ kế như nào, để cho ta giải quyết. Hắn nếu đánh không được thì bỏ chạy, nhất định phải còn sống, chuyện khác để cho ta.”

Tiểu Bạch hổ vui mừng dựng thẳng đuôi lên, chạy ra cửa điện.

Nhìn theo bóng nó biến mất, Điền Chân đứng thẳng dậy, nhìn vào hình vẽ chim đại bàng mà thở dài, con nàng quan trọng, chim đại bàng, đành xin lỗi người, ai bảo người không coi ta là nương đâu.

Trong Tấm điện, Ma thần vừa nhìn thấy ngoài cửa, vội xoay lưng.

“Quả thật là nàng” một bóng đen mang theo tiếng gió vọt đến, ánh mắt quét hao vòng trong điện “Người lệnh cho nàng ép Tiểu Tàn đi theo gặp Xá Thiên?”

Ma thần không trả lời: “Phượng hoàng, thất lễ.”

Gặp chuyện khẩn cấp, Điền Chân không còn quan tâm việc gì, tiến lên hai ba bước về phía trước, hai tay kéo vạt áo của hắn, hung hăng nói: “Ta biết bản thân thất lễ, cũng không ngờ rằng bệ hạ thất tín!”

“Phượng hoàng, không được vội vàng kết luận.”

“Gọi nàng trở về! Đem tiểu Tàn về cho ta!”

“Nữ chim!”

Bởi sự khác biệt về hình thể, vạt áo của hắn làm bằng tơ tằm không thu được chút hiệu quả nào, vị thần vẫn đứng sừng sững trong điện, để mặc nàng đẩy lên đẩy xuống vẫn không chút sứt mẻ, nhìn hành động của nàng càng thêm ngày thơ buồn cười.

Điền Chân cũng rất nhanh phát hiện ra, dừng lại động tác: “Bệ hạ có biết hai chữ nuốt lời hay không?”

Ma thần một tay cầm hai tay nàng, thả lỏng vạt áo của mình ra: “Việc này, ta sẽ giải thích với người.”

“Không cần, ta giải thích thay người” Điền Chân rút tay về “Là ai hiến kế cho bệ hạ, để con ta đi chịu chết đây!”

Ma thần nghiêng mặt: “Ta phái hần xuất chiến, cho hần càng được tôi luyện, đừng lo lắng.”

“Bệ Hạ anh minh, người không phải không nói dối sao?” Điền Chân nhướn mày hỏi “Người dám nói, phái tiểu Tàn xuất chiến thật sự là muốn tôi luyện hần? Hay là người thay đổi biện pháp có lý do đúc lại hần?”

Ma thần không nói.

“Xá Thiên là chiến tướng nổi danh Thiên giới, so về thực lực, tiểu Tàn làm sao đánh thắng được hần, đã hứa không dùng kế, hần chỉ có đường chết, nếu chết thì đúc lại, ta chẳng có lý do gì trách bệ hạ thất tín?” Điền Chân cười lạnh, nhìn thẳng vào cặp mắt phượng hẹp dài “Được rồi, giờ bệ hạ có thể giải thích tiếp.”

Ma thần vẫn không nói.

Lúc này được vị thần ra vẻ quan tâm, cả người Điền Chân tràn đầy khí thế: “Người nói đi, ta chờ lời giải thích của người, là chủ ý của Hoán Thiên Nữ phải không, bệ hạ cũng nghe lời sao.”

“Phượng hoàng” Ma thần nghe không nổi nữa “Là kế của ta, chớ trách người khác.”

Hần vốn là nói thật, nghe vào tai Điền Chân lại thành ra thiên vị, giận quá kéo chặt vạt áo trước của hần: “Muốn ta khen bệ hạ đa mưu túc trí sao? Bệ hạ muốn bảo vệ nữ nhân nào ta mặc kệ, trước cứu tiểu Tàn trở về!”

Uy nghiêm bị xúc phạm, Ma thần nghiêm khắc nói: “Phượng hoàng, dám coi rẻ thần uy!”

“Không mang tiểu Tàn về cho ta, ta...coi rẻ người ” Điền Chân nhớ tới an nguy của Lộ Tiểu Tàn, cảm thấy khó thở, “Bệ hạ ti bỉ! Bệ hạ lật lọng!”

Ma thần ngàn vạn lần không thể ngờ rằng có ngày mình cũng bị nói như vậy, ra giọng cảnh cáo: “Không cần làm ta tức giận.”

“Người tức giận thì sao” Điền Chân cắn răng mắng “Nói là làm cái gì, hơn gì kẻ khác, cầu kết cùng Hoán Thiên nữ làm việc xấu, ám toán Tiểu Tàn, ti bỉ...”

“Quá đáng!”

Thấy hần nâng tay, Điền Chân sợ tới mức nhắm mắt.

Nhớ tới không dùng được võ lực đối với nàng, Ma thần cuối cùng không ra tay, sau một lúc lâu nói: “Đúc lại, là vì tốt cho hần.”

Hiếm khi thấy hần còn bình tĩnh, Điền Chân mở mắt ra, mồ hôi lạnh lúc này mới toát ra, run run nói: “Ta... ta mặc kệ, ta muốn tiểu Tàn hiện giờ! Bệ... Bệ hạ chính là đối phương thức để nuốt lời, giờ giết ta cũng không có ai biết!”

“Phượng hoàng, dám vu tội cho ta!”

“Chẳng lẽ không đúng?”

Thêm tội giết người diệt khẩu, Ma thần tức giận lại nâng tay.

Kể cả làm vật hi sinh, hai mươi năm sau vẫn là hảo hán! Điền Chân gương hống rống to: “Ta đã hứa với tiểu Tàn bảo vệ hần, bệ hạ nuốt lời với ta, làm cho ta cũng nuốt lời với hần, hơi tý muốn giết người, người cho là ai cũng sợ? Để cho con mình tự đi tìm cái chết, không có chút nhân tính...ta...ta...ta thất vọng!”

Bàn tay chậm chạp chưa hạ.

Không động đậy chờ đợi, không khí khẩn trương làm cho người ta hít thở không thông.

Trên trán hần, tóc dài phát phơ, hai con mắt tối sẫm, ức chế tức giận cùng sát ý.

Đáng sợ nhất không phải là cái chết trước mắt, mà là biết sắp chết đến nơi nhưng mãi còn chậm chạp chưa tới.

Điền Chân cuối cùng không nhịn được, run giọng nói: “Muốn... giết thì giết, chờ cái gì!”

Lần đầu tiên gặp chuyện không giải quyết được bằng võ lực, Ma thần cuối cùng thu tay lại, chuyển sang nắm chặt tay từ từ hạ xuống, giọng điệu hạ xuống vài phần: “Ta có khổ tâm, ngươi muốn giải thích thế nào?”

“Ta hiểu, bệ hạ có nuốt lời ai dám nói câu gì, hiếm khi sợ ta tức giận mà cố ý đưa ra kế sách như vậy” Điền Chân xoay người bước đi, “Nhưng để cho Tiểu Tàn đi vào chỗ chết, còn làm cho ta phần nợ hơn là nuốt lời!”

“Phượng hoàng.”

Điền Chân không buồn để ý đến hắn, cũng không quay đầu, bỏ đi.

Ma thần thu hồi tầm mắt, đứng yên lặng một lúc lâu, phát tay áo lên, nghiêng người hóa thành một tia sáng màu xanh phi ra khỏi điện.

Hoán Thiên Nữ khá lắm, Ma thần đại nhân tin ngươi nhiều hơn, ta có thua cũng không thể thua bởi mạng của con ta, cứu Lộ Tiểu Tàn trước mắt quan trọng nhất, chỉ có thể đuổi nhanh theo, tuy rằng chưa chắc ngăn cản được nhưng đối với sự hiểu biết của nàng về đại thần, ta cũng không kém so với ngươi, vị thần kia nuốt lời hiện tại chắc rất hổ thẹn, nếu lão nương gặp bất hạnh bị thương hoặc mất mạng, chuyện này do ngươi gây ra, ấn tượng của hắn đối với ngươi sẽ mất, ta là ai nhưng ngươi đừng mong có ưu thế, ta liều mạng!

Điền Chân vội vàng chạy ra cửa Ma giới, thấy Lộ Băng Hà đã đứng ở đó.

“Phụng mệnh ngăn cản ta?” Điền Chân cũng không hãi, châm chọc nói, “Vội vã dâng nữ nhân cho phụ hoàng, hại đệ đệ, thiên vương rất cao hứng đi.”

“Thế chất tiểu Tàn quá kém.”

“Thế chất như vậy, là do phụ hoàng ngươi tạo thành, liên quan gì đến hắn” Giọng điệu Điền Chân trở nên gay gắt “Ngươi cho là ngươi tính toán được, chẳng qua cũng là do hắn dùng sông Sinh tạo ra mà thôi, chẳng qua ngươi may mắn trở thành tác phẩm hoàn mỹ, làm sao hiểu được cảm giác bị đào thải? Đừng quên, ưu thế hiện tại của ngươi chỉ là tạm thời thôi.”

“Nếu người đúc lại là ta, ta không một câu oán hận.”

“Ngươi là ngươi, tiểu Tàn có chỗ thiếu sót, lại thích nói dối, thích giở âm mưu quỷ kế nhưng hắn sẽ không lừa hai người – bệ hạ và ca ca của hắn” Điền Chân nhìn thẳng vào hắn, cười lạnh nói, “Ta rất ngạc nhiên, chỉ bằng ngươi, xứng sao?”

“Ngươi không nắm chắc cơ hội cứu hắn.”

“Ta biết ta là kẻ ăn không ngồi rồi, không tài không năng, không nên xen vào, nhưng hiện tại ta biết mọi người không đi thì đành mặt dày mà chạy đi thôi.”

Lộ Băng Hà không nói thêm câu nào, tránh đường cho nàng.

Điền Chân hóa thân thành phượng hoàng, cấp tốc bay đi.

22. Chương 22: Đế Vương Nơi Tiên Giới

Tin tức không khó hỏi thăm, Gần đây Xá Thiên vừa mang binh ra Tiên giới, đi qua núi Kiều nơi Thập phương Hư dã. Phượng hoàng dù sao cũng là tộc Thần vũ, thế chất Điền Chân tuy kém nhưng năng lực không phải là tồi, chạy đến nơi chỉ mất hai ngày.

Đưa mắt nhìn lên, núi Kiều lạnh lùng đứng đó, không có tung tích của Thiên binh.

Tim Điền Chân trầm xuống, chợt nghe thấy tiếng của Hoán Thiên Nữ: “Phượng hoàng, ngươi đã muộn.”

“Là ngươi” Điền Chân nén cơn giận xuống, xoay người hỏi, “Tiểu Tàn đâu?”

Hoán Thiên Nữ không trả lời ngay câu hỏi: “Giờ này Xá Thiên cách núi Tảo Diệp mấy ngàn dặm.”

Ở nói cách chiến trường ngàn dặm để chờ nàng, chắc không phải để nghênh đón nàng rồi, Điền Chân thân nhiên hỏi: “Người muốn thế nào? Giết ta?”

“Nếu người chết, điện hạ sẽ coi ta là gì?” Hoán Thiên nữ nói, “Người thật thông minh, sẽ hiểu ta muốn làm gì.”

“Muốn ta bỏ đi?”

“Sự tồn tại của người không có lợi cho điện hạ.”

“Dựa vào cái gì người khẳng định như vậy?”

“Nội đan của người, người có biết lai lịch của nó?”

Điền Chân sau một lúc sững sốt, không trả lời mà hỏi lại: “Đây là mục đích người làm cho ta rời đi?”

“Vì điện hạ, cũng vì bản thân ta” Hoán Thiên nữ nói, “Ta cùng với điện hạ quen biết từ nhỏ, an nguy của hần còn quan trọng hơn tính mạng của ta, hần cũng để ý đến ta như vậy.”

Điền Chân trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Ta thừa nhận địa vị của người ở trong lòng hần, ta rời Ma giới, người có thể cam đoan tiểu Tàn không có việc gì?”

“Khi ta đến đây, tiểu thiên vương đã bị thương, thời gian của người không nhiều lắm.”

“Được, ta đồng ý.”

“Từ giờ trở đi, người có thể thực hiện lời hứa của người, tin tức tiểu thiên vương không khó hỏi thăm, ta sẽ để người tin lời ta” Hoán Thiên Nữ ngoắc gọi thần mãng, cười lên mà đi.

Cứ tưởng muốn đúc lại tiểu Tàn, thực tế là mượn cơ hội đuổi nàng đi, một hiệp đã phân rõ thắng bại, thật là kẻ lợi hại, kẻ có trí thông minh dạng sâu gạo như nàng làm sao đủ làm đối thủ.

Xác định không ai nhìn thấy, Điền Chân đắm đầu, đau lòng.

Thần ơi, tuổi thanh xuân của nàng sao đau đớn kịch liệt thế này, bị kịch nối tiếp bi kịch! Gặp được nam nhân nào tốt chút đều hiện ra một nữ nhân cao thượng hơn tới tranh mất, hai người tiên thiên đại thần các người lo mà tạo thần đi, lão nương ta không thêm!

Nhớ lại hình bóng kia ở núi đá đêm đó, nhớ câu “Phượng hoàng đa tâm ” ...

Hừ, Các người đi gặp quỷ đi!

Cửa Tiên giới ở ngay gần Thập Phương hư dã, nước sông yên tĩnh, không ít thiên binh đứng canh, mọi người ra vào đều bị kiểm tra hoặc đưa dẫn vào.

“Người, làm cái gì?”

“Tiểu nhân quỷ giới Thương Hành, đến quý cảnh mua cỗ linh chi, cầu đại ca cho ta đi vào.”

Tiên binh kiểm tra, vẫy tay cho đi, gọi người kế tiếp: “Người?”

Chưa kịp nhìn rõ, trước mặt bỗng hiện ra một con phượng hoàng xấu xí, hần sợ tới mức lui lại.

Trong chớp mắt, phượng hoàng kia biến thân thành một tiểu thư trẻ tuổi, giọng nói nhẹ nhàng: “Ta là qua đen tộc Thần Vũ, đến quý cảnh đánh nước tương .”

Hai giới Thần tiên có quan hệ tốt, thường qua lại với nhau, thiên binh kia cũng không nhận rõ đó là phượng hoàng hay qua đen, chỉ thấy trên người nàng không có yêu ma tà khí, nguyên hình lại đúng là tộc Thần Vũ không sai, hơn nữa cũng không hiểu rõ đánh nước tương là gì, vì thế trở mắt nhìn nàng đi vào.

Địa hình Tiên giới khá bằng phẳng, những ngọn núi cao vừa phải và phủ đầy màu xanh, chủ yếu là sông hồ, nếu ở Thiên giới chúng thần đi lại bằng cưỡi ngựa thì ở Tiên giới, phương tiện giao thông lại bình dị hơn, chính là thuyền. Tất nhiên tốc độ của thuyền sẽ nhanh hơn so với thuyền dưới hạ giới. Ở Tiên giới, ai cũng

đều hiểu thuật Huyền Hóa, thường xuyên nhìn thấy có tiên nhân biến thuyền vừa ngồi thành một chiếc lá cây rồi cất vào trong tay áo, tự nhiên mà đi, trông thật tiêu dao.

Ngày ấy, sau khi Điền Chân đáp ứng Hoán Thiên Nữ, nàng không lập tức bỏ đi mà di chuyển xung quanh núi Kiều, ai ngờ sau vài ngày nghe ngóng vẫn không thấy chút tin tức gì, về sau, nàng cuối cùng đánh mất hy vọng quay trở về – Thiên giới hạ lệnh truy sát, Ma giới không trở về được Quỷ giới Yêu giới nghe nói không ổn, cửa về nhân gian cũng không biết tìm ở đâu, đây là nguyên nhân Điền Chân quyết định đến Tiên giới.

Phía ngoài phủ Thiếu cung, bọn thị vệ nghe xong lời xin vào của nàng cũng không nghi ngờ gì, đi vào thông báo, rất nhanh sau đó, bên trong liền có một vị tiên quan đi ra, cung kính mời nàng đi vào.

Phòng khách nhỏ, trang trí phong nhã, Điền Chân ngồi ở ghế chậm rãi uống trà, vị tiên quan kia ngồi hầu chuyện bên cạnh, trên mặt luôn nở nụ cười lễ phép, mặc kệ Điền Chân hỏi như thế nào, hắn chỉ trả lời một câu “Cầu mong cô nương chờ một chút ” Lặp lại vài lần, Điền Chân không buồn hỏi lại.

Cuối cùng, bên ngoài cũng vang lên tiếng bước chân vội vàng, một thân hình phong nhã ôn dật đi vào đến cửa, vừa đi vừa cười nói: “Văn thiếu cung, người ở trong này?”

Tiên quan kia vội vàng đứng dậy, cung kính đón nhận: “Bẩm bệ hạ, may mắn không làm nhục mệnh.”

Khuôn mặt quen thuộc, lúc mới gặp chỉ là một tiểu binh ra vẻ trói gà không chặt, lúc gặp lại là Thiếu cung ôn nhã, hôm nay gặp lại ở trong trang phục khác, cầm bảo cao quý, phía trên vẽ hoa văn chứng tỏ thân phận đặc thù, trông thêm phần uy nghiêm lại lộ ra phong thái vương giả.

Điền Chân chậm rãi đứng dậy làm lễ với hắn: “Tiên đế bệ hạ.”

Tiên đế ra hiệu Văn Thiếu cung cùng người hầu lui ra, sau đó mới nâng Điền Chân dậy: “Trách trẫm lừa người?”

Điền Chân lắc đầu nói: “Sớm biết Tiên đế bệ hạ không phải người bình thường, ta cũng từng nghĩ rằng tên Văn Tê là giả, chính là nghe nói Thiếu Cung Tiên giới đúng là họ Văn nên mới không hoài nghi.”

“Trẫm tên là Thủ Nguyệt Vi, mẫu thân họ Văn.”

“Ta tìm tới đây, Văn thiếu cung hắn...”

“Lúc ngươi tiến vào Tiên giới, đã có người báo cho trẫm” Thủ Nguyệt Vi khẽ cười, “Nếu dễ dàng trà trộn vào như vậy, trẫm cũng không phải mượn thần lực của Thần giới mới có thể tiến vào.”

Hóa ra đã sớm bị nhận ra, Điền Chân tự giễu nói: “Lúc trước có mắt như mù, không biết thân phận bệ hạ, có nhiều mạo phạm.”

“Tiểu phượng hoàng” Thủ Nguyệt Vi kéo nàng ngồi dựa vào ghế “Ta là Văn Tê, như vậy được chưa?”

Điền Chân vội rút tay về: “Bệ hạ thân là Tiên đế, trước kia ta không biết không có tội, giờ đã biết lại như vậy chẳng phải người ta nói ta vô lễ? Ta nếu muốn được ở lại Tiên giới, càng không nên khác người, mong bệ hạ lượng cho.”

“Nhưng là không cần khách khí đến vậy ” Thủ Nguyệt Vi không miễn cưỡng nàng, đứng lên nói, “Thời gian không còn sớm, ngươi trước theo ta về cung.”

Tiến cung? Điền Chân vội la lớn: “Ta tìm bệ hạ, kỳ thật là có việc...”

Thủ Nguyệt Vi nhìn về phía nàng đang cúi đầu: “Có chuyện gì, về cung từ từ nói cho ta nghe, phủ Thiếu Cung sẽ không giữ ngươi, huống chi ngày thường ta bận việc triều chính, đi ra không dễ dàng, tiểu phượng hoàng không thông cảm ta sao?”

Điền Chân bất đắc dĩ, đành phải theo hắn ra cửa lên xe.

.

Ấn tượng đầu tiên về Tiên cung là không âm u bằng thần điện ở Ma cung, không trang nghiêm như ở Thần giới, nhưng lại cực kỳ tinh xảo, sông hồ rất nhiều, bố cục kiến trúc giống như tự nhiên, thực ra có quy luật.

Điền Chân ở đây mấy ngày, Thủ Nguyệt Vi bận bịu nhiều việc, chỉ có chút thời gian tới nhìn nàng vài lần, còn đầu phái cho mười vị tiên nga hầu hạ.

Bị bắt buộc sống trong hậu cung, Điền Chân cảm thấy buồn khổ, nhưng nàng cũng hiểu, Thủ Nguyệt Vi an bài như vậy là có lý, trước mắt thân phận của nàng vẫn là đào binh Ma giới, mỗi ngày lang thang bên ngoài nhờ đâu rơi vào lỗ tai Ma thần đại nhân, rất khó bảo đảm không mang lại phiền toái cho Tiên giới.

Từ ngày sống ở Tiên giới, Điền Chân không nghe thấy tin tức nào về Ma giới, điều này giống như một quốc gia vậy, không có thời sự dân chúng bình thường làm sao biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, nàng chỉ quan tâm tới an nguy của Lộ Tiểu Tàn nhưng cũng không tiện hỏi nhiều.

Ngày đang nhàm chán muốn chết, bỗng nhiên xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Bên trong ai ở, bản cung đi ngang qua muốn gặp một lần” Tiếng nói không cao không thấp, ôn hòa mà biểu thị rõ thân phận, cách nói chuyện ra vẻ là người hào sảng.

Điền Chân vội vàng đứng dậy nhìn chỉ thấy một phu nhân dựa vào một thị nữ đi vào, trang phục tầm thường, cũng không quá hoa lệ, khuôn mặt tuy không đẹp nhưng cử chỉ lại lộ rõ vẻ đoan trang quý phái, đủ để biểu hiện địa vị của nàng.

Cung nga đứng bên cạnh nhất tề hành lễ: “Tiên nương.”

“Ta còn cho rằng bệ hạ giấu ai, cũng không nói với ta một tiếng” Tiên Hậu mỉm cười đánh giá nàng.

“Phượng hoàng tộc Thần vũ, thỉnh an nương nương.” Điền Chân làm lễ theo.

Chờ nàng làm lễ xong, Tiên Hậu vội vàng tự mình tiến tới nâng nàng dậy, cầm tay nàng cười nói: “Hóa ra là muội muội tộc thần vũ, chuyện của người bệ hạ đã nói qua với bản cung, người cứu bệ hạ, chính là ân nhân của bản cung, miễn lễ đi.”

Nghe miệng nàng nói hai tiếng “Muội muội”, Điền Chân lập tức nói: “Nương nương nói quá lời, bệ hạ dựa theo thiên mệnh trở về, nếu không có ta cũng sẽ gặp dữ hóa lành, nương nương thân phận tôn quý, ta dù sao chỉ là một nữ tử tộc vũ, được quý giới che chở đã thấy thỏa lòng, càng không dám trèo cao.”

Tiên Hậu nghe thế ngạc nhiên, tiện đà gạt đầu nói: “Người yên tâm ở lại, cái khác bàn bạc kỹ hơn.”

Đã biết rằng tiến cung không phải chuyện tốt, trong cung nữ nhân nào có đơn giản. Thần hậu Thần giới là một ví dụ, vị này nói là đi ngang qua nhưng nhìn biểu hiện của nàng ta hẳn là sớm biết thân phận của nàng. Điền Chân không dám làm càn, cung kính mời nàng ngồi xuống, lệnh cho cung nga mời trà, lại cùng đưa đẩy hai ba câu, sau đó mới thử nói: “Ta đến quý giới mấy ngày nay, không nghe thấy chút tin tức nào bên ngoài, không biết có chuyện gì lớn không?”

Tiên Hậu nâng ly trà lên, không nhanh không chậm nói: “Chuyện bên ngoài, bản cung biết cũng không nhiều, bệ hạ chẳng lẽ chưa nói với người?”

Điền Chân nói: “Bệ hạ nhiều việc, chỉ tạt qua nhìn ta, lại không ở lâu, ta nào có cơ hội hỏi chuyện?”

Tiên Hậu đặt ly trà, khuôn mặt giãn ra cười nói: “Người tới Tiên giới, bệ hạ gạt cả bản cung, tưởng hẳn sẽ có an bài.” Nói tới đây, đôi mắt phượng nhướn lên, thần nhiên nói: “Ồ chốn này, mọi người đều đứng mực, tuyệt đối sẽ không có lời nhàn rỗi truyền ra bên ngoài, người không cần lo lắng.”

Ánh mắt nghiêm khắc, mọi cung nga đều cúi đầu.

Điền Chân giật mình.

Vấn đề chọn vợ cả của Thần đế Tiên đế, đều là chọn đi chọn lại, thật không thể trâu vào.

Tiên Hậu trầm nghĩ một lúc: “Thần giới bên kia không có chuyện lớn, chỉ là hôn kỳ của Triều Hoa Quân và Đức Âm Long nữ bị hoãn lại thôi, có lẽ...có chút biến cố.”

Điền Chân lại nghẹn họng.

Đây là giáo huấn, quả nhiên yêu đương không thể cao hứng để cho mọi người đều biết, đến lúc bị đá sẽ mất mặt, làm cho người hối hận không kịp.

“Ta chỉ vô tình nghe bệ hạ nói qua, hơi ngạc nhiên” Tiên Hậu tưởng nàng quan tâm tới chuyện Triều Hoa Quân cho nên nói như vậy, ra vẻ nói lỡ mồm, vội chuyển đề tài “Còn có chuyện khác, ngày hôm trước tướng quân Xá Thiên phụng mệnh đi tuần, gặp phải tiểu Thiên vương, vô tình trúng kế bị thương, vẫn hôn mê bất tỉnh.”

Nghe thấy trọng tâm, Điền Chân lập tức nói: “Tiểu thiên vương sợ cũng không chiếm được tiện nghi?”

Tiên Hậu nói: “Nghe nói cũng bị trọng thương, được cứu trở về, về sau thế nào bản cung cũng không biết.”

Nghĩ tới Chim đại bàng, Điền Chân bi ai.

Được rồi, Hoán Thiên nữ vẫn là giữ chữ tín, mạng con được bảo vệ, nhưng không chiếm được lão bố, cứu con trở về cũng tặng không cho người khác nuôi a!

Thấy nàng vẻ mặt đau khổ, Tiên Hậu không hiểu, đang định nói tiếp chợt nghe bên ngoài có người hô “Bệ hạ”, vì thế vội vàng đứng dậy chuẩn bị làm lễ.

Thủ Nguyệt Vi thấy nàng ta trước thì nhú mày, sau tiện đà mỉm cười: “Hoàng hậu.”

“Nô tì mới vừa đi ngang qua, vừa khéo gặp muối muối, tiến vào ngồi một chút ” Tiên Hậu sau khi giải thích xong, ôn nhu nói, “Bệ hạ nhất định có việc muốn thương lượng cùng muối muối, nô tì sẽ không quấy rầy, cáo lui trước.”

Điền Chân không nói gì, vừa khéo gặp, nghe qua có vẻ giống như nàng chủ động mời nàng ta vào.

Thủ Nguyệt Vi gật đầu, chờ nàng cùng nhóm cung nga đi ra mới giải thích: “Nàng là cháu gái Cửu Phát Tất Cung, lần này quay trở lại vị trí cũ, rất có năng lực.”

Điền Chân nói: “Tiên hậu tốt lắm, đúng là vợ hiền của bệ hạ.”

Thủ Nguyệt Vi nói: “Người là cố ý gây sự với ta sao?”

Tình hình hiện nay, nàng có thể không gây sự sao, Điền Chân hàm súc nói: “Ta mới đến trong cung vài ngày, bệ hạ mặc dù hạ lệnh giữ bí mật, lại vẫn là có rất nhiều người biết, dù sao cũng cẩn thận một chút.”

Thủ Nguyệt Vi đi thông thả đến bên cửa sổ ngồi xuống, sau một lúc lại nói: “Ta lúc nào cũng nhớ lại lúc còn lưu vong ngày xưa, hàng ngày làm bạn cùng người.”

Điền Chân chuyển đề tài: “Không biết lúc ta đi, phía Ma cung có động tĩnh gì?”

Thủ Nguyệt Vi hỏi: “Người muốn hỏi Ma đế?”

Điền Chân nói: “Đúng, lúc ta rời khỏi Ma cung, chính là phản đồ. Ta sợ hẳn biết ta ở đây sẽ giận chó đánh mèo các người.”

Thủ Nguyệt Vi nói: “Lần trước...”

Điền Chân ngắt lời nói: “Lần trước, trước mặt hẳn nói những lời kia là vì bảo vệ mạng sống, nói linh tinh mà thôi.”

“Người muốn nói, người chính là bộ hạ của hẳn.”

“Đúng.”

Thủ Nguyệt Vi mỉm cười nói: “Như vậy chuyện nếu xảy ra sẽ là Ma đế chỉ vì tìm một bộ hạ phản bội mà đích thân tới Thần giới – Kỳ nguyệt Thiên cung.”

Điền Chân không nói gì.

Vị thần này chỉ hơn người khác ở mức giận chó đánh mèo, cùng với sức công phá cường đại, lần trước bị Hằng Nguyệt Cơ tra tấn, nàng mất tích hẳn đã giận chó đánh mèo tộc Nguyệt, thuận tiện còn nói với kẻ dưới trưởng “tộc Nguyệt phải trả giá”, nào phải câu nói suông.

“Đây...”

“tộc Nguyệt thương vong không lớn, chỉ có ba thánh vật bị hủy.”

Điền Chân nhẹ nhàng thở ra, vừa mừng vừa lo.

Thủ Nguyệt Vi nói: “Muốn quay về?”

Phát hiện ra mình luống cuống, Điền Chân vội lắc đầu nói: “Không có.”

“Lần sau, không cần nói dối trước mặt ta” Thủ Nguyệt Vi đứng lên “Người coi ta là Thủ Nguyệt Vi nhưng ta vẫn chính là Văn Tê. Ta không muốn người lại quan tâm tới tin tức của Ma đế càng không muốn người có việc gạt ta.”

Điền Chân trầm mặc.

Thủ Nguyệt Vi vỗ vỗ tay nàng, rời đi.

Biết rõ nàng không ở tộc Nguyệt, còn đi phá hủy thánh vật của người ta, có phải đang báo thù việc Hằng Nguyệt Cơ làm mất hắc bị thương, hay là...dùng báo thù để xin lỗi nàng?

Mấy ngày nay, Điền Chân có điểm tự huyễn hoặc mình.

Chỉ sợ vị thần này cho là nàng phản bội Ma giới thật, xúc phạm tới mặt mũi và uy nghiêm của hắc, cho nên hắc đang tìm kiếm xung quanh muốn bắt nàng trở về làm vật hi sinh đầu.

Cuộc sống nơi hậu cung cực kỳ nhàm chán. Điều kỳ lạ làm mỗi khi Điền Chân muốn đi ra ngoài đều bị cung nga ngăn lại, nói là ý chỉ của Thủ Nguyệt Vi. Gần đây hắc cũng hiếm khi tạt qua nhìn nàng. Điều này không làm khó được Điền Thực, nàng rất nhanh thoát được nhóm cung nga, lặng lẽ thay đổi sang bộ váy áo của cung nga rồi đi ra cửa.

Một tòa lâu nhỏ nằm giữa bụi hoa, hai bên đường đứng vài thị nữ thân phận không tầm thường. Điền Chân nhận ra mặt một người trong số đó nên biết Tiên Hậu đang ở bên trong, định chuyển đi sang đường mòn bên cạnh đi qua tòa điện này.

Vừa mới đi tới chân tòa, chợt nghe phía trên vang tới tiếng của Tiên hậu: “Lời đồn này, Thần đế nghe thấy từ đâu?”

“Nương nương cho rằng đây là lời đồn?” Một giọng nói khác cực kỳ ôn nhu, có chút quen quen.

Tiên Hậu nở nụ cười, giọng nói hơi lạnh: “Ý của Long nữ, chúng ta chưa chấp phản nghịch Thần giới?”

Đức Âm long nữ? Thảo nào Thủ Nguyệt Vi không cho nàng ra ngoài, hóa ra là nàng tới đây. Điền Chân cuối cùng mới nhớ ra tình địch này đã thấy không ổn, vội nín thở đứng lui vào góc tường.

Tự biết mình nói lỡ, Long nữ vội hỏi: “Nương nương hiểu lầm, ta ngàn vạn không dám có ý tứ này, hai giới đã ký kết hiệp ước, bị một lời đồn gây tổn thương giao tình, chẳng lẽ là khôn ngoan? Tiên đế bệ hạ là ân nhân của ta, chỉ nghĩ tới điều này ta làm sao dám hoài nghi lời nói của nương nương. Nếu nương nương nói đó là lời đồn, ta trở về cứ thế báo cáo với bệ hạ là được. Lần này ta tìm đến nương nương nói chuyện là vì suy nghĩ cho quý cảnh.”

Tiên Hậu ra vẻ đã hiểu: “Nàng tuy là có ân với bệ hạ, nhưng liên quan tới việc giao lưu tốt đẹp giữa hai giới, bên trọng bên khinh, ta tin rằng bệ hạ biết đúng mực.”

“Nương nương nói tất nhiên là đúng, nhưng nàng ta dù sao cũng là một nữ nhân” Long nữ nói, “Tha thứ cho ta đa tâm, nghe nói nàng quen biết với Tiên đế bệ hạ, nếu Tiên đế bệ hạ quả thực gặp nàng, khó bảo đảm sẽ không che chở, nương nương nên để ý mới đúng.”

A, quả pháo đã châm ngòi! Điền Chân giận đến sôi sục.

Tiên Hậu không làm gì, lại cười nói: “Điều này cũng khó trách, nàng từng là thị nữ được Triều Hoa Quân cực coi trọng, ăn nói thông minh, bình thường lại nhu thuận, bệ hạ yêu thương cũng không có gì lạ, huống chi bệ hạ là người rất nặng ân nghĩa, cũng có khả năng muốn báo ân.” Nàng dừng dừng lời lại bỗng nhiên thân thiết hỏi: “Nhắc tới Triều Hoa Quân, không biết tin vui hai người các người đã định ngày chưa? Bản cung đang định đưa lễ tới.”

Trên lầu một mảnh yên lặng.

Điền Chân muốn phá lên cười.

Tiên Hậu V5, đòn đánh trả này vừa trấn định vừa có phong độ, chỉ đáng thương nàng tự đứng lại bị hai người này lấy làm vũ khí.

Lúc sau, trên lầu lại truyền đến tiếng hạ ly trà, Long nữ mở miệng, trong giọng nói thêm vài phần xấu hổ cùng cẩn thận: “Ta phụng mệnh mà đến, không phải ý hấn, muốn mời nương nương nghe ta một lời, nàng này trước phản bội thiên giới, lại phản bội Ma giới, cũng biết là người thay đổi thất thường, trước mắt Ma đế đang tìm kiếm xung quanh để bắt nàng vấn tội. Lời đồn nàng ở Tiên giới đã xuất hiện, khó bảo đảm không rơi vào tai Ma giới, nếu Ma đế giận chó đánh mèo, nương nương... nếu lời đồn là thật sự phải có kế sách tốt.”

Này nói này vừa ra, nụ cười của Điền Chân cương lại.

Sau một lúc lâu, Tiên Hậu thản nhiên nói: “Mong Thần đế yên tâm, nếu nàng đến Tiên giới, ta cùng với bệ hạ sẽ lưu ý.”

Long nữ vội nói: “Nương nương chớ hiểu lầm, lúc trước nếu không nhờ Tiên đế bệ hạ, ta cũng không thể quay về Thần giới, sở dĩ có lời nói này đều xuất phát từ mong được báo đáp ân tình, nếu là người khác ta cũng không dám nói.”

Tiên Hậu cười nói: “Tin tức nàng ở tiên giới, Thần đế làm sao biết được, nói vậy nhờ công lao của Long nữ.”

Long nữ không phủ nhận: “Việc này không thể kéo dài, nương nương là đứng đầu hậu cung, sao không trước hết tra xét phòng ngừa cho tốt?”

Tiên Hậu thở dài: “Hậu cung to như vậy, ngay cả ta cũng không yên tâm, có điều bệ hạ không có đây, ta làm việc càng nên bận tâm đến tỷ muội khác, sao dám làm các nàng chấn kinh. Tạm thời mời Long nữ ở lại trong cung mấy ngày, chờ bệ hạ trở về rồi nói sau.”

Chậm một lúc, nàng làm như thuận miệng nói: “Nếu nhàn quá không thú vị, không ngại cứ đi thăm thú mọi nơi.”

“Nếu lời đồn này là thật” là cái gì, giết người diệt khẩu là tốt nhất. Điền Chân vô tình nghe thấy đối thoại này vừa thấy may mắn lại vừa sợ hãi, biết Thủ Nguyệt Vi không có ở đây, bản thân nàng tám chín phần mười cũng sẽ bị trở thành vật hi sinh, vì thế cũng không quay về chỗ ở cũ mà chạy về phía cửa cung.

Vận số không may, vừa đi tới cổng vườn, đã có một bóng dáng chớp tới ngăn cản nàng.

“Long nữ?” Điền Chân lui về phía sau hai bước.

Chính mắt nàng từng nhìn thấy nàng ta rúc vào lòng Triều Hoa Quân, mảnh mai xinh đẹp, đến nỗi bản thân nàng tức giận bỏ đi, giờ đây gặp lại, sự phẫn nộ đã không còn, chỉ còn vài phần xấu hổ.

“Người đã nghe thấy hết.” Đức Âm long nữ nhìn nàng nói, “Tiên Hậu kéo dài thời gian nói với ta, chắc muốn cho ngươi cơ hội đào tẩu, ngươi quá chậm.”

Điền Chân nhìn nàng không nói. Một nữ tử ôn nhu như vậy giờ đây sao lại cũng có cảm giác ghen tị.

“Cho rằng người ở Tiên giới kỳ thật cũng không khó, chỉ không có chứng cứ thôi.” Đức Âm long nữ nâng tay, lắc đầu giải thích, “Người không cần nghi ngờ Tiên đế, Tiên đế có lòng bảo vệ người, chỉ có viết phong thư đến Mạc Vũ Thiên cung, ta vừa vận thấy, hấn không có giấu giếm ta.”

Điền Chân nói: “Người gạt hấn, nói cho thần đế.”

Hai con mắt ửng đỏ, Long nữ thấp giọng nói: “Ta nghe nói chuyện người và hấn, người nói đúng, cứ nghĩ tới hấn hao tổn tâm tư bảo vệ người, an ủi ta, còn lùi hèn khi chậm lại, người hiểu được cảm giác này thế nào? Vì muốn gặp lại hấn ta chịu được hai mươi mấy năm tù đầy, tra tấn, ta không thể mất đi hấn.”

Điền Chân trong lòng phát khổ, lại lui về phía sau hai bước, nói: “Ta cùng vương ở chung chỉ ngần ngừ mấy tháng, làm sao so được cảm tình mấy chục năm của các người, Long nữ chẳng lẽ không có tin tưởng?”

Người và ta lúc đó, Vương đã chọn lựa rồi, hấn đối với ta chỉ còn chút áy náy mà thôi, cho nên mới hết sức bảo vệ, huống chi nếu ta quả thật muốn quay về tìm hấn, sao phải chờ đến giờ?”

“Người cứ cho ta là kẻ ghen tị phát điên đi.” Long nữ quả quyết nói, “Ta đem việc này bẩm báo bệ hạ, cũng là vì chính bản thân ta, cũng là vì hấn. Hấn cùng với bệ hạ là anh em bà con, quan hệ quân thần không thể nào có ngờ vực vô căn cứ, giờ hấn liên tiếp khi quân, cứ thế sẽ không có lợi đối với hấn.”

Trong lòng biết chạy trời không khỏi nắng, Điền Chân bắt đắc dĩ nói: “Người và ta nhất định phải như vậy?”

“Ta không nghĩ như vậy, nay là phụng mệnh làm việc.” Đức Âm long nữ nâng tay, trên bàn tay xuất hiện một viên thuốc màu lam, nàng đưa viên thuốc cho Điền Thực “Người tự mình uống đi.”

Trong nháy mắt, nàng mất đi tri giác, Điền Chân chỉ kịp lăm bắm trong miệng, đó là – sao nàng đen đui thế.

23. Chương 23: Phượng Hoàng Đen Đui

Cứ nghĩ sáu giới rộng lớn như vậy, Thập Phương hư dã cũng rộng lớn, đi chỗ nào chẳng được lại đi đến Tiên giới. Thần Tiên có ai không khôn ngoan, tư cách đạo đức so với công dân Ma giới thấp hơn. Thực ra nàng ở Tiên giới cũng không khó đoán, Ma thần tỉnh táo lại sẽ cũng nghĩ đến, đáng tiếc mạng nàng đã mất...

Bỗng nhiên phát hiện nàng còn có suy nghĩ, Điền Chân giật mình.

“Vô liêm sỉ!” Tiếng ly trà bị đập nát, cùng với tiếng mắng lạnh lùng của Thủ Nguyệt Vi.

Xác nhận mình còn có ý thức, Điền Chân vui sướng vạn phần, nhưng ngay sau đó nàng lại phát hiện, tuy nàng chưa chết nhưng nằm thẳng tắp, mắt không thể mở, miệng miệng không thể nói, cả người không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy phía dưới thân có cái gì mềm mềm, chắc là đệm giường.

Thủ Nguyệt Vi giận dữ mắng Tiên Hậu: “Long Nữ Thần giới có thể tùy ý hành động trong Tiên Cung, người chấp chưởng hậu cung kiểu gì?”

“Nô tì tưởng nàng là khách, chịu mệnh Thần đế tới, sự tình liên quan tới quan hệ hai giới, nên mới lưu nàng ở lại trong cung, cũng không ngờ nàng sẽ...” Tiên Hậu khóc thút thít.

Thủ Nguyệt Vi hỏi: “Thánh y, thế nào?”

Một giọng nói già nua trả lời: “Nếu thần sở liệu không sai, thì là độc Thạch Đả, trúng phải độc này toàn thân cứng lại, dần dần mất đi tri giác, bảy ngày sau toàn thân thạch hóa, dần dần...sẽ chết.”

“Có thể có giải pháp?”

“Sáu giới sẽ không.”

Xung quanh yên lặng, Điền Chân vừa dấy lên hy vọng lại tắt. Người ta xuyên qua bao nhiêu vui vẻ, nàng thì xuyên qua bị hai mỹ nam liên tục đá, đầu tiên là chim, lại thành người chim, hiện tại muốn trở thành phi cầm cũng không được mà trở thành người thực vật.

Tiên Hậu cũng thật sự kinh sợ. Vốn tưởng rằng Thần đế muốn ban cho nàng cái chết cho nên mới có thể ngầm đồng ý với Long nữ, không ngờ kết quả lại như vậy. Trước mắt chỉ cần nàng quyết tâm không lưu lại dấu vết, nhưng đối với Thủ Nguyệt Vi chắc không thể xuống tay với ân nhân cứu mạng? Chẳng lẽ ý của Thần đế là....việc xảy ra ở Tiên giới, Tiên giới làm sao thoát được liên quan! Còn đưa nàng trở lại Ma giới, chẳng phải làm cho Tiên giới hứng chịu lửa giận của Ma thần?

Nàng càng nghĩ càng sợ hãi, quỳ xuống khóc nói: “Là nô tì sơ sẩy, mong bệ hạ trị tội.”

“Thôi, hoàng hậu không cần khóc, là trẫm giận chó đánh mèo người.” Thủ Nguyệt Vi tiếng nói dịu đi một chút, “Người đi ra ngoài đi.”

“Bệ hạ!”

“Trước tiên lui ra.”

Tiên Hậu không dám nhiều lời, rưng rưng mang mọi người đi ra ngoài.

Điền Chân lúc này thật bình tĩnh.

Một lúc sau, tiếng bước chân tới gần, bên người có người ngồi xuống. Sau đó, Thủ Nguyệt Vi mở miệng nói: “Tiểu phượng hoàng, ta quả thật có chút kiêng kỵ với Ma đế, liên thủ cùng Thần giới để phong ấn hắn, nhưng nếu ta nói việc này ta quả thật không biết người có tin hay không?”

Đức Âm Long nữ đến Tiên giới, hắn cố tình tránh đi, không phải không có trùng hợp, Điền Chân thừa nhận nàng hoài nghi hắn nên cẩn thận lắng nghe hắn nói.

“Ma đế mấy ngày gần đây hành tung bất định, ta nghi hắn đang tìm người, đang dự đoán sớm hay muộn hắn cũng tìm tới Tiên giới, ta lần này ta đi ra ngoài để an bài vài việc cho hắn tưởng người lạc đường ở bên ngoài sáu giới. Thập phương hư dã rộng lớn, nhất thời khó tìm ra chân tướng, hắn kể cả giận chó đánh mèo năm giới còn lại cũng không dám quá phận, ai ngờ Thần đế lại biết người ở Tiên giới, xuống tay trước một bước.” thấy hắn nói những câu chân thành, Điền Chân thấy hồ thẹn.

Đi theo Ma thần đại nhân bên người một thời gian, học thói quen khinh thường việc nói dối của vị thần kia, khiến cho nàng giao tiếp với mọi người đều trở không tin tưởng ai, nhưng người đầu tiên nàng hoài nghi lại là hắn dù sớm hiểu rằng hắn khác với Thần đế.

Thủ Nguyệt Vi thở dài, nói: “Tiểu phượng hoàng, ta biết người là không giống như người khác, nhưng ta là thái tử do phụ hoàng chọn ra, kể tục Tiên đế, bảo vệ vinh quang hoàng tộc họ Thủ, không thể thoát thân, duyên phận của ta và người chắc chỉ có thế, ta cũng không muốn ép buộc người làm gì, chỉ muốn giữ người lại bên người thảnh thơi trò chuyện, huynh muội tương xứng cũng được, ngờ đâu mang tính mạng của người vào chỗ nguy hiểm?”

Một bàn tay nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

Phát hiện hành vi này có chút ái muội, Điền Chân không hề xấu hổ, chỉ cảm thấy trong ngực từng cơn khó chịu, cả lục giới chỉ có người hiểu nàng đến mức này, kể cả Triều Hoa Quân và Ma thần đại nhân, nếu vị Tiên đế này không bị thân phận ràng buộc, có lẽ hắn mới là thích hợp nhất với nàng.

Ngoài cửa sổ sắc trời dần tối, chưa có phân phó, nhóm tiên nga không dám tiến vào đốt đèn.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng Thủ Nguyệt Vi cầm tay nàng lên, nói: “Nay có thể cứu được người, có lẽ chỉ có...”

Điền Chân thấy nóng nảy, nhưng thân thể không thể động dậy, chỉ đổ đầy mồ hôi đầu.

Phát hiện ra phản ứng của nàng, Thủ Nguyệt Vi thần nhiên nói: “Tâm tư của ta không cần che giấu với người, không phong ấn Ma thần là không thể, việc này Thần đế giao ta nên đồng ý, trước mắt đưa người trở về Ma giới, Ma đế nếu cứu người, công ơn này nhất định không nhỏ.”

Điền Chân thấy giận ghê gớm.

“Người không muốn hại hắn.” Thủ Nguyệt Vi dừng một lúc lại nói “Nhưng ma đế quá mạnh, ngay cả công lực của hắn có tổn hại, lục giới cũng chưa chắc có người là đối thủ của hắn, chúng ta chỉ có nắm chắc một nửa. Việc này lại liên quan tới tính mạng của người, ta làm vậy tuy có chút riêng tư nhưng ngoại trừ cách này không có biện pháp nào khác có thể cứu người.”

Hắn tựa hồ giải thích hết những tò mò của Điền Chân, nói tiếp: “Máu trong tim của Phượng vương, có lẽ có hy vọng, nhưng nó liên quan đến vương khí tộc Vũ, Triều Hoa Quân người như thế nào, người cũng rõ ràng, ta viết thư nói chuyện người tới Tiên giới với hắn, định là cho hắn yên tâm việc nhờ vả lần trước, giờ lại rơi vào tay Thần đế, hắn biết mà không phản ứng gì?”

Lúc trước, bởi vì giọt máu đó, Điền Chân đối với Triều Hoa Quân vẫn có chút cảm kích, mãi đến ngày nghe Hoán Thiên Nữ có lai lịch của viên nội đan nàng uống không tầm thường, nàng mới mơ hồ cảm thấy sự tình không đơn giản, lại nhớ tới những chi tiết ngày xưa lúc ở chung, phản ứng của hắn lúc ăn xong nội đan, vô

tình gặp gỡ Ma thần ở hồ Trung Thiên, hần vội vàng chạy tới ...Giờ mới hiểu hóa ra đều có dụng tâm, nàng càng nghĩ càng thấy lạnh, giờ cũng là duyên cớ này hần lại muốn nàng quay về bên người Ma thần, để thực hiện được âm mưu.

Thủ Nguyệt Vi buông nàng ra, đứng dậy nói: “Việc này không cho người làm chủ, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa người về Ma giới.”

Thân thể bị đau đớn, nhưng không thể nhúc nhích, đầu cũng có cảm giác cứng ngắc, giống như tư duy cũng trở nên trì độn, thêm cảm giác buồn ngủ. Điền Chân tuy rằng biết giờ phút này nên tận lực làm cho bản thân thanh tỉnh, nhưng ý trí có hạn, cuối cùng nàng vẫn nặng nề ngủ.

“Ngọc Đan Oa, thế nào?” Giữa mông lung, một tiếng nói ồ ồ vang ở bên tai.

“Độc tính kỳ lạ, chỉ sợ là độc Thạch Đản từng nghe nói tới.”

“VẬY... Người xác định?”

“Chín phần.”

“Nàng này xuất thân tộc thần vũ, sau phản bội Thần giới đi theo Ma đế, nay lại ở trên Tiên giới, đáng nhẽ nên đưa về Thần giới xử lý, chứng minh giao tình giữa hai giới, Thủ Nguyệt Vi sao có ý hạ độc thủ với nàng?”

...

Tiếng tranh cãi ngày càng lớn, ý thức Điền Chân dần dần khôi phục, hai mắt vẫn không mở ra được, chỉ nhờ cảm giác dưới thân nàng như đang nằm trên một cái tháp bằng gỗ, xung quanh là luồng không khí ẩm, điều Điền Chân không thoải mái là cảm giác được hơi thở tà ác.

Không phải tiên giới, đây là ở đâu?

Nàng còn đang đoán, chợt nghe một tiếng nói khác vang lên.

“Hậu cung Tiên đế giữ người, nói dễ hơn làm.” Tiếng nói nam tử thực ôn hòa, tràn đầy sức quyến rũ nhưng lại có chút quen tai, “Nàng này cũng là người của Ma đế, mang nàng về chỉ sợ sinh mầm tai vạ.”

Lúc này người nọ hiểu ra, mắng: “Đồ ngu! Trúng kế của Tiên đế!”

“Ngô hoàng tha mạng!” tiếng bọn đầy tớ hô vang

Điền Chân cố gắng lục lọi trí nhớ, cuối cùng nhớ ra tiếng nói kia là của ai, không khỏi thầm kêu không xong, không thể ngờ được hậu cung Tiên giới cũng có kẻ nằm vùng, chính nàng lại bị đưa tới nơi này.

Sau một lúc lâu, tiếng nói ôn hòa kia lại vang lên: “Thôi, việc đã đến nước này, trách hần cũng vô ích.”

“Ngô hoàng tính xử trí như thế nào?”

“Ma đế rất nhanh sẽ tới cửa.”

“Trúng kế Thủ Nguyệt Vi thế này! Độc này căn bản khó giải, nếu để cho hần nhìn thấy sự tình sợ phiền toái, không bằng...”

Bốn phía yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đi xung quanh, hô hấp Điền Chân khản trương lại khó khăn, lúc này biện pháp xử lý tốt nhất có thể là gì? Tốt nhất giết người diệt khẩu, thần không biết quỷ không hay, Ma thần đại nhân tìm không thấy chứng cứ, cũng không dám gây phiền toái.

Người nọ lại có chút dăm chiêu, nói: “Nha đầu kia ta đã gặp, ngày hôm trước Ma đế đích thân tới Kỳ Nguyệt Thiên Cung lại không đả thương người nào, có lẽ đang đi tìm nàng ta?”

“Ý của Ngô hoàng...”

“Lấy lá Tà Lan, giúp nàng kéo dài tính mạng.”

“Ma đế ngày đó khinh mạn Ngô hoàng, Ngô hoàng vì sao cần khách khí đối với bộ hạ của hần, đưa lá Tà Lan làm gì, theo ý của thần, giết cho bỏ giặc!”

“Giết một thị nữ nhỏ nhỏ có thể hết giận, không khỏi xem nhẹ Phủ Thiên Thu ta.” Người nọ nhẹ cười, “Ma để đến tội cùng có bao nhiêu lần cải tử hồi sinh, thật làm người ta tò mò, nếu Thủ Nguyệt Vi muốn mượn tay ta đưa nàng trả lại Ma giới, có sao ta không làm? Đợi cho hần trả lại ta một chương kia mới có thể giải mối hận của ta.”

Nghe đến đó, Điền Chân cuối cùng cũng tỉnh ngộ.

Nàng trúng độc ở Tiên giới, nếu cứ như thế trả về đảm bảo không khỏi chọc giận Ma thần cho nên Thủ Nguyệt Vi cố ý để cho Yêu giới mang nàng ra, chuyển chuyện sang tay Yêu giới, Yêu hoàng Phủ Thiên Thu là dạng người gì, kể cả không có thù cũ thì cường lực của Ma giới cũng làm cho hần kiêng kị, làm suy yếu thần lực của Ma thần cũng là điều hần mong muốn. Thủ Nguyệt Vi sớm dự đoán được hần sẽ không giết nàng mà lựa chọn việc trợ giúp.

Nếu không đoán nhầm, nơi này là hoàng cung Yêu giới La Trung Lăng.

Điền chân còn đang nghĩ có người mở miệng nàng ra.

Một chất lỏng chua xót chảy xuống, trong bụng có một dòng nước ấm dần dần lan tỏa, sự cứng ngắc của thân thể giảm đi rất nhiều, chỉ có phía chân và phần cơ thể phía dưới vẫn không thể động đậy.

Bỗng nhiên, bên tai văng tới tiếng bước chân dồn dập.

“Ngô hoàng!” Người kia chắc là sợ hãi, tiếng nói run rẩy bầm bầm “Ma đế... đến đây!”

Yêu hoàng cười nói: “Nhanh như vậy, cũng bớt việc.”

“Ứng đối như thế nào?”

“Bãi giá, nghênh đón Ma đế.”

Mọi người cùng kêu dạ, sau đó Điền Chân cảm thấy có người ôm mình lên, đi ra ngoài.

Bên ngoài La Trung Lăng, gió thổi từng cơn, không khí nặng nề, mang theo cảm giác áp bách quen thuộc, có thể cảm thấy có rất nhiều Yêu binh nhưng không ai dám lên tiếng, cực kỳ im lặng.

Nàng bị ôm, lại biết phía đối diện là Ma thần thì không khỏi bối rối. Lúc trước bị ép phải rời hần đi, giờ thật sự không muốn trở về. Hần nhanh như vậy đã tìm tới Yêu giới rõ ràng là có âm mưu rải ra lời đồn cổ ý dẫn hần tới. Dù sao nàng đã trúng độc Thạch Đỉnh, chống đỡ không bao lâu, nếu chết, kế hoạch của bọn họ sẽ không có tác dụng gì

Yêu hoàng mở miệng trước: “Không biết Ma đế giá lâm, thất lễ.”

Trầm mặc một lúc, phía đối diện vang tới tiếng nói quen thuộc, uy nghiêm mà không khách khí: “Ta nghe thấy lời đồn đãi.”

Điền Chân có thể tưởng tượng tới vị thần này quen phong cách nghiêng mặt, vẫn không kìm được vui sướng, hần quả nhiên đang tìm nàng, nhưng nếu theo tác phong của hần, liệu có phải lúc nàng rời đi xúc phạm tới mặt mũi của hần, giờ hần muốn bắt về nhận tội thì sao.

Yêu hoàng nghiêm mặt nói: “Đồn đãi là thật, Ma đế chẳng lẽ không hiểu được đạo lý này? Tùy tiện vào cửa không khỏi rất vô lễ.”

“Hử?”

Thần lực mang theo một cơn gió, chúng yêu cuồng quít tránh, tiếng kêu thảm thiết hỗn loạn.

Nghe thấy giọng điệu kèn kiêu của Yêu hoàng, Điền Chân liền đoán ngay được kết quả, đây chính là dạy dỗ sơ qua, coi thường việc ra tay. Vị thần này là có một không hai, chạy tới cửa nhà người, người phải thức thời tránh sang một bên, người nhận thua hần sẽ giảng chút đạo lý, còn cứng rắn đối đầu hần liền trực tiếp bạo lực kẻ đứng đầu, loại “”Phạm thân tiểu yêu”” dám tự cao tự đại trước mặt hần, tự gánh lấy hậu quả.

Chương phong đập vào mặt, người ôm nàng không lui một bước, lực lượng khủng bố bỗng nhiên biến mất.

Điền Chân âm thầm cười khổ.

Không ngoài dự đoán, Yêu hoàng ra vẻ hiểu rõ, cười nói: “Vị cô nương này nói vậy chính là người Ma để muốn tìm.”

Hai con mắt Ma thần híp lại: “Áp chế ta sao?”

“Ma để hiểu lầm, Ma, Yêu là cùng một đường, nào dám có ý áp chế.” Thái độ của Yêu hoàng chuyển sang vẻ hòa hảo, hào hoa phong nhã nói, “Ngày hôm trước, hạ bộ của ta phát hiện nang ở Tiên giới, thấy nang thân mang kỳ độc, hấp hối, định mang nang về cứu trị, thế nhưng độc này hiểm thấy, dùng đủ loại linh dược đều vô dụng, giờ ta chỉ có thể lấy lá Tà Lan miễn cưỡng kéo dài tính mạng cho nang.”

Lời của Yêu hoàng nửa thật nửa giả, vị thần này cũng không hồ đồ, Điền Chân đối với chuyện sắp phát sinh chỉ muốn bản thân nang chết đi cho xong

Ma thần quả nhiên nói: “Ta muốn đưa nang đi.”

Yêu hoàng nói: “Đang định trả lại.”

Tiếp theo, Điền Chân thấy mình bị chuyển tới một cánh tay khác, phát hiện người này không phải là Ma thần không khỏi có chút thất vọng nho nhỏ.

Ma thần nói: “Tình này của ngươi, ta sẽ nhớ.”

Câu nói này thật khách khí, Yêu hoàng không dám quá phận, chấp tay nói: “Không tiễn, mời.”

Xung quanh lại không có động tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió bên tai, Điền Chân cảm nhận thấy hơi thở âm tà dần dần nhạt đi, chắc đã ra khỏi La Trung Lăng.

“Bệ hạ cứ như vậy buông tha Yêu giới?” Tiếng nói căm giận có vài phần cáo mượn oai hùm.

Điền Chân giới mới biết người đang ôm nang là Cửu Tử Thương.

“Tổn thương cấp dưới của ta, Yêu giới nhất gan không dám” Ma thần trầm ngâm nói, “Là ai hạ độc còn khó nói, tạm không truy cứu, trước về Ma giới.”

Trên đường đi, Điền Chân lúc thì mê man, lúc thì tỉnh táo, hiệu quả của lá Tà Lan dần dần biến mất, cảm giác cứng ngắc lại bắt đầu lan tỏa, thấy tình trạng nang càng ngày càng không ổn, Ma thần và Cửu Tử Thương đi ngày đi đêm, với tốc độ nhanh nhất chạy về Ma giới. Chúng mà nghe thấy tin tức chạy lại thăm hỏi. Ma thần trước hạ lệnh cho Cửu Tử Thương đưa nang tới tẩm điện, chúng ma tuy có lòng, nhưng sức lực có hạn, chỉ đứng ở bậc thang tẩm điện quan sát từ xa.

Một mình đi theo lãnh đạo cao nhất ra ngoài nhiệm vụ, lại sợ vị lãnh đạo vẫn giỏi giang chế tạo vật hi sinh, dọc đường đi tinh thần của Cửu Tử Thương cực kỳ khẩn trương, luôn lo lắng đề phòng, chỉ sợ bị mắc lỗi. Giờ đây hẳn làm sao dám ở lâu, vội vàng thả Điền Chân nằm trên tháp, kêu hai tiếng “Nữ chim”, thả dài một hơi liền nhanh chạy đi.

Điền Chân cuối cùng mơ màng tỉnh lại, cả người cứng ngắc chết lặng, thấy khó chịu, hai chân hai tay đều đã mất đi tri giác.

Lát sau, có một bàn tay nhỏ bé véo lên mặt nang.

“Này, ngươi sao lại thành như thế này?” Tiếng nói không vang dội như bình thường mà nhẹ nhàng, thêm chút bất an.

Điền Chân trong lòng ấm áp.

Tiểu quỷ còn là được rồi, nghe Tiên Hậu nói hẳn bị Xá Thiên trọng thương, chắc giờ khỏi hẳn đi?

Đang nghĩ, miệng đã bị mở ra, một cái gì đó mềm mềm nhét vào mồm, không chờ nang kịp phản ứng, vật này như còn sống, mập mạp, chui xuống yết hầu.

Sâu? Tiểu tử hư hỏng, cho rằng lão nương là chim đâu!

“Đây là sâu hiểu lời, ngươi cho rằng ai cũng được ăn sao.” Lộ Tiểu Tàn thở phì phì nói: “Ta thật vất vả mới tìm được một con, liền cho ngươi dùng, ngươi còn mắng ta!”

Sâu hiểu lời? Điền Chân chuyển sang kinh ngạc.

Lộ Tiểu Tàn giống như hiểu được lòng nàng, giải thích: “Đúng vậy, nó chơi tốt lắm, ta để lại một chút máu của nó, lại cho người ăn, người muốn nói cái gì ta đều hiểu được.”

Quả nhiên là con giun trong bụng, thể này mới gọi là công nghệ cao chứ, Điền Chân từ lúc bị trúng độc tới nay không thể nói chuyện không thể động đậy, giống như người thực vật, thập phần buồn khổ nhàm chán, nay hiếm khi được trao đổi giao tiếp với người khác, tinh thần không khỏi hào hứng lên, hỏi hần: “Thương thể của người khỏi chưa?”

Lộ Tiểu Tàn hừ một tiếng, cảm giận nói: “Chim đại bàng thật ngốc, nếu không phải do người rắn kia ta mới sẽ không bị thương.”

Tiểu tử kia còn không chịu thua, Điền Chân thấy vui vẻ: “Sau này không phải là nàng buông tha cho người đâu.”

“Không phải nàng ta, là phụ hoàng cứu ta.” Giọng điệu của Tiểu tử có vẻ mất tự nhiên.

Điền Chân giật mình: “Là phụ hoàng người?”

“Người không có cánh trở nên đẹp hơn, phụ hoàng nghe lời người nói, thật sự tới cứu ta.” Lộ Tiểu Tàn nói thầm: “Nhưng người sao lại lặng lẽ bỏ đi, giờ thành như thế nào, làm sao bây giờ?”

Cứ tưởng rằng là do Hoán Thiên Nữ, không ngờ rằng Ma thần tự đi, Điền Chân hối hận không thôi. Vô số tiền lệ nói cho chúng ta biết, có đổi thì cuối cùng chịu thiệt luôn là bản thân, con bị thương nặng, Ma thần đương nhiên muốn cứu, nếu chính nàng cứ ở núi Kiều chờ thêm vài ngày, không thể nào chịu hậu quả này, đúng là tự làm tự chịu.

“Ta biết, là nàng đuổi người đi!” Lộ tiểu tàn giận dữ.

Tâm tư bị hần đọc ra, Điền Chân có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tà ác của tiểu tử kia, sợ hần chống lại Hoán Thiên Nữ sẽ chịu thiệt, vội cảnh cáo: “Không được lại sinh sự, nếu không, không ai có thể cứu được người!”

Lộ Tiểu Tàn không có tiếp tục đề tài này, có chút vui sướng khi người khác gặp họa, kể tiếp: “Phụ hoàng chữa khỏi cho ta, liền đi ra ngoài tìm người, cũng chưa buồn để ý tới nàng, người đừng sợ, phụ hoàng vô địch sáu giới, khẳng định có thể chữa khỏi cho người.”

Điền Chân cười khổ.

Chữa khỏi cho nàng? Một đồng người đang chờ hần trị thương đâu, nàng thật không muốn bị toàn bộ người Ma giới coi là họa thủy.

“Phụ hoàng.” Giọng điệu Lộ Tiểu Tàn bỗng nhiên trở nên cung kính.

Đến khi Điền Chân lấy lại tinh thần. không khí trong điện đã muốn thay đổi.

“Con ta, làm bầm lâu bầu cái gì?”

“Ta đang nói chuyện với nàng.” Lộ Tiểu Tàn thành thật đáp: “Ta cho nàng ăn sâu hiểu lời.”

Ma thần hiển nhiên cũng biết sâu hiểu lời, hỏi: “Nàng có gì nói muốn?”

Lộ tiểu Tàn nhìn Điền Chân, chần chờ: “Nàng...”

Thấy hần không chịu nói, Điền Chân sốt ruột, bấy này thật dễ dàng nhận ra, vị thần này phỏng chừng đoán được nhưng cũng muốn nàng tỏ rõ thái độ cho hần biết, rằng nàng cũng không trách hần.

“Con ta?”

“Nàng mất hứng, nói phụ hoàng không chịu ôm nàng.”

Trong điện không khí lại thay đổi, Điền Chân ứa ra mồ hôi lạnh, con sâu hư hỏng, vừa rồi chỉ tùy tiện oán hận mấy câu, thế mà bị nó đọc thấy.

Từ ngày nàng xuất hiện, uy nghiêm cùng mặt mũi của vị thần này đều chỉ là mây bay, Ma thần một lần nữa mở miệng: “Ta muốn xem thương thể của nàng, người trước tiên lui ra.”

Lộ Tiểu Tàn đáp dạ.

Điền Chân chút nữa chết ngất, chó đi, trong bụng nàng còn có con sâu đâu.!

Đọc được lòng nàng, Lộ Tiểu Tàn an ủi nói: “Lấy máu mà sống, nó sắp chết rồi, ăn không có việc gì.” Nói xong hành lễ với Ma thần, lui xuống.

“Đằng đằng đằng”, tiếng bước chân biến mất, Điền Chân nhìn xuống cảm giác nôn mửa, trong đầu run run mặc niệm, đây không phải là sâu, đây là cao lòng trắng trứng...

Trong điện lại yên lặng, một lúc sau, tiếng nói của Ma thần mới vang lên

“Phượng hoàng lắm lời lại bốc đồng, giờ không nói được, nhất định khó chịu.”

Hắn thật hiểu nàng, mấy ngày ở trạng thái thực vật nàng đã cảm thấy không thể chịu được, nghe vậy càng không biết hình dung tâm tình của mình lúc này, nàng cũng hiểu Lộ Tiểu Tàn là muốn cứu nàng, không thể trách cứ, chỉ biết may mắn là vị trí của nàng cũng có chút quan trọng trong lòng hắn, loại độc này hắn cũng không phải không giải được...

Bên tai lại không có thêm chút động tĩnh nào, không khí hắc ám quen thuộc lại dần dần tới gần, cả người nàng bị bao phủ trong đó.

Cảm nhận được hắn đứng ở phía trước cửa sổ, Điền Chân mơ hồ có chút mong chờ.

Trước mắt nếu thấy người biến thành đá, nếu là người bình thường phải biểu hiện giống như Thủ Nguyệt Vi, sờ sờ mặt nàng, nói chút lời ôn nhu an ủi, ví dụ như “Có ta ở đây, đừng sợ” hoặc linh tinh gì đó, nhằm chút an ủi.

Thế nhưng cả ngày sắp qua, người kia vẫn không có động tác nào

Là nàng tự đa tình?

Điền Chân đang bắt đầu thất vọng, phiền muộn, chợt thấy phía ngực trái nặng xuống.

Người không chủ động, giờ lại chủ động không giống người thường, tâm sự của Điền Chân giờ phút này không phải chỉ là tìm đập “dồn dập” mà phải là hình dung như máy kéo kêu vang “”Rầm rầm”.

Bàn tay của hắn đặt lên ngực trái của nàng, để yên thật lâu.

Trong điện lâm vào yên lặng quỷ dị, chỉ nghe thấy tiếng tim nàng đập kịch liệt.

Mặt Điền Chân nóng vô cùng, hô hấp cũng khó khăn, nàng thấy thật may là bản thân đang ở trạng thái thực vật, ít nhất không phải đối mặt với hoàn cảnh xấu hổ này.

Bàn tay kia bắt đầu di chuyển, mơ trốn, cực thoải mái.

Bởi vì trúng độc, tốc độ máu của Điền Chân vốn cực thông thả, giờ phút này bởi vì quá gấp rút mà chảy cấp tốc như động cơ, thân thể dần dần nóng lên, cảm giác chết lặng giảm đi rất nhiều.

“Hừm?” Ma thần có chút dăm chiêu, thu tay lại thủ nói: “Độc Thạch Đả, có thể cứu được.”

Thấy giọng hắn không chút dị thường, Điền Chân cuối cùng tỉnh ngộ, hóa ra hắn đang thử độc tính mà thôi. Tư tưởng gì mà nàng hiểu lầm Ma thần đại nhân chính trực lại giậu đổ bìm leo, rất không nên

Lại nghĩ tới phản ứng của mình chắc chắn bị hắn phát hiện, Điền Chân hận không thể đập đầu mà chết.

Ma thần quả nhiên nói: “Như vậy, có thoải mái hơn không?”

Lát sau, một lọn tóc dài chạm vào cằm cổ nàng, có thể cảm nhận thấy hắn đang chậm rãi cúi người xuống, tay chạm vào đầu vai nàng, đó là động tác muốn ôm nàng.

Toàn thân máu lại sôi trào, Điền Chân vô cùng kinh hãi.

Nàng chủ động dây dưa hắn hồi lâu, đến giờ cuối cùng cũng được đáp lại, hoặc có thể hắn cảm động với tấm chân tình của nàng, được rồi, lúc này không nên yêu cầu gì nhiều, trước khi chết được hắn ôm là cũng thỏa mãn rồi.

Ai ngờ ngay sau đó, cánh tay kia lại rút về.

“Người đã trở về.”

“Tây điện hạ.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng dừng lại ở trước tháp, Điền Chân có thể tưởng tượng được vẻ mặt nàng ta tái nhợt, lợi dụng Lộ Tiểu Tàn để áp chế nàng, vất vả mãi mới đuổi được nàng ra khỏi Ma cung, ai ngờ thời gian không lâu đã thấy nàng trở lại, lại ở bộ dáng này, thật sự xin lỗi.

Giọng điệu Hoán Thiên Nữ có vẻ bình tĩnh: “Cửu Tử Thương nói nàng hôn mê bất tỉnh, không biết thế nào?”

Điền Chân nghe vậy vừa cảm kích lại vừa bất đắc dĩ, có vẻ Cửu Tử Thương cũng không đem chân tướng trùng độc nói ra cho nàng ta, thật nghĩa khí, tuy nhiên đây chắc do Lộ Tiểu Tàn an bài, chúng ma không nên nói cho nàng ta tin tức của nàng.

Ma Thần cũng không giải thích nhiều: “Cần tĩnh dưỡng.”

Hoán Thiên nữ nói: “Vậy, điện hạ giao nàng cho ta chiếu cố đi.”

“Ta sẽ bảo tiểu Tàn chiếu cố nàng, tấm điện đã hoàn thành, người nên chuyển qua đó.”

“Điện hạ không tin ta?”

“Người lo lắng nhiều.” Ma thần nói: “Ta chỉ cho rằng, mâu thuẫn của nàng với người khó có thể hóa giải, nàng sẽ không tin người.”

Hoán Thiên Nữ không kiên trì, cáo lui rời đi.

Cho dù nàng ta thật sự có ý tốt, nàng vẫn cảm thấy rời xa nàng ta mới an toàn. Điền Chân thả lỏng, ước chừng do độc tính lại phát tác, nàng mê man trôi vào giấc ngủ.

Mơ hồ, không biết thời gian, giống như tỉnh lại trong giấc mộng, có một đôi tay đang ôm lấy nàng, quen thuộc và xa lạ, làm cho người ta thấy yên tâm, chỉ muốn cứ mãi như vậy.

Điền Chân bị tỉnh lại, là bị người ta đập cho tỉnh.

Không phải ôm ấp trong mộng, dưới thân có một chiếc giường.

“Không biết đã tỉnh chưa?” Có người đang kéo lỗ tai nàng, vừa kéo vừa nói thầm “Độc Thạch đảm thật lợi hại, đau như vậy, hẳn phải tỉnh chứ?”

Tiểu hồn đản! Điền Chân khóc không ra nước mắt.

Lúc sau, Lộ Tiểu Tàn cẩn thận lấy cái gì đó cho vào miệng nàng, ghé sát vào tai nàng dặn dò: “Này, đây là độc, không được ăn.”

Độc? Điền Chân bị dọa nhảy dựng, hẳn muốn làm cái gì?

“Nữ rần đến đây, sắp có kịch vui.”

Một tiếng gió vù vù thổi qua, bên cạnh không còn động tĩnh, xem ra tiểu tử kia đã chạy đi. Điền Chân còn chưa hiểu chợt nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ.

Hoán Thiên Nữ đi đến trước tháp, lẳng lặng nhìn nàng, không thấy làm gì

Nàng tới làm cái gì? Điền Chân khẩn trương.

Cuối cùng, Hoán Thiên nữ khẽ thở dài: “Chẳng lẽ thật là thiên ý?”

Nghe được hai chữ “Thiên ý”, Lòng Điền Chân lạnh xuống.

Từ khi gia nhập Ma giới, Vị thần vô địch này liên tiếp bị thương, vận mệnh kỳ thật đã làm cho hai người sớm liên hệ với nhau. Nàng vì hắn dùng chưởng lực ép độc mà trọng thương, nhờ đó được một giọt máu trong tim của Phượng Vương, tăng tu vi ngàn năm, vừa vận lại uống lầm một viên nội đan không rõ nguồn

gốc, về lời tiên đoán tộc Thần vũ, Triều Hoa Quân cực kỳ quan tâm, cạm bẫy trước mắt lúc này chẳng lẽ chính là...

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, chỉ do trùng hợp.

Điền Chân ở trong lòng tự cười hai tiếng “Ha ha”, bắt buộc bản thân mình không được suy nghĩ nhiều.

Hoán Thiên nữ nói: “Ngày đó lúc ta đuổi tới, Tây điện hạ đã cứu Tiểu thiên vương đi trước, chứng tỏ tầm quan trọng của người.”

Lời này có được coi là giải thích? Điền Chân có chút ngạc nhiên, nàng kia đang nói nàng giữ lời còn Điền Chân đáp ứng rồi đi lại quay về, cũng không phải nàng cố ý sai lời, chỉ có điều quá nhiều biến cố xảy ra.

“Đây là độc Thạch đảm, hẳn giấu diếm đối với ta.” Hoán Thiên nữ nói, “Phượng hoàng tộc Vũ, ta quả không muốn giết người, nhưng sự tồn tại của người sẽ nguy hiểm với hắn.”

Điền Chân không hề phản nộ.

Nàng ta tuy làm việc gì, có chút cá nhân nhưng cũng thật lòng, tình huống trước mắt nàng mà chết cũng tốt.

Hoán Thiên nữ trầm mặc một lúc lâu, bỗng nhiên nói: “Ta chưa bao giờ ra tay giết người, nếu không cũng không phải đợi tới bây giờ.”

Giờ phút này còn muốn nương tay, Điền Chân cười khổ.

Hoán Thiên Nữ nở nụ cười: “Cho dù lúc này ta có quyết tâm, cũng không có cơ hội .”

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, Điền Chân không phải kẻ ngốc, đã hiểu sự tình không ổn, bản thân nàng không thể ngăn cản chỉ đành chờ đợi.

“Hoán Thiên nữ.”

“Tây điện hạ trở về nhanh vậy.”

“Là ta sợ nàng không ổn, kêu phụ hoàng quay về nhìn xem.” Tiếng nói của Lộ Tiểu Tàn.

Điền Chân càng xác định lời dự đoán lúc trước, đau đầu vô kể.

Hoán Thiên Nữ mỉm cười nói: “Ta biết là người.”

Giọng điệu Lộ Tiểu Tàn ra vẻ ngây thơ vô tội: “Đúng nha, ta thực lo lắng cho nương của ta.”

Hoán Thiên nữ không nói.

Ma thần cuối cùng mở miệng: “Con ta không được nói bậy.”

Lộ Tiểu Tàn nhỏ giọng nói: “Nàng thật sự không ổn, ta kéo lỗ tai nàng cũng không thấy nàng tỉnh.”

Hai con mắt của Ma thần khẽ nhúc nhích, phát hiện thấy dị thường, lập tức đi tới trước tháp, tay trái nhanh chóng sờ lên yết hầu của nàng, vận thần công, một luồng ánh sáng bạc lóe ra.

Sau một lúc lâu, hắn thu tay lại, từ môi Điền Chân lấy ra một giọt chất lỏng đưa lên xem xét.

Lộ Tiểu Tàn ra vẻ khó hiểu, tiến lên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Nọc độc rắn.” Hào quang hiện lên, nọc độc ở đầu ngón tay biến mất, Ma thần từ từ quay người lại.

Hoán Thiên nữ nói: “Là nọc độc của tiểu Màu.”

Ma thần lên tiếng “Ừ”.

Lộ Tiểu Tàn ra vẻ hoảng sợ nói: “Tiểu Màu sao lại muốn hại nàng.?”

Rắn đương nhiên sẽ không vô cớ giết người, rõ ràng chính là mưu sát chưa thành, thiết kế cao minh, thời gian vừa vặn, kẻ dám vào ra tầm điện Ma thần chỉ có vài người, ngoài chủ nhân rắn thần, có thể còn ai?

Hoán Thiên nữ cũng không biện bạch cho bản thân.

Trong lúc này, trong điện không có ai mở miệng, không khí lâm vào trầm mặc, chỉ có trong lòng Điện Chân nóng như lửa đốt.

Tiểu tử này bản sự không nhỏ, có thể lấy được nọc độc của thần xà, giờ này nhân chứng vật chứng đều có, đổi thành người khác chỉ sợ sẽ tin.

Vấn đề lớn nhất là trước mặt không phải người khác.

Tiểu tử xấu xa, lá gan quá lớn, dám tự biên tự diễn tiết mục này, không biết tuy phụ hoàng người ngoài mặt ra vẻ ưa thích bạo lực, kỳ thật cái gì cũng hiểu hết, còn thông minh hơn người! Hoán Thiên nữ theo hần bao lâu, người lại có bao nhiêu hoa chiêu, hần còn không hiểu biết?

Tuy mắng vậy lại nghĩ tiểu tử kia chỉ làm vậy chủ yếu do thay nàng báo thù, Điện Chân cảm động, muốn xin hộ lại không nói ra lời, chỉ ứa ra mồ hôi.

Hần là sát thần, bản chất là coi trọng đạo đức, lần trước Lộ Tiểu Tàn dùng kế làm tổn thương Xá Thiên thoát chết, hần đã ra tay nặng như thế, giờ trước mặt hãm hại Hoán Thiên Nữ, hậu quả...

Dài dòng chờ đợi, không khí khẩn trương, lại chưa thấy sát khí, vừa làm người ta nghi hoặc vừa thêm lo lắng.

Là không chấp hay là sự êm dịu trước bão táp?

Cuối cùng —

“Con ta ra ngoài, tái phạm sẽ không buông tha.”

Một câu, nói ra hết thấy. Lộ Tiểu Tàn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không dám nói thêm câu nào, yên lặng lui ra ngoài.

Hần cuối cùng không tra cứu? Điện Chân âm thầm may mắn, chắc tình thương cha bùng nổ nha, chắc là tình thương cha bùng nổ thật...

Đợi cho Lộ Tiểu Tàn rời đi, Ma thần mới nghiêng mặt nhìn về phía Hoán Thiên Nữ: “Là con ta sai.”

“Là ta muốn đúc lại hần, hần hận ta như vậy cũng phải.” Hoán Thiên nữ cúi mặt mỉm cười: “Được điện hạ tín nhiệm, làm cho ta thật cao hứng.”

“Đây cũng không phải lý do ta tha thứ cho hần.” Ma thần nói: “Người làm cho phượng hoàng rời đi, khiến nàng trúng độc, tính mạng bị đe dọa, ta không muốn lại phạt Tiểu Tàn, làm nàng lo lắng.”

Ngàn vạn lần không tưởng được hần ngay cả cái này cũng biết, không chỉ Hoán Thiên nữ sửng sốt, Điện Chân cũng giật mình. Nghe ra đại thần nói như vậy lộ hần ý muốn bảo vệ nàng, đó là lý do bỏ qua cho Lộ Tiểu Tàn?

Hoán Thiên Nữ khuôn mặt trắng bệch, sau một lúc hạ giọng hỏi: “Điện hạ vì sao không sớm bóc trần?”

Ma thần thu hồi tầm mắt nói: “Không muốn phá, là do người có lòng, nói toạc ra là không muốn cho người lại phạm sai lầm.”

“Điện hạ trực tiếp như vậy.” Hoán thiên nữ nhìn hần, “Vây, Điện hạ quyết định cứu nàng?”

Ma thần nói: “Công lực của ta, không sợ độc này.”

Hoán Thiên Nữ trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Nếu là người khác trúng độc, điện hạ sẽ cứu sao?”

Ma thần không có trả lời ngay: “Ta biết thiên ý.”

“Ý của điện hạ, ta...hiểu được, nàng biến thành như vậy là do ta tạo nên, ta nguyện ý thay cho điện hạ cứu nàng.”

“Công lực không đủ, chỉ làm hại thân.” Ma thần nói: “Nàng sẽ tha thứ cho người.”

“Phải không?” Hoán Thiên nữ cười nhẹ, tiếng cười có vẻ thê lương “Điện hạ xác định như vậy ...”

Bởi vì hắn hiểu biết nàng, Điền Chân xúc động, hiểu rõ nàng rơi vào hoàn cảnh này nên hắn áy náy, hoặc hắn không muốn nàng chịu ân tình lớn với nàng ta.

Đúng lúc này, ngoài điện bỗng vang lên tiếng nói của Lộ Băng Hà.

“Phụ hoàng.”

Được cho phép, Lộ Băng Hà bước nhanh vào trong điện, quì một gối, hai tay trình lên một bình sứ: “Thần vương Vũ tộc Triều Hoa Quân sai người đưa tới, nói phụ hoàng nhìn sẽ hiểu.”

Ma thần không tỏ vẻ gì.

Không cần xem cũng hiểu! Điền Chân vừa ngạc nhiên vừa muốn cười to xúc động – Thần đế ngàn vạn lần tính lại không ngờ lãnh đạo cũ lại muốn cứu người, lão nương cho các người xem cái gì gọi là “Thiên ý” !

“Thần vương tộc Vũ?” Hoán Thiên Nữ như nghĩ ra điều gì, thử hỏi: “Hay là bên trong...”

Ma thần nói: “Độc Thạch đảm, máu trong tim Phượng Vương không giải được.”

Hoán Thiên nữ tiến lên hai bước nói: “Nhưng có nó tương trợ, điện hạ sẽ không...”

“Phượng hoàng sẵn sàng góp sức cho ta, sẽ không quan hệ gì tới Thần giới” Ma thần cắt đứt lời nàng “Trả lại cho hắn.”

Trả lại? Điền Chân chút nữa thì bạo phát, đang mừng rỡ chuyển sang giận dữ, mấy khi người ta có lương tâm đưa thuốc đến, người còn mang trả lại? Người dám trả lại?

Điền Chân không phải mềm lòng, nàng chỉ nghĩ nếu không phải Triều Hoa Quân tiết lộ tin nàng ở Tiên giới cho vị hôn thê, nàng làm sao sa vào độc này? Lại phát hiện ân tình của hắn không phải đơn thuần, một chút máu trong tim của hắn chỉ chứng minh hắn không hẳn là vô tình thôi.

Lộ Băng Hà nói: “Phụ hoàng, việc này nên bàn bạc kỹ hơn.”

Ma thần nâng tay.

Lộ Băng Hà không nói nhiều lời, đứng dậy đi ra khỏi điện.

Ma thần nhìn về phía Hoán Thiên nữ: “Người cũng lui ra.”

Hoán thiên nữ cúi đầu lên tiếng “Dạ”, xoay người biến mất.

Trong điện không có người thừa, Ma thần lúc này mới chuyển tới người bị thương: “Phượng hoàng.”

Với sự tự phụ của hắn, Điền Chân không còn cách nào khác. Nếu còn hoạt động được, động tác của nàng chắc sẽ là nhảy dựng lên mà lay hắn – ơi thần ơi! Trước mắt đường quang người không đi, lại cứ đi vào bụi rậm, đời này người chế tạo không biết bao nhiêu vật hi sinh vô tội, đến lúc quan trọng bị kẻ khác ám toán người lại nói về nhân phẩm...

“Không cần lo lắng, cứu người, ta chỉ cần tiện tay.”

Đồ ngốc, người cho ta ân lớn, lão nương ta cũng không cảm động đâu!

“Cấp dưới của ta, không cần nợ ân tình của phạm thần.”

...

Điền Chân thở dài trong lòng.

Được rồi, tùy người muốn làm gì thì làm, nghe giọng điệu của Hoán Thiên nữ chỉ sợ hai chữ “tiện tay” không phải là đơn giản như vậy.

Một lực lượng kỳ dị bao quanh toàn thân, không đủ nhu hòa, có chút khủng bố khó thể chấp nhận, kèm theo hơi lo lắng, giống như ngấm mình trong suối nước nóng, thân thể nằm dưới nước suối, nhộn nhạo, máu lưu động, cảm giác cứng ngắc...

Mạc Vũ Thiên cung, lá ngô đồng rụng khắp nơi.

Triều Hoa Quân đi trên hành lang, hai hàng lông mày nhíu lại, thần sắc rõ ràng không thoải mái, Đức Âm Long Nữ đi bên cạnh, cúi đầu không nói.

“Y y, sao phải làm như vậy?”

“Ta vì sao làm như vậy, ngươi không phải không biết?”

“Năm đó, mặc dù ngươi tuy hứng cũng chưa bao giờ thay ta làm việc.”

“Giờ ta thay ngươi làm việc làm cho ngươi thất vọng?” Đôi mắt Long nữ đỏ lên, nhìn thẳng vào hắn “Một con phượng hoàng tầm thường, quan trọng hơn so với lòng tin của Thần đế với ngươi? Ngươi vì nàng trách cứ ta?”

Triều Hoa Quân lắc đầu nói: “Chuyện của nàng, ta vẫn không nói với ngươi, là sơ sẩy của ta, ta cho rằng ngươi sẽ hiểu.”

“Mỗi khi lấy cớ kéo dài hôn kỳ, ta còn không rõ, chẳng nhẽ là kẻ ngốc?”

“Y y!”

“Bệ hạ tin ngươi, ngươi lại luôn lừa hắn” Long nữ cắt đứt lời hắn “Tin nàng ở Tiên giới, ngươi cho là ngươi không nói, bệ hạ sẽ không biết? Chúng ta an bài người ở Tiên giới để làm cái gì? Thần hậu nương nương cho phép ta tới nói riêng với ngươi, quả nhiên là ngươi biết, ta đem việc này báo cho Thần đế bệ hạ dưới danh nghĩa của ngươi, cầu bệ hạ chỉ định ta mà không chỉ định ngươi, nàng rồi sẽ không oán hận ngươi, ta làm vậy là vì cái gì? Giờ tất cả mọi người đều bảo ta ghen tị, ra tay ghê ghớm, ta không có thể diện sao?”

Triều Hoa Quân trầm mặc một lát, đỡ lấy tay nàng: “Là ta nặng lời, ngươi...”

“Ta chỉ là không ngờ ngươi vì bảo vệ nàng, để xảy ra tình trạng này.” Long nữ rưng rưng khóc, đẩy hắn ra bước đi.

Nhìn theo bóng nàng biến mất trước cửa vườn, Triều Hoa Quân muốn nói lại thôi, vừa lúc đó Nghi Trọng Vũ Tiêu bước nhanh tới, tới bên cạnh hắn thì dừng lại.

“Vương.”

“Thế nào?”

Vũ Tiêu hai tay dâng bình sứ lên: “Không ngoài dự đoán của Vương, Ma đế sai người trả lại.”

Triều Hoa Quân tiếp nhận bình sứ để vào trong tay áo: “Hắn luôn tự phụ.”

Vũ Tiêu nói: “Theo như lời Vương nói, Ma đế sẽ lấy thiên nguyên thần quang cứu trí, công lực sẽ có tổn hại, là cơ hội tốt cho chúng ta, tiểu hoàng nhi biết Vương từng lấy máu trong tim đem tặng, cũng sẽ không oán Vương, Vương liệu sự như thần, quả nhiên cao minh.”

Triều Hoa Quân không nói thêm câu nào, ra hiệu bảo hắn lui ra, bản thân đứng lặng lẽ ở đó một lúc lâu, chậm rãi đi vào phòng.

24. Chương 24: Thần Long Xuất Hiện

Tại Ma cung, trong điện trống trải, xa xa vang tới tiếng nước.

Tĩnh dậy chỉ nhìn thấy nóc điện tối đen, may mà không gian Ma giới vĩnh viễn là bóng đêm, ánh sáng âm u, Điện Chân rất nhanh đã thấy thích ứng.

Một lúc sau, cảnh vật hiện rõ ràng ra trước mắt, cảm giác cứng ngắc trên người biến mất, xúc giác dưới hai chân cũng khôi phục, cái gì quan trọng mất đi lại trở về, loại tình cảm này mọi người có thể hình dung.

Điền Chân nhanh chóng xoay người lại, muốn tìm người đi ra ngoài ngắm phong cảnh.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ, ta có thể thấy !”

Gọi hai tiếng, nhưng lại không có tiếng trả lời.

Cửa điện phía cao, một luồng ánh sáng le lắt chiếu vào, một mảng tường trắng, giống như màn sương.

Điền Chân chỉ có một mình trong điện, lòng nhiệt tình dần dần biến mất, chuyển sang nỗi lo lắng, lúc này nàng nợ thêm nhiều nhân tình, không biết, hiện tại hắn sẽ thế nào...

Trong tấm điện, tìm người rất đơn giản, ngoại trừ cái tháp kia mà không thấy thì không cần tìm chỗ khác.

Tuy nhiên, Điền Chân vẫn xem từng góc một cách cẩn thận, xác định không có hắn mới tính ra cửa đi tìm.

Có tiếng nước vang lên rất nhỏ, tựa hồ rất gần.

Điền Chân dừng bước, cẩn thận lắng nghe, quay lại đi về phía sau tháp, thò người đưa mắt dán vào vách tường, nào ngờ có chuyện kỳ lạ xảy ra – nhìn thì tưởng là tường, nhưng lại gần mới thấy hóa ra là ảo ảnh, cả người nàng đi xuyên qua bức tường mà ra.

Phía sau tường, là chỗ kỳ lạ mà nàng cũng không tưởng tượng được.

Là một gian phòng bằng đá tối om trang nghiêm không rộng rãi, trần ngập tiếng thở quen thuộc có chút nặng nề, trong phòng không có trần, chỉ có một cái ao ở giữa, nước trong ao nhộn nhạo, tản ra ánh sáng màu lam lạnh lẽo quen thuộc.

Hoa thủy tiên nở rộ, trong ao hình như có gì đó

Sau tấm điện còn có chỗ này? Điền Chân kinh ngạc, đi nhẹ bước chân qua, vừa đi vừa gọi nhẹ: “Bệ hạ? Người ở...”

Trong phút chốc, một cảnh rung động đập vào trong mắt.

Đó là...

Đó là cái gì! Rỗng trong truyền thuyết? Là rỗng?

Điền Chân đứng ở bên ao, choáng váng.

Nước ao trong suốt, một con rồng thật lớn xoay quanh đáy ao, có vẩy, có râu, uy phong凛冽, vẩy màu đỏ như máu, lóe lên ánh sáng màu lam theo bóng nước gợn nhìn lấp lánh.

Nhìn kỹ, ánh sáng màu lam kia là do trên người rồng phát ra.

Sóng nước màu lam dập dờn, bồng bềnh, ôm lấy con rồng, cảnh tượng này làm cho người thường không khỏi kinh sợ, cái từ “Diệp Công thích rồng”, cũng chỉ đến mức này, lông tóc toàn thân Điền Chân dựng thẳng lên, hai chân phát run, không thể di động một bước.

Con rồng kia như phát hiện ra có người, hai mắt nhìn lên bờ xem là ai, sáng ngời như hai ngọn đuốc, làm cho người ta kinh sợ.

“Đừng ăn ta!” Điền Chân cuối cùng cũng hoàn hồn, tình thế cấp bách chỉ dám xoay người ra về kính cẩn, thật cẩn thận cười hiền lành “Ta không phải cố ý, quấy rầy, quấy rầy... Ta lập tức đi ra, cái này...”

Nàng vừa nói, chân từ từ nhấc lên lùi ra phía sau.

Bỗng nhiên, nước trong ao nổ tung, kêu “lao xao”, bắn ra cột nước tung tóe cao hai trượng, rơi xuống như mưa.

Bọt nước tan đi, Ma thần hiện ra từ trong ao.

“Bệ hạ!” Điền Chân há hốc mồm.

“Phượng hoàng” .

Phát hiện rỗng trong ao đã biến mất, Điền Chân như hiểu ra cái gì, thử hỏi: “Bệ hạ, vừa rồi... là người?”

“Ta phục hồi nguyên thần.”

Vị thần này là rỗng! Điền Chân thấy run run, lòng bàn chân không tự chủ được đứng lúi về phía sau

“Ừ” Trong chớp mắt, thân hình Ma thần đi tới trước mặt nàng, trong con mắt âm u hiện lên vẻ tức giận “Phượng hoàng xấu xí?”

Cổ ý, hần thêm vào chữ “xấu xí”, có ý tứ nhắc nhở nàng, rằng phản ứng của nàng làm cho hần bất mãn, ý của hần nàng chỉ là một con phượng hoàng xấu xí dám có can đảm ghét bỏ ta.

Cũng khó trách, uy phong như thế, về hình tượng, rỗng so với phượng hoàng cao quý hơn gấp trăm lần. Điền Chân có thể hiểu tâm tình của hần, cứu người ta bị thương nguyên khí, kết quả đối phương lại có phản ứng này, đối là người khác cũng không tránh khỏi bất bình.

Điền Chân lúc này mới nịnh hót: “ý của ta, bệ hạ...cho dù là rỗng, cũng... cũng là một còn rỗng tuần mỹ oai hùng.”

“Người sợ hãi .”

“Không, tuyệt đối không!” Điền Chân vội vàng nắm hai tay trước ngực, sùng bái nói “Nguyên hình của bệ hạ rất... uy vũ, làm ta... kính yêu!”

“Biểu tình đối trá.”

Lừa hần thật không dễ, Điền Chân bắt đắc dĩ cắn răng, giang hai tay ra ôm lấy thắt lưng hần: “Thật sự, vô tình nhìn thấy nguyên hình của bệ hạ, ta chỉ bị kinh ngạc, ngượng ngùng...” Nói tới đây, tóc gáy toàn thân tự động dựng đứng lên.

Sắc mặt Ma thần hòa hoãn: “Rồi Người sẽ quen.”

“Đúng vậy, bệ hạ.” Ta ôm không phải rỗng, không phải rỗng... Điền Chân mặc niệm, tận lực chuyển sự chú ý của mình sang chuyện khác: “Bệ hạ giải độc cho ta, có nặng lắm không?”

“Không sao.” Ma thần nhướn mắt.

Thật là không sao, nếu không làm sao lại hồi phục nguyên thần. Điền Chân từ từ buông hần ra, cúi đầu nói: “Chuyện này là âm mưu của Thần giới.”

“Ta biết.” Ma thần nói, “Người không cần lo lắng.”

Hần quả nhiên biết hết, Điền Chân nhẹ nhàng thở ra, đi theo hần ra tới bên ngoài đại điện, chỉ cảm thấy trong bụng thấy đói vô cùng, lại nghĩ chính mình không thể so với tiên thiên đại thần, nhiều ngày chưa ăn cái gì, thảo nào không chịu nổi, vì thế vội vàng chạy ra cửa tìm cái ăn.

Mới vừa đi ra khỏi cửa điện, phía sau núi đá bỗng nhiên có một đám người nhảy ra.

“Nữ chim!”

“Phượng hoàng xấu xí!”

Điền Chân đầu tiên là dọa cho nhảy dựng, tiếp theo vui vẻ ra mặt: “Các người đang đợi ta?”

Cửu Tử Thương nói: “Người trúng độc, mọi người lo lắng vô cùng, mỗi ngày đều ở chỗ này chờ tin tức!”

Cổ Thạch hộ pháp lôi kéo nhìn nàng: “Trông tốt lắm?”

Điền Chân nhất thời nước mắt vòng quanh, cảm động vô cùng.

Cửu Tử Thương lấy ra cái chai đưa cho nàng: “Thuốc này tuyệt vời, đại ca cho người dùng!”

Không đợi Điền Chân nói lời cảm tạ, Ngọc Dương Kiều đứng bên cạnh đưa tay đẩy hần ra: “Nàng là trúng độc, không phải nội thương, người đừng cho con nhà người ta ăn bậy ăn bạ!”

Cửu Tử Luân nói: “Cũng không khác gì, còn hơn so với không ăn.”

“Mãng phu!” Ngọc Dương Kiều lờm nguýt, từ trong tay nha hoàn đi theo lấy ra hai khối điểm tâm đưa cho Điền Chân “Nhìn người xem, gầy thành như vậy, tỷ tỷ làm cho người chút điểm tâm, cũng không phải loại thường, có tác dụng bổ dưỡng dung nhan.”

Liếc mắt thấy bóng màu lam xa xa, Điền Chân sau một lúc sửng sốt mới hoàn hồn, vội vàng nói lời cảm ơn.

Cùng chúng ma uống rượu chúc mừng, mãi đến khi ánh sáng dạ minh châu nơi trụ điện tắt hẳn, hư thiên vào đêm, nàng mới đem điểm tâm quay lại tẩm điện.

Ma thần thấy thế nói: “Thế chất thấp kém.”

Vấn đề thế chất thật sự mẫn cảm, nó nhắc nhở nàng cùng tiên thiên đại thần chênh lệch rất nhiều. Biểu tình Điền Chân không tốt lắm, nói dối: “Thế chất tốt ở Ma cung rất nhiều, Tiên thiên thần thể cũng có, bệ hạ nếu ghét bỏ ta đi tìm các nàng tới!”

Ma thần quay sang, bình luận: “Thế chất thấp kém, cũng không phải là hỏng.”

Điền Chân nhin không được cười “Xi” ra tiếng.

Ma thần xấu hổ, tóm lấy tay nàng cảnh cáo: “Phượng hoàng.”

Quên mất mặt mũi của hắn, Điền Chân liền bắt đầu ăn điểm tâm, đồng thời liếc mắt một cái cười tình với hắn: “Ta sai lầm rồi, bệ hạ —— “

Ma thần buông nàng ra.

Từ ngày đi theo đại thần này, đề cao phẩm chất tu dưỡng đạo đức, độ dày da mặt cũng không ngừng gia tăng, Điền Chân vượt mặt cảm khái, thật sự là vô sỉ a. . .

Nàng ngồi lên bậc tháp: “Bệ hạ, ta muốn hỏi người mấy vấn đề.”

Ma thần nói: “Nói đi.”

“Nếu trúng độc là bọn Cửu Tử Thương, người cứu hay không? “

“Ta sẽ có công đạo cho bọn họ, làm cho kẻ kia phải trả giá lớn.”

“Bệ hạ trân trọng cấp dưới, không cứu sao?”

“Cấp dưới rất nhiều, lực ta có hạn.”

Thật sự là không có lời nào muốn nói sao, trúng độc thì dễ, làm sao ai cũng đều cứu được, Điền Chân nhin cười, đứng lên tiến tới bên cạnh hắn hỏi: “Ta cũng là cấp dưới của bệ hạ, bệ hạ lại cứu ta, ta có khác gì so với bọn họ sao?”

Ma thần ngẩng đầu không đáp.

Điền Chân đổi sang vấn đề khác: “Nếu là hai thiên vương trúng độc, bệ hạ hội cứu sao?”

“Con ta cẩn thận, sẽ không trúng độc.”

“Nếu là Hoán Thiên Nữ?”

Ma thần nhìn sang nàng: “Người để ý ?”

Hai con mắt hẹp dài, ánh mắt vẫn lợi hại như trước, hiểu rõ tất cả, chẳng qua chỉ thiếu chút kiên định, có chút cảm giác dao động, nhìn vào làm tim nàng đập mạnh.

Điền Chân tránh né của tầm mắt của hắn, dường như không có việc gì nói: “Bệ hạ cứu người, ta làm sao dám để ý.”

“Phượng hoàng nói không thật lòng.”

“Thế bệ hạ có cứu hay không nàng?”

“Người hy vọng ta trả lời có hay không?”

Hắn đem vấn đề quay trở về cho nàng, Điền Chân ngược lại không biết trả lời ra sao .

Thấy nàng nghẹn lời, Ma thần nói: “Ta nếu trả lời không cứu, ngươi tin không? Ta nếu trả lời cứu nàng ngươi có ngại không? Nàng nếu thực sự trúng độc, ngươi sẽ khoanh tay đứng nhìn, hay là khuyên ta cứu giúp?”

...

Ma thần tổng kết: “Phượng hoàng nhàm chán mới có thể hỏi vấn đề không có ý như thế.”

Không thể ngờ được đại thần này bình thường ít nói, hôm nay lại lý luận tốt như vậy, Điền Chân không có cách gì chống đỡ, nói thầm: “Ta chính là nhàm chán, ta chỉ muốn nghe...”

“Muốn nghe ta nói dối sao?” Ma thần nhìn thẳng vào mặt nàng “Vẫn là thử, muốn biết chân tướng hay nói dối sau lưng?”

“A?”

“Nàng là cấp dưới quan trọng của ta, lại là bạn thân.”

Độ nóng trên mặt dần dần tăng lên, Điền Chân nhếch nhếch khóe miệng, cuối cùng cười rộng ra, dựa trán vào ngực hắn: “Thật sự, ta thật sự không có nghĩ nhiều như vậy.”

“Phải không?” Ma thần thật sự nể nang không vạch trần nàng, ngồi xuống tháp “Đêm đã khuya, nên ngủ.”

Điền Chân vội vàng ngồi xuống bên cạnh hắn, thỉnh cầu: “Ta không muốn biến trở về nguyên hình ngủ, bệ hạ.”

“Chỗ ở kia, đã có người ở.”

“Tháp này của Bệ hạ thật thoải mái, ta không chiếm nhiều chỗ lắm...”

“Ăn nói linh tinh.”

“Ta qua chỗ Thương đại ca ngủ nhờ một đêm.” Điền Chân đứng lên bước đi.

“Hừm?” Hai tròng mắt của Ma thần híp lại, biến nàng trở về nguyên hình, cho vào trong tay áo.

Điền Chân làm sao chịu nghe lời ngay, vẫy cánh.

Ma thần cảnh cáo: “Phượng hoàng!”

Điền Chân tiếp tục vẫy cánh phản đối.

...

Thư thư phục phục nằm ở trong sườn tháp, bên cạnh có đại thần bảo vệ, Điền Chân bình thường đáng nhẽ nhanh đi vào giấc ngủ, ngay cả nằm mơ cũng cười, đại thần cũng sợ kẻ lười thôi, kiên trì là sẽ thành công.

Cho đến nửa đêm, ngoài điện đi tới một luồng khí lạnh, làm cho nàng thấy rét run mà tỉnh hẳn.

Dưới thân là bậc tháp cứng rắn lạnh như băng, xâm nhập cốt tủy, tay chân cơ hồ cứng ngắc, nàng thường ở dạng nguyên hình ngủ trong tay áo hắn, chưa có gặp phải vấn đề này bao giờ.

Lúc này, Điền Chân càng cảm thấy dâng lên niềm hối hận.

Mở mắt, trước mặt một mảnh tối đen, gơ tay không nhìn thấy ngón, càng nhìn không thấy người đâu, ánh sáng màu lam quen thuộc cũng không thấy đâu.!

Sợ hãi trong chốc mắt lan tỏa, Điền Chân vội vàng gọi to: “Bệ hạ?”

“Ta đây.” Bên người truyền tới tiếng nói trầm thấp, hơi có giọng mũi.

Biết là hắn không có đi xa, Điền Chân nhẹ nhàng thở ra, nhin không được đánh hai tiếng hắt xì, ngay sau đó có một đôi tay nhắc nàng ôm vào lòng.

“Mất sự che chở của ta, lạnh sao?”

Tầm áo choàng chắn gió, vòng tay ôm làm nàng ấm hơn, Điền Chân nhẹ giọng hỏi: “Làm sao...”

“Công lực bị tổn thất, hộ thể thần quang của ta bị ẩn.”

“Là vì cứu ta sao?”

Đợi một lúc không nghe thấy tiếng trả lời, Điền Chân không tiếp tục truy vấn, nằm trong lòng hắc an tâm ngủ.

Lý do nàng vì sao bị trúng độc, Ma thần không thấy hỏi, Điền Chân cũng không nói, lần giải độc này có thể nhận thấy công lực của hắc bị hao tổn nghiêm trọng, những ngày tiếp theo, thời gian chủ yếu hắc đều ngồi trầm tư, phục hồi nguyên thần, Điền Chân tận lực không quấy rầy hắc, chỉ chơi đùa cùng bọn Lộ Tiểu Tàn và Cửu Tử Thương.

Trải qua việc vu hãm lần trước, Lộ tiểu Tàn cũng thức thời, không dám chủ động đi tới tầm diện gặp phụ thân.

Điền Chân ôm lấy mặt của hắc mà năn: “Tiểu quỷ, dám diễn trò trước mặt phụ hoàng ngươi! Cũng không nghĩ xem ngươi mới có bao nhiêu tâm nhân, phụ hoàng ngươi lại sống bao nhiêu năm!”

“Ngươi thực ghê tởm!” Lộ Tiểu Tàn tránh ra, chui ra khỏi lòng nàng, nói thầm: “Ta còn không phải vì muốn báo thù!”

Điền Chân nói: “Phụ hoàng ngươi tin nàng hay tin ngươi??”

“Ta thấy phụ hoàng thật tin ngươi nha” Lộ tiểu Tàn đi vòng quanh lại ghé tới sát nàng “Dù sao ngươi cũng chán ghét nàng ta, không bằng chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp đuổi nàng ra đi.”

Điền Chân đỏ khốc đỏ cười, nâng mặt cảnh cáo: “Không được xằng bậy!”

“Ngươi sợ nàng sẽ theo Thần giới đối phó chúng ta?” Lộ tiểu Tàn nói, “Ta nghe nói nàng tuy là Tiên Thiên chi thần, pháp lực cũng bình thường, chỉ được tầm hai phần mười so với phụ hoàng...”

Điền Chân vỗ lên đầu hắc một cái: “Quản ngươi ý, chỉ nghịch ngợm, ta mặc kệ!”

Lộ Tiểu Tàn vẻ mặt bất đắc dĩ, bỏ đi.

Điền Chân thở dài, dù sao cũng đều vì hắc, có lý do gì trách cứ Hoán Thiên Nữ đây, để nàng ta ở lại Ma giới hắc sẽ an toàn hơn, tuy rằng suy nghĩ của nàng thật ích kỷ.

Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến, xa xa xuất hiện một bóng dáng mềm mại, dưới bầu trời đêm đầy màu sắc của hư thiên trông càng thêm xinh đẹp.

“Hoán Thiên Nữ.”

“Từ ngày ta đến đây, chưa bao giờ thấy người nào nói với ta như vậy, ngươi thật được hoan nghênh.”

Từ ngày nàng ta chuyển ra khỏi tầm diện, không tiến vào một bước, Điền Chân không biết nói gì cho phải, chỉ nghĩ một lúc rồi nói: “Thiên nữ là vì Tiên Thiên chi thần, mọi người không khỏi có chút kính sợ, không dám thân thiết, chờ bọn họ quen thuộc sẽ không coi thiên nữ như người ngoài...”

Hoán Thiên Nữ không nói gì thêm.

Điền Chân nói: “Tiểu Tàn chỉ là một đứa nhỏ chưa biết nghĩ, đối với người muốn đúc lại mình không khỏi có thái độ bất mãn, thiên nữ đừng cùng so đo.”

Hoán Thiên Nữ mỉm cười, nói: “Ngươi không phải lo lắng, một người sắp rời đi sẽ không uy hiếp gì tới hắc.”

Điền Chân không kịp chuẩn bị: “Ngươi...”

“Ta sẽ đi.”

Điền Chân muốn giữ lại, nhưng không biết lấy lý do gì cho thích hợp, sau một lúc lâu mới hỏi: “Bệ hạ có biết không?”

“Ta không nói cho hắc.” Hoán Thiên nữ tới gần “Bởi vì trước khi rời đi, ta phải mang đi cái này.”

Nghe ra có chút không ổn, Điền Chân không kịp lui về phía sau, đã bị giữ chặt tại chỗ.

Hoán Thiên nữ nâng tay, trong lòng bàn tay lóe ra ánh sáng.

Cả người nàng bị bảo phủ dưới một tầng sáng trắng, một lực đạo thật lớn đánh tới người nàng, máu toàn thân nàng tán loạn, ngực bị nén chặt, lực phủ ngũ tạng như bị giày vò, vô cùng khó chịu, trong lúc đó, phía đan điền hình như có một dòng khí nóng thoát ra không ngừng, di chuyển toàn thân, có cái gì đó chậm rãi như bị hút đi.

Điền Chân hoảng sợ: “Người...”

Hoán Thiên nữ nói: “Yên tâm, Tây điện hạ cứu tính mạng ngươi, ta sẽ không để cho ngươi chết.”

Một lát sau, viên nội đan từ trong miệng Điền Chân trào ra khỏi miệng, phi tới lòng bàn tay nàng ta.

“Ngươi tức giận cũng đành chịu, ta là vì tốt cho hấn, chẳng lẽ ngươi không để ý tới an nguy của hấn?” Hoán Thiên Nữ khép bàn tay lại “Nội đan này ta mang về luyện lại, mới có thể an toàn.”

Mất đi nội đan, Điền Chân biến trở về nguyên hình.

Không phút chậm trễ, Hoàn Thiên Nữ nghiêng mặt kêu: “Tiểu Màu, đi thôi.”

Phía sau vẫn không chút động tĩnh, tiểu Màu vẫn chưa thấy xuất hiện.

Hoán Thiên Nữ sửng sốt, xoay người nhìn lại, chỉ thấy đỉnh núi đá cao phía xa đã có một người đang đứng, ống tay áo viền vàng nổi bật trong bóng đêm, con rắn tiểu Màu đang nằm ở dưới chân hấn, không dám động đậy.

“Hoán Thiên Nữ.”

“Điện hạ đã đến.”

“Ta đến ngăn cản ngươi phạm sai lầm.”

“Sai lầm? Nội đan của nàng là phượng thần, điện hạ chẳng lẽ không biết?” Hoán Thiên nữ cuối cùng không nhận được, lắc đầu nói, “Năm đó bệ hạ, thái tử hướng dẫn các chư thần hợp lực thiết kế trận Thái thượng kính, thất bại nhiều lần, về sau phượng thần góp vào nội đan mới thành công, làm cho điện hạ nguy hiểm mấy ngàn vạn năm, giờ nội đan này liên quan tới sát trận Thái Thượng Kính, giữ lại sợ không ổn, điện hạ có thể để tính mạng nàng ta lại nhưng không thể giữ lại nội đan!”

“Tấm lòng của ngươi, ta chưa bao giờ hoài nghi.” Ma thần nói, “Nhưng nhìn khắp sáu giới, ai có thể đẩy ta vào Thái thượng kính? Ngươi không cần lo lắng.”

“Dù sao, ta không thể giữ nó lại để uy hiếp điện hạ.”

“Mất nội đan, nàng không thể biến thành hình người.”

“Làm sao quan trọng so với điện hạ.”

“Hoán thiên nữ, không cần để ta thất vọng.”

Hoán Thiên Nữ cắn môi, sau một lúc lâu nói: “Điện hạ vẫn không tha thứ cho ta?”

“Năm đó là phụ huynh ta ép buộc ngươi, làm cho ngươi bị quản chế, không phải là lỗi của ngươi.” Ma thần nói: “Ta vào trận, không phải chỉ vì cứu ngươi, ta chính là đánh giá bản thân quá cao, muốn thử sát trận một lần.”

Lời nói thẳng thắn làm đau lòng người, Điền Chân lúc này mới nhớ câu nói “Ta không thích ngươi” tuy rất đả kích người khác nhưng may mà tinh thần nàng cứng cỏi, nếu không chắc sớm chùn bước.

Hoán Thiên Nữ trầm mặc một lát, ngược lại mỉm cười.

Trên cổ căng thẳng, Điền Chân không tự chủ được há mồm hô hấp, đúng lúc này, nội đan từ tay nàng ta nhanh chóng bay tới, tiến vào trong bụng.

Hoán Thiên Nữ nói: “Ta phải đi, có lẽ ngươi có hứng thú đưa ta một đoạn đường.”

Khôi phục lại hình người, Điền Chân tự đứng lên, thấy Ma thần tỏ vẻ không muốn giữ lại, đành phải gật đầu đáp ứng.

Hoán Thiên Nữ cúi người bái lạy: “Tây điện hạ bảo trọng.”

Ma thần không nói gì, xoay người biến mất.

Phong cảnh nơi Thập phương hư đã không hiểu sao trở nên hiu quạnh, cây cối thưa thớt, cỏ héo rũ, tiểu Mâu đi xuyên qua tầng mây, hai người ngồi trên lưng rắn rất là chắc chắn. Không ai nói câu gì, khúc mắc giữa hai người tựa hồ như cũng giảm đi rất nhiều, không khí chưa bao giờ hòa hợp như lúc này. Hoán Thiên Nữ không muốn nàng đưa đi quá xa, nói: “Kỳ thật bệ hạ hần...”

“Hần xưa nay đã như vậy.” Hoán thiên nữ nói: “Quả thực không sao, làm sao hần đưa ta, nếu hần không tới ta còn cao hứng hơn.”

Điền Chân ho nhẹ: “Bệ hạ cố ý nói nặng, chỉ vì muốn người trả lại nội đan cho ta mà thôi.”

Hoán Thiên nữ nói: “Ta hiểu, người không cần an ủi.”

Điền Chân nói: “Thiên nữ nếu hiểu, cần gì phải đi, bệ hạ cần người.”

“Không giữ lại, bệ hạ chắc đã lựa chọn, chẳng lẽ ở lại nhìn hần tiếp tục dung túng cho người sao, người là thương hại ta?”

“Ta không có ý này.”

Thua, cũng muốn giữ lại lòng tự tôn, Điền Chân không hận nàng, ngược lại cảm thấy nể phục, vì đuổi nàng đi, tuy rằng nàng ta dùng chút thủ đoạn nhỏ nhỏ nhưng chưa bao giờ có ý hại tới mạng nàng.

“Thiên nữ có tính toán gì không?”

“Về Chân núi Ưu Bà, phong bế thần lực, có lẽ mấy ngàn vạn năm sau sẽ tỉnh lại, hy vọng lúc đó có thể vẫn nhìn thấy điện hạ.”

Điền Chân muốn nói gì lại thôi, kết quả cũng không biết khuyên thế nào.

Hoán Thiên Nữ bỗng nhiên nói: “Đan điền của người bị hao tổn, không có khả năng sửa lại nội đan, điện hạ chắc đã chịu rất nhiều tổn thất để bảo vệ người, nếu lúc này ta muốn thu hồi nó, người có bỏ được không?”

Điền Chân trầm mặc nửa ngày, nói: “Người cầm đi.”

Hoán Thiên nữ từ từ nâng tay, nhưng lại nhẹ nhàng hạ xuống, cười yếu ớt: “Người giờ đã biết nội đan có vấn đề, phải hiểu được bản thân quan trọng thế nào.”

Điền Chân nói: “Ta sẽ không chạy loạn, Thiên nữ còn có gì muốn nói với ta?”

Hoán Thiên nữ xoay người nhìn thẳng vào mặt nàng: “Thời gian cấp bách, điện hạ lấy thiên nguyên thần quang hấp thu độc tính vào trong cơ thể mình, nếu cần khôi phục ít nhất mất nửa năm, vì phải kìm hãm độc tính, điện hạ đã sử dụng mất một nửa công lực.”

Điền Chân tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giờ này biết sự thật vẫn gây người ngơ ngẩn.

Hoán Thiên nữ nói: “Tuy thế, sáu giới hiện này cũng không có ai địch nổi với hần, ta chỉ lo lắng cho người.”
“Ta hiểu được.”

“Đây là chuyện cuối cùng ta làm vì hần, tự giải quyết cho tốt.”

Hoán Thiên Nữ nói xong, tùy tay phát lên tay áo, một lần nữa bước lên lưng tiểu Mâu, chớp mắt biến mất trong tầng mây, không thấy quay đầu lại.

Lúc đó, một bóng người ngã xuống, nằm hôn mê bất tỉnh.

Điền Chân còn đang phiền muộn việc Hoán Thiên Nữ rời đi, quay đầu lại nhận ra người này, càng lắp bắp kinh hãi.

Đức Âm Long nữ?

Hạ độc, bản thân còn dám đến nơi này thám thính. Điền Chân nghĩ đến mấy ngày đau khổ vừa rồi và công lực của Ma thần bị hao tổn đều do nàng ta gây nên càng thêm ngứa răng. Vừa vặn vùng này gần với Hư Thiên Ma giới, gần đây có Ma binh đứng gác, nàng phóng tín hiệu gọi tới hai ma binh, mang Long Nữ trở về Ma cung.

Muốn duy trì thân phận, tất nhiên sẽ cô độc, Mấy ngày Hoán Thiên nữ đến Ma cung nhân duyên không được tốt lắm, giờ nàng ta rời đi, chúng ma đều vì Điền Chân mà rất vui vẻ, chỉ duy nhất Điền Chân lại không thấy vui sướng chút nào, đứng cô đơn trên đỉnh núi đá, cảm thấy Hư thiên so với ngày xưa lạnh hơn rất nhiều, giống như khi nhân gian có thêm hương vị khác.

Ở tầng cao nhất nơi phía ngoài tầm điện, Ma thần đứng một mình chỗ cao nhất, nơi Thạch Lan, tầm mắt nhìn phía phía xa.

Điền Chân vội vàng chạy nhanh tới, đầu tiên là sững sốt, đi nhẹ bước chân tới bên người hắn, nhìn theo tầm mắt của hắn nhưng chỉ thấy núi đá vụn dậm xung quanh, ở giữa là các loại ánh sáng dạ minh châu, hồng, xanh, đỏ tím thi nhau lấp lánh làm động lòng người, cuối cùng là bầu trời đêm không phân biệt được đâu là trời, đâu là núi.

Không ai nói gì, không biết đứng bao lâu, mãi đến khi ánh sáng dạ minh châu trên cây cột đối diện với Ma thần bị chắn lại, ánh sáng phía xa bắt đầu tắt theo.

Đêm đã đến .

Điền Chân quay đầu nhìn sang người bên cạnh, thấy hắn vẫn không có chút động tĩnh, ánh sáng ảm đi làm nổi lên phần cô độc, giấu đi một phần uy nghiêm khí thế của con người hắn.

Điền Chân nhẹ nhàng kéo tay hắn: “Bệ hạ nhìn cái gì mà chăm chú như vậy?”

Ma thần thu hồi tầm mắt, nghiêng người nhìn nàng nói: “Ta nhìn lại không gian quen thuộc, cảm giác đau lòng, tựa hồ phải rời khỏi đây.”

Tuân theo Thiên ý, mặc dù không sợ Thái thượng kính, vẫn có chút quyến luyến với sáu giới, Điền Chân miễn cưỡng cười nói: “Bệ hạ tin tưởng thiên ý như vậy là cho rằng ta sẽ hại người sao?”

“Ta không có ý này.”

“Thế làm sao bệ hạ phải có tâm trạng kia?”

“Nếu ta lại bị phong ấn, người sẽ làm thế nào?”

Điền Chân không trả lời ngay, hỏi lại: “Bệ hạ muốn nghe đáp án như thế nào?”

Ma thần dời tầm mắt nói: “Nói một đáp án làm cho ta vui vẻ.”

“Bệ hạ cũng thích nghe lời nói dối sao?”

“Thỉnh thoảng.”

“Ta nói ta sẽ cố gắng sống tốt, bệ hạ có thất vọng không?”

Ma thần một lần nữa nhìn nàng, một lúc sau mới nói: “Ta không thích người trực tiếp như vậy, phượng hoàng.”

“Ta sẽ sống tốt, nghĩ biện pháp cứu bệ hạ ra.” Điền Chân nhìn hắn không chớp mắt, “Thế nào, đáp án này bệ hạ có hài lòng?”

“Ngu xuẩn” Ma thần đưa tay lên vỗ vào đầu nàng, hơi nghiêng mặt “Người có năng lực gì cứu được ta?”

“Thế ta nói ta nguyện ý theo bệ hạ cùng vào Thái Thượng Kính, đáp án này có thể làm bệ hạ cao hứng không?”

“Hoa ngôn xảo ngữ.”

Điền Chân mỉm cười: “Ta vừa rồi thật ra là đi Tiên giới.”

“Đi tìm bằng hữu của người?”

“Hắn không phải là Thiếu cung, là Tiên đế Thủ Nguyệt Vi.”

Ma thần lên tiếng “ừ”, tỏ vẻ không ngạc nhiên.

Điền Chân nói: “Bệ hạ đã biết thân phận của hắn, vì sao không nói ra?”

Ma thần nói: “Người không giấu ta, là hắn lừa ngươi.”

Điền Chân trầm mặc một lát, ôm lấy thắt lưng của hắn: “Bệ hạ, ôm ta một cái đi.”

Từ “Ôm” nghĩa không giống với trước kia, không khí không thích hợp cự tuyệt. Ma thần hiển nhiên không quen làm động tác này, tay trái chậm rãi nâng lên, chân chờ hồi lâu trong không trung mới đặt nhẹ lên lưng nàng, coi như là ôm.

“Phượng hoàng, về nội đan không cần để ý.”

“Ta biết.”

“Nếu ta đã trở lại, tất sẽ có cơ hội bị phong ấn lại.” Ma thần dừng lại một lúc, lại nói tiếp “Ta đem cơ hội này ban cho ngươi.”

Điền Chân chỉ nói: “Được.”

Nước mắt chảy ra đầm đìa, lặng yên dính vào y phục của hắn làm thấm ướt một mảnh áo, không biết vì sao nàng lại khóc, không cần nghĩ tới nguyên nhân, rõ ràng không phải là lúc sinh ly tử biệt nhưng nước mắt làm sao mà không dừng được.

Cùng với bóng đêm Hư thiên, trước mắt tuy ảm áp trong lòng tràn đầy bi thương.

Nội đan Phượng thần, liệu có phải là thiên ý?

Nếu tương lai thật sự có một ngày như vậy, câu nói của hắn hôm nay có thể giảm bớt áy náy của nàng?

“Người khóc.”

“Không có.” Điền Chân dùng tay áo lên mắt, cố nghĩ ra có khác “Gió thổi hạt cát bay vào.”

Không đợi Ma thần nói thêm câu nào, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi nói: “Bệ hạ nói vậy làm cho ta thấy tức giận, ngay cả bệ hạ cũng tin thiên ý, ta không tin, ta không tin thiên ý.”

Ma Thần nhìn nàng một lúc lâu, trong ánh mắt tựa hồ có thêm chút ôn nhu: “Ta ra ngoài mấy ngày tới, người ở lại Ma giới, không được đi loạn.”

Điền Chân giật mình: “Ra ngoài có việc gì?”

Ma thần nói: “Một việc quan trọng.”

Điền Chân không ngăn cản, tưởng hắn làm việc tùy ý nhưng thật ra rất đúng mực, biết rõ công lực hiện đang bị hao tổn, không nên hành động thiếu suy nghĩ, lại vẫn kiên trì chứng tỏ việc lần này thật sự rất quan trọng.

“Lúc nào trở về?”

“Ngắn thì mười ngày, lâu là một tháng.”

“Gọi Thiên vương đi cùng ngươi.”

“Không sao.” Ma thần nói: “Một nửa công lực, ta cũng đủ dùng.”

Lúc trước, ở Bắc Nhai tận mắt nhìn thấy hắn dùng một nửa công lực đánh lui liên quân hai giới, Điền Chân công nhận: “Ta không hoài nghi thực lực của bệ hạ, nhưng mong bệ hạ thông cảm với lo lắng của ta, nhớ tự bảo trọng.”

Ma thần nói: “Người không phải lo lắng, ta cho hắn theo là được.”

Điền Chân suy nghĩ thêm, lại nói: “Còn nữa, bệ hạ đáp ứng ta, lần này đi ra ngoài phải cẩn thận, không để bại lộ hành tung.”

“Tất nhiên.”

“Cũng không tiện tay tham gia vào chuyện khác.”

“Phượng hoàng đông dài.” Ma thần thoát khỏi nàng.

Nhìn hần biến mất, Điền Chân cười.

“Ta nói mà, người rần vừa đi, phụ hoàng chỉ tốt với người!” Một bóng dáng nhỏ bé không biết từ nơi nào xông ra.

Điền Chân tức giận nói: “Nàng ta không đi còn tốt hơn!”

“Sợ cái gì, có ta cùng ca ca, đều có thể giúp phụ hoàng.”

“Tiểu tử” Điền Chân bật cười, kéo hần lại “Phụ hoàng cùng ca ca người đi ra ngoài, từ giờ trở đi, việc phòng thủ bên ngoài người để ý cho ta.”

Lộ Tiểu Tàn nói: “Còn hôn thê của tình nhân cũ của người làm gì bây giờ?”

Điền Chân ngốc ở, giận dữ: “Ai là tình nhân cũ của ta, hả?”

“Chuyện của người cùng Hoa bá bá ta đã nghe từ lâu.” Về mặt Lộ Tiểu Tàn đắc ý, “Đừng tưởng rằng phụ hoàng không biết, người liền...”

“Tiểu tử xấu xa!” Điền Chân giơ tay lên.

Lộ Tiểu Tàn thoát ra, đôi mắt to lóe ra ánh nhìn tà ác: “Người như thế nào chộp tới nàng, khẳng định là giận nàng đoạt đi Hoa bá bá.”

Điền Chân nói: “Ta bắt nàng, là vì nàng hạ độc với ta, hiểu chưa, hạ độc!”

“Là nàng hạ độc nha.” Lộ Tiểu Tàn hiểu ra, vỗ tay nói, “Vậy nàng chắc là ghen tị, trách không được hôm trước Hoa bá bá đưa máu trong tim tới, hần vẫn nhớ thương người đâu...”

Điền Chân không nói hai lời, kéo tai hần.

“Ta không nói !” Lộ tiểu tàn né tránh, hỏi, “Người nói nên làm gì bây giờ, giết nàng báo thù?”

Điền Chân không cần nghĩ ngợi nói: “Cứ để đó, đừng để cho nàng thoải mái nhưng cũng đừng để cho nàng ta chết, chờ phụ hoàng người về thì nói sau.”

Mọi việc ở Ma cung đều diễn ra bình thường, hơn mười ngày trôi qua, Ma thần và Lộ Băng Hà vẫn chưa thấy tin tức gì, còn bọn họ đi làm chuyện gì Điền Chân cũng đoán không ra, ở sáu giới điều gì có thể làm cho hần quan tâm đến thế? Nàng tuy có vội vàng nhưng cũng không lo lắng, Lộ Băng Hà tức trí đa mưu, làm việc chu toàn, thực lực ngang ngửa Chiến Thần Thần Vô Công, quan trọng hơn hần biết cách nói năng với phụ thân. Tuy Ma thần đại nhân tự phụ nhưng có lúc sẽ biết khắc chế tính tình, tiếp thu ý kiến của hần, hần đi theo mọi việc sẽ ổn.

Lộ Tiểu Tàn tuy tính cách vẫn trẻ con nhưng nếu nói về vấn đề quản lý Ma giới, hần cũng không thua ca ca hần nhiều, việc phỏng thủ sắp xếp đều bố trí ổn thỏa.

Lúc này, Ma nghiệp Hộ pháp vội vàng chạy vào, giao cho Điền Chân một phong thư.

Quả nhiên hần đến, Điền Chân không cảm thấy kinh ngạc, dẫn theo Ma nghiệp hộ pháp, Cửu Tử Thương và mấy người nữa đi theo, đợt này hiệu quả huấn luyện tăng lên rõ rệt, chúng ma không còn là thùng rỗng kêu to nữa, tinh thần hưng phấn đi theo nàng ra ngoài hư thiên.

Thập Phương hư dã đang có tuyết rơi, cả vùng trắng phau, Triều Hoa Quân đứng một mình trong tuyết đợi nàng.

Điền Chân đến cách hần ba trượng liền đứng lại.

Thấy nàng đem theo một đám người, Triều Hoa Quân mỉm cười: “Ta làm cho người phải phòng bị như thế sao.”

“Phản nghịch Thần giới, không muốn gây phiền toái cho Vương.” Điền Chân nói, “Vương tìm ta chắc có chuyện quan trọng, không ngại cứ nói thẳng.”

Triều Hoa Quân nói: “Người không sao ta cũng an tâm, lúc trước Y Y nàng....”

Vị hôn thê của người hại lão nương chút nữa mất mạng, giờ còn muốn ta cứu nàng, người cho lão nương là thánh mẫu?

Điền Chân bảo chúng ma lùi ra phía sau, nói: “Đây là nàng gieo gió gặt bão, hạ độc là do nàng, tin tức là do Vương tiết lộ, Vương là tới xin lỗi hay là tới xin xỏ cho nàng?”

Cảm nhận được giọng nói của nàng dừng dừng và lạnh nhạt, Triều Hoa Quân âm thầm nói: “Việc này là do ta sai.”

“Sự tình đã qua rồi, xin lỗi cũng không có ý nghĩa.” Điền Chân cắt đứt lời của hắn, “Ý đồ của Vương ta hiểu, Vương cùng bệ hạ là anh em bà con, bệ hạ sẽ không làm khó nàng, Vương lại đưa máu trong tim đến, ta thật cảm kích, ta sẽ chuyển lời tới bệ hạ, về phần thả người ta xin tự nói thẳng không được.”

Triều Hoa Quân gật đầu nói: “Ta lần này đến đây cũng không phải chỉ những chuyện này.”

Điền Chân nói: “Còn có chuyện khác?”

“Hoàng nhi...”

“Vương.” Điền Chân ngăn hắn nói tiếp, “Người cứ gọi như vậy, Long nữ lại thêm ghen tị, khi đó ta không chỉ trúng độc đơn giản như vậy.”

Dù sao cũng ngại trước mặt bọn Cửu Tử Thương, Triều Hoa Quân không tiện nói nhiều, nhẹ giọng thở dài: “Người cứ tưởng rất nhu thuận, có đôi khi lại...rất có chủ kiến.”

Điền Chân nói: “Ta vẫn có chủ kiến, là do người không để ý thôi.”

“Hắn trước sau cũng bị phong ấn, người cứ như vậy...”

“Vương chắc vẫn không hiểu ta, ta chưa bao giờ tin vào lời tiên đoán đó, vận mệnh là do mình không phải do trời.” Điền Chân nói, “Những lời này cũng không hơn so với cầu tính, ta về trước.”

Triều Hoa Quân tiến lên vài bước, Ma nghiệp hộ pháp, Cửu tử thương mấy người lập tức lắc mình đi lên phía trước ngăn lại hắn.

Điền Chân nói: “Nếu Vương cảm thấy an nguy của Long Nữ không quan trọng, có thể tấn công Ma giới.”

Triều Hoa Quân trầm mặc một lúc, cười: “Ta chỉ muốn nói với người, nếu người quả thật thích ở Ma giới thì cứ ở lại, nhưng nếu muốn trở về ta cũng sẽ bảo vệ người.”

Điền Chân trầm mặc một lát, nói: “Cám ơn ý tốt của Vương.”

“Chuyện của Y Y vẫn chờ ý của người, ta ở bên ngoài này chờ.”

Ma thần ra ngoài là chuyện bí mật, kể cả Cửu Tử Thương bọn họ cũng không biết, Điền Chân chỉ nói là hắn cùng Lộ Băng Hà đi thăm dò, kiểm tra Ma tuyến, Về phần Triều Hoa Quân, lấy cớ kéo dài thời gian không khó, đơn giản cứ phái một tiểu binh ra, nói Long nữ không gặp khó khăn gì, đợi tìm được cơ hội thích hợp thì lại cầu tình, linh tình, bên ngoài cũng không động tĩnh.

Hai ngày sau, Điền Chân đang nói chuyện với Lộ Tiểu Tàn trên núi đá, có người báo Lộ Băng Hà đã quay về.

“Bệ hạ đâu?”

“Chưa thấy.”

Điền Chân nghe vậy lập tức đứng dậy muốn chạy đi xem, vừa nhảy xuống núi đá đã thấy Lộ Băng Hà từ từ đi tới, mái tóc màu trắng làm nổi bật vẻ uy phong凛冽.

Điền Chân vội hỏi: “Bệ hạ đâu?”

“Đã về tắm điện.” Lộ Băng Hà không nhìn nàng, gọi đệ đệ đi theo hắn.

Điền Chân nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh về tắm điện, quả nhiên thấy Ma thần đang đứng một mình trong điện, bồn ba nhiều ngày, tuy thần thái không giảm nhưng trên mặt có vài phần kinh ngạc.

Đã dự đoán được phản ứng của hắn, Điền Chân ho nhẹ hai tiếng, đi nhanh vào ôm lấy cánh tay hắn: “Bệ hạ, sự tình giải quyết đã xong?”

Ma thần quay đầu nói: “Ta sợ người chờ lâu sốt ruột, cố làm cho xong sớm..”

Vị thần này cuối cùng cũng biết có người đợi mình, Điền Chân âm thầm cao hứng, hỏi: “Thuận lợi không?”

Ma thần lên tiếng “Ừ” xem như trả lời, sau đó tiếp tục quan sát bốn phía: “Cái này là do người làm?”

Tắm điện trống trải lúc trước giờ đã có thêm vài đồ lặt vặt như bộ bàn ghế, ấm trà, đui đèn, thảm... Trên tường vẽ thêm vài bức tranh nhìn ấm áp, phong nhã, phía trên tháp cũng trải thêm mấy tấm đệm dày màu anh đào, theo kiểu phong cách Tây Âu.

Tuy rằng nàng cũng thích cách bài trí phong cách thần thoại Hy Lạp lúc trước nhưng phong cách lạnh lùng, nàng không thích hẳn như vậy.

“Là ta và Tiểu Tàn làm.” Điền Chân chỉ vào bức tranh thật lớn kia hỏi “Bệ hạ có thích không?”

Ma thần nghiêng người: “Cử tri nhàm chán.”

Điền Chân kêu lên “Nga”, buông tay hắn ra: “Bệ hạ không thích, để ta bảo Tiểu Tàn dọn đi.”

“Không sao.” Ma thần phất cao tay áo: “Ta mặc dù thấy nhiều chuyện, cũng không phải không vui.”

Điền Chân cúi đầu, lấy tay áo che mặt, cười trộm.

“Phượng hoàng?”

“Bệ hạ muốn tắm rửa không?” Điền Chân nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường, ngẩng đầu hỏi.

Đi đường mỗi mệt, Ma thần tự mình đi ra sau tắm điện tắm rửa, vừa lúc Lộ Tiểu Tàn đi vào vấn an, Điền Chân nhân cơ hội đi ra ngoài nói chuyện với hắn, đến khi nàng quay lại Ma thần đã xong và đang đứng ở trước tháp.

Hắn chủ động mở miệng nói: “Phượng hoàng.”

Điền Chân vội vàng đi đến trước mặt hắn: “Bệ hạ mệt mỏi không? Đi nghỉ sớm một chút.”

Ma thần không tỏ thái độ gì, tầm mắt dừng thật lâu trên mặt nàng, sau đó bắt đầu từ từ nhìn xuống...

Hắn quan sát quá chăm chú, còn cẩn thận hơn so với lần đầu tiên gặp mặt, Điền Chân thấy không tự nhiên, ánh mắt lợi hại như xuyên thấu qua người nàng, giống như toàn thân đang bị kiểm tra. Không hiểu dụng ý của đại thần, Điền Chân vội vàng cúi đầu xem lại mình, phát hiện cũng không có chỗ nào không ổn, lại ngẩng đầu lên nhìn hắn khó hiểu.

Vừa tắm rửa xong, tóc dài vẫn đọng nước còn đang xoa xuống, khuôn mặt càng thêm sâu xa, đôi con mắt tối đen như mực, con mắt hẹp dài giống như cũng được gột rửa, nổi lên ánh sáng màu sẫm hun hút.

Tim Điền Chân đập thành thịch.

“Bệ hạ nhìn cái gì?”

“Nhìn xuống.”

Điền Chân không phản ứng kịp: “A?”

Ma Thần trực tiếp xoay người về phía tháp ra hiệu.

Đây là..., thần kinh trong phút chốc như bị đứt rời, Điền Chân theo bản năng lấy hai tay kéo vạt áo, lui về phía sau hai bước, hoài nghi chắc mình nghe nhầm: “Cái gì?”

Ma thần nhú mi, nâng tay đưa nàng lên tháp.

Sự tình đột nhiên phát sinh, không kịp dự đoán, phương thức này làm Điền Chân không kịp thích nghi, muốn đứng dậy, chân tay không thể động được, lúc này hoảng sợ đến chết khiếp.

“Đợi chút ...ngươi làm cái gì?”

Vật áo bị ngăn trở, quần áo tự động bay đi.

Rõ ràng vị thần này có tác phong “Động tay chứ không động mồm”, Điền Chân trần truồng nằm ở trên bậc tháp, suýt nữa thì hôn mê vì xấu hổ – không hổ là thần, quyết định gì cũng thần tốc, nàng còn chưa chuẩn bị kịp đâu!

Ma thần cúi người xuống.

Ngón tay thon dài với màu da hoàn mỹ, chắc chắn, vừa chạm tới da thịt nàng Điền Chân đã kích động đến nổi máu chảy như nhanh hơn, làn da toàn thân phấp phồng, rất giống như tôm luộc.

Hứng thú của Ma thần hiển nhiên không chỉ ở trên mặt nàng, tay dần dần đưa xuống.

“Chậm đã!” Điền Chân cuối cùng không nhịn được kêu lên.

“Hử?” Giọng điệu hơi cao, không có chút ý thăm dò, biểu đạt độ bất mãn.

Khí thể Điền Chân không hiểu tại sao giảm đi một nửa, nói chuyện bắt đầu bừa bãi: “Bệ...bệ hạ, ta xác thực thích ngươi, nhưng là ta biểu lộ suy nghĩ của mình, ta...như vậy nhanh quá, còn có...ta cần thời gian thích nghi...ta...”

Tiếng nói im bật, một bàn tay không chút khách khí bưng kín miệng của nàng.

Đây là cảnh tượng gì? Điền Chân không biết nên khóc hay nên cười – động hay không động, còn không cho nàng nói, cho dù có nói được nào ai có lá gan mà chạy tới tắm điện cứu nàng đâu, chắc kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, làm sao giống như...bạo lực! Rất bạo lực !

Phát hiện phản ứng của nàng có chút dị thường, Ma thần đưa tầm mắt tới mặt nàng: “Phượng hoàng, suy nghĩ cái gì?”

Một lần nữa xin được quyền lên tiếng, Điền Chân ghen hòng, mặt đỏ bừng nói: “Bệ hạ làm cái gì? Ta....nghĩ cái gì?”

Ma thần tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ngươi đã biết?”

Điền Chân không nói gì, tỏ vẻ quá dễ để giải thích ra còn gì, ở tình trạng này còn không biết hẳn muốn làm gì, nàng không phải đã được học hành nhiều năm sau!

Ma thần nhìn nàng một lúc, mở miệng nói: “Phượng hoàng, ngươi suy nghĩ quá nhiều.”

Suy nghĩ nhiều? Điền Chân há miệng “A”, lại nghĩ tới hình tượng tuyệt hảo của vị thần này, bắt đầu nghi rằng hẳn chỉ định giúp nàng thay đổi xiêm y, nhìn không được thốt ra: “Ngươi chẳng lẽ không phải muốn tạo thêm một tiểu thiên vương sao?”

Yên lặng.

“Ngươi, là dụ dỗ ta sao?”

Tiếng nói trầm thấp, sức nặng trên người đột nhiên gia tăng, ép tới mức Điền Chân thiếu chút nữa thở không nổi.

Rồng này quá nặng! Điền Chân chịu kích thích ghê gớm, trơ mắt nhìn khuôn mặt tuần tú ngày càng gần, tóc dài đều xoa hết xuống dưới, làm nàng cố gắng kêu mình thật bình tĩnh —a, đầu hũ a, sắc tức là không, suy nghĩ nhiều! là ta suy nghĩ nhiều! Hẳn chỉ quan sát ở mức độ gần thôi....

Đôi long mi cong vút, mắt đẹp, hài hòa tinh xảo, trang sức trên trán lóe ra lay động, làm người ta hoa mắt.

Mũi cao thẳng sắp chạm đến chóp mũi của nàng, bỗng nhiên lại dừng lại.

Cuối cùng là ai dụ dỗ ai đây? Hô hấp của Điền Chân bắt đầu khó khăn.

Hiệu quả của việc nhìn gần tốt hơn nhiều so với xem từ xa, đôi môi bạc lộ ra độ cong dụ hoặc, đôi mi rậm hạ xuống, con ngươi thâm thúy lưu động lấp lánh, càng làm cho người ta hồn bay phách tán, làm nàng mất đi lý trí.

Trên tay không biết khi đã thoát khỏi trói buộc, ma xui quỷ khiến, Điền Chân không cố chống lại, ngược lại nâng tay đặt lên gáy của hắn. . .

Nhưng vào lúc này...

Ma thần hình như tỉnh táo lại, hơi hơi nghiêng mặt đi: “Hừm!”

Mũi nóng lên, chất lỏng không ngừng chảy ra, Điền Chân nhắm mắt cứ thế mà hôn mê.

Chuyện phát sinh đêm nay thật khó nói thành lời, toàn bộ quá trình là: đầu tiên là đại thần bạo lực làm nàng suy nghĩ nhiều, cuối cùng lại dẫn tới làm cho hắn cũng suy nghĩ nhiều, không khí làm cho hắn ôn nhu, kết quả là nàng bị chảy máu mũi hôn mê...Sau khi tỉnh lại, đại thần đã ngồi ở trên bậc tháp, đang ở tư thế trầm tư giống như mọi khi.

Điền Chân ngồi ở trên núi đá, nắm mũi của mình.

Cái mũi này, thật đáng chán, làm cho mặt mũi nàng cũng mất hết, thực ra...chuyện gì cũng chưa phát sinh, nàng nghe ai đó đã từng nói lần đầu sẽ nhẹ nhàng vô cùng? Thế nhưng thân thể của nàng chắc là không thích hợp, nhưng muốn miêu tả cụ thể cảm giác kia lại không thể nói rõ thành lời.

Còn đang buồn rầu, hai tay nhỏ bé từ phía sau bịt kín mắt nàng.

“Đừng đùa, Tiểu Tàn ngoan.” Điền Chân nghiêng đầu, thuận thế kéo hắn ngồi xuống.

“Mấy ngày nay không gặp người, người cùng phụ hoàng làm cái gì vậy?”

“Không phải mới gặp hôm qua sao?”

“Đó là bảy ngày trước.” Thấy bộ dạng nàng như bị dọa, Lộ Tiểu Tàn càng thêm nghi hoặc, quơ bàn tay nhỏ bé trước mặt nàng “Người bị choáng váng?”

Nàng chảy bao nhiêu máu mũi mà hôn mê đến bảy ngày a, Điền Chân đang cảm thấy có vấn đề lại nhớ tới chuyện Triều Hoa Quân cầu tình hôm trước nhưng chưa kịp nói, vội vàng đỡ dành Lộ Tiểu Tàn hai câu, phân phó vài việc cho hắn làm còn bản thân nàng thoát thân quay trở về tẩm điện.

Ma thần sau khi trầm tư xong, mắt nhìn ra cửa điện, thấy nàng tiến vào liền đem tầm mắt chuyển rời.

Điền Chân càng thêm chắc chắn là có chuyện, lại không tiện chủ động mở miệng, chỉ đành đem chuyện Triều Hoa Quân nói cho hắn: “Triều Hoa Quân từng đến cầu tình, hy vọng bệ hạ tha cho Đức Âm Long nữ.”

“Ta đã biết.”

Xem ra bảy ngày nay đã xảy ra không ít chuyện, Điền Chân hỏi: “Bệ hạ trả lời hắn như thế nào?”

“Ta chưa trả lời.” Ma thần nói, “Hắn là biểu huynh trên danh nghĩa của ta, Long Nữ lại hại người trúng độc, nên để người làm chủ.”

Điền Chân lắc đầu nói: “Bệ hạ quyết định thế nào, ta cũng không có ý kiến.”

“Không khoan dung.” Ma thần nói, “Nếu ta giết nàng, người thích phải không?”

Điền Chân nghe thấy có chút không hợp, nhíu mày nói: “Nàng ta nếu đứng ở lập trường là phe của Thần giới, xuống tay hại ta là chuyện có tình có lý, nhưng đối với một người chút nữa lấy mất mạng ta, ta sẽ không xin xỏ cho nàng, huống chi việc này làm cho bệ hạ tổn hại công lực, khoan dung phải nhìn đối tượng, nàng không quan hệ gì tới ta, ta vốn không có lý do phải khoan dung.”

Ma thần nói: “Nàng cướp đi Phượng Vương, người ghen ghét nàng không?”

Điền Chân giật mình, nhìn hắn chậm rãi nói: “Bệ hạ nói lời này là có ý tứ gì?”

Ma thần quay đi: “Không.”

“Người hoài nghi ta?”

“Người nghi nhiều.”

“Phải không?” Điền Chân nói, “Xin xỏ sẽ trở thành khó quên tình nhân cũ, không xin xỏ lại thành ghen ghét, bệ hạ muốn nghi thế nào ta cũng không có cách.”

Nói xong nàng xoay người bước đi.

“Ta đang suy nghĩ, lấy người làm vợ.”

Suy nghĩ? Điền Chân bị thái độ này làm cho tức giận, dừng bước, quay lại trừng mắt nhìn hắc, trên mặt ngược lại cười rộ lên: “Bệ hạ cứ từ từ suy nghĩ.”

“Giận dữ còn cười, người tức giận.” Trong chớp mắt, Ma thần đã đi tới trước mặt nàng, tay trái xoa một bên mặt nàng, khóe môi khẽ nhếch vừa cười vừa như không cười “Ta nếu có khả năng lưu lại, sẽ thú người làm vợ, người vẫn đi sao?”

Vị thần này chắc nói là không biết phong tình nhưng thật ra là một cao thủ tán tỉnh, Điền Chân vẫn đang giận, nhanh chóng hất cánh tay hắc ra: “Ta ác độc như thế, bởi vì ghen ghét nên muốn mượn đao giết người, làm sao xứng với bệ hạ.”

“Ta quá đáng.” Ma thần nói, “Ta không phải nghi ngờ người không thiện lương, chỉ là để ý.”

Điền Chân trả vờ như không hiểu: “Để ý cái gì?”

Ma thần không trả lời, xoay người nói: “Viêm Vô, lệnh cho Tiểu Tàn trả Long Nữ về.”

Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy trong điện không có người nào, Điền Chân đối với vị “Viêm Vô” kia càng thêm tò mò, đồng thời âm thầm nói ở trong lòng— chẳng lẽ cứ dễ dàng như vậy, nên học Thần để bệ hạ, cho nàng ít độc để cho nàng cũng phải chịu lại ít tội của mình, thế mới công bằng chứ...

Mà quên đi, hắc đang khen nàng hiền lành, thiện lương đâu, hôn nay coi như để lại cho nàng ta một cơ hội.

Trên thảo nguyên, tuyết rơi, gió thổi, rừng rậm, núi đá...cảnh sắc đủ loại hiện ra trước mắt, nhìn không thấy ranh giới, tuy rằng trước kia Điền Chân thường đi cùng với bọn Cửu Tử Thương chơi đùa nhưng chưa bao giờ đi xa đến thế, cơ hồ nàng cũng không nhận ra đường đi.

Chưa bao giờ thấy hắc có hứng thú đi chơi như vậy, tựa hồ phải đi khắp Thập Phương Hư dã, Điền Chân càng thêm bất an, khuyên nhủ: “Đi ra lâu như vậy, vẫn là đi về trước đi, lúc khác lại xem.”

Ma thần nói: “Không cần lo lắng, phượng hoàng.”

Theo lý thuyết, một nửa công lực của hắc không người nào có thể đấu nổi, hắc sẽ không xảy ra chuyện gì, Điền Chân bất đắc dĩ nghe theo, tinh thần vẫn vô cùng khẩn trương, khó có thể tập trung ngắm cảnh, hết nhìn đông lại nhìn tây.

Thấy nàng như vậy, Ma thần nói: “Ta đáp ứng với người, sinh ra biến cố, lập tức lui về Ma cung, sẽ không ham chiến.”

Điền Chân vốn còn đang lo lắng, nghe vậy cười rộ lên: “Bệ hạ làm sao biết ta lo lắng chuyện này?”

“Người hiểu ta.”

“Vậy có thể đáp ứng ta một điều kiện không?”

“Nói đi.”

“Ta thích bệ hạ, nhưng ta cũng thật lo lắng.” Điền Chân cúi đầu nắm tay áo, thử hỏi “Bệ hạ có phải cũng hiểu ta như vậy?”

“Đây cũng là điều kiện sao?”

“Có, ta thích bệ hạ, đương nhiên cũng hy vọng bệ hạ trong lòng chỉ có thể có ta.”

Ma thần nói: “Nếu ta không còn, người liệu có quay về bên người Phượng Vương?”

Điền Chân hỏi lại: “Bệ hạ để ý?”

Ma thần không có trả lời, cúi mặt xuống hôn ở môi nàng: “Điều kiện của ngươi, ta đáp ứng.”

Không nhẹ không nặng, chỉ ngấn ngủi trong nháy mắt, Điền Chân giống như bị điện đánh trúng.

Đến khi phản ứng lại, hắn đã đứng thẳng lưng, không buồn nhìn nàng: “Ta mang ngươi đi nhân giới ngắm cảnh.”

Được hắn nhận lời, vấn đề mấu chốt nhất có đáp án, Điền Chân đối với tình cảm này không còn chút băn khoăn, tâm tình thư sướng đến nỗi lúc nào cũng muốn cười, lại nhắc tới nhân gian, từ này đối với nàng rất là nhớ nhung, dù sao nơi đó nàng đã sinh hoạt hai mươi mấy năm, mấy lần muốn trở về nhưng cuối cùng lại không thấy cửa, giờ phút này hiếm khi hắn chủ động đề xuất, Điền Chân càng thêm vui vẻ, cảm giác này cho đến lúc đặt chân lên đất nhân gian còn chưa hết.

Đây là khu vực chưa khai phá sao?

Điền Chân nhìn cảnh tượng trước mặt, đầu như choáng váng.

Lúc trước, nàng chỉ lo lắng thần lực quá cường đại của vị thần này, chỉ sợ không cẩn thận hắn phát tay áo một cái, vô số nhà cao tầng đổ rạp, hai người sẽ trở thành người ngoài hành tinh xâm phạm trái đất, nhưng con người hôm nay...còn chưa có khái niệm người ngoài trái đất đi.?

Cây cối cổ thụ, mười mấy người dân trong trang phục thôn trang đang hợp lực di chuyển một khối đá lớn, thân hình cao lớn, khăn bịt trên đầu.

Nhân gian nơi này là một không gian khác? Điền Chân thất vọng.

Tảng đá chắc là lăn từ trên núi xuống, chặn con đường đi tới thôn, chúng dân trong thôn vừa hô vừa di chuyển đến toát mồ hôi đầu vẫn không di chuyển được nó, có người còn mang cả thiết mộc côn đi bẫy lên.

Ma thần thấy thế nói: “Con người, kẻ yếu nhất trong sáu giới, lại ương ngạnh như thế.”

Nghe hắn khích lệ, Điền Chân từng là người cũng cảm thấy tự hào, bắt đầu vì đồng loại mà giành phúc lợi: “Bệ hạ giúp bọn hắn đi.”

Chúng dân trong thôn đồng sức hô rồi cùng ra lực, thấy tảng đá trước mặt hơi di động chút đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, bỗng nhiên, tảng đá kia như bị một lực lượng vô hình nâng lên, không hiểu sao phi tới giữa không trung, cao khoảng một trượng, sau đó di chuyển không xa, kêu “Ầm vang” một tiếng lăn sang một bên, trên mặt đất tạo thành một cái hố to, phạm vi mấy trượng, chúng dân bị dọa, vội vàng quỳ xuống đất cầu nguyện, một lúc sau mới đứng lên, mặt mày đau khổ đào đất lấp cái hố kia.

Nàng nên sớm dự đoán được vị thần này không am hiểu làm việc tốt mới phải, Điền Chân vừa hối hận vừa thấy may mắn.

Ma thần nghiêng mặt: “Ta còn chưa dùng nhiều lực.”

Điền Chân cười “Xì” ra tiếng.

“Phượng hoàng, vui sướng khi người khác gặp họa.”

Thấy cặp mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm, rất có ý tứ cảnh cáo, Điền Chân không nhin lại, ngược lại được đằng chân lân đằng đầu, tiến lên sờ vào mặt hắn.

Ma thần nắm lấy tay nàng: “Thích khuôn mặt tuần mỹ của ta?”

Điền Chân chút nữa xỉu, khóe miệng nhếch lên cười: “Ngươi làm sao có thể... có thể nói chính mình tuần mỹ được?”

Ma thần hơi hơi nâng lên cằm, nói: “Ta tôn trọng sự thật.”

Điền Chân lại cười một tràng dài.

Ma thần buông tay ra, cúi mặt xuống phía nàng: “Ngươi có thể tiếp tục.”

Tiếp tục sờ? Biểu tình của Điền Chân cứng đờ, lấp bắp nói: “Thực ra...này...không hẳn chỉ có khuôn mặt.”

“Ta biết.” Ma thần trầm giọng cười to.

Thần ơi, lại thua rồi! Diên Chân muốn đập trán, bỗng nhiên ngửa đầu nói: “Bệ hạ đã biết tình cảm của ta lúc này, ta còn chưa biết bệ hạ cuối cùng có thích ta hay không?”

Ma thần xoay người ra chỗ khác.

Đã đoán được phản ứng của hần, Diên Chân cúi đầu ra vẻ mất mát: “Thật không vui?”

Thấy nàng như vậy, Ma thần mở miệng nói: “Ta sẽ để ý.”

Thử xem đại thần giả vờ tới trình độ nào, Diên Chân cố gắng nhin cười, nói: “Ta là phượng hoàng xấu xí, bệ hạ nói thể trong lòng chưa chắc nghĩ như vậy, chắc là cũng để ý đi.”

“Ta cũng không có ý này.”

“Thế có nhiều hơn một chút không?”

“Ừ.”

“So với bộ hạ bình thường nhiều hơn một chút?”

“Ừ.”

“Có thể so với tiểu Tàn nhiều hơn một chút?”

“Ừ.”

“So với Đại thiên vương cũng nhiều hơn một chút?”

“Phượng hoàng tham lam.”

Diên Chân dựa trán vào trước ngực hần, cười run cả người

Ma thần kéo nàng: “Bên kia có đánh nhau, theo ta qua xem.”

Theo lời Đại thần là bên kia nhưng thực ra phải xa tới vạn dặm, đó là một mảnh rừng hẻo lánh, ít người qua lại, lúc này trên không có cuồng phong gào thét, vài tên thần tướng đáng đứng trên không trung tay cầm vũ khí, ánh sáng nhu hòa đang bao vây một gã yêu mặc áo xanh ở giữa, toàn lực tấn công.

Gã Yêu kia có vẻ đã kiệt sức, không chế chống đỡ nổi, sắp hiện nguyên hình, dưới tình thế cấp bách thể bỗng nhiên trông thấy một người đang đứng đối diện, không kịp nghĩ ngợi liền kêu lớn: “Cầu Ma để cứu!”

Ma thần có vẻ suy tư nói: “Phủ Tam Sơn.”

Diên Chân cơ bản không muốn hần lại nhúng tay vào chuyện này, nhưng nghe thấy tên này nàng lại đem lời khuyên nuốt trở về, cười khổ, Phủ Tam Sơn chính là một trong năm Vương của Yêu giới, là đệ đệ của Yêu hoàng, cứu cũng không phải không tốt.

Tuy kiên trì cầu cứu, Phủ Tam Sơn cũng không có tự tin.

Ma, Yêu tuy là đồng mạch nhưng vị Ma đế này lại có đặc thù riêng, nghe nói hoàng huynh của hần từng chịu thiệt trước Ma đế, hần sẽ không có lý do gì mà cứu mình, nhưng nếu thực rơi vào tay Thần giới, hoàng huynh mặc dù coi trọng hần nhưng Vương tộc Yêu giới xưa nay vẫn có quy củ, rơi vào tay địch phải tự sát, để tránh trở thành con tin. Tình thế trước mắt nguy cấp, trước sau chỉ còn đường chết không bằng liều mạng thử xem, có lẽ còn có hy vọng.

Quả nhiên, nghe được hai chữ “Ma đế”, sắc mặt vài tên thần tướng biến sắc, đồng thời thu trận về, lại không biết nên làm gì, trốn hay ở lại?

Phủ Tam Sơn nhân cơ hội thoát thân ra khỏi trận, thầm nghĩ may mắn, nghĩ tuy hần chưa ra tay, nhưng bản thân đã được cứu sống, hơn nữa biết rằng không thể đắc tội với vị thần này vội vàng đi lên nói lời cảm tạ.

Ma thần hỏi: “Không việc gì đi?”

Lúc trước Yêu hoàng chịu nhục cũng có vài kẻ hầu cận biết, liên quan tới thể diện Yêu hoàng, nào dám bàn tán, ngay cả Phủ Tam Sơn tuy là đệ đệ cũng chỉ nghe loáng thoáng, lúc này thấy hấn đối với mình có chút khách khí, Phủ Tam Sơn âm thầm nghĩ hoặc, vội cười làm lành nói: “Tiểu Vương tài năng thua kém, làm cho Ma đế chê cười, đại ân lần này tiểu Vương xin ghi nhớ, ngày sau nếu có việc gì cần xin cống hiến sức lực.”

Ma thần nói: “Ma, Yêu cùng đồng mạch, ta là nể mặt Yêu hoàng, không cần khách khí.”

Phủ Tam Sơn cũng không dám ở lâu, nịnh hót hai câu liền cáo từ rời đi.

Điền Chân suy nghĩ, thấp giọng hỏi: “Bệ hạ muốn mượn chuyện này để xin lỗi Yêu hoàng phải không? Hấn trời sanh có tính mang thù, chỉ sợ chưa chắc sẽ cảm kích.”

“Ta không cần xin lỗi, hấn cũng không nhận.” Ma thần nói: “Nhưng tương lai hai giới Ma, Yêu phải hợp tác, hấn cần một lý do hợp lý.”

Điền Chân khó hiểu hỏi: “Bệ hạ không phải đã nói hợp tác với hấn không có lợi sao?”

“Ta có lý do của ta.” Ma thần không giải thích nhiều, chuyển sang nhìn mấy tên thần tướng vẫn đang bị dọa đứng đó, hai tròng mắt híp lại, “Đối phó với tiểu vương Yêu giới, lấy nhiều thắng ít, phàm thần vô năng.”

Vô năng không có sai, chỉ có phẩm chất đạo đức là thấp kém, Điền Chân nhanh chóng ôm lấy cánh tay hấn: “Bệ hạ, người định làm gì?”

Ma thần liếc nhìn nàng một cái, không nói.

“Biểu đệ, sao lại tức giận.” Tiếng nói ôn hòa từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

Điền Chân sửng sốt.

Không biết từ lúc nào, phía trên không trung đã có một người đang đứng, áo choàng trắng viền vàng bay phấp phới.

Ma thần chậm rãi nói: “Người là sợ ta tổn thương hấn sao?”

Sát khí dần dần dày đặc, tay áo bắt đầu ửng đỏ, Điền Chân lúc này buông tay cũng không được, không buông tay cũng không xong, muốn giải thích lại không biết nói thế nào cho ổn.

Triều Hoa Quân nhìn về phía Điền Chân nói: “Biểu đệ, nàng vốn là người trong cung của ta, nếu có thể tha cho một lần...”

“Vương nói cái gì?” Điền Chân kinh ngạc.

Ma thần đẩy nàng ra: “Muốn quay về Thần giới không?”

Điền Chân chạy đuổi theo hai bước đã không thấy bóng dáng hấn đâu.

“Tiểu hoàng nhi.” Một bàn tay giữ chặt nàng lại.

Không thể ngờ rằng có hiểu lầm như vậy, Điền Chân lại không lo lắng nhiều, vị thần này sau khi hết cơn nóng tính sẽ rất nhanh suy nghĩ cẩn thận lại, nàng quay lại nhìn Triều Hoa Quân, lạnh lùng nói: “Người cố ý.”

Triều Hoa Quân không phủ nhận.

“Long nữ đã trả lại, nếu người còn muốn khuyên ta quay về Thần giới thì không cần.”

“Người bảo vệ ta, ta thật vui vẻ.”

Điền Chân rút tay về nói: “Thân là kẻ yếu, bản năng không thích giết chóc, lại càng không muốn nhìn thấy giết chóc không có lý do, nếu là người khác ta cũng sẽ cứu, không phải bởi vì người.”

“Người mặc dù phản bội, ta cũng chưa bao giờ nghĩ việc hại người.” Giọng điệu của Triều Hoa Quân vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, “Hoàng nhi, lúc trước ta đối xử với người tuy có duyên cớ mới làm cho người hiểu lầm như vậy, nhưng tất cả đó cũng không phải đều là giả, chẳng lẽ người và ta nhất định cứ phải như vậy? Người vì sao cố chấp như thế?”

Điền Chân chẳng nói gì, định bước đi.

“Theo ta quay về Thần giới” Triều Hoa Quân giữ chặt tay nàng, hai người hóa thành một luồng ánh sáng biến mất.

25. Chương 25: Trí Tuệ Của Ma Thần

Cầu dài qua Thiên Hà, tường bao quanh, tiên quan thị vệ..., lâu không tới Thiên Đình nhưng cảnh vật vẫn không chút thay đổi, chỉ là tâm tình nàng so với lần đầu tiên tới đây có sự thay đổi lớn. Không còn tiểu binh nào tên Văn Tê, không còn Hằng Nguyệt Cơ ngoan độc, bạn bè cùng địch nhân đều không còn, nhắc nàng mọi chuyện phát sinh ở nơi này đều đã trôi qua.

Trần phòng được thiết kế tinh xảo, những tấm màn nặng màu bạc được vén ra, phía trên được gắn dây kết, trên có dất nhưng viên dạ minh châu làm trang sức. Ánh mặt trời chiếu ngoài cửa sổ, gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng nhạc văng vẳng lọt vào tai nhưng không khí xung quanh lại làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề, khác hẳn sự thoải mái trong bóng đêm tại hư thiên Ma giới.

Thân là kẻ mang tội, Thần đế không lập tức xử trí, chắc chắn có nguyên do.

Nghe thấy tiếng bước chân, Điền Chân trả vờ nhắm mắt.

Thị nữ dâng cơm nước, Triều Hoa Quân ra ý bảo các nàng lui ra, tự mình lấy non nửa bát cháo tới trước giường, nâng nàng dậy, nhẹ giọng nói: “Chắc ngươi đã đói bụng, đây là cháo ngân tằm người thích ăn nhất.”

Trên giường nghe thấy hắn nói thế, Điền Chân không muốn để ý, nhưng có một chuyện kỳ lạ, thể chất của nàng rõ ràng là loại thấp kém nhất trong Thần tộc, mỗi ngày trước kia đều phải ăn linh tinh để bổ sung năng lượng, lần này đói bụng mấy ngày, tinh thần làm sao vẫn không hề hấn gì.

Nàng mở mắt ra, thản nhiên nói: “Ta có tay.”

Triều Hoa Quân cũng không tức giận, lấy thìa bạc nhỏ nhẹ nhàng múc một ít, đưa tới bên môi nàng.

Điền Chân nghiêng mặt nói: “Cháo ngon, đáng tiếc không đúng người, ta sẽ không thấy ngon.”

Triều Hoa Quân nói: “Người lại đổi.”

“Đổi với người liệu hữu dụng? Ta không phải thần nữ xuất thân cao quý gì, đủ chân đủ tay không yếu ớt như vậy, nào dám để Thần Vương tự mình hầu hạ, ăn cơm là việc nhỏ, ta tự ăn đi.” Điền Chân thoát khỏi lòng hấn, đưa tay lấy bát cháo ăn sạch, sau đó trả bát cháo không lại, thuận miệng hỏi, “Tính xử trí ta như thế nào, giam lỏng cả đời sao?”

Triều Hoa Quân đưa tay đón lấy bát không để ở trên bàn, trở về ngồi ở bên cạnh nàng: “Hoàng nhi, lực lượng của hấn làm cho sáu giới khó chấp nhận được, ta thân là Thần Vương, có nhiều chuyện phải suy nghĩ vì Thần giới.”

Điền Chân nói: “Nếu ta nhớ không lầm, hấn đối với tộc Vũ nhiều lần lưu tình, giờ lấy oán trả ơn, người muốn đối phó với hấn?”

Triều Hoa Quân nói: “Sự trở về của hấn là thiên ý, người làm sao không hiểu chút nào cho lòng ta?”

Điền Chân hỏi lại: “Đem ta mang về là chủ ý của người hay của Thần đế?”

“Vô luận như thế nào, ta sẽ bảo vệ người an toàn.” Triều Hoa Quân đứng lên nói, “Người cứ an tâm đi theo ta, chuyện khác về sau lại nói, không được tùy tiện đi loạn.”

Đợi hấn rời đi, Điền Chân nhanh chóng đứng dậy xuống giường, nàng cũng không sợ làm kẻ ác, thị nữ nào vào cũng đều đuổi ra ngoài, sau đó ngồi một mình bên bàn suy nghĩ – trực giác nói cho nàng, Triều Hoa Quân đột nhiên làm như vậy, mục đích khẳng định không phải đơn giản, công lực Ma thần tổn hại, ngoại trừ nàng cùng Hoán Thiên Nữ biết, sẽ không còn ai, chẳng lẽ bọn họ vẫn đang nghi ngờ?

Trước mắt, quan trọng nhất là mau nghĩ biện pháp rời đi, Điền Chân nhìn sang bình phong, lính gác nơi thiên đình cực kỳ nghiêm mật, chỉ dựa vào bản thân nàng cơ bản không có biện pháp đi ra ngoài.

Còn đang ảo não, phía ngoài bình phong có tiếng động.

“Tiểu phượng hoàng.”

“Tiên đế bề hạ.”

Thủ Nguyệt Vi lệnh cho thị vệ lui ra, một mình đi đến.

Ngay cả hần cũng đến Thiên đình, chuyện tình càng không đơn giản, tim Điền Chân đập mạnh, trực tiếp hỏi: “Thủ Nguyệt Vi, người cũng muốn lấy ta làm con tin?”

Thủ Nguyệt Vi không trả lời thẳng: “Hắn là Tiên Thiên chi thần, kể cả nếu ta không nhúng tay, người khác cũng sẽ không an tâm.”

“Người khác là người khác, hần không có ý muốn xâm phạm Tiên giới, Tiên giới làm sao phải tham dự? Biết rõ không có hi vọng, Điền Chân vẫn nói ra lời “Văn Tê, ta chỉ cầu người lúc này thôi.”

Sắc mặt Thủ Nguyệt Vi hơi trầm xuống, sau một lúc lâu, mỉm cười nói: “Ta là Văn Tê, cũng là Thủ Nguyệt Vi, chuyện quan trọng nào liên quan tới Tiên giới không chỉ do mình ta làm chủ, nhưng người yên tâm, xong chuyện bọn họ nhất định sẽ thả người..”

Như một chậu mưa tuyết đổ lên đầu, toàn thân Điền Chân lạnh như băng: “Các người định mang ta đi đâu?”

“Núi Ưu Bà.”

“Dám chọc giận hần, các người liệu có nắm chắc?”

Thủ Nguyệt Vi nói: “Mặc dù hần mất đi một nửa công lực, chúng ta vẫn nắm chắc một nửa.”

Lời dự đoán của nàng là đúng, Điền Chân trấn định đi thông thả hai bước, đột nhiên hỏi: “Là Đức Âm Long nữ nói cho các người?”

Thủ Nguyệt Vi gật đầu: “Người không nên thả nàng trở về.”

Lúc ấy, Hoán Thiên Nữ rời đi, vì cảnh cáo nàng cho nên nói ra chuyện công lực Ma thần tổn hại, Long Nữ ở gần đó chắc cũng nghe thấy cuộc nói chuyện này, Điền Chân hồi hận không kịp, cười lạnh nói: “Là ta hồ đồ, lần sau ta sẽ chú ý, không nên để người còn sống trở về.”

Nàng một lần nữa ngồi xuống, đùa nghịch ly trà trên bàn: “Chỉ dựa vào một tin không chắc chắn như vậy, các người liền quyết định được ăn cả ngã về không, không sợ hai giới vì vậy mà bị giết?”

Thủ Nguyệt Vi nói: “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, đây là cơ hội duy nhất.”

Điền Chân nhíu mày nói: “Nếu tin tức này giả thì sao?”

Thủ Nguyệt Vi thật bình tĩnh: “Coi như là một ván bài.”

Chuyện thả Long Nữ, hay là cứu người, ta chưa bao giờ trông chờ vào việc trả ơn.” Thấy hần xấu hổ, Điền Chân nhin không được nở nụ cười, “Yên tâm, ta không muốn làm cho người khó xử, chỉ hy vọng người nếu rảnh có thể thỉnh thoảng đến cùng ta cho ta được ra ngoài một chút, ta không thích bị nhốt ở trong phòng, cũng không muốn đi xin Triều Hoa Quân .”

Thủ Nguyệt Vi nhẹ nhàng thở ra: “Tiểu phượng hoàng. . .”

“Người không cần áy náy, ta không để ý đâu.” Điền Chân đứng lên, chủ động kéo hần: “Đi thôi.”

Có vẻ chuyện lần này rất quan trọng, mấy ngày tiếp theo Triều Hoa Quân đều không xuất hiện, nhưng Điền Chân hiểu nhất cử nhất động của nàng đều nằm trong mắt hần. Nếu xin xỏ hần vô dụng, nàng coi như không thêm nhắc tới. Thủ Nguyệt Vi thấy thế cũng an tâm, thỉnh thoảng dẫn nàng ra vườn chơi cho đỡ buồn, dù sao thủ vệ trên Thiên đình nhiều không kể xiết, không sợ nàng trốn thoát.

Đối với phản ứng của nàng, Triều Hoa Quân tuy thấy dị thường, âm thầm điều tra lại không phát hiện ra cái gì.

Cứ như vậy, ban ngày Điền Chân dạo chơi xung quanh, buổi tối lại đi ngủ bình thường, mãi cho đến nửa đêm ngày thứ năm, nàng bỗng nhiên bị vài thị nữ “mời” dậy, đưa ra cửa thành.

Phía đối diện cây cầu, là một chiếc xe đang chờ ở đó.

Thị nữ vén màn lên, Triều Hoa Quân đã ngồi ngay ngắn ở trong xe, thấy nàng vẫn mỉm cười.

Điền Chân không chờ thị nữ nâng, không nói không rằng nhảy lên xe, tiến vào trong ngồi xuống.

Không có ánh trăng, không có đèn lồng, trong và ngoài xe đều đen kịt, Thiên Điều giống như trước đi với tốc độ cực nhanh, Điền Chân nhìn ra bên ngoài mờ hồ thấy những bóng cây lùi dần, thầm tính toán.

Trong bóng đêm, tay nàng bị cầm lên.

“Tiểu hoàng nhi.”

“Triều Hoa Quân làm gì vậy?” Điền Chân muốn rút tay về.

Hắn không thả ra: “Còn nhớ lúc ta gặp ngươi không?”

Điền Chân sau một lúc sững sốt, mỉm cười: “Làm sao không nhớ, ta tưởng mình là một con gà trời.”

Tiếng cười của Triều Hoa Quân truyền đến: “Khi đó thấy ngươi bị thương màu lông, lại lạc bầy, đứng giữa đàn gà trời, thật làm cho người ta yêu thương.”

Chính là xuất phát từ chút yêu thương ấy, hắn mang theo nàng rời khỏi biển trời, chân chính đi vào thế giới này.

Điền Chân trầm mặc sau một lúc lâu, mới nói: “Cám ơn Vương.”

Duyên sơ ngộ của cô bé lọ lem, Thần Vương tộc Vũ ngồi ở trên lưng Phượng hoàng lửa, áo trắng thất đại lưng kim lại, ôn nhu giống như tiên trong bức tranh cổ xưa, trong ánh mắt có ấm áp, có sự quan tâm, cũng có yêu thương.

So với Ma thần, hắn rất hoàn mỹ, không thể phủ nhận nàng đứng trước mặt hắn vẫn có chút tự ti cho nên sau khi Long nữ xuất hiện, nàng dễ dàng lựa chọn buông tay.

Hắn đối xử tốt với nàng, tuy có mục đích nhưng cũng có thật lòng.

Quá khứ tất nhiên là tốt đẹp, nhưng chỉ là kỷ niệm để nhớ lại, không có gì hơn.

“Thân phận là phản nghịch Thần giới, tất là tử tội.” Tiếng nói êm tai như trước có thêm vài phần ảm đạm, trong bóng đêm nghe như nốt nhạc ưu thương “Nhưng dù chuyện gì xảy ra, ta đều muốn bảo vệ ngươi an toàn, tiểu hoàng nhi, vì sao không thể ở bên người ta như trước?”

Điền Chân chậm rãi rút tay về: “Vương đã đưa máu trích ở trong tim mình, dù là xuất phát từ nguyên nhân nào, ta đều cảm ơn.”

Triều Hoa Quân kéo nàng vào trong lòng: “Vì sao?”

Điền Chân không biết tâm tình của mình có thể hình dung như thế nào vào lúc này, vẫn là vòng ôm áp khi làm nũng ấm áp như trước, đáng tiếc người này không thực sự hiểu nàng.

“Nguyên nhân rất đơn giản, Vương sẽ trừng phạt Long nữ không?”

“

“Không có nàng, ngươi sẽ trở về bên ta?”

“Trước kia sẽ, giờ thì không.”

“Ngươi là thực thích hắn?”

“Đúng vậy.”

Triều Hoa Quân nói: “Bởi vì hần cứu người, lại giải độc cho người.”

“Chuyện này coi như một nguyên nhân.” Diên Chân cũng không biết nói lý do làm sao, đại thần kia tuy anh minh lại thích nghe nịnh hót, kiêu ngạo lại tự phụ, hiểu chiến lại coi trọng mặt mũi, tuy nguy hiểm lại an toàn, tư tưởng phẩm chất đạo đức lúc thì vĩ đại, lúc thì thua kém, thường cư xử cao cao tại thượng, nhưng không hiểu sao mỗi động tác, biểu tình nhỏ của hần, dáng vẻ phục tùng, nghiêng mặt, nâng cằm, nâng gờ đều nhớ rành mạch.

Chênh lệch nhiều như vậy, cho nên không có bản khoản nhiều.

Diên Chân rời khỏi lòng Triều Hoa Quân, nói: “Vương bảo vệ ta, ta đã từng báo đáp, lần tính kế này ta sẽ không tha thứ.”

Bên trong xe không có tiếng người nói chuyện, yên lặng.

Cả hai không biết đối phương là tỉnh, hay là đang ngủ, cho đến sáng mai khi mặt trời nhô cao, mọi thứ trở về như cũ, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đất hoang mờ mịt, nơi hiểm ác của Thần giới, Diên Chân không nhớ rõ đây là lần thứ mấy nàng tới nơi này. Thần đế đã tới từ sớm, Triều Hoa Quân và nàng đi tách ra so với đại quân, chắc là để tránh lộ ra tin tức.

Chân núi Ưu Bà, hơn mười vạn quân xếp hàng chỉnh tề, cờ hai bên tung bay trong gió, có dấu hiện phân biệt hai giới Thần – Tiên. Núi thần thời thượng cổ, giờ là nơi tụ họp của chúng thần, oán khí nặng nề, đỉnh núi nhìn u ám, từng lớp dày áp xuống hòa với thánh khí nơi chân núi càng thêm dày đặc.

Lần này đội hình hai giới rõ ràng lớn mạnh hơn rất nhiều so với ở Bắc Nhai khi trước, ngoại trừ Triều Hoa Quân, chiến thần Thần Vô Công, Vương tộc Nguyệt và mọi người phía Cửu Phất Tất Cung, Thần đế Thí Trung Thiên và Tiên đế Thủ Nguyệt Vi cũng đứng sừng sững vai bên nhau, mui xe màu vàng và mui xe màu tím cạnh nhau trông cực kỳ quý khí.

Phía trên là một cây giá hình chữ thập đứng thẳng, là nơi dễ dàng quan sát cuộc chiến, cũng là nơi bắt mắt nhất, đủ cho mọi người có thể nhìn thấy.

Diên Chân cười khổ.

Giá chữ thập này chắc là để cho nàng đi, chẳng lẽ nàng lại đổi sang thành chúa Jesus?

Núi Ưu Bà có sát trận của chúng thần lưu lại từ thời Thượng cổ, bọn họ chọn chiến trường ở trong này chính là lợi dụng sát trận để tương trợ? Nguy hiểm do sát trận là một, điểm quan trọng là nội đan ở trên người nàng không biết có tác dụng gì, rất khó dự đoán trước, chỉ có thể khẳng định sẽ bất lợi với Ma thần, cũng may hiện giờ chưa có người nào biết điều này, phải mau tìm biện pháp thoát thân.

Triều Hoa Quân thấy thời gian đã tới, đi tới bên cạnh nàng nhẹ giọng nói: “Hoàng nhi, trước ủy khuất người.”

Diên Chân ngừng suy nghĩ, nói: “Ủy khuất hay không, ta nào có quyền lựa chọn?”

Đã quen với kiểu nói chuyện của nàng hiện nay, Triều Hoa Quân không so đo, đưa nàng bay lên cao.

Diên Chân vội nói: “Ta sợ chết, cũng sợ đau.”

Triều Hoa Quân vỗ vỗ vào lưng nàng, không đợi nàng nói hết, lấy ra một dây thừng màu vàng từ trong tay áo của hần ra, đem cột nàng trên cây giá hình chữ thập.

Diên Chân nhẹ nhàng thở ra, dù sao mọi chuyện vẫn chưa tới mức tưởng tượng, ít ra nàng còn chưa bị bó chặt lại.

“Đa tạ Vương ân điển.”

“Ngoan ngoan, không được nói nhiều, nếu không sẽ không chỉ như vậy.”

Triều Hoa Quân nói xong, hạ giá gỗ thấp xuống.

Xác định phía bên Thần để không chú ý tới nàng, Điền Chân cúi đầu xem sợi dây thừng màu vàng trên người, đây là phước thần do Thần giới kết lại, co giãn tự nhiên, kể cả thần tiên hay Yêu ma, bị trói lại đều khó thoát, hẳn dùng cách này cũng biết pháp lực của nàng kém, không có cơ hội trốn thoát đi.

Nếu là người khác, chắc chắn nàng sẽ thấy hấn đối xử tốt với mình? Nhưng nếu thật sự tốt với nàng hẳn sẽ không bắt nàng làm con tin.

Không biết từ lúc nào, không khí yên lặng xung quanh thay đổi, hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Một luồng ma khí xốc tới, hình thành những đám mây tối tăm, một đội Ma quân hạ từ trên không trung xuống, ước chừng cũng vài vạn.

Đội hình chỉnh tề, cờ chiến bay phấp phới, dưới cờ là Cửu Tử Thương, Ma nghiệp hộ pháp và vài tên đại tướng, đứng ở hai bên. Áo tím của Lộ Băng Hà bay phấp phới, tay áo của Lộ Tiểu Tàn cũng vậy, càng làm nổi bật lên thân hình uy nghiêm đứng giữa.

Ma thần đứng giữa đám mây, quan sát toàn trận.

Chúng Thần Tiên khấn trương, không dám chậm trễ, lại thêm vài phần Thần lực làm cho ánh sáng tử khí quanh quần, dần dần xếp lại như những tầng tháp.

Ma thần khoanh tay hừ nhẹ: “Thiết kế trận này, liệu có nắm chắc phần thắng?”

Thần đế nói: “Thất đệ đến cứu một nữ nhân tộc Vũ, làm cho trầm thật ngạc nhiên.”

“Đối trá.”

Điền Chân cả bụng đang đầy lo lắng, nghe thấy câu đánh giá của hấn suýt nữa cười ra thành tiếng.

Ma thần cũng không để ý tới sắc mặt Thần đế, tập trung nhìn vào chiến trường, tầm mắt dừng ở trên người chiến thần Thần Vô Công: “Con ta, đối thủ của người kia.”

Lộ Băng Hà lên tiếng trả lời ra trận, cánh tay phải trong nháy mắt xuất ra một cây đao hình lưỡi câu, chiếu vào áo choàng màu tím, cùng với mái tóc màu trắng càng thêm lạnh lẽo lóa mắt.

Chống lại Thiên vương Ma giới, chiến thần cũng không dám khinh địch, Thần Vô Công giành quyền ra chiêu trước, hỏa kích đón gió xoay ngang, lửa cuộn cuộn nổi lên. Đôi mắt Lộ Băng Hà lạnh lùng, thân hình trong nháy mắt nhảy lên, tránh ngọn lửa đồng thời cây đao trong tay chém thẳng xuống, trong lúc hạ xuống lại xoay chiêu sang ngang, cũng may Chiến Thần ứng biến mau, thân thể nghiêng về phía trước, kịp thời tránh đi.

Thực lực hai người tương đương, trong phút chốc đã vượt qua vài đỉnh núi, đứng cách xa so với mọi người

Thương thế của Đại Bàng Vương Xá Thiên chưa khỏi hẳn, không thấy xuất hiện, đấu với Lộ Tiểu Tàn là một vị tướng khác, ứng phó cũng không dùng hết sức, hơn nữa tiểu tử kia nhiều mưu lắm kể, chắc không vấn đề gì.

Điền Chân nhìn về phía đối diện Ma thần, cổ nhin không lên tiếng.

Ánh sáng màu vàng, màu tím tầng tầng di chuyển, khuếch tán rộng ra bốn phía, ẩn trong đó thánh khí nhiều màu sắc dập dờn, cũng biết uy lực không tầm thường, đối mặt với mấy vạn cao thủ hai giới hợp lực bày trận, mặc dù công lực Ma thần không còn như trước nhưng trên mặt không thấy chút e ngại nào, bản tính hiếu chiến bùng phát, thân hình từ giữa đám mây hạ thẳng xuống, đứng yên dưới đất.

Hai tròng mắt nhú lại, thần quang lóe ra, chiêu chưa ra, ngàn vạn binh tướng đã thấy sợ.

“Như vậy, sẽ địch nổi ta sao?”

Một tiếng hừ lạnh, Ma thần chậm rãi đi vào trận.

Mỗi bước đi, mặt đất dưới chân rung chuyển, thần lực dờn núi lấp biển hướng lên không trung, dòng khí kết giới lay động kêu “Kèo kẹt”, nếu không có dây thần cột lấy, Điền Chân chắc đã ngã từ trên cây giá hình chữ thập xuống. Triệu Hoa Quân cùng vài tên tiên quan thấy thế, vội vàng tiến lên phía trước tương trợ. Đứng

phía trên, Thần đế cùng Tiên Đế Thủ Nguyệt Vi thần sắc trấn định, nắm tay âm thầm nắm chặt, âm thầm vận công đề phòng.

Thần lực thu hết, Ma thần vừa lên tiếng “Hừ”, tay phải thu về phía sau, tay trái phòng thủ nâng lên, đứng yên tại chỗ, quan sát biến hóa của trận pháp.

Không ngoài dự đoán, trận pháp bị công kích bởi thần lực mạnh mẽ như vậy lập tức phản xạ, sinh ra vô số tia chớp bắn về phía Ma thần, đều bị ngăn lại bởi hộ thể của hắn.

Trên trán Điền Chân ứa ra mồ hôi lạnh, vừa nhẹ xoay người đã bị dây thừng thật chặt lại.

Chúng Thần Tiên đều hiểu, đây mới là hấn thử uy lực của trận pháp, vẫn chưa ra chiêu bởi vậy tuy vừa rồi mới bảo vệ được trận pháp nhưng không ai dám khinh địch, toàn thân đề phòng.

Tiếng nói của Ma thần lại vang lên: “Thần trận thời Thượng cổ sử dụng bởi phàm thần, uy lực giảm nhiều nhưng lại thắng ở số đông, ta sẽ thử một lần.”

Lòng bàn tay trái hướng lên trời, chậm rãi nâng lên quá mắt, màu đỏ thần quan sinh ra từ lòng bàn tay, tiên diễm chói mắt.

Cùng lúc đó, hấn cũng phát ra một vòng tròn màu lam, khuếch tán ra bốn phía xung quanh, giống như một cơn sóng tầng tầng lớp lớp đẩy ra, gặp chướng ngại trên đường liên tiếp tạo lên những tiếng nổ lớn, trong chớp mắt mọi vật xung quanh đều bị bao bọc bởi màu lam xinh đẹp.

Ổng tay áo phất cao, thân hình hấn giống như đứng ở trên biển, giống như biển thần trong truyền thuyết.

Trong chớp mắt, toàn bộ màu lam biến thành biển máu.

Chưởng đột nhiên xuất ra, ánh sáng lóe lên, giống như từng lớp máu tươi đánh về phía vách trận.

Vách trận bị thần lực đánh mạnh vào, giống như quả bóng bị thổi to, hình dáng ngày càng mỏng, trước mắt thấy sắp bị vỡ tung, thần chiêu mà chạm vào, thắng bại rất khó dự đoán, hai đế quân Thần – Tiên tự mình ra tay, trận pháp thêm vương khí tương trợ lại được tăng thêm uy lực, không còn phòng ra.

Một người muốn bảo vệ, một người muốn phá, hai phía không ai nhượng bộ, cùng nỗ lực nhưng lại co kéo không phân thắng bại.

Điền Chân sắc mặt trắng bệch, cắn chặt môi.

Đột nhiên, có thêm thánh khí nhiều màu, nuốt hết xích quang sát thần!

Vách trận pháp như bị co rút lại!

Đất rung núi chuyển, tiếng nổ đinh tai nhức óc vang xa, mấy tầng lầu sụp đổ, mấy ngàn thiên binh hóa thành hư vô, mọi người đều lui ra phía sau.

Ma thần tuy có nhiều ứng biến nhưng công lực tổn hại, phòng thủ không tránh khỏi bị mệt mỏi rất nhiều, hai luồng thánh khí nhiều màu xuyên qua luồng ánh sáng đỏ rực, đánh trúng vào đầu vai và ngực hấn.!

Máu chảy chỗ vết thương, sau một lúc, khoe môi cũng bị rỉ máu ra.

Chúng thần tiên dùng toàn bộ công lực, chứng minh được hấn chỉ còn hơn nửa công lực, cuối cùng đều nhẹ nhàng thở ra, ý chí chiến đấu tăng vọt, đám người Ma nghiệp hộ pháp và Cửu Tử Thương thấy thế lo lắng, muốn lại gần trận pháp nhưng lại bị vài tên Thiên tướng giữ chân, mặc dù chiếm thượng phong nhưng khó bứt ra tương trợ.

Thần đế cười nói: “Công lực Thất đệ tổn hại, nghiêm trọng hơn so với trăm tướng.”

Máu nơi vết thương tự động ngừng lại, Ma thần cũng không lui về phía sau bước nào, nhướn mày nói: “Này, đã nghĩ làm khó ta?”

Thần đế nói: “Vô luận thế nào, trăm và người đều là huynh đệ trên danh nghĩa, nếu người không chủ động quay về Thái Thượng kính, trăm niệm tình cảm anh em sẽ không so đo, nếu không...”

Hấn còn chưa nói xong, đã bị Ma thần cắt đứt lời.

“Phải không?”

Mắt đẹp nhú lại, mấy luồng ánh sáng đỏ rực tiến thẳng tới đài cao, mặc dù bị trận pháp làm giảm đi một nửa nhưng vẫn có một luồng ánh sáng phá được lực cản, hướng thẳng về phía Thần đế.

Thần đế thấy thế cả kinh, lui về phía sau vài bước, Triều Hoa Quân đứng gần đó lập tức che người, Thủ Nguyệt Vi cũng vội ra chướng, ba người hợp lực đỡ chiêu, dư lực vẫn đánh tan lan can trước mặt thần đế.

Trước mặt tướng sĩ ba giới bị làm mất mặt, Thần đế biến sắc, cười lạnh nói: “Thí Trung Lưu, ngươi...”

Điền Chân cảm thấy không đúng: “Bệ hạ cẩn thận!”

Bầu trời dâng lên vô số gió xoáy, giống như những cái phễu nhỏ, hướng về phía bên này tới!

Bị thần lực quen thuộc đánh động, sát trận thượng cổ một lần nữa vận chuyển, từ trên núi Ưu Bà đánh tới mấy luồng ánh sáng trắng chói mắt, tốc độ cực nhanh, lại thêm biến hóa bao vây Ma thần ở giữa, vô số tia sáng bạc hình cây đao đánh lên phía Ma thần, cuộn cuộn không dứt, muốn tránh cũng không thể tránh.

Sát trận Thái thượng kính! Điền Chân nhận ra, từng hai hấn trở tay không kịp làm hấn bị thương ở mắt, giờ chính mắt nhìn thấy đầy đủ trận pháp này, uy lực mạnh hơn nhiều lần so với trước, lại nghĩ hấn cũng vì cứu Hoán Thiên Nữ mà vào trận, cuối cùng bị phóng ản tại Thái thượng kính...

Hấn không đến cứu, Thần đế cũng không có ý giết nòng, cùng lắm chỉ bị tra tấn mà thôi, lúc này muốn hấn thoát thân ra khỏi trận cũng không khó, là kiêu ngạo, không cho phép, hay là... Điền Chân cắn môi, lời định thốt ra lại nhịn lại... càng khuyên can, càng gây chú ý tới Thần đế, khi đó dây thừng sẽ không chỉ trói nòng đơn giản như vậy, nhất định sẽ thua trong gang tấc.

“Chỉ là sát trận, ta có gì e ngại.”

Ngay lúc nòng còn đang suy nghĩ, Ma thần đã thông dong ứng phó, thần công hộ thể trong nháy mắt hóa thành một quả bóng màu lam, cấp tốc chuyển động, tỏa ra xung quanh vây quanh người hấn, trăm ngàn ánh sáng hình con đao bạc đi tới gặp phải thần lực, bị triệt tiêu hơn một nửa.

Sắc mặt Thần đế ngày càng âm trầm.

Thủ Nguyệt Vi nói: “Hấn có thể phá giải sát trận.”

Một cơn gió mãnh liệt nổi lên, ám khí tối đen lan tràn, khuôn mặt tuần tú bị tóc dài che khuất.

“Viêm Vô, đến người.”

Tiếng nói trầm thấp vang vọng khắp không gian, là mệnh lệnh hay là một lời tự hỏi, phía chân trời đã xuất hiện một ánh lửa chói mắt, mang theo âm thanh bén nhọn, lao vào trận.

Chúng thần tiên quá sợ hãi.

Ánh sáng hồng vừa nhạt, vật kia cuối cùng cũng hiện ra, đó là một thanh đao lớn không tầm thường, dài chừng hơn một trượng, phủ một màu đỏ rực, trông như một thanh đao đang bị thiêu đốt, uy phong đến cực điểm.

Ma thần vươn tay phải, đao lửa như có linh tính, tự động bay tới bàn tay hấn.

Viêm Vô, “bạn trung thành nhất” hóa ra lại là vũ khí của hấn! Điền Chân cảm thấy thân thiết, nhìn thân hình đang cầm đao kia ngược lại bình tĩnh hơn. Thú thật không biết sẽ có bao nhiêu tính mạng tiêu vong, nhưng thể giới này là vậy, quá thiện lương cũng sẽ không được

Trường đao trong tay, tay phải Ma thần hơi nhấn xuống một cái!

Trong phạm vi ngàn dặm, chớp mắt bị hủy diệt, cảnh vật bốn phía đều bị nhuộm thành màu máu.

Thần uy thời thượng cổ tái hiện, Núi Ưu Bà hưng phấn phát ra một tiếng gầm nhẹ, ẩn trong không gian đầm máu mang theo sức mạnh của núi thần, cuộn cuộn hạ xuống làm chết vô số tiên binh, thần binh.

Chúng thần tiên kinh hoàng, khiếp đảm đã bắt đầu có dấu hiệu rút lui, phía đầu trận tuyến bắt đầu lộn xộn.

Tiếng nói Thủ Nguyệt Vi vang lên lạnh lùng: “Khí trận xông lên!”

Một chiêu quyết định máu chốt thắng bại, dù sao lui cũng chết, chúng thần tiên chỉ biết ra toàn lực bảo vệ trận pháp, cuối cùng cũng phóng ra một chiêu mạnh mẽ không ngờ.

“Một chiêu.” Ma thần giơ cao thanh đao, chậm rãi chuyển động thân hình, “Thái bình, sinh sát.”

Trong trận tạo thành một ánh đao đứng yên, không hề di chuyển, đất trời sáu giới như yên tĩnh lại, vạn vật giữa trời đất tựa hồ như đứng yên.

Không gian tĩnh mịch, không có ý thức sinh tồn, tràn ngập hơi thở tử vong.

Bất chợt, trường đao vung lên!

Một đường cong duyên dáng hiện ra, đẩy theo một màu đỏ rực rỡ, còn chói chang hơn mặt trời trong nắng hè, tất cả mọi người đều thấy hai mắt đau đớn.

Đúng lúc này, thanh đao lại chuyển sang thế quét ngang.

Một tiếng kêu khủng bố vang lên, trận phá! Thần lực mạnh mẽ, một nửa số thần tiên thể lực yếu hơn miệng phun máu tươi, mất mạng ngay tại chỗ! Thiên binh đứng vòng ngoài cũng tan thành sương khói.

Điền Chân không có chút vui mừng, quên cả hô hấp.

Thời gian cấp bách, phải mau chóng...

Ma thần đứng phía đối diện, lui về phía sau hai bước, hạ đao xuống.

Rung động vẫn chưa tắt hẳn, tòa tháp sụp đổ, Thần đế bị trọng thương được thị vệ che chắn rút xuống, Thủ Nguyệt Vi cũng bị thương không nhẹ, vội vàng đứng lùi trở lại, thấy cây giá gỗ hình chữ thập treo Điền Chân đang nghiêng ngả sắp đổ, định đưa tay ra cứu giúp, lại bị Triều Hoa Quân đưa tay ngăn lại.

Trong nháy mắt, ba luồng chân khí hóa thành mũi tên đánh về phía Điền Chân.

Thấy hấn ra chiêu sát thủ, Điền Chân không buồn phẫn nộ, chỉ cười cười, bỗng nhiên kêu lớn: “Bệ hạ, đi!”

Một tiếng “Ầm vang” vang lên, khói nổi lên bốn phía, một con phượng hoàng màu đen từ trong giữa đám khói hiện ra, lông đuôi thật dài, sáng bóng mà xinh đẹp, mào cao ngất, tiếng thét ngân vang khắp trời đất, ẩn chứa bao nội lực.

Đồng thời lúc đó, một luồng ánh sáng đỏ bay tới, chấn trận mưa tên cho nàng, chính là Ma thần tung cao Viêm Võ.

Tận dụng thời cơ, Thần đế, Tiên đế thấy hấn không có thần lực phòng hộ, đồng thời ra sát chiêu.

Phá trận xong, nguyên thần bị thương, Ma thần mặc kệ thương thể đứng yên một chỗ, nâng tay ra chưởng đỡ lại lực đánh lén, vết thương trên người vỡ toang, máu tươi thấm đẫm.

Trong lòng phẫn nộ, Điền Chân toàn lực tiến lên.

Mục đích của Triều Hoa Quân vốn không muốn gây thương tổn tới nàng, chỉ để làm Ma thần phân tâm mà thôi, không ngờ nàng có thể cưỡi được dây trời, kinh hãi phi thân tới ngăn cản.

Viêm võ thông linh, quay vòng trở lại ngăn chặn.

Tu hành không tiến bộ không có nghĩa không biết làm gì, Thần giới có thể có gian tế xâm nhập ma giới, Lộ đại thiên vương không phải ngồi không, cũng an bài nội gián nơi Thần giới, Điền Chân từ trước đã hỏi thăm phương pháp liên hệ, lấy được một cái nhả lợi hại.

Lúc này, chính là cơ hội tốt thoát khỏi trời buộc.

Điền Chân cũng hiểu, chỉ có nàng thuận lợi chạy thoát, nguy hiểm đối với Ma thần sẽ không còn. Trơ mắt nhìn chúng thần tiên nhân cơ hội phát chiêu, không để ý tới ý tứ của hấn, nhất thời đau lòng không nhìn được, không kịp phát sinh biến hóa trên người, trong cơ thể, nội đan phượng thần không hiểu làm sao lại xao động, phát ra một tiếng kêu dài kì dị, vừa như muốn triệu hồi, vừa giống như mệnh lệnh.

Màng tai của chúng thiên binh đau đớn, chảy cả máu ra.

Một dải băng từ trên núi Ưu Bà hạ xuống, trong chớp mắt cuốn quanh, khói độc nọc độc hỗn loạn, vô số kẻ bị thương.

Rắn thần hứng chịu bao kích thích, máu văng khắp nơi.

Rắn thần tiểu Màu! Hoán Thiên Nữ tự phong bế thần thức, nó nhận thấy động tĩnh bên ngoài, lại là thần lực quen thuộc, cho nên chạy tới hỗ trợ.

Điền Chân hạ xuống đất hóa thành hình người, nhảy lên: “Tiểu Màu thế nào, có nặng lắm không?”

Ma thần nói: “Trọng thương, không ảnh hưởng tính mạng.”

Điền Chân vội vàng ngẩng đầu nhìn hấn.

Nội thương nặng nề, mở miệng là có máu chảy ra, Ma thần cũng không để ý: “Phượng hoàng thông minh, ta suýt nữa mất người.”

Nhìn khuôn mặt tái nhợt kia, nghe thấy hấn vẫn dùng giọng điệu cao cao tại thượng khích lệ mình, Điền Chân vừa muốn khóc vừa muốn cười, một lời cũng không thốt ra nổi.

Vết máu biến mất, Ma thần đưa tay hạ xuống lưng nàng, coi như là ôm

Nội đan xao động càng rõ ràng, Điền Chân cuối cùng cũng phát hiện ra những dòng khí nhỏ xung quanh đang biến hóa, kinh hãi đẩy hấn ra: “Nội đan này giống như..., đi mau...”

Lời còn chưa dứt, đỉnh đầu bỗng xuất hiện bóng đen.

Thiên không nơi đỉnh núi Ưu Bà bị phá vỡ, giống như bị xé rách, cơn lốc từ đâu xoắn tới tạo thành một cái phễu lớn, đưa hai người vào giữa.

Mọi biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt, kể cả thần tiên đứng bên ngoài cũng ngây người.

“Bệ hạ!” Chúng ma hoàn hồn, bất chấp trở ngại, đều tiến lên tương trợ, nhưng cũng bị một cỗ lực cường đại đẩy ra bên ngoài lốc xoáy, rắn thần Tiểu Màu cũng lo đến nỗi ngắc đầu.

Lực lượng vô hình, cuốn hai người vào giữa cơn lốc xoáy.

“Đây là...” Điền Chân kinh hãi.

“Thái thượng kính.” Giọng của Ma thần trầm xuống, hộ thể hiện ra, bảo vệ hai người, chống lại lực hút của Thái thượng kính.

Lốc xoáy càng lúc càng lớn, mang theo vô số cát bụi, ngăn cản tầm mắt của mọi người, người Điền Chân ở giữa trung tâm phễu, không nhìn được ra bên ngoài, ngắc đầu nhìn lên chỉ thấy chỗ trung tâm lốc xoáy có một chỗ nhỏ hẹp, trong đó như có ngàn vạn mũi tên, cực kỳ hung hiểm.

“Trong Thái thượng kính, an toàn hơn người tưởng, còn muốn theo ta đi không?”

“Đi.”

“Nước mắt của người, làm ta cao hứng.”

Tình cảnh này giống trong phim truyền hình, Điền Chân không còn sức lực mà mắng hấn biến thái, nước mắt nhưng lại cứ liên tục chảy ra.

“Thái Thượng Kính nhỏ hẹp, không chứa nổi nhiều người” Ngón tay hấn mơn trớn, thay nàng lau nước mắt “Ta đi rồi, người có trở về bên người Phượng vương?”

Hấn còn nhớ chuyện này! Điền Chân thật không hiểu hấn nghĩ gì, chỉ biết lắc đầu.

“Tốt lắm.” Tay trái Ma thần để lên trán nàng “Nội đan Phượng thần, nhận một phần thần lực của ta, vì ta bảo vệ Ma giới.”

Một luồng lực cuốn cuộn dừng mãnh chạy vào cơ thể, nhanh chóng bị nội đan hấp thu, kể cũng kỳ quái, thân thể yếu ớt này nhưng nhận được cỗ thần lực lại không có cảm giác khó chịu.

Điền Chân cuối cùng nghĩ ra một chuyện, biến sắc nói: “Người đã sớm muốn trở về! Người cố ý !”

Ma thần thừa nhận: “Việc hôm nay, ta đã dự đoán được.”

“Biết người còn muốn thế?” Điền Chân chậm rãi lắc đầu, dùng sức kéo vạt áo trước của hắn “Người thuận theo thiên ý, vì sao lại...” Vì sao cố ý đáp lại tình cảm của nàng, vì sao lời nói này của hắn lại làm cho người ta cảm động đến vậy?

Nàng như chợt nghĩ ra, lẩm bẩm nói: “Người lựa chọn là nội đan phượng thần, người đối xử với ta như vậy vì muốn cho ta thay người bảo vệ Ma giới,? Người cũng muốn lợi dụng ta?”

Ma thần dùng một tay cầm hai tay của nàng: “Người nghĩ như vậy sao?”

Lợi dụng cùng không sao, Điền Chân không còn tâm trạng, thời gian đầu mà suy tư, sự phẫn nộ tràn ngập trong lòng, nàng hung hăng rút tay về, dùng toàn lực tránh xa khỏi hắn, suýt thì té ngã

Một bàn tay đỡ lấy nàng.

Điền Chân không chút nghĩ ngợi đẩy ra.

“Người phải đi trước đi.” Không cố kỵ, nàng hung hăng nhìn hắn, nước mắt không kiềm được chảy ra đầm đìa “Nơi này là thần giới, bọn họ so với chúng ta đông hơn bao nhiêu, cấp dưới con dân của người làm sao bây giờ? Cho dù ta có một phần công lực của người, làm sao đánh thắng được bọn họ?”

Ma thần nói: “Việc này người không cần lo lắng.”

Cũng đã an bài tốt lắm? Điền Chân hoảng hốt.

“Phượng hoàng, đừng khóc.” Ngón tay xinh đẹp mơn trớn chỗ trán nàng, trên trán trơn bóng bỗng nhiên xuất hiện một cái trang sức màu vàng, cố định ở trên đầu, sáng lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp “Lễ vật của ta cho người.”

Hắn tựa hồ thực vừa lòng, nói: “Ta đã nói rồi, cơ hội phong ấn ta ban cho người.”

Điền Chân nghe thấy kinh ngạc nhìn hắn, tỏ vẻ không hiểu.

Một câu ban cho, nàng tưởng hắn nói lúc đó là muốn an ủi mình, không ngờ đó là quyết định từ đầu của hắn, hắn sau khi an bài hết mọi thứ để trở lại, còn nàng thì tính làm sao đây? Bọn Cửu Tử Thương mỗi ngày luyện binh vì cái gì? Để cho nàng tự tay phong ấn hắn, vị thần này cao cao tại thượng, là không biết lo tới cảm thụ của người khác phải không?

Thần, dù sao cũng là thần, tuy hiểu nhưng không để tâm, có lẽ lúc trước nàng sai lầm rồi?

Tự cho là nàng chiếm được cảm tình của hắn, cuối cùng lại trở thành bị lợi dụng? Không thể tin được, đều là hắn tính kế từ trước, đã sớm sắp đặt kế hoạch.

Có được một phần công lực của hắn, Thần đế, Tiên đế, Yêu hoàng làm sao có thể yên tâm chấp nhận bộ hạ như vậy? Đây là hắn cắt đứt đường quay về Thần giới của nàng, chỉ có thể ở lại Ma giới. Hắn giải độc cho nàng, giữ lại nội đan phượng thần, mấy ngày thân mật và cảm động vừa qua, kể cả cứu viện ngày hôm nay cũng chỉ là giả? Hắn làm việc này, nàng lại cho rằng đó là nàng quan trọng đối với hắn?

Đôi mắt hẹp dài nhìn nàng, trong đó lại có ý cười.

Điền Chân trầm mặc.

Bất đắc dĩ thổ lộ, lại bị cảm động, bị một chút hấp dẫn, ngoại hình tuấn mỹ ẩn giấu trong đó là sự kiêu ngạo và hiếu chiến, tinh thần thượng võ, thượng đức, bảo vệ cấp dưới, không để ý chuyện vặt vãnh, thông minh nhưng giả ngu, nhiều khi vô lý và xấu tính...

Không phải là lợi dụng, người khác đều lợi dụng, chỉ duy hắn sẽ không, bởi vì nàng hiểu hắn, một vị thần có tâm hồn cao thượng không làm việc gì mà hắn chán ghét? Kỳ thật hắn đối với chim phượng hoàng nàng là có hứng thú đi, ít nhất là để ý hơn so với người khác, bởi thế nên khi nàng bảo vệ Triều Hoa Quân mà so đo, câu nói “lấy người làm vợ” chắc cũng không phải là lời nói dối, hắn lưu luyến sáu giới trong đó bao

gồm cả phượng hoàng nàng đi? Chẳng qua là hấn biết thiên ý, điều kiện đầu tiên muốn lưu lại đã không thể được làm sao còn quan tâm tới được điều khác? Có cái gì mà trách cứ?

Không có lý do trách cứ, cho nên hấn cũng không xin lỗi.

Điền Chân chậm rãi vươn hai tay vòng qua gáy hấn, làm cho hấn hơi nghiêng người, bên môi cố nặn ra một nụ cười tươi: “Nếu thế, bệ hạ, không ngại âu yếm ta, coi như nói lời từ biệt đi.”

Một lúc lâu, một bàn tay ôm lấy thắt lưng nàng.

“Ta ban cơ hội này cho ngươi, cũng ban cơ hội cho chính ta.”

Khuôn mặt tuần tú chậm rãi cúi xuống, thẳng thắn, khí phách, mũi nàng chạm vào mũi hấn, lúc nhẹ lúc nặng, cuối cùng, đôi môi bạc dừng xuống môi nàng

Hấn không tiếp tục, cũng không lập tức rời đi, bởi vì đang bị thương, giữa môi hấn mang theo nhè nhẹ mùi máu tươi.

Đôi lông mi dài khẽ nhúc nhích, có thể cảm nhận được sự chần chờ của hấn, nước mắt Điền Chân ứa sũng, nhưng nàng cố nở nụ cười.

Sử dụng hết toàn lực, thần lực của hấn bắt đầu yếu đi.

Cuối cùng, Ma thần nhẹ nhàng ôm lưng nàng đẩy ra: “Ta trở về.”

Điền Chân nhắm mắt.

Thanh âm huyền ảo bốn phía hoàn toàn biến mất, trước mắt một mảnh tối đen, bên tai một mảnh yên lặng, không biết qua bao lâu, tiếng khóc của Lộ Tiểu Tàn vang tới.

“Phụ hoàng!”

Điền Chân chậm rãi mở mắt ra, mờ mịt.

Phía trên đỉnh đầu trống không, thân hình uy vũ không còn thấy.

Lộ Tiểu Tàn quỳ rạp xuống đất, vừa khóc vừa dùng bàn tay bé nhỏ của mình lau nước mắt, đứng bên cạnh là Lộ Băng Hà cũng vừa thu con dao, đang cúi đầu, từ từ quỳ một gối, Ma Nghiệp hộ pháp, Cửu Tử Thương và đám Ma binh phía sau cũng quỳ hết xuống.

Tướng là thua thảm hại, lúc cuối lại phát sinh ra biến cố, tuy thương vong nhiều nhưng lại đạt kết quả lớn, chúng thần tiên vô cùng vui mừng, cúi xuống vái Thần đế, Tiên đế.

Mũi xe mở ra, một tòa lâu hiện ra giữa mây, Thần Đế, Tiên đế từ từ đi lên đỉnh lâu.

Thần đế khôi phục vẻ uy nghiêm, không để ý đến thương thế của mình, mở miệng nói: “Ma thần trở về, chúng tổ trời đất không tha ma đạo, nếu đều quy hàng, không giết kẻ vô tội.”

Đang bị phần lại nghe thấy lời này, chúng tướng Ma giới giận dữ, muốn tiếp tục chém giết, lại bị Lộ Băng Hà ngăn lại.

Lộ Băng Hà thản nhiên nói: “Chỉ dựa vào các ngươi?”

Trước mắt vô số binh tướng thương vong, nhưng chiến lực đối phương vẫn chiếm ưu thế, Thần đế nghiêng người nhìn Tiên đế Thủ Nguyệt Vi: “Ma thần bị phong ấn, sau này hai giới Thần – Tiên chúng ta đứng đầu chính đạo, ý của Tiên đế thế nào?”

Thủ Nguyệt Vi nổi tiếng hiền đức, khuôn mặt bình thản: “Ma chúng vô tội, con dân hai giới thần – tiên cũng đã chiến đấu một đời, nếu Ma đế bị phong ấn, ta vẫn nên đặc xá.”

Cửu Phát Tất cung cũng vuốt cằm thở dài: “Nên để lại ân đức.”

Thần đế đang định nói, bỗng một trận gió mạnh quạt tới, trong gió dày đặc tà khí làm cho mọi thần tiên ma chúng đều lấp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đội quân đang cười gió đi tới, người dẫn đầu tay cầm một cây quạt nhỏ, tóc trắng áo trắng, nhìn xinh đẹp mà cao gầy, đúng là Yêu hoàng Phủ Thiên Thu

Mặt Thần để lạnh xuống: “Phủ Thiên Thu, ngươi muốn nhúng tay?”

“Ma, yêu đồng mạch, nay Ma giới gặp nạn, Phủ Thiên Thu có năng lực sao có thể trở mặt ngồi xem.” Yêu hoàng nói xong, chấp tay với Lộ Băng Hà, thở dài “Ngày hôm trước vương đệ trở về, đề cập ơn cứu mạng của Ma đế, đối với phong thái làm người của Ma đế thực bội phục, nghe nói có việc, hẳn liền cầu ta tới tương trợ, không thể ngờ rằng...Ai! Chung quy đã muộn một bước.”

Lộ Băng Hà chấp tay đáp lễ: “Cảm tạ.”

Yêu hoàng âm thầm nói: “Nhớ ngày đó ta cũng từng khuyên hắc, thế nhưng Ma đế khư khư cố chấp, nay quả nhiên... Việc này ta cũng thương cảm, nhưng thứ lỗi cho ta nói thẳng, trước mắt thiên vương lấy đại cục làm trọng, bảo toàn cơ nghiệp Ma giới mới tốt.”

Lộ Băng Hà gật đầu: “Ta hiểu, đa tạ.”

Điền Chân ngã ngồi, ngơ ngác nhìn về phía đỉnh núi Ưu Bà.

Cứu Phủ Tam Sơn, hóa ra vì lý do hôm nay để Yêu hoàng ra mặt tương trợ, sự trở về của hắc tất nhiên làm thỏa mãn ý của Yêu hoàng, nhưng Yêu hoàng cũng không cho phép Ma giới bị tiêu diệt, để lại duy nhất phe Thần giới. Hắc tiến tới cứu người sau khi đã dùng thần lực phá hủy thông đạo của Thần giới, cho nên đại quân do Yêu hoàng lãnh đạo mới thuận lợi như vậy tiến vào trợ giúp, mọi chuyện này hắc đều an bài từ trước.

Nên ca ngợi hắc anh minh và trí tuệ, vì sao vẫn bị tiêu tan? Bởi vì không nhìn thấy sự bi thương của hắc? Hắc cứ bình tĩnh như vậy để quay về, thậm trí ngay cả một câu xin lỗi cũng không có.

Nàng muốn cười một cái, trong lòng lại vô cùng chua xót.

“Này, này !”

Trong lúc hoảng hốt, nghe thấy có người gọi mình, Điền Chân trì hoãn quay đầu nhìn lại, hóa ra là Lộ Tiểu Tàn đã đứng bên cạnh lúc nào, tranh thủ lúc mọi người đều chú ý tới Yêu hoàng hắc lặng lẽ ra tay kéo nàng.

“Này, này!” Vừa đụng tới tay nàng, Lộ Tiểu Tàn liền nói nhỏ, “Ai nha! Phụ hoàng không tiếc hao phí nguyên thần thay đổi thể chất của ngươi, hóa ra để cho ngươi chịu được thần lực.”

Thay đổi thể chất? Điền Chân cúi đầu nhìn hai tay mình, cuối cùng hiểu được lý do bảy ngày hôn mê đột trước.

Thảo nào nàng có thể nhận được thần lực, thảo nào công lực của hắc tổn hao nghiêm trọng như vậy, rõ ràng là muốn ra đi, trên người nàng có thần lực của hắc để lại, hắc không biết hậu quả để lại sao? Sau này mỗi khi sử dụng pháp lực, nàng đều nhớ tới chuyện này đi.

Điền Chân nổi giận nói: “Chịu được bao nhiêu thần lực, ta cũng sẽ không nhớ .”

“Vây, thật đáng tiếc.” Lộ Tiểu Tàn lau nước mắt, nói: “Phụ hoàng còn dặn ta nhấn lại cho ngươi, ngươi không muốn nghe thì thôi.”

Điền Chân giật mình giữ chặt tay hắc: “Hắc nói cái gì?”

Lộ Tiểu Tàn đảo đảo ánh mắt, tiếp tục khóc lớn: “Phụ hoàng — “

Điền Chân nắm chặt tay hắc: “Hắc nói cái gì? Nói mau!”

“Đừng lớn tiếng như vậy!” Lộ Tiểu Tàn dùng truyền âm nhập mật ngăn lời nàng “Khi hoa sen ở Băng Đảo nở, phụ hoàng cùng ca ca ra ngoài chính là dẫn linh mạch của sáu giới dẫn vào trong đó, khi đủ linh khí, hoa sen sẽ nở lại, phá nổ thiên mạch, phụ hoàng mượn lực của nó phá Thái thượng kính, quay về sáu giới.”

Quay về sáu giới? Có ý tứ gì?

Hắc sẽ quay về?

“Ta ban cơ hội này cho ngươi, cũng ban cơ hội này cho ta.” Đem cơ hội phong ấn cho nàng, để cho hắc có cơ hội trở về.

Thì ra là thế!

Không xin lỗi, không bi thương, bởi vì còn có cơ hội trở về!

Đang buồn nản lại vui mừng, Điền Chân tưởng như đang nằm mơ, không thể tin được: “Thật sự?”

“Kia đương nhiên, phụ hoàng không nắm chắc mười phần, cố ý không nói cho người, người thật đúng là khóc.” Lộ Tiểu Tàn ra vẻ vui sướng khi có người gặp họa, “Nhưng đừng cao hứng nha, làm cho bọn họ nghỉ ngơi.”

“Khi nào trở về?”

“Phụ hoàng nói năm năm sau, hoa sen sẽ nở.”

Trong lòng mừng như điên, nàng kiềm chế không được, tay Điền Chân kéo Lộ Tiểu Tàn ôm vào lòng, cúi đầu chôn mặt vào lưng hắn, cả vai không nhịn được co rúm lại.

“Này, này, làm gì vậy?” Lộ Tiểu Tàn giãy dụa, “Mau thả ta ra!”

“Tiểu Tàn cục cưng!” Điền Chân làm sao phải thả, ôm hắn khóc lớn.

“Khóc ta làm gì!” Lộ Tiểu Tàn tức giận đến nổi cắn vào tay nàng, “Ghê tởm!”

“Tiểu Màu!” Điền Chân bỏ qua hắn, ôm lấy rắn thần ngồi bên cạnh, tiếp tục thống khổ.

Rắn thần run rẩy.

Lộ Tiểu Tàn vỗ vỗ đầu rắn thần, lặng lẽ nói vài câu với nó, rắn thần ngẩng đầu nhìn hai người một lúc, sau đó xoay người đi về phía đỉnh núi Ưu Bà.

Thảo nào nàng cảm thấy thân thể có chút biến hóa, hóa ra Ma thần đã có cách đề cao tính năng của nàng, nâng cao hệ thống, Điền Chân đập trán khóc lớn, tiếp theo nhỏ giọng hỏi tiểu Tàn: “Ta liệu có đánh thắng được tên chiến thần kia không?”

Lộ Tiểu Tàn cũng hợp tác, khóc lên hai tiếng, nói: “Tìm cơ hội thích hợp, chúng ta lừa hắn ra ngoài thử xem!”

...

Bên này hai người bọn họ kẻ khóc người sướng, bên kia tâm tình Thần đế đang vô cùng buồn bực, Yêu hoàng phe phẩy cây quạt, không nhanh không chậm cười nói: “Thông đạo đã hủy, Thần đế còn không chịu lui binh, chẳng lẽ là đem thiên đình tặng cho người khác vào ử?”

Thông đạo bị phá phá hư, cửa cung mở rộng, phía sau không người, quân chúng mỗi một, giờ Yêu giới nhúng tay, nếu chiến đấu tiếp sẽ không sáng suốt, Thần đế cơ hồ từ hàm răng mới mới nặn ra từ “Lui”, Thủ Nguyệt Vi tất nhiên không có ý kiến, Ma thần trở lại, mục đích đã đạt, thực lực Tiên giới không bằng Thần giới, nếu tiêu diệt Ma giới quả thực đối với Tiên giới cũng không có lợi gì..

Tướng quân hai giới linh mệnh, đều tự kiểm kê tàn binh.

Triều Hoa Quân đi đến trước mặt Điền Chân: “Hoàng nhi, người...”

“Người đừng giả mù sa mưa” Lộ tiểu Tàn lau nước mắt, nhảy ra ngăn hắn lại, hung ác mắng: “Nàng sẽ không đi theo người!”

Triều Hoa Quân nhìn Điền Chân.

Thủ Nguyệt Vi không biết đứng ở phía trước lúc nào, trước sau không nói câu gì.

“Đối đãi với kẻ địch cũng nên lễ phép.” Điền Chân kéo Lộ Tiểu Tàn lại, mặt không chút thay đổi đi đến bên cạnh Lộ Băng Hà, cho đến khi liên quân hai giới bỏ chạy, nàng cũng không liếc mắt một cái về phía hai người.

Yêu hoàng nói: “Chuyện của Ma đế, mong Thiên Vương nén u buồn, nên bảo trọng, ta không quấy rầy nữa, cáo từ.”

Lộ Băng Hà nói: “Chuyện quá đột ngột, thứ cho ta thất lễ, tình nghĩa thăm thiết của quý giới, ngày sau lại đáp tạ.”

“Thiên vương khách khí, mời.”

“Mời.”

Núi Ưu Bà khôi phục lại vẻ yên tĩnh, gió thổi lạnh lùng xua tan sương khói, chỉ lưu lại một vết nứt thật lớn trên mặt đất, chứng tỏ nơi này đã từng là chiến trận.

Nhìn theo Yêu quân đi xa, Điền Chân âm thầm mỉm cười.

Được rồi, kể từ lúc này, năm năm cũng không phải là lâu, nàng còn tuổi trẻ để chờ đợi, có cơ hội làm sao không tìm ra cơ hội trợ giúp cho hắn.?

Không biết lúc này, kẻ khóc người cười, không biết ai âm mưu, ai trí tuệ hơn ai...

Theo chúng ma cố nặn ra vài giọt nước mắt, nàng xoay người ôm Lộ Tiểu Tàn: “Con ta, đừng khóc, phụ hoàng không còn, còn có nương thương con...”

Lộ Tiểu Tàn nhanh chân bỏ chạy.

“Con ta — “

26. Chương 26: Ngoại Truyện

Thế giới chính là kỳ quái như vậy, không có bạn bè nào là vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù nào vĩnh hằng. Sau khi Ma thần quay lại Thái Thượng Kính, phong ba nơi sáu giới cũng không vì thế mà an ổn, không còn điều gì uy hiếp, bọn họ bắt đầu quan tâm tới lợi ích cá nhân, trong năm năm ngắn ngủn, thế cục càng trở nên hỗn loạn.

Không còn giá trị lợi dụng lẫn nhau, liên minh hai giới Thần – Tiên bắt đầu xuất hiện vết nứt. Thủ Nguyệt Vi biết cách thống trị, binh lực Tiên giới trở nên ngày càng mạnh mẽ, không còn tình nguyện dựa vào Thần giới, liên tiếp cự tuyệt yêu cầu xuất binh đi đánh Ma giới của Thần đế. Đạo lý đơn giản — lão Đại yêu cầu lão Nhị cùng đi tiêu diệt lão Tam và Lão Tứ, lão Nhị thông minh ý thức được việc này không ảnh hưởng gì tới lợi ích của mình nên tỏ vẻ mặc kệ, hai năm trở lại đây Thủ Nguyệt Vi lại dần dần lộ ra ý muốn chung sống hòa bình với Ma giới.

Giữa kẻ thù cũ với nhau lại bắt đầu xuất hiện tình đoàn kết.

Tại Biển Băng, gió lạnh như đao, vô số tảng băng di động trôi theo dòng, tạo thành vô số những núi băng to nhỏ, đại quân hai giới tập kết trên băng, sát khí tận trời, trên tảng băng là một nữ tử đứng đầu, áo choàng màu đen làm nổi bật nước da trắng nõn, tuy không coi là tuyệt thế mỹ nhân nhưng lại cực kỳ anh khí, có vài phần phong thái của một chiến tướng.

“Từ biệt năm năm, phong thái Triều Hoa Quân vẫn như trước.”

Triều Hoa Quân nhìn nàng một lúc lâu mới mỉm cười: “Người thật ra lại hơn hắn năm đó.”

Mất đi sự bảo vệ mạnh mẽ nhất, con dân Ma giới đề cao ý thức cảnh giác, chăm chỉ tu luyện, sẵn sàng chuẩn bị cho chiến tranh. Việc lớn đều do huynh đệ Lộ Băng Hà hai người làm chủ, Ma nghiệp hộ pháp và Cửu Tử Thương phụ trách luyện binh. Người mang nội đan phượng thần, có một phần thần lực của Ma thần, Điền Chân trong lúc nguy cấp đã đánh lui đại quân của Thần giới, từ đó về sau mọi người đều nói, Ma giới có ba hộ pháp cường hãn.

“Khách khí” Điền Chân tỏ vẻ khó hiểu, “Thật khéo, Triều Hoa Quân sao lại tới nơi này?”

Triều Hoa Quân nói: “Ta cũng hỏi câu hỏi như vậy?”

Điền Chân cười rộ lên: “Ta tất nhiên là nghe nói Triều Hoa Quân lãnh binh đến Biển Bàng, cảm thấy kỳ quái, cho nên vội vàng lại đây muốn coi náo nhiệt.” Nàng dừng dừng một lúc lại nói: “Nơi hoang vắng này, nếu Triều Hoa Quân tới tất có mục đích, có thể làm cho Thần giới coi trọng như vậy chắc chắn không phải chuyện nhỏ. Ma giới tất nhiên cũng sợ các người chiếm được nhiều ưu việt nên muốn đến xin chia ít phần.”

Triều Hoa Quân nói: “Như vậy, có gì phải gây chiến, có ưu việt hay không còn chưa biết, nên đồng hành để xem nó là cái gì.”

Điền Chân ngăn lại Ma nghiệp hộ pháp đang muốn khuyên bảo: “Triều Hoa Quân không ngại là được rồi.”

Một khi hoa sen nở dẫn tới lực phá vỡ thiên mệnh, hẳn có thể mượn cơ hội này phá Thái thượng kính. Nhưng mà năm năm đã trôi qua, biển Bàng đến nay chưa có động tĩnh gì, ngày hoa sen nở vẫn chưa xác định, nếu làm Thần giới nghi ngờ đưa tới hai đại quân, sự tình sẽ khó liệu trước, trước mắt cứ kéo dài thời gian xem đã.

Hai bên lập tức hạ lệnh, hai quân cũng tiến vào sâu trong biển Bàng.

Mộ chôn tản mát, biển bồng bình tĩnh không có điều gì lạ thường, Triều Hoa Quân bất động thanh sắc hạ trại ngay tại chỗ, Điền Chân và Ma quân hạ trại cách bên ngoài một dặm. Màn đêm rất nhanh buông xuống, mây tan đi, lộ ra vô số những vì sao, trên biển bồng một mảnh yên lặng, chỉ thấy thỉnh thoảng những tòa băng to, băng nhỏ trôi qua, ánh sao chiếu xuống lóe ra ánh sáng màu bạc, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng va chạm hoặc tiếng vỡ vụn khi những tảng băng chạm vào nhau..

Bởi vì Ma thần trở lại, bộ hạ cũ của Ma giới cực hận Thần giới, tuy bề ngoài hai quân ra vẻ hợp tác, kỳ thật đều âm thầm đề phòng lẫn nhau.

Điền Chân ngồi ở phía trên đỉnh núi băng quan sát xung quanh.

Nhớ lại năm đó, hai người cùng xem ánh đèn đêm nơi Hư thiên “Ta nhìn không gian quen thuộc, nhưng lại có cảm giác tiếc nuối, giống như phải rời khỏi đây”, điều này làm hắn quyến luyến thúc, đẩy cơ hội sớm quay trở về. Suốt năm năm trôi qua, vì sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì? Triều Hoa Quân bỗng nhiên mang binh tới đây điều tra, có mục đích gì? Thần giới có phải đã phát hiện ra điều gì hay không?

Đắm chìm trong suy nghĩ, người nhưng lại cảnh giác động tĩnh xung quanh, Điền Chân bỗng nhiên đứng lên: “Triều Hoa Quân.”

Triều Hoa Quân đứng ở núi băng đối diện: “Hoàng nhi, người có khỏe không?”

“Khỏe hay không cũng đã như thế” Điền Chân nói, “Người và ta đều đã lựa chọn, qua lại cũng không có ý nghĩa gì, không bằng bàn chuyện trước mắt đã.”

Hai trông mắt càng phát ra âm đạm, Triều Hoa Quân gật gật đầu nói: “Không có gì quan trọng, ta chỉ ngẫu nhiên phát hiện hướng đi linh mạch của Thần giới xảy ra biến hóa, đương nhiên nguyên bản của linh mạch sáu giới luôn thay đổi không ngừng, không đáng ngạc nhiên nhưng sự thay đổi lần này làm người ta khó hiểu.”

Điền Chân mặt không đổi sắc lên tiếng phụ họa “A”.

Triều Hoa Quân nhìn nàng nói: “Theo ta thăm dò, hướng đi linh mạch của các giới Tiên giới, Quỷ giới, Yêu giới cùng Nhân giới đều bị thay đổi, chúng đều chảy về hướng biển Bàng, không phải tự nhiên, hình như có người cố ý.”

Quả nhiên là vì linh mạch mà đến, Điền Chân không phát biểu ý kiến gì, chỉ nói: “Có thể tìm hiểu hướng đi sáu giới rõ ràng như vậy, bản sự của các người không phải là nhỏ.”

Triều Hoa Quân nói: “Không biết linh mạch của Ma giới có khác thường như vậy?”

Điền Chân nói: “Người không phải đã biết sao?”

Triều Hoa Quân nói: “Người cũng là vì thế mà đến?”

“Không sai, linh mạch dị thường, chỉ sợ sẽ phát sinh ra chuyện xấu, cho nên cũng muốn tìm xem tội cùng là vì cái gì” Điền Chân cũng không lảng tránh tầm mắt của hắn hơi hơi nhướng mày nói, “Hai giới Thần, Ma lần đầu tiên hợp tác, hy vọng sẽ không chấm dứt quá nhanh.”

Triều Hoa Quân nói: “Thời cuộc hỗn loạn, hợp tác cũng không phải không có khả năng.”

Thần giới đã phát hiện ra, đây là cơ hội duy nhất để hắn trở về, chỉ cố hết sức kéo dài thời gian, thật là vạn sự bất đắc dĩ... Điền Chân xoay người nói: “Rõ ràng là đứng chung một chỗ, vẫn luôn phòng bị ám toán, hợp tác như vậy quá mệt mỏi, không bằng đều nên trở về nghỉ ngơi đi.”

“Hoàng nhi.”

Điền Chân đứng lại.

Triều Hoa Quân trầm mặc hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật ta luôn luôn chờ người trở về, chính là không ngờ được, người ... có thể tự bảo vệ mình tốt lắm.”

Điền Chân nói: “Sức mạnh trên người ta nhắc nhở ta rằng ta không còn là hoàng nhi, mà là một trong ba hộ pháp của Ma giới.”

“Người vẫn không quên.”

“Triều Hoa Quân có thể hai mươi năm không quên nhớ Long nữ, ta nghĩ, ta sẽ lâu hơn một chút.”

Vừa dứt lời, Điền Chân đột nhiên đánh ra một chưởng về phía hắn, sau đó hai người đều bị lui lại mấy trượng, dừng lại đứng trên băng.

Trong không khí, một luồng không khí đen tối kỳ quái lan tỏa, dị thường áp lực, làm cho tâm thần người ta kích động, không biết từ lúc nào, trên bầu trời đã có một tầng mây che kín, ánh sao biến mất, toàn bộ biển băng trở nên tối đen một mảnh.

Không có nhiều lời trách cứ dư thừa, cũng không ai nói thêm lời nào.

Tinh thần hai người đều tập trung vào dị biến đột ngột xung quanh.

Mặt biển bắt đầu đen kịt sôi trào, giống như bị khuấy động, bắt đầu rung chuyển, dần dần trở nên kịch liệt, sóng nước đầy mạnh, tảng băng va chạm lẫn nhau, nhiều tiếng va chạm thật lớn phát ra.

Sau bao kinh nghiệm chinh chiến, ma binh quen với gặp nguy không loạn, thấy thế đều kinh sợ, Ma nghiệp hộ pháp nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ chạy tới. Cùng lúc đó, đội ngũ Thần giới cũng chỉnh tề đội mệnh.

Triều Hoa Quân cùng Điền Chân cũng không động dậy.

Đó là...

Cuối tầm mắt, nơi cuối trời tiếp giáp với biển, ánh sáng ma quái màu lam sáng lên, càng ngày càng rõ, ánh sáng màu lam này chiếu xuống làm cho mặt biển vô cùng xinh đẹp nhưng lại phi thường quỷ dị, nước biển bốn phía đều chảy về một hướng.

Triều Hoa Quân lúc này biến sắc mặt: “Chúng quân nghe lệnh, nhanh đi tới!”

Lời còn chưa dứt, cảnh vật ở phía trước đột nhiên biến đổi, biển băng và toàn bộ ma binh đều biến mất, chúng Thần binh không ngờ ở đang ở trong một sơn cốc trầm lặng, không thấy đường, không thấy điểm cuối..

Thực rõ ràng, đây là ảo cảnh sinh ra bởi kết giới.

Phía trên biển Băng, một kết giới thật lớn trong suốt màu đỏ vây quanh chúng Thần binh lại, Điền Chân đối với sự chỉ huy của Ma nghiệp hộ pháp thực vừa lòng, huấn luyện lâu như vậy, cuối cùng cũng chiếm thượng phong, phía đối phương chỉ có Triều Hoa Quân là có thực lực, trận này chắc có thể ngăn cản được bọn họ để kéo dài thêm chút thời gian.

Điều gì sẽ xảy ra? Dự cảm của nàng đã biết đáp án

Thái thượng kính là do chúng thần thời thượng cổ tạo thành, uy lực không phải bình thường, hẳn liệu có thành công?

Điền Chân tâm tình lo lắng, hai tay nắm chặt giấu trong tay áo, vẫn không che được sự kích động trong lòng.

Triều Hoa Quân nói: “Người sớm đoán được.”

“Đoán cái gì?” Điền Chân cười nói, “Ta chỉ biết, nếu có gì hay, cùng người chia sẻ, không muốn độc chiếm một mình.”

Trong lòng tuy dự đoán tới không ngờ lại là thật, trước mắt tình thế khẩn cấp Triều Hoa Quân quả quyết nói: “Hoàng nhi, người nếu không tránh ra, ta sẽ không lưu tình.”

Điền Chân không nói gì thêm, đề chưởng trước ngực, kết giới càng thêm vững chắc.

Tiếp tục trì hoãn, hậu quả càng nghiêm trọng, Triều Hoa Quân không thể chần chờ thêm, lòng bàn tay phải giơ lên cao, tạo thành một luồng ánh sáng hồng, đánh thẳng về phía kết giới.

Lửa tóe ra, kết giới chắc chắn không chút sơ hở.

Triều Hoa Quân lui lại hai bước, cảm giác không thích hợp: “Người...”

Điền Chân nói: “Che giấu thực lực, ai cũng đều vậy.”

Triều Hoa Quân trầm giọng nói: “Đại quân rất nhanh sẽ đến, Tiên đế và Yêu hoàng cũng sẽ đến, người cho vào lúc này Yêu giới còn có thể đứng ở bên phía các người sao...”

“Người muốn nói người báo tin?” Điền Chân chặn ngang lời hắn “Ta quên không nói, lúc trước ta đã cho tiểu Tàn chú ý ở sau lưng, chỉ sợ bọn họ đều đã bị tiểu Tàn chặn lại.”

Khi nói chuyện, xa xa lại có động tĩnh, phía sau lớp sáng màu đen lại thoáng hiện ra một bóng đen, giống như một cái chổi mới chui từ dưới đất lên, lớn lên nhanh chóng, không bao lâu đã vươn lên thẳng tắp, cuốn ra vài cuống lá dày, đầy gai, đang dần dần giãn ra thành hình!

“Hoa sen ma! Quả nhiên là hoa sen, linh mạch của sáu giới, đúng thế!” Triều Hoa Quân hơi hơi nhắm mắt, giọng điệu lạnh băng “Hoàng nhi, người không nên ép ta.”

Điền Chân nói: “Là người đang ép ta.”

“Nếu ở nơi khác, có lẽ trận này có thể vây khốn ta, ” Triều Hoa Quân bình tĩnh nâng lên hai tay, cánh phượng mở ra, ánh vàng rực rỡ chói loá mắt, “Nhưng người quên , chúng ta trên đường đi tìm, dưới chân ta là linh mạch thần giới.”

Đầu Điền Chân đột nhiên chấn động, cảm thấy vấn đề có chút nguy cơ.

Là Vương của tộc Thần, nhất định có thể mượn lực của linh mạch Thần giới.!

Không có thời gian tìm ra đối sách, thần vương tộc Vũ vận ra mười vạn năm tu vi, phát ra chiêu thức mạnh nhất, thần lực sấm lạn như khói lửa, rung động trời đất.

Điền Chân cũng không chút sợ hãi, hai tay đẩy ra.

Nhưng mà đúng lúc này, trong cơ thể nàng phát sinh ra dị biến.

Nội đan Phượng thần xao động, công lực dần dần không thể khống chế được, dần dần bị xói mòn, giống như bị hút đi.

Điền Chân hiểu ra.

Đúng rồi, hắn muốn mượn cơ hội phá Thái thượng kính, cho nên thu thần lực về, tập hợp lại mới đủ đánh tan, Lộ Băng Hà và nàng đều tính nhầm, chỉ sợ cả Ma thần cũng không nghĩ tới tính huống này xảy ra.

Không kịp né tránh, khói lửa đã tới trước mắt.

Lửa côi Niết bàn, con dân tộc Phượng ai có thể chịu được? Chiều kia vừa tới mặt, Điền Chân chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng cả người như bị đốt cháy, cuối cùng nhịn không được, há mồm phun ra một ngụm máu, ngã xuống hai trượng.

“Người...” Triều Hoa Quân thu chiêu nhìn nàng, cuối cùng vẫn lao tới chỗ hoa sen.

Trong lòng biết không được để cho hắn giành được, Điền Chân xoay người bò lên, phân phó Ma nghiệp hộ pháp ngăn cản thần binh, sau đó hóa thành luồng ánh sáng màu lam chạy theo.

Phía trên mặt biển, hiện ra một đài hoa sen màu đen chưa bao giờ nhìn thấy nơi biển Bằng, cao ngất trong mây, từng phiến lá vẫn đang mọc ra, trên đỉnh đã có một nụ hoa.

Triều Hoa Quân không chút do dự ra chiêu, cắt ngang thân hoa.

Trong lúc nguy hiểm, một luồng ánh sáng màu lam phi tới ngăn lại, quả cầu lửa bị phá tan, ánh lửa dập tắt, sau đó một bóng đen ngã nhào xuống.

Triều Hoa Quân cả giận nói: “Hoàng nhi, người!”

“Tiếp tục.” Điền Chân nhanh chóng đứng lên, lau đi vết máu nơi khóe miệng.

Trong lúc nói chuyện, đài hoa sen đã có thêm vài cánh hoa bắt đầu mở ra.

Triều Hoa Quân tiếng nói lạnh lùng: “Người cũng không thuộc tộc Ma, không có khả năng mượn được lực hoa sen, tránh ra.”

Lại tiếp thêm một chiêu nữa, Điền Chân lui về phía sau mấy bước. Loạng choạng mãi mới đứng vững.

Mắt thấy hoa sen sẽ nở rộ, Triều Hoa Quân rốt cục nhắm mắt, cánh phượng màu vàng mở rộng, chiêu lửa niết bàn tái hiện, hướng thẳng về phía đài sen.

Không né tránh, ánh lửa giống như nắng hè chói chang càng ngày càng gần, giống như muốn đốt hết mọi thứ, làm cho kẻ đối địch hơi phi yên diệt.

Thần lực không còn, kết giới yếu đi.

Không biết sẽ không hối hận, trong lòng nàng chỉ có chút tiếc hận, Điền Chân đứng đối diện với tia lửa đang đến gần trước mặt, mắt nhắm lại –

Bỗng nhiên, trên bầu trời thoáng hiện ra vài tia sáng chói mắt, giống như một cái khe khổng lồ, trong phút chốc, tầng mây đen tan đi, nắng chiếu xuống, biển bằng thoáng đặng giống như bình thường, hoa sen hoàn toàn mở ra, giữa nhụy sen có một luồng khói đen lao ra, phóng thẳng vào cái khe trên không trung.!

Mọi vật bay lên, phía xa truyền đến tiếng vang nặng nề, xa xa, giống như núi lở.

Lửa diệt, biển bằng lại im lìm, Triều Hoa Quân thu chiêu.

Điền Chân té ngã trên mặt đất, gian nan thở dốc, không biết là vui hay buồn.

Một lúc sau, ánh sáng bốn phía bắt đầu tắt, bầu trời khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu, ngôi sao lại hiện ra, đài sen khổng lồ giống như không còn sức sống, héo rũ nhanh chóng, hóa thành bụi đất, chỉ để lại một hạt sen trong suốt.

Triều Hoa Quân yên lặng đứng yên tại chỗ một lúc lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, cúi người nhặt lên hạt sen kia, chậm rãi đi qua về phía Điền Chân.

Điền Chân cố gắng đứng lên, lão đảo lui về phía sau: “Triều Hoa Quân lần này ra tay lưu tình, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thấy nàng phòng bị như vậy, Triều Hoa Quân không nói gì, đặt hạt sen xuống.

Ma binh thần binh vội vàng đuổi tới.

“Thiên mạch đã đứt” Triều Hoa Quân xoay người, giọng điệu hiển thị vẻ mệt mỏi “Trở về đi.”

Điền Chân bị nâng đứng lên, nhìn theo tấm lưng kia, trong lòng có chút ảm đạm, khúc mắc trước kia tựa hồ như biến mất – kể cả dù muốn trả thù, là kẻ làm tướng vẫn nên để lại đường lui, ít nhất hẳn đã thật sự buông tha cho nàng.

Ra khỏi biển băng, trên đường trở về, khắp nơi Thập phương hư đã đều có dấu vết để lại, đỉnh núi vỡ toang, một khối đá lún lóc, giống như trải qua cơn chấn động thật lớn.

Chính mắt nhìn thấy hoa sen nở ra thành công, lại không biết kết quả cuối cùng như thế nào, Điền Chân vừa lo lắng lại vừa bất an, nhanh chóng cùng Ma nghiệp hộ pháp và chúng ma binh chạy về hư thiên Ma giới.

Hạt sen ăn vào, thần nguyên hao tổn dần dần khôi phục.

Cách Ma giới càng gần, tim đập càng nhanh, Điền Chân vừa sợ hãi lại vừa chờ mong, đối với việc nâng lên mạng bảo vệ hoa sen, Ma nghiệp hộ pháp cũng không biết rõ nguồn cơn, nhin không được chất vấn nàng.

“Linh mạch đến tận cùng sao lại thế?”

“Lần này hoa sen nở, chẳng thấy tốt đẹp gì.”

“Người thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, không được lỗ mãng.”

...

Hắn hãy còn trách cứ, Điền Chân bỗng nhiên dừng lại tiến lên, thẳng tắp nhìn về phía trước.

Cảm giác được không khí không bình thường, Ma nghiệp hộ pháp tỏ vẻ nghi ngờ, đầu vừa ngẩng lên bắt đầu ngây ngốc.

Phía trước, luồng ánh sáng ma quái làm cho mấy tầng mây lóe ra ánh sáng màu lam, giữa đám mây có một bóng đen to lớn, áo choàng màu đen, vật trang sức lóe ra ánh sáng chói mắt, khí thế bức người.

Thái thượng kính bị phá, sát thần quay trở lại sáu giới.

“Phượng hoàng, người vất vả.” Giọng mũi quen thuộc, uy nghiêm hùng hậu, cao cao tại thượng giống như ban cho lúc trước, hắn đứng ở nơi đó, không chút chủ động chào đón.

Chuyện giống như chỉ ngày hôm trước, lại giống như trải qua trăm ngàn năm.

Điền Chân khoe miệng co rúm.

Thấy nàng không tỏ thái độ gì, Ma thần rõ ràng bất mãn: “Hừm?”

Ma thần đại nhân coi trọng mặt mũi, tất nhiên sẽ không chủ động trước mặt nhiều cấp dưới như vậy, Điền Chân vẫn cố ý đứng yên tại chỗ, thậm chí quay mặt trả vờ đang ngắm phong cảnh, chỉ lặng lẽ liếc nhìn về phía hắn.

“Bệ hạ! Bệ hạ đã trở lại!” Ma nghiệp hộ pháp tỉnh lại, vừa mừng lại vừa sợ, tiếng nói sợ tới mức nghe rung rung.

Chúng ma đều quỳ xuống làm lễ.

Ma thần cuối cùng cũng nâng một cánh tay lên: “Phượng hoàng!”

Nghe ra giọng điệu có chút không tha, cuối cùng Điền Chân cũng bật cười chạy tới

Đã lâu không được ôm ấp, khẩn cấp muốn nhập vào trong lòng hắn, lồng ngực đập từng từng, rõ là muốn cười nhưng nước mắt lại trào ra, vui mừng, ủy khuất, các loại cảm giác hỗn loạn đồng thời.

Ma thần đưa một tay ra đón lấy nàng.

Cúi đầu xuống, đôi mắt hẹp dài không chút thay đổi nào, đôi tròng mắt tối đen đọng lại tia ôn nhu

“Phượng hoàng, ta nhớ người.”

Biểu đạt của vị thần này luôn trực tiếp như vậy, Điền Chân muốn ra vẻ thẹn thùng, thế nhưng khóe mắt không nhin nổi ánh lên nét cười, nàng giữ chặt lọn tóc dài trước trán hần, vén ra: “Vài năm không gặp, bệ hạ vẫn đẹp như vậy.”

Ma thần gương mặt đánh giá: “Ngươi, xấu xí .”

“Bệ hạ nói dối.”

“Phải không?”

“Bệ hạ, ánh mắt bệ hạ thành thực hơn.”

Ma thần cúi đầu nói: “Lúc biết ta nói dối, đặc ý không?”

“Đương nhiên” Điền Chân ngửa mặt cười, đôi mắt đã có điểm hồng, “Ai nghĩ bệ hạ cũng sẽ nói dối, khi đó ta cho rằng ngươi thật sự...”

Ma thần vuốt ve lên mắt nàng: “Làm ngươi bị thương, là ta hơi quá.”

Vị thần này thật muốn làm người ta tức chết, đánh cho đã sau đó lại nói thêm một câu “là ta hơi quá”, Điền Chân cảm giận nói: “Bệ hạ, xin lỗi phải có thành ý!”

Ma thần cười to.

Vị thần có sức mạnh cường đại luôn che chở cho chúng dân đã quay lại, từ trên xuống dưới, khắp nơi Ma giới đều vui mừng, Lộ Băng Hà và mọi người đã chờ ở trên điện Ma thần, cùng hần đứng chờ sự thăm viếng của chúng ma, đến lúc trở về tắm điện, Điền Chân vẫn thấy mặt nóng bừng.

Phía sau bức tường nơi tắm điện, nước ao trong suốt nhìn thấy cả đáy.

Ma thần cầm tay nàng hỏi: “Vì ta bị thương phải không?”

Ngữ điệu tuy không thay đổi nhiều vẫn thấy trong đó có chút ôn nhu, trong lòng Điền Chân ngọt ngào, ngoài miệng lại nói: “Không sao.”

Ma thần nói: “Giúp ta tắm rửa, ta chữa thương cho ngươi.”

Nghe thấy từ tắm rửa, Điền Chân nhanh chóng xoay người bước ra: “Không được, không được...”

“Bùm” một tiếng, người đã bị quăng xuống ao.

Điền Chân nhồm dậy xoa nước trên mặt, giận dữ: “Bệ hạ!”

Trên bờ đã không thấy một bóng người.

Hần đâu?

Điền Chân còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên cảm thấy bị cái gì cuốn lấy quanh người, hoảng hốt nàng vội cúi đầu nhìn, chỉ thấy phía dưới làn nước dập dềnh, có một con rồng vảy màu đỏ uy phong lẫm lẫm đang xoay quanh người nàng, toàn thân con rồng tiên điểm như lửa, gắt gao quăn quít lấy thất lưng nàng, mạnh bạo không cho phép kháng cự.

Về mặt lý thuyết, mọi người đều có nguồn gốc khác nhau, nguyên hình của thần chim, thần thú nàng đều nhìn quen, không còn ngạc nhiên, rồng chính là chủng tộc cao nhất trong Thần giới, nàng lại chỉ là một còn phượng hoàng tầm thường đáng nhẽ khi nhìn thấy nó phải tỏ vẻ ngưỡng mộ, mắt tỏa sáng, nghĩ rằng con rồng này thật đẹp, uy vũ mới đúng.

Đáng tiếc, Điền Chân lại là người khoác áo phượng hoàng, hơn nữa có chút tư tưởng Diệt Công.

Đây là...

Rồng, trời ơi rồng...

Điền Chân theo bản năng thét chói tai, giãy dụa.

“Ngươi sợ ta?” Cặp mắt rồng nhìn chăm chăm vào nàng, có sắc giận, đâm ra cuốn nàng càng chặt.

Điền Chân run run nói: “Nguyên hình của bộ hạ rất uy vũ , ta vì yêu...mà sinh ra...”

Tiếng rỗng hừ nhẹ, cuốn nàng đi tới giữa hồ.

Bình tĩnh, bình tĩnh...

Cổ không để ý đến thân rồng toàn vậy dài, Điền Chân hít sâu vào một hơi, cũng nhanh chóng biến thành một con phượng hoàng màu đen, phe phẩy cánh thoát khỏi sự khống chế của hắn, nhảy ra khỏi ao, dùng móng vuốt nắm vào vây hắn.

Tiếng cười nặng nề vang lên, bọt nước trong ao văng tung tóe khắp nơi.

Trong phòng ngủ, một vòng hạt minh châu xuyên thành hoa treo trên đỉnh đầu, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trên tường đã đổi sang một bức tranh phong cảnh khác, trên tháp là một tấm đệm mới, trên thảm là những hoa văn xinh đẹp cuộn sóng, giá áo tinh xảo treo trên tháp,... Đồ này là Điền Chân đã tỉ mỉ trang trí suốt năm năm.

Sau khi tỉnh lại, Điền Chân phát hiện thương thế trong người đã khỏi hẳn, trong tấm điện trống không, không một bóng người, phía bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói của Lộ Băng Hà, nội dung là những chuyện xảy ra trong năm năm trở lại đây.

Đợi cho Lộ Băng Hà rời đi, Điền Chân mới nhón chân đi ra cửa điện.

Đây là nơi cao nhất trong toàn Ma cung, Ma thần đứng ở lan can, gió đêm thổi tung mái tóc dài xoa xuống sau lưng.

“Thật lâu ta không thấy thiên không quen thuộc này.”

“Bộ hạ.”

Ma thần nghiêng người ôm nàng vào trong lòng, cất giọng ôn nhu nói: “Phượng hoàng, người đến tự nơi nào?”

Quả nhiên là thần này cơ trí, đã nhận ra vấn đề , Điền Chân nhấp nháy mắt: “Ta có thể không nói được không?”

“Ừ.”

Núi đá kéo dài vạn dặm, ánh sáng dạ minh châu dưới bầu trời giống như ánh sao, chiếu rõ khuôn mặt ôn nhu quen thuộc, khuôn mặt, sống mũi cao ngất, cứng cỏi mà sinh động.

Không thể tin được hắn thật sự đã trở lại, tay nàng hoảng hốt giơ ra, chần chờ, cuối cùng nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt tuần tú.

Ma thần hơi hơi nghiêng mặt: “Phượng hoàng, người thấy bóng đêm này đẹp không?”

Năm năm qua, chỉ lo đối phó phòng bị sự xâm phạm của Thần giới, phong cảnh nào có thời gian mà ngắm, Điền Chân rúc vào lòng hắn nhìn về phía xa xa, trong lòng thấy nhức nhối, thấp giọng hỏi lại: “Bộ hạ có vĩnh viễn cùng ta, cùng nhau ngắm bóng đêm hư thiên này không?”

“Không phải lo lắng, phượng hoàng, ” Ma thần mơn trớn vuốt tóc nàng, nói: “Thái thượng kính đã hủy, từ giờ ta không còn lo lắng vì nó nữa.”

“Nếu bọn họ lại tạo lại Thái thượng kính thì làm sao?”

“Phàm thần, sao đủ sức.”

Nước mắt tràn mi, Điền Chân vừa khóc vừa cười: “Ta còn muốn, ta không chỉ muốn xem bóng đêm hư thiên, còn muốn đi khắp sáu giới, đi khắp Thập Phương Hư dã...”

Ma thần lên tiếng “Ừ”, ôm nàng nói: “Trời sắp mưa, cùng ta ngắm trận mưa đầu đêm nào.”

Trong lòng ngực rộng lớn, không chút cảm giác lạnh nào, Điền Chân gật đầu: “Được.”

Vì thế trong cả đêm, giữa tiếng mưa rơi rào rào, Điền Chân không rõ mình ngủ quên lúc nào, chỉ biết ngày hôm sau tỉnh lại đã thấy nằm ở trên tháp, mở cửa đi ra phía sau, dưới bảy tầng tháp, thấy lễ vật chất thành

một núi nhỏ, lại nhìn thấy tầm mắt của chúng ma không có ý tốt, Điền Chân cảm thấy trong lòng buồn bực, Thật ra, tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra, chỉ là hai người ôm nhau, đơn giản ngồi ngắm mưa đêm mà thôi.

Bị chúng ma trêu chọc, Điền Chân chỉ biết đập đầu.

Lộ Tiểu Tàn xoay người nhìn nàng một lúc lâu, đợi cho chúng ma đi hết, mới vỗ tay kết luận: “Ai nha, người còn chưa quyến rũ được phụ hoàng ta?”

Điền Chân cả giận, giở giọng đánh đá: “Tiểu hài tử, cả ngày chỉ nghĩ chuyện linh tinh!”

Lộ Tiểu Tàn kéo kéo bộ xiêm y màu đen của nàng, khinh bỉ: “Hình dạng của ngươi thật xấu, kém xa so với mỹ nhân rấn.”

“Nói ai xấu?” Điền Chân hung hăng miết lên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, nàng mà xấu hử, ít ra ngũ quan đoan chính, dáng người nóng bỏng, nhưng mà thật ra mỹ nhân sáu giới cũng nhiều đi.

Lộ Tiểu Tàn cười hì hì thoát ra, chạy đi.

Ra về không để ý, trong lòng Điền Chân lại cảm thấy nguy cơ tràn đầy, vài năm qua vì bảo vệ Ma giới, chỉ lo luyện binh cùng bọn Đại Thiên vương, làm gì có thời gian lo nghĩ tới việc khác, giờ Ma thần đại nhân đã quay trở lại, nàng vẫn vẻ mặt xám như tro thế này, quả thực nguy hiểm nha.

Vì thế đợi cho tới buổi tối, đợi cho ánh sáng dạ minh châu trên cột đã tắt, xác định bọn Cửu Tử Thương đều đã trở về phòng, Điền Chân mới lặng lẽ đi về phía tấm điện.

“Ai!” Ma binh tuần tra quát lớn, “Xâm nhập tấm điện bệ hạ, ra đây!”

Điền Chân bắt đặc dĩ xoay người.

Hai vị ma binh tuần tra há to miệng, may mà hai người kịp thời tỉnh táo lại, lập tức ngửa mặt nhìn trời, tỏ vẻ đang ngắm sao.

Không ngoài dự đoán, Ma thần đã chờ ở trong điện.

Sửa sang lại bộ xiêm y một lúc, Điền Chân mãi không có đủ dũng khí, buồn bực đứng ở ngoài cửa điện chịu lạnh. Thần ơi, sau khi học hỏi kinh nghiệm của Ngọc Dương Kiều, thử đi thử lại mấy trăm bộ đồ mới chọn được, trông thật sự giống cái bình hoa, làm sao không khấn trương?

“Phượng hoàng, về muộn quá.”

Bị phát hiện, Điền Chân đành mặt dày đi vào, chột dạ cười: “Bệ hạ đang đợi ta?”

Ma thần nhận ra nàng khác thường ngày, quan sát một lát, kết luận: “Đồ của Ngọc Dương Kiều.”

Hơ, thế cũng nhận ra!

Điền Chân ra vẻ bình tĩnh, nắm chặt vạt áo, vòng vo nói: “Là nàng tặng cho ta, nàng nói ta mặc bộ này thực...”

“Bộ dạng tục tũn.”

...

“Phượng hoàng nông cạn.”

...

Bị phê bình, sự khấn trương của Điền Chân quả nhiên biến mất, ủ rũ nói: “Làm ta còn thử rõ lâu, tưởng rằng ngươi sẽ thích.”

Ma thần nói: “Mặc dù ta thấy tục tũn, cũng không phải không vui.”

Điền Chân cười to.

“Có ý thay đổi, muốn ta cao hứng?”

“Người cũng nhận ra?”

Ma thần kéo nàng lại, chậm rãi đi tới trước tháp: “Nhận ra người đang dụ dỗ ta.”

Đỉnh đầu có con quạ đen đang bay qua, Điền Chân mặt đỏ tai hồng, đã biết người khôn ngoan lại thông minh, nhưng đây là chút tự tôn của nàng, không cần phải trực tiếp như vậy!

“Bệ hạ, người suy nghĩ nhiều!”

“Phải không?”

“Thật sự không có, tuyệt đối không có!” Điền Chân bị ánh mắt hắn nhìn chăm chú, càng thêm khẩn trương, quả thực muốn tìm lỗ hổng mà chui vào, theo bản năng lùi về phía sau, nào ngờ bàn chân bỗng nhiên bị cái gì tóm lấy, cả người đột ngột ngã xuống, nhưng lại nằm ngửa ra trên tháp.

Ma thần giữ nguyên phong thái cũ, ra vẻ như chờ đón lễ vật: “Không chịu thừa nhận phải không?”

Đại thần chính trực cũng dùng thủ đoạn như vậy, Điền Chân cảm thấy bất khả tư nghị: “Ti bỉ! bệ hạ ti bỉ!”

Ánh sáng trang sức trước trán chớp lên, Ma thần cúi người xuống: “Người đã thành công.”

“Người cố ý!”

“Ta chỉ biết nhận.”

Thân thể bị giữ thật chặt, không thể động đậy, Điền Chân bị phần lại khẩn trương: “Rõ ràng là người muốn có con! Nói sau... Ta chưa chuẩn bị tốt... Người trước buông ra, thật ra ta còn nhiều chuyện muốn nói với người... này... chuyện quan trọng của Thần giới!”

“Người nói quá nhiều.” Một bàn tay không khách khí che miệng nàng lại.

Điền Chân tức đến hôn mê.

Thần phạt ơi, không chịu thay đổi chút nào, vẫn bạo lực như vậy!

Thực tế, sự quan tâm của Ma thần đại nhân về sau đã có chút thay đổi nhỏ, lòng ham chiến rơi đi rất nhiều, bản tính hiếu chiến cũng không còn như trước. Vị thần này không còn ham thích gây phiền toái cho Thần giới nữa, chỉ không ngừng thí nghiệm phương thức tạo người của phạm thần, trong quá trình rất là bạo lực, năm giới còn lại trở nên an toàn rất nhiều.

Điền Chân quả thật không chịu nổi

“Bệ hạ nên đi đánh Thần giới đi?”

“Ta không nên khoe tài với kẻ yếu.”

“Trước kia sao bệ hạ lại coi rẻ thần giới?”

“Là ta hơi quá.”

...

“Vì ta sinh con, là chức trách của người.”

Điền Chân trợn mắt: “Hiện tại không ai tạo được Thái thượng kính, thời gian của bệ hạ còn nhiều, việc này không cần vội!”

“Vây —” Ma thần giang tay “Ta và người đi nhân giới chơi.”

Từ khi Ma đế trở về, liên minh Thần – Tiên sắp tan rã lại nhanh khôi phục, Yêu giới thân là đồng bọn, cũng giả mù sa mưa tới chúc mừng, chỉ đứng sau lưng quan sát.

Chỉ tiếc hiện nay sáu giới không có ai có năng lực tạo lại Thái Thượng Kính, cũng may sự quan tâm của Ma thần chuyển sang lĩnh vực khác, tạm thời không muốn đánh ai, thường xuyên đưa Điền Chân ra ngoài

du ngoạn, hoặc là đi nhân gian “Bảo vệ chính nghĩa”. Trong vòng mười năm, sáu giới không có chuyện gì quan trọng xảy ra, chỉ có một lần Tiên giới bị chấn động lớn, Điền Chân và Ma thần đi ngang qua tiện tay hỗ trợ, ngăn cản một trận nạn lớn.

Thay đổi nhiều nhất ngược lại là Ma giới, con dân Ma giới lại khôi phục tình cảm tương thân tương ái, vui vẻ cuộc sống thuận hòa.

Một ngày mười năm sau—

Dưới ánh nắng ấm áp, khói bếp bốc lên nơi Thập Phương hư dã, nhân dân Ma giới đang tụm ba tụm năm, ngồi thoải mái xung quanh chỗ nướng thịt.

“Ngoài bệ hạ và Đại thiên vương, mọi người đều đông đủ đi?”

“Ca ca ở phía bên kia nha.”

Điền Chân ngạc nhiên: “Sao hẩn lại tới đây?”

Lộ Tiểu Tàn nói nhỏ: “Bởi vì Diệp Cơ cũng đến nha.”

Điền Chân lập tức cười không chút thành ý.

Lộ Tiểu Tàn hừ một tiếng: “Ngươi lại muốn trêu cợt ca ca ta?”

“Ta không có thời gian rồi, hẩn không chịu nhận ta là nương.” Điền Chân nhìn làn khói bay lên, chậm rãi nói, “Tạo môi trường ô nhiễm không tốt, Cục cương tiểu Tàn ngoạn, đi lấy cái hồ lô hút khói lại.”

Đúng lúc này, có hai đứa nhỏ khoảng mười tuổi đi tới.

Một đứa tóc tím, con người màu tím mặc áo bào trắng, đai lưng màu vàng làm nổi bật làn da trắng như bạch ngọc, bộ dạng xinh đẹp dịu ngoan, bước đi cũng từ tốn hơn một chút.

Một đứa khác tóc đen, con người màu đen mặc áo bào đen, đai lưng màu bạc, trang sức trên trán cũng màu bạc, đi nhanh về phía trước, cầm dương cao cao, toàn thân tỏ vẻ kiêu ngạo, chói mắt hơn cả ánh mặt trời, cả người phát ra khí thế giống Ma thần đến tám phần.

Mũi cao, hai tròng mắt dài nhỏ, lông mày xé, hai khuôn mặt bụ bẫm nhỏ nhắn giống nhau như đúc.

Cửu Tử Thương phát tay áo, vừa nướng thịt vừa kêu: “Đại vương tử, có muốn ăn không?”

Tiểu hài nhi tóc màu tím nghe vậy mỉm cười, chạy tới ngồi bên cạnh hẩn, nhận một xiên thịt nói cảm tạ, tiếng nói nhu hòa lại dễ nghe: “Đa tạ Thương hộ pháp.”

Hóa ra Cửu Tử Thương sau một thời gian tu luyện, lập được công lớn, được thăng chức lên làm hộ pháp.

Tiểu hài nhi mặc áo bào đen thấy thế cũng bước tới, đưa tay cướp lấy toàn bộ mấy xiên thịt còn lại.

Cửu Tử Thương vội la lên: “Ai ai, tiểu vương tử người...”

Nói chưa dứt lời, một sức mạnh dâng tới xốc hẩn lên cao hai trượng.

Tiểu hài nhi áo đen không để ý tới những ánh mắt kháng nghị xung quanh, giờ hơn mười xiên thịt nướng lên, đưa cho tiểu hài tử áo trắng, ngồi xuống bên cạnh, tập trung vào ăn.

Cửu Tử Thương im miệng, lại đi lấy thêm mấy xiên thịt mới nướng tiếp.

Tiểu hài nhi nhà ai không biết nói lễ phép? Điền Chân ngồi ở bên cạnh nhìn thấy cần rằng, tiểu tử kia vừa sinh ra đã được khen “kẻ thừa kế vĩ đại”, tiên thiên thần thể, kẻ tục thần lực, kết quả chỉ biết nghe lời nói của phụ thân, cư xử quán triệt đi theo tinh thần vô lực, tác phong cứng rắn.

Cách đó không xa, Cổ Thạch hộ pháp trong nhóm khác quay đầu nhìn thấy, hẩn già nhất bọn, nhin không được mở miệng giáo dục: “Tiểu vương tử, ngươi sao không mời hoàng hậu ăn?”

Tiểu hài nhi áo đen nghe vậy cảm thấy hợp lý, đứng lên đi đến trước mặt Điền Chân, hơi quỳ xuống, đưa hai xiên thịt đưa cho nàng: “Mẫu hậu.”

Điền Chân vênh mặt đón lấy thịt nướng, nhìn về phía Cổ Thạch hộ pháp giơ lên ngón tay cái, không hổ là lão tiền bối.

Tiểu ma biết nghe lời, Cổ Thạch hộ pháp có chút đặc ý, vuốt râu tiếp tục hướng dẫn: “Còn tiểu Thiên vương và Đại vương tử đâu, bọn họ là huynh trưởng của người a.”

Tiểu hài nhi áo đen đi đến trước mặt Lộ Tiểu Tàn và tiểu hài nhi tóc tím, xoay người đưa mỗi người hai xiên thịt nướng: “Ca ca.”

Cổ Thạch hộ pháp chỉ tiếp vào Cửu Tử Thương nói: “Thế còn Thương hộ pháp thì sao?”

“Hử?”

Tiểu hài nhi áo đen hai mắt bắt đầu nhú lại, tỏ vẻ bắt đầu không kiên nhẫn.

Cổ Thạch hộ pháp không chú ý tới sự thay đổi của hắn, vẫn cố nói: “Thân là Vương tử, người làm sao có thể lấy đồ của mọi người đâu...”

Tiểu hài nhi áo đen hơi lộ ra vẻ tức giận, không tình nguyện đem trả lại thịt cho mọi người mà bước tới bên nhóm của Cổ Thạch hộ pháp, không chút khách khí lấy nốt toàn bộ mấy xiên thịt bên này lên, trở về chỗ ngồi.

Chúng ma nhóm kia đều nhìn Cổ Thạch hộ pháp, oán hận vô cùng.

Không để ý tới Cổ Thạch hộ pháp còn đang tức dưng ngược râu tóc, tiểu hài nhi nghĩ nghĩ, lại đi đến quỳ trước mặt Điền Chân, đem một nửa số thịt vừa cướp được đưa cho nàng, lại trở về đem nửa còn lại đưa cho Lộ Tiểu Tàn và tiểu hài nhi tóc tím.

Điền Chân thở dài, trả lại mấy xiên thịt đưa cho chúng ma, ý bảo bọn họ chia đều.

Tiểu hài nhi áo đen thấy thế nhướng mày: “Hử?”

Chúng ma đã bị cảnh cáo, yên lặng đem trả lại mấy xiên thịt cho vào tay Điền Chân.

Điền Chân nói: “Ta không hết nhiều như vậy!”

Tiểu hài nhi áo đen lớn giọng nói: “Mẫu hậu ăn không hết thì cho ta, ta có thể ăn được.”

Điền Chân không nói gì.

Tiểu tử kia chính là như vậy, cường quyền vô lý, tuy nói hắn hiểu thuận, trên thực tế ngoài phụ thân ra không coi ai vào mắt, làm cho người ta tức giận đến ngứa răng ngứa lợi. Tuy nhiên cũng có ưu điểm là từ ngày có hắn, võ công của Ma thần đại nhân cuối cùng có chỗ phát tiết, thường xuyên lấy đứa con cường bạo này luyện tập, sáu giới vì thế ngày càng trở nên an toàn.

Tiểu hài nhi tóc tím bên cạnh thấy thế cười khê nói: “Đệ đệ, người trời sinh là thần thể, ngày hôm trước phụ hoàng còn khen người có tiến bộ đâu, tương lai nhất định sẽ vô địch sáu giới giống phụ hoàng.”

Tiểu hài nhi áo đen kiêu ngạo ngẩng mặt lên.

Lộ Tiểu Tàn sờ sờ lên đầu hắn, cười hì hì nói: “Tiên thiên thần thể không cần ăn cơm, nếu phụ hoàng thấy người ăn nhiều như vậy, tất nhiên sẽ nói người nha.”

Tiểu hài nhi áo đen nhìn hắn nói: “Người không muốn cho ta ăn.”

Lộ Tiểu Tàn nói: “Ta là nói thật nha.”

Tiểu hài nhi áo đen không phản bác, hắn hiển nhiên thật sùng bái phụ thân, cũng hiểu cá tính phụ thân hắn, biết rõ lời nói hai vị ca ca này đều có mục đích nhưng vẫn ngăn ngừa, hắn nhìn bó thịt xiên trong tay thơm phức, hai con mắt hẹp dài lộ ra vẻ không cam lòng, sau một lúc ánh mắt trở nên kiên định, dứt khoát đem thịt thả xuống, thật sự không ăn.

Chúng ma đối với hai vị cứu tinh cảm kích không thôi, tranh nhau tiến lên lấy thịt.

Tiểu hài nhi áo đen cả giận nói: “Các người, cũng không được ăn!”

Chúng ma quả thực muốn khóc .

“Bọn họ đều không phải là thần thể, không ăn sẽ đói ” Tiểu hài nhi tóc tím ôn nhu kéo hần ngồi xuống, “Phụ hoàng nếu biết, khẳng định sẽ trách người không thông cảm cấp dưới.”

Tiểu hài nhi áo đen ra vẻ lạnh mặt, vẫy tay: “Ăn đi.”

Chúng ma được cho phép, vô cùng vui vẻ bắt đầu ăn, trên cổ lại bắt đầu náo nhiệt.

Cửu Tử Thương đi qua đổ ra một ly rượu, đưa cho tiểu hài nhi tóc tím: “Đây là rượu ủ từ chu quả đã hơn vạn năm, thuộc hạ lưu trữ nhiều năm không dám uống, mời đại vương tử nếm thử.”

Tiểu hài nhi tóc tím mỉm cười đón lấy, không uống mà chuyển sang cho đệ đệ đang ngăn người đứng bên cạnh, đưa đến miệng hần: “Rượu rất ngon, người nếm thử.”

Tiểu hài nhi áo đen xoay mặt đi

“Không uống

Lộ Tiểu Tàn lấy ra một xiên thịt đưa vào miệng hần: “Ngoan, ăn thử một chút.”

“Không ăn.” Tiểu hài nhi áo đen vội mím môi lại.

“Người cho phép bọn họ ăn thịt, tất nhiên bọn họ sẽ không nói cho phụ hoàng, phụ hoàng sẽ không biết” Lộ Tiểu Tàn thấp giọng nói, “Nếu bọn họ dám nhiều lời, nhị ca thay người mắng bọn họ.”

“Ta sẽ tự mắng!” Tiểu hài tử cuối cùng cũng thích ăn ngon, tiểu hài nhi áo đen cuối cùng cũng không chịu nổi dụ dỗ của mùi thịt thơm nức, cảnh cáo chúng ma, “Các người, ai dám nói?”

Chúng ma liên tục lắc đầu.

...

Mùi thịt tỏa khắp đồng cỏ, hương rượu bốn phía, chúng ma tinh thần quật khởi, thi nhau tỷ thí, biểu diễn võ nghệ, đúng lúc đại tiệc thịt nướng đang sôi trào, tự nhiên toàn bộ đột nhiên yên lặng .

Rõ ràng là ánh nắng vẫn chan hòa, mọi người lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, thịt trên miệng không dám ăn, rượu ở miệng không dám nuốt, tư thế đang biểu diễn trở nên cứng nhắc, đứng yên tại chỗ.

Người vừa tới phi thường bất mãn: “Hử?”

“Bệ hạ!”

Chúng ma nhanh chóng quỳ lạy.

Điền Chân âm thầm bật cười, đứng lên đi qua, ôm lấy cánh tay hần: “Người không phải nói không đến sao, làm sao lại tới?”

Ma thần nói: “Ta nhầm chán.”

Ai chẳng biết người nhầm chán, Điền Chân nói: “Chúng ta cùng nhau nướng thịt uống rượu đi?”

Ma thần tỏ vẻ không có hứng thú, nhìn quanh bốn phía, thấy ly rượu trên tay tiểu hài nhi áo đen liền nhú mào: “Con ta, tiên thiên thần thể không cần ăn cơm, người đang ăn cái gì?”

“Đệ đệ thay ta rót rượu” Tiểu hài nhi tóc tím mặt không biến sắc, đưa tay lấy ly rượu trong tay đệ đệ ra, “Người không phải còn mời mẫu hậu sao?”

Ma thần không có tỏ vẻ gì, chỉ trừng mắt nhìn tiểu hài nhi áo đen.

Tiểu hài nhi áo đen hiển nhiên hiểu ý tứ của ca ca, cắn môi trầm mặc.

Ma thần nói: “Đúng không?”

“Không phải!” Tiểu hài nhi áo đen cuối cùng quyết định không nên nói dối, lớn tiếng nói, “Là ta muốn uống rượu ăn thịt.”

Nói một là một, rõ ràng không ngu ngốc, sao lại thành thật như vậy, may mắn là còn có hai ca ca thông minh nhanh nhạy, biết biến báo, Điền Chân nhìn thế tức giận, tình tình này chẳng có chút nào giống nàng...

Ma thần khen: “Tuy có thất trách nhưng cũng thành thực.”

“Nếu nhàm chán, ta cùng bệ hạ đi đi.”

Điền Chân không buồn phân trần, lôi hắc đi ra chỗ khác.

Sau lưng truyền đến một loạt tiếng thở nhẹ ra, chúng ma cuối cùng cũng được giải phóng, tiếp tục cuồng hoan.

Phía dưới là sa mạc Thập Phương hư dã, trên cao là mặt trời chói chang chiếu xuống, cát vàng lấp lóe, hai bóng dáng đứng cạnh nhau tựa như một bức tranh thần thoại cổ xưa.

Điền Chân lấy bầu rượu từ trong tay áo ra: “Bệ hạ uống rượu không?”

Ma thần nghiêng mặt: “Tiên thiên chi thần, không cần ăn cơm.”

Điền Chân ra vẻ “A”, chậm rãi nói: “Đây là rượu thưởng từ chu quả vạn năm, Thương hộ pháp thật vất vả mới ủ được, một mình ta uống rất buồn, bệ hạ lại không chịu uống cùng ta.”

Ma thần khoanh tay nói: “Ta mặc dù thấy không cần, cũng không phải không vui.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-hoang-khong-phai-tien>